Kříže u cesty

Jeffery Deaver
Translation (c) 2009 by Jiří Kobělka

POZNÁMKA AUTORA

Jedním z motivů tohoto románu je rozostření hranice mezi „syntetickým světem“ – tedy životem na internetu – a světem skutečným. Pokud tedy na následujících stránkách náhodou narazíte na webovou adresu, možná byste ji mohli zadat do svého prohlížeče a podívat se, kam vás zavede. Vychutnat si tento román budete moci i bez toho, co zmíněná adresa obsahuje, ale třeba tam najdete pár vodítek, která vám pomohou odhalit celou záhadu. Anebo vás obsah těchto stránek prostě a jednoduše zaujme – případně znepokojí.
Internet a jeho kult anonymity fakticky poskytují paušální imunitu komukoliv, kdo chce říct cokoliv o komkoliv jiném, a v tomto smyslu by se jen těžko hledalo morálně pokřivenější využití konceptu svobody slova.

RICHARD BERNSTEIN V NEW YORK TIMES

1

Něco je tu špatně.
Policista z kalifornské dálniční hlídky, mladý muž s ježatými světlými vlasy pod elegantním kloboukem, mhouřil oči skrz čelní sklo služebního Fordu Crown Victoria. Jel právě na jih po mon-tereyské dálnici 1. Napravo měl písečné duny, nalevo skromnou obchodní zónu.
Něco tu je špatně. Ale co?
Když mu v pět hodin odpoledne skončila služba, vyrazil domů a cestou si prohlížel okolí. Na tomto místě nerozdával mnoho pokut – z profesionální zdvořilosti to přenechával okresním policistům –, ale když měl tu a tam náladu, vychutnal si někoho v německém nebo italském autě. Touto trasou se v tuto dobu vracel domů často, takže dálnici dobře znal.
Tamhle…, to je ono. Necelého půl kilometru před ním stálo vedle silnice pod jednou z písečných dun, které omezují výhled na Montereyský záliv, něco barevného.
Co to může být?
Policista podle protokolu rozsvítil panel s majáčky a sjel na pravou krajnici. Zaparkoval tak, aby čelo fordu směřovalo nalevo do cesty, a případný náraz zezadu tak odhodil auto směrem od něj a ne na něj, a vystoupil z vozu. Z písku těsně za krajnicí trčel kříž – silniční pomníček. Byl asi půl metru vysoký a podomácku vyrobený – tvořily ho dvě tmavé ulomené větvičky svázané květinářským drátkem. Pod křížem ležela zablácená kytice tmavě červených růží a v jeho středu visel lepenkový kotouč s datem nehody psaným modrým inkoustem. Vepředu ani vzadu nestálo žádné jméno.
Oficiálně se tyto pomníčky v místech tragických nehod nepodporovaly, protože lidé občas utrpěli zranění nebo i přišli o život, když se snažili vztyčit na místě kříž, položit květiny nebo zanechat plyšáka.
Obvykle byly pomníčky vkusné a střízlivé. Tento naháněl hrůzu.
Zvláštní ovšem bylo, že si policista žádnou nehodu na tomto místě nevybavoval. Zdejší úsek dokonce patřil k nejbezpečnějším úsekům dálnice 1 v Kalifornii. Teprve na jih od Carmelu se vozovka měnila v překážkovou dráhu, jako například v tom místě, kde se před několika týdny stala opravdu smutná nehoda: dvě dívky tam přišly o život, když se vracely z promoční oslavy. Tady se však jezdilo v šesti pruzích a dálnice byla víceméně rovná, jen s příležitostnými línými zatáčkami u bývalého vojenského prostoru a dnešní univerzity Fort Ord nebo u nákupních center.
Policistu napadlo, že kříž odstraní, jenže pozůstalí by se sem mohli vrátit s jiným křížem a znovu ohrozit

sami sebe. Nejlepší bude nechat ho tady. Policista si zapsal do paměti, že se má zítra spojit se svým seržantem a ze zvědavosti zjistit, co se tu stalo. Vrátil se k autu, hodil klobouk na sedadlo a prohrábl si rukou ježka. Přemýšlel, co asi manželka vaří k večeři a jestli pak s dětmi půjde na bazén.
A kdy že to má přijet jeho bratr? Podíval se na datum na hodinkách a zamračil se. Je to možné? Letmý pohled na mobilní telefon mu potvrdil, že ano, že je dnes skutečně 25. června.
To bylo zvláštní. Člověk, který vztyčil u cesty ten kříž, si tedy spletl datum. Policista si pamatoval, že na lepenkovém kotouči bylo neumělým písmem napsáno 26. června – což je až zítra, v úterý.
Možná byli chudáci pozůstalí po odjezdu z pohřbu tak rozrušení, že na kříž napsali špatné datum.
Policista přestal na strašidelný kříž myslet, avšak jeho obraz mu z hlavy zcela nevymizel, takže když opět vyrazil po dálnici domů, jel o něco opatrněji.

2

Slabé světlo – světle zelené světlo ducha – tančilo těsně mimo její dosah.
Kéž by tak na něj dosáhla.
Kdyby se jí ho podařilo chytit, byla by v bezpečí.
Světélko se však dál třepetalo ve tmě kufru a dovádivě mihotalo nad jejíma nohama, které byly stejně jako její ruce svázané páskou.
Duch…
Další kus pásky jí zakrýval ústa, takže musela dýchat zatuchlý vzduch nosem – šetřila si ho, jako by ho v kufru její Toyoty Camry nebylo dost.
Vtom přišel bolestivý úder, když auto vjelo do výmolu. Tammy Fosterová krátce a tlumeně vykřikla.
Tu a tam pronikly do kufru další náznaky světla: tlumená červená záře, když řidič sešlápl brzdu, nebo oranžová záře směrovky. Jinak sem zvenčí žádné světlo neprosvítalo: byla téměř jedna hodina ráno.
Pableskující duch se dál mihotal tam a zpátky. Bylo to nouzové otevírání kufru: fluorescenční páčka ozdobená komickým obrázkem panáčka prchajícího z auta.
Tommy Fosterová na ni však stále nemohla nohama dosáhnout.
Již dříve si zakázala plakat. Vzlykání ji přemohlo ihned poté, co se za ní na stinném parkovišti před klubem zničehonic vynořil útočník, připlácí jí na ústa pásku, svázal jí ruce za zády a nacpal ji do kufru. Hned nato jí spoutal i nohy.
Sedmnáctiletá dívka zcepeněla panickou hrůzou, ale vzápětí ji napadlo: on nechce, abych ho viděla. To je dobře. Nechce mě zabít.
Chce mě jen vystrašit.
Prohlédla si kufr a zaregistrovala pohupujícího se ducha. Pokusila se ho sevřít nohama, ale on jí proklouzl mezi botami.
Tammy se udržovala v kondici, hrála fotbal a dělala roztleská-vačku. Kvůli nepřirozené poloze v kufru však vydržela mít nohy zvednuté vždy jen několik vteřin. Duch jí stále unikal.
Auto jelo dál a s každým dalším metrem její zoufalství sílilo. Tammy Fosterová se znovu rozplakala. Ne, ne! Ucpe se ti nos a udusíš se. Přinutila se přestat.
Doma měla být o půlnoci. Máma ji bude postrádat – tedy pokud neleží opilá na gauči a nezuří kvůli nějakému dalšímu problému s nejnovějším přítelem.
Také sestra se po ní bude shánět, pokud právě netrčí na internetu nebo na telefonu. Což samozřejmě trčí.
Cink.
Tenhle zvuk se už před chvílí jednou ozval: cinknutí kovu, jak útočník cosi nakládal na zadní sedadlo.
Vzpomněla si na pár strašidelných filmů, které v minulosti viděla. Hnusných, nechutných filmů. O mučení, o vraždách. Vždy s použitím nástrojů.
Nemysli na to. Tammy znovu upřela pozornost na houpajícího se zeleného ducha, jímž se nouzově otevíral kufr.
Vtom uslyšela nový zvuk. Moře.
Konečně zastavili a útočník vypnul motor.
Světla zhasla.
Auto se zhouplo, jak se útočník přesunul na sedadlo spolujezdce. Co to dělá? Tammy uslyšela hrdelní skřehotání nedalekých tuleňů. Leželi na pláži, která byla v tuhle noční dobu bezpochyby liduprázdná.
Ozvalo se otevření a bouchnutí dveří. Po chvíli se otevřely druhé dveře a na zadním sedadle znovu cinkl kov.
Mučení…, nástroje…

Dveře se prudce zabouchly.
A Tammy Fosterová to nevydržela. Začala usedavě vzlykat a hltavě lapala po vydýchaném vzduchu v kufru. „Ne, prosím vás, prosím vás!“ ječela, avšak lepicí páska její slova tlumila a měnila je v podivné steny.
Tammy začala odříkávat všechny modlitby, na které si vzpomněla, a čekala přitom na cvaknutí kufru. Zvenku se ozvalo šumění moře. Tuleni vřískali dál. Ona umře. „Mami.“ A pak… nic.
Kufr se neotevřel, dveře auta se také neotevřely, žádné kroky se nepřiblížily. Po třech minutách ovládla Tammy pláč. Panika se zmenšila.
Uplynulo pět minut a útočník stále kufr neotevřel. Deset minut.
Tammy se slabě a blouznivě zasmála.
Vždyť je to jen bububu. On ji nechce zabít ani znásilnit. Je to jen kanadský žertík.
Tammy se začala pod páskou usmívat, jenže vtom se auto nepatrně zhouplo. Její úsměv se vytratil. Toyota se znovu zakolébala dopředu a dozadu, tentokrát už silněji. Ozvalo se šplouchnutí a po něm záchvěv. Tammy poznala, že do přední kapoty narazila oceánská vlna.
Proboha ne! On nechal auto na pláži před blížícím se přílivem!
Vůz se bořil do písku, neboť mu oceán podemílal pneumatiky.
Ne! Utonutí patřilo k věcem, kterých se Tammy děsila nejvíce. A zůstat uvězněná v tomhle stěsnaném prostoru…, to bylo nemyslitelné. Začala kopat do víka kufru.
Jenže kromě tuleňů ji samozřejmě nikdo neslyšel.
Voda teď silně čvachtala kolem boků toyoty.
Ten duch…
Nějak se jí přece musí podařit zatáhnout za tu páčku. Tammy si vyzula boty a zkusila to znovu. Zarývala hlavu do koberečku a navzdory mučivému vypětí zvedala nohy ke svítící pojistce. Břišní svaly se jí třásly námahou, když konečně dostala chodidla na úroveň páčky a sevřela ji.
Teď!
Přemohla křeče v nohách a prudce zatáhla. Cvak.
Ano! Povedlo se!
Jenže pak zaúpěla hrůzou. Páčka jí zůstala mezi chodidly, ale kufr se neotevřel. Tammy upřeně hleděla na ducha ležícího vedle ní. Útočník zřejmě přestřihl lanko! Jakmile ji nacpal do kufru, musel je přestřihnout! Páčka se sice celou dobu houpala v očku, ale už nebyla připojena k otevíracímu lanku. Tammy byla v pasti.
Prosím vás, někdo, modlila se znovu. Modlila se k Bohu, k náhodnému kolemjdoucímu, ba dokonce i ke svému únosci, který by jí přece mohl prokázat milosrdenství.
Jedinou odpovědí jí však bylo lhostejné bublání slané vody, která začala vtékat do kufru.

Hotel Peninsula Garden stojí zastrčený kousek od silnice 68 – od stařičkého třicetikilometrového úseku, který by mohl sloužit jako dioráma s názvem „Mnoho tváří okresu Monterey“. Silnice se tu klikatě vine od „americké salátové mísy“ neboli města Salinas na západ kolem krásně zelených Nebeských pastvin, bachratého automobilového okruhu Laguna Seca, několika shluků kancelářských budov a prašného města Monterey až k pobřežnímu městečku Pacific Grove, kde roste spousta borovic a bolehlavů. Řidiče, kteří chtějí tento úsek projet až do konce, pak silnice zavede na proslulou 17 Mile Drive, podél níž žije v těchto končinách běžný živočišný druh: pracháči.
„Není to tu špatné,“ řekl Michael 0’Neil, když s Kathryn Dan-ceovou vystoupili z auta.
Danceová si přes úzké brýle s šedými obroučkami prohlédla hlavní budovu ve španělském stylu a šestici přilehlých domků. Hotel měl šmrnc, ale působil trochu jako obnošená vesta s roztřepenými švy. „Hezké. Líbí se mi tu.“
Zatímco stáli a prohlíželi si hotel s částečným výhledem na vzdálený Tichý oceán, pokusila se Danceová jakožto expertka na kinezii neboli řeč těla vyčíst něco z 0’Neila. Hlavní detektiv vyšetřovacího oddělení Úřadu šerifa okresu Monterey se však analyzoval těžko. Tento dobře stavěný čtyřicátník s prošedivělými vlasy působil bezstarostně, ale ve společnosti neznámých lidí se držel hodně zpátky. A i když hovořil s přáteli, byly jeho gesta i výrazy úsporné. Z kinezického hlediska tedy o sobě mnoho neprozradil. Momentálně však z něj Danceová vyčetla, že navzdory povaze jejich cesty není ani trochu nervózní. Ona naopak nervózní byla.
Upravená třicátnice Kathryn Danceová dnes měla své špinavě blonďaté vlasy stažené jako častokrát do copu, jehož nadýchaný konec zdobila zářivě modrá stuha. Tu jí dnes ráno vybrala dcera a pečlivě jí z ní uvázala mašli. Na sobě měla Danceová dlouhou černou plisovanou sukni, bílou halenku a černé sako.

Celek doplňovaly černé kotníčkové boty na pěticentimetrových podpatcích – tento model obdivovala Danceová celé měsíce, ale pokušení podlehla až ve chvíli, kdy se střevíce objevily ve slevě.
0'Neil byl oblečen v jedné ze svých tří nebo čtyř neměnných konfigurací: plátěné kalhoty a šmolkově modrá košile bez kravaty. Jeho sako tmavě modré barvy obsahovalo jemný kostkovaný vzor.
Dveřník, bodrý Hispánec, si je prohlédl s výrazem, který jim sděloval, že vypadají jako příjemný pár.
„Vítejte. Doufám, že se vám u nás bude líbit." Otevřel jim dveře.
Danceová se na 0'Neila nejistě usmála a oba společně zamířili přes vzdušnou halu k hlavní recepci.

Po odchodu z hlavní budovy se začali proplétat hotelovým komplexem a hledat svůj pokoj.
„Nikdy by mě nenapadlo, že k tomu dojde," řekl 0'Neil.
Danceová se slabě zasmála. S pobavením si uvědomila, že čas od času zajíždí očima ke dveřím a k oknům. Byla to kinezická reakce, která znamenala, že subjekt podvědomě hledá únikové cesty – tedy že cítí stres.
„Hele," řekla a ukázala na další bazén. Vypadalo to, že jsou v hotelu čtyři.
„To je jako Disneyland pro dospělé. Slyšel jsem, že sem jezdí spousta rockových hudebníků."
„Vážně?" Danceová se zamračila. „Co se děje?"
„Tihle lidi jsou nepolepšitelní. Nevím, co je tak zábavného na tom zfetovat se a vyhazovat z okna televizory a nábytek."
„Tohle je Carmel," poznamenal 0'Neil. „Tady si nedovolí nic divočejšího než netřídit odpad."
Danceová zkusila vymyslet nějakou vtipnou repliku, ale pak raději mlčela. Tlachání zvyšovalo její nervozitu.
Zastavila se vedle palmy s listy ostrými jako meče. „Kde to máme?"
Detektiv se podíval na kousek papíru, zorientoval se a ukázal na jednu budovu vzadu. „Tam."
0'Neil s Danceovou se zastavili přede dveřmi. 0'Neil si povzdechl a zvedl obočí. „Tak, a je to tady."
Danceová se zasmála. „Připadám si jako puberťačka."
Detektiv zaklepal na dveře.
Ty se po krátké pauze otevřely a za nimi se objevil štíhlý muž. Bylo mu krátce před padesátkou, na sobě měl tmavé kalhoty, bílou košili a proužkovanou kravatu.
„Michaele, Kathryn, jdete právě včas. Pojďte dál."

Ernest Seybold, kariérní státní zástupce okresu Los Angeles, je uvedl dále. Na trojnožce za psacím strojem seděla soudní za-pisovatelka. Další mladá žena vstala a pozdravila nově příchozí. Seybold ji představil jako svou asistentku z L. A.
Počátkem tohoto měsíce řešili Danceová s O'Neilem jeden případ v Monterey – usvědčený vrah a vůdce kultu Daniel Pell uprchl z vězení, zůstal na Montereyském poloostrově a útočil na další oběti. A z jednoho muže, který se podílel na vyšetřování, se nakonec vyklubal úplně jiný člověk, než za jakého ho Danceová i ostatní její kolegové považovali. V důsledku toho se stala další vražda.
Danceová byla neoblomně rozhodnutá vydat tohoto pachatele spravedlnosti. Setkala se však se značným tlakem, aby to nedělala – s tlakem ze strany několika velmi mocných organizací. Danceová se s takovou reakcí nesmířila, přestože se montereyské státní zastupitelství odmítlo případem zabývat. Spolu s O'Neilem zjistila, že tento pachatel už vraždil i dříve – konkrétně v Los Angeles. Obrátila se tedy na okresního státního zástupce Seybolda, který pravidelně spolupracoval s CBI neboli Kalifornským úřadem vyšetřování, kde byla zaměstnána. Seybold byl její přítel, a tak souhlasil, že začne pachatele stíhat v Los Angeles.
Několik svědků včetně Danceové a 0'Neila však bydlelo v oblasti Monterey, a tak si sem Seybold udělal jednodenní výlet, aby pořídil svědecké výpovědi. Schůzka se musela odehrát v tajnosti, protože pachatel měl výborné konexe i reputaci. Zatím dokonce nepoužívali ani jeho skutečné jméno. Případ nesl oficiální název Lid versus John Doe.
Posadili se a Seybold řekl: „Možná máme problém. Musím vám to říct."
Nepříjemné svrbění, které Danceová pociťovala – obava, že se něco zvrtne a případ poputuje k ledu –, se vrátilo.
Státní zástupce pokračoval: „Obhajoba podala návrh na ukončení projednávání případu s odkazem na imunitu pachatele. Upřímně řečeno nedokážu posoudit, jakou mají naději na úspěch. Slyšení je naplánováno na pozítří."
Danceová zavřela oči. „Ne." 0'Neil si vedle ní dopáleně povzdechl.
Tolik práce…

Jestli ten člověk vyvázne, pomyslela si Danceová…, ale pak si uvědomila, že nemůže dodat nic jiného než: Jestli vyvázne, bude to moje prohra.
Cítila, jak se jí chvěje čelist.
Seybold nicméně dodal: „Můj tým už koncipuje reakci. Je dobrý. Nejlepší na celém zastupitelství."
„Dělejte, co můžete, Ernie," řekla Danceová. „Já ho chci. Opravdu zoufale ho chci."
„Spousta lidí na něj má spadeno, Kathryn. Uděláme, co bude v našich silách."
Jestli vyvázne…
„Každopádně chci pokračovat, jako bychom měli výhru jistou." Státní zástupce to řekl se sebejistotou, která Danceovou poněkud uklidnila. Seybold jim na úvod položil několik desítek otázek o podstatě trestného činu – co přesně Danceová s 0'Neilem viděli a jaké jsou v případu důkazy.
Seybold byl ostřílený státní zástupce, který ví, co dělá. Po hodině dotazování se posadil a řekl, že mu to prozatím stačí. Za okamžik se měl dostavit další svědek – místní příslušník kalifornské policie –, který byl rovněž ochoten vypovídat.
Danceová s O'Neilem poděkovali státnímu zástupci, který souhlasil, že se jim ozve ihned poté, co soudce rozhodne o návrhu obhajoby.
Když se pak oba vraceli do hlavní budovy, 0'Neil zpomalil krok a zamračil se.
„Co je?" zeptala se Danceová. „Pojďme si zahrát na záškoláky."
„Jak to myslíš?"
0'Neil ukázal k nádherné zahradní restauraci s výhledem na kaňon a moře za ním. „Ještě je brzy. Kdy naposledy ti číšník v bílé uniformě přinesl ztracená vejce na anglických vdolcích?"
Danceová se zamyslela. „Co že máme za rok?"
0'Neil se usmál. „Pojď. O tolik se zas neopozdíme."
Kathryn Danceová se podívala na hodinky. „Když já nevím." Neulívala se ani ve škole, natožpak jako vysoce postavená agentka CBI.
Ale pak si řekla: Proč váháš? Michaelovu společnost zbožňuješ, a přitom s ním v poslední době netrávíš prakticky žádný čas.
„No tak jo." Znovu si připadala jako puberťačka, ale tentokrát v dobrém.
Posadili se vedle sebe do banketky u okraje terasy, odkud se nabízel krásný výhled na kopce. Bylo průzračné červnové ráno a na obloze už svítilo slunce.
Číšník na sobě sice neměl slíbenou uniformu, ale jeho naškrobená bílá košile pro tyto účely stačila. Podal jim jídelní lístek a nalil kávu. Danceová zabrousila na stránku, kde se restaurace chlubila svými proslulými koktejly Mimosa ze šampaňského a pomerančové šťávy. To nepřichází v úvahu, pomyslela si a upřela pohled na 0'Neila, který se díval přesně na totéž.
Rozesmáli se.
„Až pojedeme do L. A. před velkou porotu nebo k procesu," řekl, „tak si dáme šampaňské."
„Platí."
V tu chvíli 0'Neilovi zatrylkoval telefon. Detektiv pohlédl na displej a Danceová si okamžitě všimla, jak se změnila jeho řeč těla: lehce zvedl ramena, přitiskl paže blíže k tělu a zaostřil pohled těsně za displej.
Danceová věděla, kdo volá, ještě než detektiv pronesl veselé: „Ahoj, miláčku."
Z 0'Neilova rozhovoru s manželkou Danceová vyrozuměla, že Anne, která pracovala jako profesionální fotografka, musí neočekávaně odjet na služební cestu, a tak se chce s manželem dohodnout na organizačních věcech.
Konečně 0'Neil zavěsil a oba chvíli mlčeli, než se atmosféra opět uvolnila a téma se vrátilo k jídelnímu lístku.
„Jo," oznámil 0'Neil, „já si dám ztracená vejce."
Danceová si vybrala totéž a začala hledat očima číšníka. V tu chvíli však zavibroval telefon jí. Přečetla si textovou zprávu, zamračila se a přečetla si ji znovu. Uvědomila si, že se i její řeč těla rychle mění. Tepová frekvence jí prudce vyskočila vzhůru, ramena se jí zvedla, chodidlo začalo poklepávat o podlahu.
Povzdechla si a její gestikulace na číšníka se změnila ze zdvořilé žádosti o přijetí objednávky v gesto označující placení.

3

Sídlo středozápadní regionální pobočky Kalifornského úřadu vyšetřování představuje nevýrazná moderní budova, která vypadá naprosto stejně jako sousední sídla pojišťoven a softwarových firem. Všechna jsou úhledně ukrytá za kopci a ozdobená pestrou pobřežní vegetací střední Kalifornie.

Budova stála kousek od hotelu Peninsula Garden, takže tam Danceová s 0'Neilem dorazili za necelých deset minut – jeli ohleduplně, ale semafory a stopky ignorovali.
Danceová vystoupila z auta, přehodila si přes rameno kabelku, sebrala z kufru objemnou brašnu na notebook – její dcera dala brašně přezdívku „mámin outěžek", jakmile někde zjistila, co slovo „outěžek" vlastně znamená – a vyrazila s 0'Neilem do budovy.
Uvnitř okamžitě zamířili tam, kde Danceová věděla, že najde svůj tým: totiž do její kanceláře v části zvané „holčičí křídlo" neboli „hákáčko". Toto pojmenování bylo výsledkem skutečnosti, že kanceláře v tomto traktu obývala výlučně Danceová, její kolegyně-agentka Connie Ramirezová, jejich asistentka Maryellen Kresbachová a správkyně pobočky Grace Yuanová, díky níž celá budova šlapala jako hodinky. Název křídla vznikl jako nešťastná poznámka neméně nešťastného a dnes už bývalého agenta CBI, který ji vyřkl ve snaze udělat dojem na přítelkyni, když ji provázel po budově.
Všechny ženy v „hákáčku" dodnes spekulovaly, zda to byl on, nebo některá z jeho přítelkyň, kdo nalezl všechny dámské hygienické potřeby, jimiž mu Danceová s Ramirezovou jako projev pomsty vyzdobily kancelář, kufřík i auto.
Danceová s 0'Neilem se nyní přivítali s Maryellen. Tato veselá a nepostradatelná žena dokázala řídit vlastní rodinu i profesionální životy svých svěřenců bez jediného mrknutí svého tmavě nalíčeného oka. A také pekla nejlepší pochoutky, jaké kdy Danceová jedla. „Dobré ráno, Maryellen. Jak to vypadá?"
„Ahoj, Kathryn. Nabídni si."
Danceová si prohlédla koláčky se sekanou čokoládou v misce na asistentčině stole, ale nepodlehla jim. Takhle musel vypadat biblický hřích. 0'Neil naopak neodolal. „Tohle je nejlepší snídaně, jakou jsem v posledních týdnech jedl."
Ztracená vejce…
Maryellen se potěšeně zasmála. „Takže jsem znovu volala Charlesovi a nechala mu další vzkaz. Vážně." Povzdechla si. „Jenže on mi to nebere. Týdžej s Reyem jsou uvnitř. Jo, detektive 0'Neile, a je tu i jeden z vašich lidí z montereyského úřadu šerifa."
„Díky. Jste jednička."
Na Kathrynině židli v její kanceláři seděl vyzáblý mladý zrzavý agent T. J. Scanlon. Když spatřil Danceovou, vyskočil. „Ahoj, šéfová. Jaká byla audience?"
Měl na mysli výslech u státního zástupce.
„Byla jsem za hvězdu." Danceová agentovi sdělila špatnou zprávu o návrhu na odložení případu kvůli imunitě pachatele.
Agent se zakabonil. Sám pachatele velmi dobře znal a dosáhnout jeho usvědčení si přál téměř stejně vroucně jako Danceová.
Týdžej dělal svou práci dobře a navíc to byl nejnekonvenčnější agent v policejní organizaci, která proslula konvenčními přístupy a zvyklostmi. Dnes měl na sobě džínsy, rolák a kostkované sportovní sako „vzor Madras" – několik podobných viselo v šatníku Kathrynina otce. Pokud bylo Danceové známo, vlastnil Týdžej pouze jednu kravatu, konkrétně exotický model, jaký kdysi nosíval Jerry Garcia. Agent zkrátka trpěl akutní nostalgií po 60. letech. V jeho kanceláři vesele bublaly dvě lávové lampy.
Danceovou a Týdžeje od sebe dělilo pouhých pár let, ale přesto mezi nimi zela generační propast. Profesionálně si ovšem rozuměli a oba respektovali, že Danceová je v jejich vztahu tak trochu učitelem a Týdžej tak trochu učněm. Týdžej měl sklon dělat všechno sám, což bylo proti samotné podstatě CBI, ale momentálně zaskakoval za Kathrynina obvyklého parťáka – ten byl stále v Mexiku a řešil jeden složitý případ vydání.
Zamlklý Rey Carraneo, nováček na CBI, se od T. J. Scanlona ani nemohl lišit více. Táhlo mu na třicet let, byl snědý, měl štíhlou postavu a zádumčivé rysy. Dnes měl na sobě šedý oblek a bílou košili. Myšlením byl starší než věkem, protože dříve pracoval jako pochůzkář v kovbojském městě Reno ve státě Nevada, než se kvůli jeho nemocné matce přestěhovali s manželkou do Kalifornie. Momentálně držel v ruce šálek kávy, a odhaloval tak drobnou jizvičku v záhybu mezi palcem a ukazováčkem – ještě před pár lety mu tuto část ruky zdobilo tetování gangu. Danceová ho pokládala za nejklidnějšího a nejsoustředěnějšího ze všech mladých agentů na úřadu a někdy si kladla otázku, zda ho této rozvážnosti nenaučilo právě někdejší členství v gangu.
Policista z Úřadu šerifa okresu Monterey – s typickým ježkem na hlavě a vojenským držením těla – se představil a vysvětlil, co se stalo. Dosud neznámý pachatel unesl dnes brzy ráno z parkoviště v centru Monterey, nedaleko od Alvarado Street, místní dospívající dívku jménem Tammy Fosterová. Spoutal ji, napěchoval ji do kufru jejího auta a odjel s ní na pláž za městem, kde ji nechal napospas přílivu.
Danceová se otřásla při pomyšlení, jaké asi muselo být ležet v křečích a zimě a čekat, až stoupající voda

zaplní celý stěsnaný prostor.
„Takže to auto bylo její?“ ujistil se 0’Neil, který právě seděl na jedné z Kathryniných židlí a houpal se na zadních nohou – takže dělal přesně to, co Danceová zakazovala svému synovi (Kathryn měla dokonce tušení, že se Wes naučil tento zlozvyk právě od 0’Neila). Nohy pod jeho vahou vrzaly.
„Přesně tak, pane.“
„Na které pláži se našlo?“
„Dole u pobřeží, kousek jižně od Highlands.“
„Byla opuštěná?“
„Jo, nikdo tam nebyl. Žádní svědkové.“
„A co svědkové v klubu, u kterého ji pachatel unesl?“ zeptala se Danceová.
„Nic. A na parkovišti nejsou bezpečnostní kamery.“
Danceová s 0’Neilem se nad tím zamysleli. „Takže musel mít další auto kousek od místa, kde ji zanechal. Anebo komplice.“
„Ohledávačka našla v písku několik šlépějí, které mířily k silnici. Nad úrovní přílivu. Bohužel byl písek sypký, takže se nedala rozpoznat velikost boty ani vzor podrážky. Ale rozhodně šlo o jednoho člověka.“
„A nikdo nezaregistroval, že by ze silnice sjíždělo auto, aby ho vyzvedlo?“ zeptal se O’Neil. „Nebo že by se ukrývalo v okolním křoví?“
„Ne, pane. Naši lidé sice našli několik stop po pneumatikách od bicyklu, ale ty byly na krajnici. Mohly pocházet z té noci, ale taky mohly být týden staré. Vzorek se nepodařilo identifikovat. Nemáme databázi bicyklů,“ dodal policista směrem k Danceové.
Podél pláže v této oblasti denně projížděly na kole stovky lidí.
„Co motiv?“
„Žádná loupež, žádné pohlavní zneužití. Vypadá to, že ji prostě chtěl zabít. Pomalu.“
Danceová nafoukla tváře a zhluboka si povzdechla.
„Máte nějaké podezřelé?“
„Ne.“
Kathryn pohlédla na Týdžeje. „A cos mi to říkal, když jsem ti volala? Že je ten případ něčím zvláštní? Řekneš mi k tomu něco bližšího?“
„Jó,“ ošil se mladý agent, „ty myslíš ty kříže u cesty.“

Kalifornský úřad vyšetřování disponuje širokými pravomocemi, ale obvykle vyšetřuje pouze velké případy, jako jsou činnost gangů, teroristické hrozby, závažná korupce nebo závažná hospodářská kriminalita. Jediná osamocená vražda by v oblasti, kde se nejméně jednou týdně zabíjejí gangsteři, neupoutala žádnou pozornost.
Útok na Tammy Fosterovou byl ovšem jiný.
Den před dívčiným únosem nalezl jeden příslušník dálniční hlídky v písku u dálnice č. 1 kříž připomínající pomníček oběti dopravní nehody, na kterém bylo napsáno o den pozdější datum.
Když se policista dozvěděl o útoku na dívku nedaleko od téže dálnice, napadlo ho, jestli kříž nemohl předem ohlašovat pachatelův úmysl. Vrátil se tedy na místo a vytáhl kříž ze země. Kriminalistická jednotka Úřadu šerifa okresu Monterey nalezla v kufru auta, kde Tammy ležela, malý kousek okvětního plátku růže – šupinku, která odpovídala kytici růží položených u kříže.
Jelikož útok působil na první pohled nahodilým dojmem a neobsahoval žádný zjevný motiv, musela Danceová vzít v úvahu možnost, že pachatel plánuje další vraždy.
„Našly se na tom kříži nějaké stopy?“ zeptal se nyní 0’Neil.
Jeho mladý podřízený se zašklebil. „Po pravdě řečeno, detektive 0’Neile, ten dopravák prostě hodil kříž i s květinami do kufru.“
„Takže je kontaminovaný?“
„Bohužel ano. Detektiv Bennington sice řekl, že udělá, co je v jeho silách, aby ten důkaz zachránil, jenže podle předběžného protokolu na něm nic nenašel.“ Peter Bennington byl na slovo vzatý a svědomitý šéf okresní kriminalistické laboratoře v Monterey. „Veškeré otisky prstů patřily tomu policistovi a ze stopových důkazů se našel jen písek a hlína. Kříž byl vyroben z větví stromů spojených květinářským drátkem. Kotouč s napsaným datem vystřihl pachatel podle všeho z lepenky. Ani na peru nebylo podle Benningtona nic zvláštního. Navíc psal pachatel hůlkovým písmem, které pro nás má význam jen v případě, že získáme vzorek písma podezřelého. Tady je fotka toho kříže. Je to pěkně strašidelné. Trochu jako v Záhadě Blair Witch.“
„To byl dobrý film,“ poznamenal Týdžej a Danceová netušila, zda vtipkuje, nebo ne.

Podívali se na fotku. Skutečně byla strašidelná. Zkroucené větvičky vypadaly jako černé kosti.
Copak jim toho kriminalisté nedokážou říct víc? Danceová měla přítele, s nímž nedávno na jednom případu spolupracovala, soukromého kriminalistického konzultanta Lincolna Rhyma z New Yorku. Přestože byl Rhyme na celé tělo ochrnutý, patřil mezi nejlepší specialisty na ohledávání míst činu v zemi. Našel by něco užitečného, kdyby to místo ohledával on? pomyslela si Danceová. Nemohla se zbavit dojmu, že ano. Možná nejuniverzálnější pravidlo policejní práce však znělo: pracuj s tím, co máš.
Všimla si něčeho na fotografii. „Ty růže."
0'Neil poznal, na co myslí. „Stonky jsou seříznuté do stejné délky."
„Přesně tak. Takže zřejmě pocházejí z květinářství, ne z něčí zahrádky."
„Jenže, šéfová," namítl Týdžej, „růže se na poloostrově dají koupit na dobré tisícovce míst."
„Já netvrdím, že nás to dovede k jeho prahu," odpověděla Danceová. „Jen říkám, že je to fakt, který by se možná dal později využít. A nedělej předčasné závěry. Taky ty růže mohly být kradené." Cítila mrzutost a doufala, že to na ní není příliš znát.
„Jasně, šéfová."
„Kde přesně stál ten kříž?"
„Na dálnici jedna. Kousek od Mariny." Týdžej zapíchl prst do jednoho místa na nástěnné mapě.
„Viděl někdo, jak tam pachatel ten kříž dává?" zeptala se Danceová policisty.
„Ne, paní, podle dálniční hlídky ne. A na tomto úseku dálnice nejsou ani kamery. Stále to prověřujeme."
„A co prodejny?" zeptal se 0'Neil právě ve chvíli, kdy se Danceová nadechovala, aby položila totožnou otázku.
„Prodejny?"
0'Neil se díval na mapu. „Na východní straně dálnice. V těchhle nákupních centrech. V některých prodejnách přece musí mít bezpečnostní kamery. Třeba nějaká mířila na tohle místo. Přinejmenším bychom z nahrávky poznali značku a model auta –pokud přijel v autě."
„Týdžeji," řekla Danceová, „prověř to."
„Jasně, šéfová. Je tam jedna prima kavárna. Jedna z mých oblíbených."
„To mě věru těší."
Ve dveřích se mihl stín. „Á. Netušil jsem, že tu máme poradu."
Do její kanceláře vstoupil Charles Overby, nedávno jmenovaný šéf této pobočky CBI. Byl to opálený pětapadesátník hruškovité postavy, který měl sice dost dobrou kondici na to, aby několikrát týdně vyrazil na golf nebo na tenis, ale nebyl zase tak čilý, aby zahrál dlouhý volej a nezadýchal se přitom.
„Sedím už…, už nějakou dobu ve své kanceláři."
Danceová ignorovala nenápadný Týdžejův pohled na hodinky. Předpokládala, že Overby dorazil do práce před pár minutami.
„Charlesi," řekla. „Dobré ráno. Možná jsem se zapomněla zmínit, kde ta schůzka bude. Promiň."
„Ahoj, Michaeli." Overby kývl i na Týdžeje, na kterého občas zíral, jako by ho v životě neviděl – i když na druhou stranu mohlo jít o pouhý projev nelibosti nad agentovým stylem oblékání.
Danceová ve skutečnosti Overbyho o schůzce informovala. Cestou z hotelu Peninsula Garden mu nechala vzkaz v hlasové schránce, ve kterém mu sdělila znepokojivou zprávu o imunitním slyšení v Los Angeles a informovala ho o plánované poradě v její kanceláři. O té mu pro jistotu řekla i Maryellen. Šéf CBI se však neozval a Danceová se už neobtěžovala volat mu znovu, poněvadž Overby se o taktickou stránku vyšetřování případů obvykle příliš nezajímal. Nepřekvapilo by ji, kdyby se schůzky odmítl zúčastnit úplně. On toužil po „širším rámci", což byla v poslední době jeho oblíbená fráze. (Týdžej mu jednou dal přezdívku Charles Odrby; Danceovou tehdy od smíchu bolelo břicho.)
„Takže pokud jde o tu holku v tom kufru… Už mi kvůli ní volají reportéři. Já se vykrucuju a to se jim nelíbí. Takže mě informujte."
Á, reportéři. Tím se Overbyho zájem vysvětloval.
Danceová mu sdělila, co zatím vědí a co mají v plánu.
„Myslíte, že se o to pokusí znovu? Moderátoři to tvrdí."
„Moderátoři o tom spekulují," opravila ho Danceová jemně.
„To lze jen těžko posoudit," ujal se odpovědi 0'Neil, „protože zatím nevíme, proč na Tammy Fosterovou zaútočil."
„A ten kříž s tím souvisí? Pachatel ho tam nechal jako vzkaz?"
„Ano, podle rozboru ty květiny odpovídají."
„Ajajaj. Jen doufám, že se z toho nestane něco na způsob Krvavého léta v New Yorku."
„Eh…, co to je, Charlesi?"

„Přece ten chlap v New Yorku. Jak nechával vzkazy a střílel lidi.“
„Jó, to byl film.“ Týdžej na oddělení sloužil jako encyklopedie populární kultury. „Spike Lee. Vrahem byl David Berkowitz, známý též jako ‚Son of Sam‘.“
„Já vím,“ řekl Overby rychle.
„Zatím nemáme důkazy, které by ukazovaly tím či oním směrem. Vlastně zatím nevíme nic.“
Overby jen pokyvoval hlavou. Nikdy se mu nelíbilo, když na všechno nedostal okamžitou odpověď. Pro novináře, pro své šéfy v Sacramentu. Znervózňovalo ho to, což potažmo znervózňovalo všechny kolem něj. Když jeho předchůdce Stan Fishburne musel ze zdravotních důvodů nečekaně odejít do důchodu a na jeho místo nastoupil Overby, zavládlo na Kalifornském úřadu vyšetřování všeobecné zděšení. Fishburne byl zastáncem agentů. Na jejich podporu dokázal získat každého, koho potřeboval. Overbyho styl byl jiný. Velice jiný.
„Už mi volal ministr spravedlnosti.“ Jejich nejvyšší šéf. „V Sacramentu je z toho velká zpráva. Už je to i na CNN. Budu mu muset zavolat zpátky. Kéž bychom měli aspoň něco konkrétního.“
„Brzy bychom se něco měli dozvědět.“
„Jaká je pravděpodobnost, že je to všechno jen nepovedený vtip? Nějaký zasvěcovací rituál při vstupu do studentského spolku? Zažili jsme to na škole všichni, ne?“
Danceová s 0’Neilem v žádném spolku nebyli. Danceová pochybovala, že Týdžej v nějakém býval, a Rey Carraneo získal bakalářský titul z kriminalistiky při večerním studiu, během něhož zvládal ještě dvě zaměstnání.
„To by byl dost drsný kanadský žertík,“ poznamenal 0’Neil.
„No, ale nechrne si to jako jednu z alternativ. Rád bych měl jistotu, že předejdeme jakékoliv panice. Tím by se ničemu nepomohlo. Takže zlehčujte jakoukoliv hypotézu, že by mohlo jít o sériového vraha. A nezmiňujte se o tom kříži. Stále se vzpamatováváme z toho případu ze začátku měsíce, z tohohle Pella.“ Zamžoural. „Mimochodem, jak dopadla ta svědecká výpověď?“
„Odklad.“ Copak si její vzkaz vůbec neposlechl?
„To je dobře.“
„Dobře?“ Danceová kvůli návrhu obhajoby ještě stále zuřila.
Overby zamrkal. „Chci říct, že aspoň máte volné ruce vyšetřit ten případ kříže u cesty.“
Kathryn si vzpomněla na bývalého šéfa. Nostalgie někdy bolí tak sladce.
„Takže jaké jsou další kroky?“ zeptal se Overby.
„Týdžej prověřuje bezpečnostní kamery v prodejnách a autosalonech nedaleko od místa, kde se ten kříž našel.“ Danceová se otočila ke Carraneovi. „A ty, Reyi, bys mohl vyslechnout lidi v okolí parkoviště, z něhož byla Tammy unesena.“
„Ano.“
„A na čem teď děláte vy na úřadu šerifa, Michaele?“ zeptal se Overby.
„Nejdřív tam máme jednu gangsterskou vraždu a pak ten případ kontejneru.“
„Jo, aha.“
Montereyský poloostrov byl vůči teroristickým hrozbám do značné míry imunní. Nenacházely se tu žádné velké přístavy, pouze rybářské doky, a letiště bylo malé a dobře střežené. Zhruba před měsícem však neznámí pachatelé ukradli z jedné nákladní lodi z Indonésie, která kotvila v Oaklandu, přepravní kontejner a naložili ho na nákladní auto mířící na jih směrem do Los Angeles. Podle zpráv se kontejner dostal až do Salinas, kde ho pachatelé otevřeli a ukryli jeho obsah. Ten poté naložili do dalších aut a odvezli neznámo kam.
V kontejneru se mohl nacházet kontraband – drogy nebo zbraně –,avšak podle další důvěryhodné zpravodajské informace v něm byli do země propašováni lidé. Indonésie je nejlidnatější islámská země na světě a působí v ní řada nebezpečných extremistických buněk. Nebylo tedy divu, že tyto zprávy znepokojily ministerstvo vnitřní bezpečnosti.
„Ale tyhle případy se dají o den nebo dva odložit,“ dodal 0’Neil.
„Fajn,“ řekl Overby s úlevou, že se na vyšetřování případu kříže u cesty bude podílet více bezpečnostních složek. Vždy hledal cesty, jak rozložit riziko nezdařeného vyšetřování na více agentur, i když to znamenalo, že se s nimi v případě úspěchu bude muset podělit o slávu.
Danceová byla jednoduše ráda, že budou s 0’Neilem opět pracovat spolu.
„Seženu od Petera Benningtona závěrečnou zprávu o ohledávání,“ řekl 0’Neil.
Soudní kriminalistika nebyla jeho oborem a při řešení případů se tento solidní a sveřepý detektiv opíral o tradiční techniky: metodickou práci, výslechy svědků a analýzu místa činu. A někdy i o pošťuchování. Ať už však volil jakékoliv metody, každopádně dělal svou práci dobře. Měl jedno z nejvyšších procent zatčení

– a také procent usvědčení, což bylo ještě důležitější – v dějinách úřadu.
Danceová se podívala na hodinky. „Půjdu vyslechnout svědkyni.“
Overby chvíli mlčel. „Svědkyni? Netušil jsem, že nějakou máte.“
Danceová mu neřekla, že i tato informace byla obsažena v jejím vzkazu. „Jo, máme,“ odvětila, přehodila si přes rameno kabelku a zamířila ze dveří.

4

„Ó, to je tak smutné,“ řekla žena.
Její manžel na ni pohlédl. Seděl právě za volantem jejich spor-tovně-užitkového fordu, za jehož natankování před chvílí zaplatil sedmdesát dolarů, a měl špatnou náladu. Jednak kvůli cenám benzinu, a jednak proto, že se mu právě naskytl úchvatný pohled na golfové hřiště v Pebble Beach, na kterém by si však nemohl dovolit hrát, ani kdyby s tím manželka souhlasila.
Takže jestli teď něco rozhodně nechtěl slyšet, pak to byla špatná zpráva.
Přeci jen však byl už dvacet let ženatý, a tak se manželky zeptal: „Co?“ Možná to vyznělo ostřeji, než zamýšlel.
Žena si však jeho tónu nevšimla nebo mu nevěnovala pozornost. „Tamhle.“
Muž se podíval před sebe, ale jeho choť na nic konkrétního neukazovala – pouze hleděla čelním sklem na opuštěný úsek dálnice vinoucí se lesem. Muže to podráždilo ještě víc.
„To by mě zajímalo, co se stalo.“
Muž měl sto chutí odseknout: „A co jako?“, jenže v tu chvíli si všiml, o čem jeho žena mluví. A okamžitě pocítil výčitky.
V písku necelých třicet metrů před nimi stál pomníček oběti dopravní nehody. Neumělý kříž tyčící se nad kyticí rudých růží.
„Jo, je to smutný,“ poznamenal a vzpomněl si na jejich dvě dospívající děti, které v něm vyvolávaly strašlivé obavy pokaždé, když usedly za volant. Uvědomil si, jak by se cítil, kdyby se něco stalo v autě jim, a zalitoval své původní nedůtklivosti.
Zavrtěl hlavou a pohlédl na manželčinu ustaranou tvář. „Proboha,“ zašeptala, když projeli kolem podomácku vyrobeného kříže. „Vždyť se to stalo zrovna teď.“
„Vážně?“
„Jo. Na tom kříži je dnešní datum.“
Muž se otřásl a pokračoval v jízdě na nedalekou pláž, kterou jim někdo doporučil kvůli poutavým turistickým stezkám. „Stejně je to divný,“ prohodil.
„Co, miláčku?“
„Vždyť je tu všude šedesátka. Neumím si představit, že by se tu moh někdo rozflákat do mrtva.“
Jeho manželka pokrčila rameny. „Nejspíš děti. Opily se a sedly za volant.“
Každopádně ten kříž zasazoval všechno do nové perspektivy. Hele, kámo, řekl si muž v duchu, taky bys teď mohl trčet v Portlandu, chroupat čísla a přemýšlet, jakou šílenost vymyslí Leo na příští týmové schůzce. Takže buď rád, že se můžeš projíždět po nejkrásnějším koutu Kalifornie a zbývá ti ještě pět dní dovolené.
A na Pebble Beach by ses stejně nedostal ani za milion let. Takže přestaň fňukat.
Položil manželce ruku na koleno a pokračoval v jízdě na pláž, přičemž mu náhle ani nevadilo, že mlha zbarvila ráno do šeda.

Během jízdy po Holmanově dálnici 68 zatelefonovala Kathryn Danceová svým dětem, které její otec Stuart právě rozvážel do táborů. Protože měla brzy ráno schůzku v hotelu, domluvila se Danceová včera s rodiči a nechala dvanáctiletého Wese a desetiletou Maggii přespat u nich.
„Ahoj, mami!“ ozvala se ve sluchátku Maggie. „Můžem si dneska zajet na večeři do Rosie’s?“
„Uvidíme. Mám jeden velký případ.“
„Včera jsme s dědou dělali nudle na špagety. Dali jsme do nich mouku, vajíčka a vodu. Děda říkal, že je děláme úplně od píky. Co je to ‚píka‘?“
„To znamená, že jste je dělali úplně od začátku. Že jste si je nekoupili v krabici.“
„To já přece vím. Ptala jsem se, co znamená slovo ‚píka‘.“
„Tak to vážně netuším. Ale najdeme si to.“
„Dobře.“
„Brzy se uvidíme, pusinko. Miluju tě. A teď mi dej Wese.“

„Ahoj, mami," řekl Wes a zahájil monolog na téma plánovaného zítřejšího tenisového zápasu.
Danceová měla takové tušení, že chlapec nedávno zahájil strmý sešup do dospělosti. Někdy se choval jako její chlapeček, jindy jako odtažitý výrostek. Předloni mu umřel táta a on se teprve nyní vymaňoval z tíhy zármutku. Maggie byla sice mladší, ale v tomto ohledu odolnější.
„Pořád platí, že Michael jede o víkendu na loď?"
„Určitě ano."
„To je skvělý!" 0'Neil pozval chlapce na sobotu na ryby, kam měl jet i jeho mladší syn Tyler. Jeho žena Anne na loď jezdila jen zřídkakdy, a Danceová se kvůli mořské nemoci plavila jen zdráhavě, přestože se čas od času nechala přemluvit.
Nakonec si krátce promluvila s otcem – poděkovala mu za hlídání vnoučat a zmínila se, že nový případ jí zřejmě zabere hodně času. Stuart Dance byl dokonalý dědeček – jako mořský biolog v částečném důchodu si mohl pracovní dobu určovat sám a navíc k smrti rád trávil čas s dětmi. Hrát si na šoféra mu ani trochu nevadilo. Dnes měl sice jednání s provozovateli akvária v Monterey, ale ujistil dceru, že až dětem odpoledne skončí táborový program, odveze je k babičce a ona si je pak může vyzvednout.
Každý den děkovala Danceová osudu nebo bohům, že má nablízku milující rodinu. A nesmírně soucítila s matkami-samoživi-telkami, které takovou podporu nemají.
Zpomalila, na světlech odbočila, zajela na parkoviště před nemocnicí Monterey Bay a začala si prohlížet dav lidí shromážděný za řadou modrých zátarasů.
Demonstrantů bylo více než včera.
A včera jich bylo více než předevčírem.
Nemocnice Monterey Bay byla proslulá instituce, jedno z nej-lepších léčebných center v regionu a jedno z nejidyličtějších míst. Danceová znala toto místo zasazené uprostřed borového lesa dobře. Porodila tu obě děti, sedávala tu po boku tátovi, když se zotavoval po těžké operaci. A na zdejší pitevně identifikovala tělo svého muže.
A také ji tu nedávno napadli – tento incident souvisel s protestem, jemuž přihlížela i dnes.
V rámci vyšetřování případu Daniela Pella vyslala Danceová jednoho mladého policistu z okresu Monterey do budovy okresního soudu v Salinas, aby tam dohlédl na zadrženého. Zatčenému muži se však podařilo uprchnout, přičemž na útěku policistu napadl a těžce ho zranil. Policistu jménem Juan Millar pak převezli na zdejší jednotku intenzivní péče. Byly to nesmírně těžké chvíle pro všechny – pro jeho zmatenou a zarmoucenou rodinu, pro Michaela 0'Neila a jeho kolegy z úřadu šerifa. A taky pro Danceovou.
Když pak byla jednou Juana navštívit, napadl ji jeho rozrušený bratr Julio, kterého rozlítilo, že se agentka snaží získat od jeho polomrtvého bratra výpověď. Danceovou jeho útok spíše polekal, než že jí ublížil, a rozhodla se nepodnikat proti hysterickému bratrovi žádné právní kroky.
Pár dní po převozu do nemocnice Juan zemřel. Zpočátku se zdálo, že příčinou úmrtí byly rozsáhlé popáleniny. Poté však vyšlo najevo, že mu někdo vzal život – sprovodil ho ze světa, aby ukončil jeho trápení.
Danceovou Juanova smrt rozesmutnila, avšak policistova zranění byla tak vážná, že by ho v budoucnu čekala jen bolest a lékařské zákroky. Jeho stav znepokojoval i Kathryninu matku Edii, která v nemocnici pracovala jako sestra. Danceová si vzpomínala, jak jednou stála u rodičů v kuchyni, její matka stála vedle ní a upřeně se dívala do dálky. Něco ji nesmírně trápilo a brzy také dceři řekla, co to je: Když se jednou byla za Juanem podívat, mladý pacient se právě probral z bezvědomí a prosebně se na ni zadíval.
„Zabij mě," zašeptal tehdy.
Stejnou prosbu pravděpodobně adresoval každému, kdo ho přišel navštívit nebo ošetřit.
Nikdo neznal totožnost člověka, jenž zkombinoval v infuzi léky tak, aby ukončil Juanův život. Jeho smrt byla předmětem oficiálního kriminálního vyšetřování, které vedl úřad šerifa okresu Monterey. Úřad ji však nevyšetřoval příliš horlivě; podle tvrzení lékařů bylo vysoce nepravděpodobné, že by detektiv žil déle než měsíc nebo dva. Jeho usmrcení tedy bylo očividně projevem humánnosti, byť projevem nezákonným.
Pro zastánce ochrany života za každých okolností se však stal jeho případ exemplární kauzou.
Demonstranti, které nyní Danceová sledovala na parkovišti, drželi plakáty s kříži a fotografiemi Ježíše a Terri Schiavové – ženy z Floridy, která strávila mnoho let v komatu a do jejíhož ostře sledovaného případu se vložil i samotný americký Kongres.
Další plakáty, jimiž demonstranti před nemocnicí mávali, odsuzovaly hrůzy eutanazie a také potratů – snad proto, že se aktivisté po delší době sešli a měli chuť protestovat. Z velké části to byli členové organizace Life First se sídlem ve Phoenixu. První z nich dorazili pár dní po smrti mladého policisty.
Danceová si kladla otázku, zda si někdo z nich uvědomuje, jak je paradoxní protestovat proti smrti před

nemocnicí. Zřejmě ne. Tihle demonstranti nepůsobili jako lidé obdaření smyslem pro humor.
Danceová se pozdravila se šéfem ostrahy, vysokým Afroame-ričanem, který stál před hlavním vchodem.
„Dobré ráno, Henry. Vypadá to, že se pořád sjíždějí další.“
„Dobré ráno, agentko Danceová.“ Henry Bascomb kdysi pracoval jako policista, a proto rád používal policejní oslovení. Ušklíbl se a kývl hlavou směrem k demonstrantům. „Jsou jako králíci.“
„Kdo je jejich vůdce?“ Uprostřed davu stál vrásčitý plešoun s lalokem pod špičatou bradou. Na sobě měl kněžské roucho.
„Šéfuje jim tamhleten kněz,“ prozradil Danceové Bascomb. „Reverend R. Samuel Fisk. Docela slavný. Trmácel se sem až z Arizony.“
„R. Samuel Fisk. Velmi kněžsky znějící jméno,“ poznamenala Danceová.
Vedle reverenda stál hřmotný chlapík s kudrnatými zrzavými vlasy. Na sobě měl tmavou košili zapnutou až ke krku. Bodyguard, usoudila Danceová.
„Život je posvátný!“ zvolal někdo a nasměroval svůj výkřik k jednomu z přenosových vozů stojících opodál.
„Posvátný!“ zopakoval dav.
„Vrazi!“ vykřikl Fisk a jeho hlas zněl na takového hastroše překvapivě zvučně.
Ačkoliv jeho výkřik nebyl namířen proti ní, pocítila Danceová mrazení a vrátila se v myšlenkách k incidentu na jednotce intenzivní péče, kdy se na ni Julio Millar zezadu vrhl a zasáhnout musel až Michael 0’Neil s jedním dalším člověkem. „Vrazi!“
Demonstranti začali skandovat: „Vra-zi! Vra-zi!“ Danceová usuzovala, že odpoledne už budou všichni chraptět.
„Hodně štěstí,“ řekla šéfovi ostrahy, který nejisté obrátil oči v sloup.
Uvnitř nemocnice se Danceová rozhlédla a napůl čekala, že uvidí svou matku. Poté si na recepci nechala vysvětlit cestu a spěšně zamířila přes chodbu do pokoje, kde ležela svědkyně z případu kříže u cesty.
Když vstoupila do otevřených dveří, blonďatá světlovlasá dívka ležící na složitém nemocničním lůžku zvedla hlavu.
„Ahoj, Tammy. Já jsem Kathryn Danceová.“ Agentka se na pacientku usmála. „Mohla bych jít dál?“

5

Pachatel sice nechal Tammy Fosterovou v kufru auta utonout, ale dopustil se chyby ve výpočtu.
Kdyby byl zaparkoval blíže k vodě, zaplavila by přílivová vlna celé auto a odsoudila nebohou dívku ke strašlivé smrti. Automobil však uvízl v písku relativně daleko od břehu a stoupající příliv zaplavil kufr Toyoty Camry jen asi do patnácticentimetrové výšky.
Přibližně ve čtyři hodiny ráno spatřil záblesk auta zaměstnanec jedné letecké společnosti, který tudy jel do práce. Záchranáři vysvobodili dívku z kufru – byla napůl v bezvědomí a na pokraji podchlazení – a rychle ji převezli do nemocnice.
„Tak co?“ zeptala se jí nyní Danceová. „Jak se cítíš?“
„Snad už dobře.“
Tammy měla sportovní postavu a hezký, ale bledý obličej. Její rovné vlasy byly dokonale odbarvené a Danceová tipovala, že její smělý nosík měl původně lehce odlišné křivky. Rychlý pohled na malou kosmetickou taštičku agentce prozradil, že tato dívka zřídkakdy vychází mezi lidi nenalíčená.
Vytáhla odznak a Tammy se na něj letmo zadívala.
„Když se to vezme kolem a kolem, vypadáš docela dobře.“
„Byla tam strašná zima,“ prohlásila Tammy. „Nikdy v životě mi taková zima nebyla. Pořád jsem z toho hrozně vyděšená.“
„To určitě ano.“
Dívka přesunula pozornost na televizní obrazovku. Právě dávali jednu telenovelu, na kterou se Danceová s Maggií rovněž občas dívaly – obvykle ve dnech, kdy byla Maggie nemocná a nechodila do školy. Člověk se mohl celé měsíce nedívat, a když se pak vrátil k obrazovce, snadno se dokázal dostat do děje.
Danceová se posadila a zadívala se na balónky a květiny na nedalekém stolku. Instinktivně mezi nimi hledala rudé růže, dárky náboženského charakteru nebo přáníčka ozdobená kříži. Žádné však nenašla.
„Jak dlouho budeš v nemocnici?“
„Dneska mě už nejspíš pustí. Nebo možná zítra.“
„A jací jsou doktoři? Jsou hezcí?“
Tammy se zasmála.
„Do které školy chodíš?“

„Na střední Roberta Louise Stevensona.“
„Poslední ročník?“
„Jo, příští rok končím.“
Aby dívku poněkud uklidnila, vedla s ní Danceová nezávazný rozhovor: ptala se jí, jestli chodí přes prázdniny někam do kurzu, jestli už přemýšlela, na kterou univerzitu by se chtěla dostat, vyptávala se na rodinu, na sport a podobně. „Máš o prázdninách nějaké plány?“ zeptala se nakonec.
„Teď už ano,“ odpověděla dívka. „Po tomhle pojedeme příští týden s mámou a sestrou k babičce na Floridu.“ V jejím hlase se ozývalo rozhořčení a Danceová poznala, že rodinný výlet na Floridu je tím posledním, co si teď dívka přeje.
„Tammy, asi si dokážeš představit, že zoufale chceme najít člověka, který ti to udělal.“
„Hajzl.“
Danceová souhlasně zvedla obočí. „Pověz mi, co se stalo.“
Tammy jí vysvětlila, že byla v klubu, ze kterého krátce po půlnoci odešla. Došla na parkoviště, když vtom se za ní kdosi objevil, přelepil jí ústa, ruce a nohy páskou, nastrkal ji do kufru a odjel na pláž.
„A tam mě nechal, abych se normálně utopila.“ Dívčiny oči byly náhle prázdné. Danceová, která byla po matce obdařena notnou dávkou empatie, si dokázala tu hrůzu snadno představit. Pocítila v zádech šimravé mrazení.
„Znalas útočníka?“
Dívka zavrtěla hlavou. „Ale já vím, co se stalo.“
„Jak to myslíš?“
„Gangy.“
„On byl členem gangu?“
„Jo, o tom přece každý ví. Aby mohl člověk vstoupit do gangu, musí někoho zabít. A když je to hispánský gang, musí být obětí bílá holka. Taková jsou pravidla.“
„Ty myslíš, že pachatelem byl Hispánec?“
„Jo, určitě byl. Do tváře jsem mu neviděla, ale všimla jsem si jeho ruky. Byla tmavší. Ne černá, ale taky rozhodně ne bílá.“
„Jak byl ten člověk velký?“
„Moc vysoký teda nebyl. Asi metr pětašedesát. Ale měl velkou, fakt velkou sílu. Jo, a ještě něco. Myslím, že jsem včera v noci řekla, že pachatel byl jenom jeden. Ale dneska ráno jsem si vzpomněla, že byli dva.“
„Tys viděla dva pachatele?“
„Spíš jsem někoho v okolí cítila – znáte to, jak máte někdy takový pocit.“
„Mohla to být žena?“
„No, možná jo. Já nevím. Jak říkám, byla jsem pořádně vyděšená.“
„Dotýkal se tě někdo?“
„Ne, takhle ne. Akorát mě spoutal tou páskou a napěchoval do kufru.“ Tammyiny oči plály hněvem.
„Vzpomínáš si z té cesty ještě na něco?“
„Ne, na to jsem byla příliš vyděšená. Ale myslím, že jsem zaslechla nějaký cinkot – nějaký zvuk vycházející zevnitř auta.“
„Ne z kufru?“
„Ne. Bylo to cinkání nějakého kovu. Ten chlap to naložil do auta potom, co mě strčil do kufru. Viděla jsem ten film ze série Saw. A napadlo mě, že to je třeba nějaký nástroj, kterým mě chce mučit.“
Ten bicykl, uvědomila si Danceová, když si vzpomněla na otisky pneumatik na pláži. Pachatel si přivezl bicykl, na kterém mohl odjet z místa činu. Nadhodila to před Tammy, ale ta prohlásila, že bicykl to nebyl; na zadní sedadlo jejího auta by se prý žádné kolo nevešlo. „Navíc to znělo jinak než kolo,“ dodala vážně.
„Dobrá, Tammy.“ Danceová si upravila brýle a dál se dívala na dívku, která těkala očima po květinách, přáníčkách a plyšácích. „Podívejte, co všechno mi lidi dali,“ dodala. „Třeba tamhleten medvídek – není perfektní?“
„Jo, je roztomilý… Takže ty si myslíš, že to udělali členové nějakého hispánského gangu.“
„Jo. Ale… rozumějte, tímhle už to víceméně skončilo.“
„Skončilo?“
„Totiž, já jsem nakonec neumřela. Akorát jsem se trochu vykoupala.“ Tammy se zasmála a vyhnula se agentčině pohledu. „Rozhodně je to taky vyděsilo. Je to ve všech zprávách. Vsadím se, že se teď někde schovávají. Možná dokonce utekli z města.“
Každopádně byla pravda, že gangy používají zasvěcovací rituály. Některé z nich se nezastavily ani před vraždou. Zabíjení však jen zřídkakdy překračovalo rasové či etnické hranice gangu a jeho terčem byli

nejčastěji členové znepřátelených gangů nebo informátoři. To, co se stalo Tammy, bylo navíc příliš důmyslné. Danceová už vyšetřovala několik gangsterských zločinů, a tak věděla, že gangsteři v těchto věcech jednají pragmaticky: čas jsou peníze, a čím dříve se vyřídí věci nesouvisející s byznysem, tím lépe.
Navíc dospěla Danceová k závěru, že Tammy svého útočníka vůbec nepokládá za hispánského gangstera. A také ve skutečnosti nevěřila, že pachatelé byli dva.
Tammy Fosterová toho o pachateli věděla mnohem více, než hodlala přiznat.
Byl čas dobrat se pravdy.
Proces kinezické analýzy při rozhovoru a výslechu začíná stanovením „základního čtení“ – katalogu chování dotazované osoby ve chvílích, kdy mluví pravdu. Kam si dává ruce, kam a jak často se dívá, jestli často polyká nebo si odkašlává, jestli prokládá řeč vsuvkami typu „ehm“, jestli poklepává nohama o podlahu, jestli se hrbí, nebo sedí zpříma, jestli před odpověďmi váhá.
Jakmile se stanoví tato „základna pravdy“, začne kinezický expert pokládat otázky, na které by dotazovaná osoba mohla mít důvod odpovídat nepravdivě, a všímá si veškerých odchylek od základního čtení. Většina lidí pociťuje při lži stres a úzkost a snaží se těchto negativních emocí zbavit gesty či řečovými projevy, které se od základního čtení odlišují. Jeden z Kathryniných oblíbených citátů pocházel od Charlese Darwina – muže, který o celé století předběhl zavedení pojmu „kinezie“. Darwin prohlásil: „Potlačené emoce téměř vždy vyplavou na povrch v nějaké formě tělesného pohybu.“
V tomto případě si Danceová všimla, že jakmile přišla na přetřes otázka útočníkovy totožnosti, začala se Tammyina řeč těla odchylovat od jejího základního čtení. Dívka neklidně vrtěla boky a pohupovala chodidlem. Paže a ruce si lháři kontrolují docela snadno, ale mnohem méně si uvědomují pohyb zbytku těla, zejména chodidel a prstů u nohou.
Kromě toho zaregistrovala Danceová i další změny: odlišný tón dívčina hlasu, prohrabování vlasů prsty a „blokující gesta“, jako jsou doteky na ústech a na nose. Tammy navíc začala používat nevynucené odbočky od tématu, mluvila nesouvisle a používala zevšeobecňující prohlášení („o tom přece každý ví“), která jsou pro člověka dopouštějícího se lži typická.
Jakmile tedy Kathryn Danceová nabyla přesvědčení, že jí dívka něco tají, přešla do analytického módu. Její metoda, jak přimět dotazovaného k pravdomluvnosti, se skládala ze čtyř částí. Za prvé si položila otázku: Jaká je role subjektu na incidentu? V tomto případě dospěla k závěru, že Tammy není ničím více než obětí a svědkyní. Nebyla aktivní účastnicí incidentu, která je buďto zapletena do jiného trestného činu, nebo svůj únos fingovala.
Druhá otázka zněla, jaký má Tammy ke lži motiv. Odpověď byla naprosto zřejmá: nebohá dívka se bála msty. Bylo to běžné a pro Danceovou snazší, než kdyby dívku motivovala snaha zakrýt vlastní zločinné chování.
Následovala třetí otázka: jaký je subjekt osobnostní typ? Odpověď na tuto otázku rozhodovala o tom, jaký přístup by měla Danceová při dalším vyšetřování zvolit – například zda by měla být agresivní, nebo jemná, zda pracovat na vyřešení problému, nebo nabídnout citovou podporu, zda se chovat přátelsky, anebo odtažitě. Danceová své subjekty kategorizovala podle atributů obsažených v indikátoru osobnostního typu Myersové-Briggsové, který vyhodnocuje, zda je dotazovaný extrovert, nebo introvert, zda u něj myšlení převládá nad city a smysl nad intuicí.
Rozdíly mezi extrovertem a introvertem spočívají v postojích. Pokud subjekt nejprve koná, a poté vyhodnocuje výsledek, je extrovertem, zatímco introvert se před akcí zamýšlí. Sběr informací se provádí buďto tak, že subjekt věří svým pěti smyslům a pak ověřuje data (smyslově založený člověk), nebo že subjekt spoléhá na předtuchy (intuitivně založený člověk). Rozhodovací proces pak má buďto podobu objektivní logické analýzy (myšlení), nebo je založen na empatii (city).
Ačkoliv byla Tammy pohledná, sportovně založená a zjevně oblíbená dívka, její nejistota – a také nestabilní rodinný život, jak si Danceová ověřila již dříve – z ní činily intuitivně a citově založenou introvertku. To znamenalo, že vůči ní Kathryn nemohla zvolit hrubý přístup. Tammy by se jednoduše zatvrdila a drsné dotazování by v ní zanechalo trauma.
Čtvrtá a poslední otázka, kterou si každý vyšetřovatel musí položit, zní: Jaký osobnostní typ lháře se v subjektu skrývá?
Existuje několik typů lhářů. Manipulátorům nebo také „vysokým machiavellistům“ (podle italského politického filozofa, který napsal knihu o nelítostnosti) nepřipadá na lhaní absolutně nic špatného: používají klam jako nástroj k dosažení svých cílů v lásce, podnikání, politice nebo zločinu a ve lhaní jsou velmi, velmi dobří. Mezi další typy patří společenští lháři, kteří lžou pro zábavu, adaptoři čili nejistí lidé, kteří lžou, aby vyvolali pozitivní dojem, anebo herci, kteří lžou ve snaze získat kontrolu nad situací.

Danceová dospěla k závěru, že Tammy je kombinací adaptora a herce. Nejistota v ní vyvolávala nutkání lhát, aby pozvedla své křehké ego a dosáhla svých cílů.
Jakmile si kinezický analytik odpoví na zmíněné čtyři otázky, je jeho další práce pevně daná: pokračuje v dotazování subjektu a pozorně si všímá otázek, které u něj vyvolávají stresové reakce –indikátory lži. Poté se k těmto otázkám vrací, pokládá související otázky, sonduje dál a dál, přibližuje se ke lži a všímá si, jak subjekt zvládá rostoucí hladinu stresu: Jestli má vztek, zapírá, propadá sklíčenosti nebo se snaží ze situace vybruslit. Každý z těchto stavů vyžaduje jiné nástroje, pomocí nichž lze subjekt násilím, lstí či povzbuzením přimět, aby konečně řekl pravdu.
A přesně to nyní učinila i Danceová. Malinko si poposedla, aby se k Tammy dostala blíže, ale zároveň nenarušila její „proxemickou zónu“ – tedy okruh necelého metru od Tammy. Cílem bylo dívku znejistět, ale zároveň v ní nevyvolat přehnaný pocit ohrožení. Danceová nasadila slabý úsměv a rozhodla se nevyměnit své brýle s šedou obroučkou za černé „dravčí brýle“, které používala na zastrašení vysokých machiavellistů.
„Všechno, co jsi mi teď řekla, Tammy, je pro nás velmi užitečné. Opravdu si tvé spolupráce vážím.“
Dívka se usmála. Ale také letmo pohlédla ke dveřím. Danceová si to vyložila jednoznačně: výčitky.
„Ale je tu jedna věc,“ dodala agentka. „Přišla nám zpráva z ohledání místa činu. Jako v Kriminálce Las Vegas.“
„Jasně. Taky se na to dívám.“
„A která řada se ti líbí?“
„Ta původní. Las Vegas, jak jste říkala.“
„Slyšela jsem, že ta je ze všech nejlepší.“ Danceová ten seriál nikdy neviděla. „Ale nalezené důkazy nenasvědčují verzi, že pachatelé byli dva. Ani na parkovišti, ani na té pláži.“
„Aha. No jo, ale já říkala, že jsem měla jen takový pocit.“
„A pak jsem se ještě chtěla zeptat na to cinkání. Totiž, nenašli jsme žádné další stopy pneumatik. Takže si trochu lámeme hlavu, jak se odtamtud pachatel dostal. Zkusme se proto vrátit k tomu bicyklu. Vím, že podle tebe v tom autě necinkal bicykl, ale dokážeš si představit, že by tam nějaké jízdní kolo mohlo být?“
„Jízdní kolo?“
Opakování otázky bývá často příznakem klamu. Subjekt se snaží získat čas na vymyšlení věrohodné odpovědi a zvážení jejích důsledků.
„Ne, nemohlo. Jak by ho dostal dovnitř?“ Tammyino popření bylo příliš rychlé a příliš neoblomné. Také ona se touto možností zabývala, ale z nějakého důvodu nechtěla přiznat, že v autě mohl bicykl být.
Danceová zvedla obočí. „No, já nevím. Jeden můj soused Toyotu Camry má. Je to hodně velké auto.“
Dívka zamžourala. Podle všeho ji překvapilo, že Danceová zná značku i model jejího auta. Skutečnost, že agentka přišla na schůzku připravena, ji zneklidňovala. Podívala se na okno. Podvědomě hledala únikovou cestu z této nepříjemné svízele. Danceová zjevně na něco kápla. Cítila, jak se i jí zrychluje tep.
„Možná. Já nevím,“ odpověděla Tammy.
„Takže mohl mít v autě bicykl. To by mohlo znamenat, že to byl někdo ve tvém věku nebo o trochu mladší. Na kole samozřejmě jezdí i dospělí, ale mladí lidé na něm bývají vidět více. Poslyš, co říkáš na možnost, že to byl někdo, kdo s tebou chodí do školy?“
„Do školy? V žádném případě. Nikdo, koho znám, by něco takového neudělal.“
„Nevyhrožoval ti někdy někdo? Nepohádala ses s někým ve škole?“
„No, Brianna Crenshawová byla nakrknutá, když mě místo ní udělali roztleskávačkou. Ale pak začala chodit s Daveym Wilcoxem, do kterého jsem byla zamilovaná. Takže se to tak nějak vyrovnalo.“
Přidušeně se zasmála.
Danceová nasadila úsměv.
„Ne, tohle byl nějaký gangster. Tím jsem si jistá.“ Dívčiny oči se rozšířily. „Moment, teď si na něco vzpomínám. On někam volal. Nejspíš šéfovi gangu. Slyšela jsem, jak vytahuje telefon a říká: ‚Ella esta en el coche.‘“
Ona je v autě, přeložila si Danceová v duchu. „Ty víš, co to znamená?“ zeptala se dívky.
„Něco jako: ‚Mám ji v autě.‘“
„Ty studuješ španělštinu?“
„Jo.“ Dívka to řekla zajíkavým hlasem, který zněl o pár tónů výše než obvykle. Upřeně se zadívala na Danceovou, ale ještě předtím si odhrnula vlasy z čela a poškrábala se na rtu.
Ta věta ve španělštině byla naprostá lež.
„Napadlo mě,“ začala Danceová mírně, „jestli se třeba nemohl za gangstera jen vydávat. Aby zakryl svou pravou totožnost. Což by znamenalo, že měl nějaký další důvod, proč na tebe zaútočit.“

„Jaký třeba?“
„Doufala jsem, že mi s odpovědí na tuto otázku pomůžeš ty. Stihla ses mu vůbec podívat do tváře?“
„Vlastně ani ne. Celou dobu byl za mnou. A na tom parkovišti byla úplná, fakt úplná tma. Měli by tam dát světla. Myslím, že budu ten klub žalovat. Můj táta pracuje jako advokát v San Mateu.“
Rozzlobená póza měla odrazit agentčiny otázky. Tammy zjevně něco zahlédla.
„Možná jsi zahlédla jeho odraz v okénku, když se k tobě blížil.“
Dívka zavrtěla hlavou, ale Danceová naléhala dál. „Třeba to byl jen letmý záblesk. Přemýšlej o tom. Noci tu vždycky bývají chladné, takže asi nebyl jen v tričku nebo košili. Měl na sobě bundu? Koženou, nebo látkovou? Nebo byl ve svetru? A co mikina s kapucí?“
V tu chvíli si Danceová všimla, že dívčiny oči zabrousily ke kytici na stole. Na kartičce vedle květin bylo napsáno: Hele, holka, koukej vodtamtad hezky rychle vodprejsknout! S láskou J. P. a Beasty Girl.
Kathryn Danceová se pokládala za pouhého vyšetřovatelského nádeníka, který je úspěšný převážně díky pečlivé přípravě a také proto, že se nespokojí se zápornou odpovědí. Čas od času však i její mysl absolvovala zvláštní zkratku – nashromáždila všechna fakta a dojmy a zničehonic provedla nečekaný skok k dedukci či závěru, které jako by se vynořily mávnutím kouzelného proutku.
Z „A“ do „B“ a pak rovnou do „X“…
A právě to se stalo i nyní, když Danceová viděla, jak se Tammy znepokojeně dívá na květiny. Rozhodla se to risknout.
„Víš, Tammy, zjistili jsme, že člověk, který tě unesl, zanechal vedle jedné silnice kříž – jako takovou formu vzkazu.“ Dívka vytřeštila oči.
Trefa, pomyslela si Danceová. Ona o tom kříži ví.
Pokračovala tedy podle improvizovaného scénáře. „A podobné vzkazy vždy nechávají lidé, kteří svou oběť znají.“
„Ale…, ale já slyšela, jak mluví španělsky.“
Danceová věděla, že je to lež, ale zkušenosti ji naučily, že subjektům s podobným typem osobnosti, jaký měla Tammy, je potřeba nechat únikovou cestu, jinak se úplně zatvrdí. „Ano, to je jistě pravda,“ řekla proto příjemně. „Ale podle mě tím chtěl jen zakrýt svou pravou totožnost. Chtěl tě ošálit.“
Nebohá Tammy vypadala naprosto zbědovaně.
Kdo ji tak vyděsil?
„Především bych tě ráda ujistila, Tammy, že my tě ochráníme. Člověk, který ti to udělal, už se k tobě nedostane. Nechám ti za dveře postavit policistu. A další tě bude chránit doma, dokud toho pachatele nedopadneme.“
V Tammyiných očích se objevila úleva.
„Něco mě napadlo: nemohl to být šmírák? Ty jsi velmi pohledná. Vsadím se, že si musíš dávat velký pozor.“
Dívka nasadila úsměv – nesmírně opatrný, ale přesto potěšený agentčiným komplimentem.
„Neobtěžoval tě v poslední době někdo?“
Mladá pacientka zaváhala.
Jsme blízko. Jsme opravdu blízko.
Nakonec však Tammy vycouvala. „Ne.“
Danceová vycouvala také. „A nemáš problémy s někým z rodiny?“ Předem si ověřila, že nelze vyloučit ani tuto možnost. Tammyini rodiče byli rozvedení – čemuž předcházel tuhý boj v soudní síni – a její starší bratr bydlel mimo domov. Jeden strýc pak měl na kontě obvinění z domácího násilí.
Tammyiny oči však dávaly jasně najevo, že příbuzní za útokem pravděpodobně nestojí.
Danceová tedy pátrala dál. „A nemáš potíže s někým, komu jsi posílala e-mail? Třeba s člověkem, kterého jsi poznala na internetu přes Facebook nebo MySpace? To se dneska hodně stává.“
„Ne, to vůbec ne. Tolik času na internetu netrávím.“ Tammy ťukala nehtem o nehet, což je ekvivalent lomení rukama.
„Nerada na tebe naléhám, Tammy. Ale je velmi důležité zajistit, aby se něco podobného už nikdy nestalo.“
Vtom Danceová zahlédla něco, co ji udeřilo do očí jako pohlavek. V Tammyině tváři se objevila poznávací reakce – lehké zvednutí obočí a víček. Znamenalo to, že se Tammy skutečně obává, že k útoku dojde znovu – protože však měla mít policejní ostrahu, logicky z toho vyplývalo, že je útočník hrozbou i pro ostatní.
Dívka polkla. Očividně se nacházela v popírací fázi stresové reakce, což znamenalo, že zatvrzele trvala na svém a měla aktivovány všechny obranné mechanismy.
„Byl to někdo, koho neznám. Přísahám Bohu.“

Slovo „přísahám“ coby neklamný příznak lži. Plus odvolání se na božskou existenci. Jako by Tammy skoro křičela: „Já lžu! Chci říct pravdu, ale mám strach!“
„Dobrá, Tammy,“ odpověděla Danceová. „Věřím ti.“
„Heleďte, já už jsem fakticky unavená. Myslím, že než dorazí máma, nechci už nic dalšího říkat.“
Danceová se usmála. „Samozřejmě, Tammy.“ Vstala a podala dívce vizitku. „Zkus o tom ještě trochu přemýšlet a dej nám vědět, jestli tě cokoliv napadne.“
„Mrzí mě, že jsem vám moc nepomohla.“ Sklopené oči. Kajícný výraz. Danceová si všimla, že metodu špulení úst a neupřímného sebeshazování použila dívka již dříve. Pokud se do směsi přidala i špetka flirtování, dokázala tato metoda zabírat na chlapce a také na dívčina otce; ženy vůči ní byly obvykle imunní.
Danceová však na Tammyinu hru přistoupila. „Ne, ne, velice jsi nám pomohla. Propána, holčičko, vždyť se podívej, čím sis musela projít. Jen si hezky odpočiň. A pusť si nějaké sitcomy.“ Kývla směrem k televizoru. „Jsou dobré na duši.“
Když vycházela ze dveří, pomyslela si, že za dalších pár hodin by možná z dívky vytáhla pravdu. Úplně jistá si tím však nebyla, protože Tammy byla zjevně vyděšená. Někdy navíc subjekty neřekly, co vědí, i když byl vyšetřovatel sebelepší.
V tomto případě však na tom nezáleželo. Kathryn Danceová totiž byla přesvědčena, že získala veškeré potřebné informace.
Z „A“ do „B“ a pak rovnou do „X“…

6

V nemocničním vestibulu zamířila Danceová k telefonnímu automatu – mobilní telefony se tu používat nesměly – a nařídila policejní ostrahu Tammyina pokoje. Nato se odebrala na recepci a nechala poslat své matce zprávu na pager.
O tři minuty později překvapila Edie Danceová svou dceru tím, že nepřišla z koronární jednotky, kde pracovala, nýbrž z křídla jednotek intenzivní péče.
„Ahoj, mami.“
„Katie,“ odpověděla statná žena s krátkými šedivými vlasy a kulatými brýlemi. Na krku měla perleťovo-nefritový medailonek, který si sama vyrobila. „Slyšela jsem o tom útoku – o té dívce v autě. Leží nahoře.“
„Já vím. Zrovna jsem ji vyslýchala.“
„Myslím, že bude v pořádku. Aspoň se to proslýchá. Jak dopadla tvoje ranní schůzka?“
Danceová se zašklebila. „Vypadá to na neúspěch. Obhajoba se odvolává na imunitu a snaží se celý případ zrušit.“
„To mě vůbec nepřekvapuje,“ zněla chladná odpověď. Edie Danceová nikdy neváhala vyjádřit svůj názor. Jednou se s podezřelým setkala, a když se doslechla, co provedl, zachvátil ji vztek – navzdory matčině klidnému výrazu a slabému úsměvu v ní Danceová tyto emoce snadno odhalila. Edie ani náznakem nezvýšila hlas, ale oči jako by měla z oceli.
Kdyby pohledy dokázaly zabíjet…, pomyslela si tehdy Danceová.
„Ale neboj, Ernie Seybold je buldok.“
„Jak se má Michael?“ Edie měla 0’Neila odjakživa ráda. „Dobře. Děláme na tom případu spolu.“ Popsala matce objev kříže u cesty.
„Ne, Katie! On ten kříž postavil ještě předtím, než někdo umřel? Jako vzkaz?“
Danceová přikývla. Zároveň si však všimla, že matčinu pozornost poutá něco venku. Edie se tvářila znepokojeně.
„Člověk by řekl, že budou mít důležitější věci na práci. Ten reverend tu měl onehdy projev. Jenom dštil oheň a síru. A podívej na tu nenávist v jejich tvářích. Je to hanebné.“
„Nevidělas Juanovy rodiče?“
Edie Danceová nějaký čas utěšovala rodinu popáleného detektiva, zejména jeho maminku. Věděla, že Juan Millar pravděpodobně nepřežije, ale udělala vše, co bylo v jejích silách, aby šokovaný a zmatený pár přesvědčila, že jejich syn má nejlepší možnou péči. Později Kathryn prozradila, že citová bolest Juaniny matky byla stejně velká jako fyzické utrpení jejího syna.
„Ne, ještě se sem nevrátili. Zato Julio ano. Byl tu dnes ráno.“
„Vážně? Proč?“
„Možná si vyzvedával bratrovy osobní věci. Já nevím…“ Ediin hlas zvadl. „Jen upřeně hleděl na pokoj, ve kterém Juan zemřel.“

„Vyšetřovalo se to?“
„Prověřovala to naše etická komise. A bylo tu i pár policistů. Někdo z úřadu šerifa. Ale když se podívali na zprávu – a prohlédli si fotografie jeho zranění –, nedělal nikdo kolem jeho smrti příliš velký rozruch. On to byl vážně projev milosrdenství.“
„Neříkal ti Julio něco, když tu dneska byl?“
„Ne, s nikým tu nemluvil. Ale když už se na něj ptáš, tak podle mě z něj jde trochu strach. A pořád musím myslet na to, co ti tehdy provedl.“
„Nakrátko se přestal kontrolovat,“ zlehčila to Danceová.
„Jo, ale to není omluva pro to, že napadl mou dceru,“ prohlásila Edie s neochvějným úsměvem. Vzápětí přesunula pohled k proskleným dveřím, znovu si prohlédla demonstranty a nasadila temný výraz. „Radši se vrátím na stanici,“ řekla nakonec.
„Jestli ti to nevadí, mohl by pak táta přivézt Wese a Maggii sem? Má nějaké jednání v akváriu, takže bych si je odsud vyzvedla.“
„Samozřejmě, zlato. Posadím je do dětského koutku.“
Edie Danceová ještě jednou vykoukla ven. Ve tváři měla vzteklý a současně znepokojený výraz, který jako by říkal: Vy tu nemáte co dělat. Pouze nás rušíte při práci.
Také Danceová opustila nemocnici s pohledem na reverenda R. Samuela Fiska a jeho tělesného strážce, nebo kdo to vlastně byl. Oba muži se vmísili mezi demonstranty, sepjali ruce a sklonili hlavy v modlitbě.

„Tammyin počítač,“ řekla Danceová 0’Neilovi. Detektiv zvedl obočí.
„Odpověď najdeme tam. Totiž, možná ne odpověď na naši otázku, ale nějakou odpověď určitě. Třeba se dozvíme, kdo ji unesl.“
Seděli před restaurací Whole Foods v nákupním centru Del Monte a popíjeli kávu. Danceová jednou spočítala, že si v tomto středisku, jemuž vévodil obchodní dům Macy’s, koupila nejméně padesát párů bot – obuv byla jejím uklidňujícím prostředkem. Upřímně řečeno se však většina z tohoto jinak zarážejícího počtu nákupů uskutečnila v průběhu několika let. A často, i když ne vždy, šlo o boty z výprodeje.
„Myslíš, že to byl internetový slídil?“ zeptal se 0’Neil. Momentálně nejedli ztracená vejce s lahodnou holandskou omáčkou a petrželkou, nýbrž koláček s hrozinkami a nízkotučným taveným sýrem, zabalený v malém staniolovém pytlíku.
„Možná. Nebo bývalý přítel, který jí vyhrožoval, případně člověk, se kterým se seznámila na nějakém komunitním serveru. Ale určitě zná jeho totožnost, i když možná ne jeho osobně. Kloním se k názoru, že to byl někdo z její školy. Z Roberta Louise Stevensona.“
„Ale ona sama ti to neřekla, vid?“
„Ne, tvrdila, že to byl hispánský gangster.“
0’Neil se zasmál. Spousta falešných hlášení pojistné škody začínala slovy: „Do mého klenotnictví vtrhl maskovaný Hispánec.“ Případně: „Dva Afroameričani v kuklách na mě vytasili pistole a ukradli mi rolexky.“
„Popis nemám, ale myslím, že měl na sobě tričko a mikinu s kapucí. Když jsem tohle oblečení nadhodila, projevila odlišnou negativní reakci.“
„Takže její počítač.“ 0’Neil se zadumal, zvedl ze země svůj těžký kufřík, položil ho na stůl a otevřel ho. Nato z něj vytáhl jakési lejstro a začal je pročítat. „Dobrá zpráva: máme ho mezi důkazy. Používala notebook, který se našel na zadním sedadle jejího auta.“
„A špatná zpráva je, že si ten notebook zaplaval v Tichém oceánu?“
„‚Značné poškození mořskou vodou‘,“ ocitoval O’Neil ze zprávy.
Danceovou to rozladilo. „Budeme ho muset poslat do Sacra-menta nebo do San Jose na FBI. Potrvá celé týdny, než nám ho vrátí.“
Pozorovali kolibříka, který navzdory množství lidí poletoval kolem rudého květu jakési popínavé rostliny a dával si z něj snídani. „Něco mě napadlo,“ řekl O’Neil. „Mluvil jsem s jedním kamarádem z tamní pobočky FBI. Nedávno se zúčastnil prezentace na téma počítačové zločinnosti a jedním z řečníků byl místní člověk – nějaký profesor ze Santa Cruz.“
„Z Kalifornské univerzity?“
„Jo.“
Kalifornská univerzita byla jednou z Kathryniných alma mater.
„Prý byl neuvěřitelně sečtělý. A nabídl nám pomoc, kdybychom ho někdy potřebovali.“
„Čím se přesně zabývá?“
„Vím jen, že pracoval v Silicon Valley, odkud nedávno odešel a začal učit.“
„Ve školství aspoň nehrozí praskání nafouknutých bublin.“

„Mám zkusit zjistit jeho jméno?“
„Jasně.“
O’Neil vytáhl hromádku vizitek z kufříku, ve kterém udržoval stejný pořádek jako na své lodi. Našel jednu konkrétní vizitku a zavolal na číslo na ní uvedené. Během tří minut vypátral svého kamaráda a krátce s ním pohovořil. Danceová z rozhovoru vyrozuměla, že útok na Tammy Fosterovou už upoutal pozornost FBI. Po chvíli si O’Neil zapsal jakési jméno a poděkoval příteli. Zavěsil a podal útržek papíru Danceové. Dr. Jonathan Boling. Pod jménem stálo telefonní číslo.
„Tímhle nic nezkazíme… Kde je teď ten notebook?“
„Leží v naší důkazní skříni. Brnknu tam, aby nám ho vydali.“
Danceová vytáhla mobilní telefon a zavolala Bolingovi. Když se jí ozvala hlasová schránka, nechala mu vzkaz.
Sdělila O’Neilovi další informace o Tammy a zmínila se, že její emoční reakce byly z velké části způsobeny obavami, že na ni pachatel zaútočí znovu – a možná i na další oběti.
„Přesně toho jsme se báli i my,“ poznamenal 0’Neil a prohrábl si rukou prošedivělé vlasy.
„A kromě toho vysílala signály výčitek svědomí,“ pokračovala Danceová.
„Myslíš, že mohla být za to, co se stalo, částečně zodpovědná?“
„Přesně to si myslím. Každopádně se chci dostat do toho počítače.“ Podívala se na hodinky. Z nějakého důvodu ji velmi štvalo, že jí Jonathan Boling nezvedl před třemi minutami telefon.
„Našli jste mezi důkazy nějaké další stopy?“ zeptala se 0’Neila.
„Ne.“ Detektiv jí tlumočil zprávu Petera Benningtona o místě činu: kříž byl vyroben z dubového dřeva, přičemž jen na Mon-tereyském poloostrově rostl asi milion nebo dva miliony dubů. Zelený květinářský drátek držící obě větve pohromadě byl běžný a nevystopovatelný. Lepenka byla vystřižena ze zadní desky laciného zápisníku, jaké se v papírnictvích prodávají po tisících. Zdroj inkoustu se také nedal vypátrat a růže mohly pocházet z kteréhokoliv květinářství nebo i odjinud.
Danceová mu nastínila teorii o bicyklu, ale 0’Neil už byl o krok dál. Prohlásil, že jeho lidé už ohledali parkoviště, z něhož byla Tammy unesena, a také pláž, kde zůstalo její auto, a nalezli tam další otisky cyklistických pneumatik. Byly čerstvé, což naznačovalo, že pachatel s největší pravděpodobností skutečně použil k dopravě jízdní kolo, avšak otisky plášťů nebyly dostatečně výrazné, aby se daly vystopovat.
Danceové zazvonil telefon – ani tentokrát si její děti neodpustily kanadský žertík a jako vyzváněcí tón jí nahrály motiv z animované série Looney Tunes od Warner Brothers. 0’Neil se usmál.
Danceová pohlédla na displej. Svítilo na něm jméno J. Boling. Agentka zvedla obočí a pomyslela si – opět nelogicky –, že už bylo načase.

7

Zvuk zvenčí, prasknutí čehosi za domem, v ní opět vyvolal starý strach.
Strach, že ji někdo sleduje.
Bylo to jiné než v obchoďáku nebo na pláži. Chtivě pokukujících kluků ani úchylů se Kelley Morganová nebála. (Tyhle pohledy ji spíše štvaly nebo jí lichotily – samozřejmě podle toho, jestli šlo o úchyla, nebo o okouzleného kluka.) Ona měla strach spíše z toho, že na ni za oknem pokoje civí nějaká věc.
Křup…
A pak se ozval druhý zvuk. Kelley, která právě seděla ve svém pokoji za stolem, se roztřásla tak náhle a tak silně, že ji z toho začala pálit kůže. Prsty jí ztuhly nad klávesnicí počítače. Podívej se tam, řekla si v duchu. A pak: ne, nedívej se.
A nakonec: Ježíši, vždyť je ti už sedmnáct. Seber se trochu!
Přinutila se otočit k oknu a risknout pohled ven. Spatřila šedivou oblohu a pod ní zelené a hnědé rostliny, skály a písek. Nikde nikdo.
A nikde nic.
Zapomeň na to.
Kelley měla štíhlou postavu a husté hnědé vlasy. Po prázdninách ji čekal poslední ročník střední školy. Měla už řidičský průkaz. Surfovala na Maverick Beach. A v den osmnáctých narozenin se chystala vyrazit s přítelem na potápění.
Ne, Kelley Morganovou jen tak něco nevystrašilo.
Jedna věc jí však naháněla hrůzu.
Okna.

Měla z nich strach od doby, kdy jí bylo snad devět nebo deset let a bydlela už v tomto domě. Její máma tehdy hltala časopisy o předraženém domácím designu a myslela si, že závěsy jsou naprosto nemožná věc, která ničí čisté linie jejich moderního domu. Za normálních okolností by na tom nic zvláštního nebylo, jenže Kelley právě v té době zhlédla jeden přihlouplý televizní pořad o sněžném muži nebo nějaké podobné příšeře. Pořad obsahoval i počítačovou animaci, na níž se příšera přiblížila k jakési chatě, nakoukla oknem dovnitř a k smrti vyděsila lidi, kteří v pokoji spali.
Bylo úplně jedno, že šlo o neumělou počítačovou grafiku a že Kelley věděla, že podobní tvorové ve skutečnosti neexistují. Jeden televizní pořad úplně stačil. Ještě po několika letech ležela Kelley v posteli, potila se, zakrývala si hlavu přikrývkou a bála se podívat z okna ze strachu, co tam uvidí. A zároveň se bála se z okna nepodívat, protože pak by ji už nic nevarovalo před tím – ať to bylo cokoliv –, co může vlézt každou chvíli dovnitř.
Duchové, zombie, upíři a vlkodlaci neexistují, přesvědčovala se. Stačilo však, aby si přečetla román Stmívání od Stephenie Meyerové a bác ho! – strach se opět vrátil.
A Stephen King? Na toho mohla rovnou zapomenout.
Když už byla o něco starší a její divní rodiče na ni přestali mít takový vliv, šla do obchodu, koupila si závěsy a sama si je pověsila do okna. Ať se jde máma se svou vášní pro dekoraci interiérů vycpat. V noci měla Kelley závěsy zatažené. Momentálně však byl den, takže okno bylo odestřené a do pokoje proudilo matné světlo a chladný letní vánek.
Vtom se zvenku ozvalo další prasknutí. Bylo to blíž?
Obraz toho zatraceného tvora z počítačové animace z její mysli nikdy nevymizel, stejně jako strach, který jí tehdy vpravil do žil. Yetti, sněžný muž u jejího okna, upřeně hledící dovnitř. Žaludek se jí sevřel jako tehdy, když držela dietu a pila jen tekutiny, než opět přešla na tuhou stravu.
Křup…
Kelley riskla další pohled. Okno na ni prázdně zívalo. Tak dost!
Vrátila se k počítači a přečetla si na komunitním serveru Our-World pár komentářů o té nebohé holce Tammy ze Stevensonovy střední, kterou včera v noci přepadli – Ježíšikriste, ten úchyl ji pak nacpal do kufru auta a chtěl ji nechat utopit. Všichni říkali, že ji taky určitě znásilnil nebo aspoň osahával.
Většina komentářů s Tammy soucítila. Některé však byly kruté a ty dokázaly Kelley totálně vytočit. Zrovna teď se na jeden dívala.

Jasan takže Tammy bude v pohodě a díkybohu za to. Ale musím říct jednu věc. Podle mýho si za to může sama. MUSÍ se naučit, že nemůže chodit po ulici jako nějaká courá z 80. let se šminkama a tak a odkud vůbec má ty hadry? Musí přece VĚDĚT, co si chlapi myslí, tak co čekala????
– AnonGurl

Kelley nabušila do počítače odpověď.

Bože, jak můžeš todle napsat? Dyť ji skoro zabili. A každej kdo tvrdí, že si holka ŘÍKÁ o znásilnění, je natvrdlej bezmozek. měla by ses stydět!!!
– BellaKelley

Přemýšlela, zda bude pisatelka původního komentáře reagovat a taky ji nějak setře.
Když se naklonila nad počítač, uslyšela zvenku další zvuk.
„Tak dost," řekla nahlas. Vstala, ale k oknu nezamířila. Místo toho vyšla z pokoje do kuchyně a podívala se ven odtamtud. Nic ovšem nespatřila… nebo snad ano? Nemihl se v kaňonu za křovím v zadní části zahrady stín?
Kelley byla sama doma – rodiče se ještě nevrátili z práce a bratr byl na tréninku.
Nejistě se usmála. Představa, že vyjde ven a střetne se s tím neohrabaným zvrhlíkem tváří v tvář, pro ni byla méně děsivá než vyhlídka, že ho uvidí civět oknem do domu. Podívala se na magnetický držák na nože. Čepele byly dokonale ostré. Kelley to chvíli zvažovala, ale pak nechala zbraně na místě. Místo toho si přitiskla k uchu iPhone a vyšla ven. „Ahoj, Ginny. Jo, zrovna jsem venku něco zaslechla. Půjdu se tam mrknout."
Konverzace byla předstíraná, ale to on – nebo ono – nemohl vědět.
„Ne, můžu mluvit. Akorát se ujistím, že se tam neschovává nějakej kretén." Mluvila hodně nahlas.
Dveře z kuchyně vedly na boční stranu zahrady. Kelley vyšla ven a zamířila dozadu, ale když se přiblížila k rohu, zpomalila. Nakonec nejistě vykročila do zadní části zahrady. Pozemek byl prázdný. Na jeho konci

rostlo husté křoví, za nímž se půda ostře svažovala k mělkému kaňonu s nízkým porostem a několika běžeckými stezkami.
„A jak se jinak máš? Jo…, jo? No to je supr. Fakt supr.“
Dobrý. Nepřežeň to, nabádala se v duchu. Jako herečka seš mizerná.
Zamířila k pásu keřů a nakoukla skrz něj do kaňonu. Zdálo se jí, že se tam směrem od domu pohybuje jakási postava.
A pak zahlédla nedaleko od domu kluka v teplákovce na kole – projížděl právě po stezce, která tvořila zkratku mezi Pacific Grove a Monterey. Po chvíli odbočil doleva a zmizel za kopcem.
Kelley odložila telefon. Vyrazila zpátky k domu, jenže pak si všimla, že se záhonem za domem není něco v pořádku. Něco v něm leželo. Malý červený flíček. Kelley došla až k záhonu a zvedla z něj okvětní plátek růže. Kelley si ho chvíli prohlížela, pak ho upustila a nechala ho třepetavě dopadnout na zem.
Vrátila se do domu.
Ve dveřích se ještě jednou zastavila a ohlédla se. Nikde nikdo, žádní lidé ani žádná zvířata. Dokonce ani sněžný muž či vlkodlak.
Vstoupila dovnitř. A vzápětí ztuhla a vyjekla hrůzou.
Tři metry od ní se ke dveřím blížila lidská silueta. Její rysy byly rozostřené, protože je zezadu oslňovalo světlo z obývacího pokoje.
„Kdo to…?“
Silueta se zastavila. A zasmála se. „Ježíši, Kelley. Ty seš teda vykulená. Vypadáš jako… Půjč mi telefon, chci si tě vyfotit.“
Kelleyin bratr Ricky se natáhl po jejím iPhonu.
„Vypadni!“ osopila se na něj Kelley, nasadila grimasu a uhnula před jeho nataženou rukou. „Myslela jsem, že máš trénink.“
„Musel jsem se vrátit pro teplákovku. Hele, slyšelas o tý holce v tom kufru? Chodí na Stevensona.“
„Jo, viděla jsem ji. Tammy Fosterová.“
„A je sexy?“ Šestnáctiletý Ricky s vychrtlým tělem a čupřinou stejně hnědých vlasů, jaké měla i ona, zamířil k ledničce a vytáhl z ní energetický nápoj.
„Ricky, ty seš tak hnusnej…“
„Se ví. Takže jak je to? Je sexy?“
Ach jo, jak jen Kelley bratry nenáviděla. „Až budeš odcházet, zamkni za sebou dveře.“
Ricky zkroutil rty a přehnaně se zachmuřil. „Proč? Kdo by tě chtěl osahávat?“
„Zamkni!“
„No jó.“
Kelley ho zpražila temným pohledem, kterého si však Ricky ani nevšiml.
Vrátila se do svého pokoje a znovu usedla k počítači. Jasně, AnonGurl ji samozřejmě napadla za to, že si dovolila Tammy Fosterovou hájit.
No počkej, ty trubko, tohle si slízneš. Uvidíš, jak ti to nandám.
Kelley Morganová se dala do psaní.

Podle odhadu Kathryn Danceové mohlo být profesoru Jonathanu Bolingovi něco po čtyřicítce. Byl jen o pár centimetrů vyšší než ona a jeho postava prozrazovala náklonnost ke cvičení, případně opovržení nad nezdravým jídlem. Podobně jako Danceová měl rovné hnědé vlasy, avšak Kathryn předpokládala, že on nemusí každých několik týdnů ukládat do nákupního vozíku v Safeway tubu s barvou.
„No,“ poznamenal a dál se rozhlížel po chodbách, jimiž ho Danceová vedla z vestibulu do své kanceláře na Kalifornském úřadu vyšetřování, „takhle jsem si to tu nepředstavoval. Je to jiné než v Kriminálce Las Vegas.“
Copak se na ten seriál dívají všichni lidé ve vesmíru?
Boling měl na jednom zápěstí digitální Timexky a na druhém pletený náramek – možná to byl symbol podpory nějaké aktivity. (Danceová si při té příležitosti vzpomněla na své děti, jejichž zápěstí pokrývalo tolik pestrobarevných náramků, že si nikdy nebyla jistá, který z nich co podporuje.) Džínsy a černý rolák mu slušely, i když v nich vypadal malinko tuctově, trochu jako posluchač veřejnoprávního rozhlasu. Jeho hnědé oči však byly pevné a jeho ústa nikdy neměla daleko k úsměvu.
Danceová dospěla k závěru, že tento muž by mohl mít kteroukoliv studentku, na kterou by si ukázal.
„Už jste byl někdy na policii?“ zeptala se.
„Ale jistě,“ odpověděl Boling, odkašlal si a vyslal jejím směrem několik podivných kinezických signálů. Po chvíli se usmál. „Ale nakonec obvinění stáhli. Co jim taky zbývalo, když se tělo Jimmyho Hoffy nikdy

nenašlo?“
Danceová se musela rozesmát. Chudinky studentky. Před tímhle chlapem se mějte na pozoru.
„Myslela jsem, že s policií spolupracujete jako konzultant.“
„Já to vždycky nabízím na konci svých přednášek pro pracovníky policejních a bezpečnostních složek. Ale nikdo zatím mou nabídku nevyužil. Až vy. V těchhle věcech jsem ještě panic. Pokusím se vás nezklamat.“
Došli do její kanceláře a posadili se naproti sobě k otlučenému konferenčnímu stolku.
Boling se ujal slova: „S radostí vám pomůžu, jakkoliv budu moct, ale nejsem si tak úplně jistý, co přesně pro vás můžu udělat.“ Na mokasíny mu dopadaly sluneční paprsky. Profesor sklopil hlavu a teprve nyní si všiml, že má jednu ponožku černou a druhou tmavě modrou. Bez rozpaků se tomu zasmál. V jiné éře by z toho Danceová vydedukovala, že je Boling svobodný. Dnes, kdy bylo naprosto běžné, že oba partneři tvrdě pracují, se z podobných módních lapsů nedalo vůbec na nic usuzovat. Snubní prsten však profesor neměl.
„Vyznám se trochu v hardwaru a softwaru, ale pokud jde o seriózní technické rady, obávám se, že jsem už překročil přípustný věkový limit, a kromě toho nemluvím hindsky.“
Boling se Danceové svěřil, že vystudoval na Stanfordově univerzitě literaturu a strojírenství, což byla dosti prazvláštní kombinace, poté se chvíli „protloukal světem“, až nakonec zakotvil v Silicon Valley, kde navrhoval datové systémy pro velké počítačové společnosti.
„Byla to vzrušující doba,“ řekl, ale vzápětí dodal, že ho nakonec otrávila všudypřítomná hamižnost. „Bylo to jako zlatá horečka. Všichni se snažili zbohatnout na přesvědčování lidí, že potřebují něco, co jim počítače dokážou dát. Zatímco já měl dojem, že bychom se na to měli dívat obráceně: zjistit, co lidé skutečně potřebují, a pak si položit otázku, jak jim při tom můžou pomoct počítače.“ Naklonil hlavu. „Jenže oni byli v úplně jiné pozici než já. Takže jsem tvrdě narazil. Prodal jsem tedy zaměstnanecké akcie, dal jsem výpověď a zase se chvíli protloukal světem. Nakonec jsem zakotvil v Santa Cruz, někoho jsem tam poznal a rozhodl jsem se tam zůstat a zkusit jít učit. A strašně se mi to zalíbilo. Od té doby uplynulo už skoro deset let a já jsem pořád tam.“
Danceová mu na oplátku prozradila, že se po krátkém období, kdy se živila jako reportérka, vrátila na stejnou univerzitu, kde učil. Studovala tam komunikaci a psychologii. Jejich působení na škole se na krátkou dobu překrývalo, ale ukázalo se, že žádné společné známé nemají.
Boling vyučoval několik předmětů, například literaturu science fiction nebo předmět s názvem Počítače a společnost. V rámci postgraduálního studia pak prý vedl – jak to sám popsal – několik nudných technických kurzů. „Špetka matematiky, špetka strojírenství.“ A také dělal konzultanta firmám.
Danceová v minulosti zpovídala lidi mnoha různých profesí. Většina z nich vysílala při rozhovoru o své práci neklamné signály stresu, což naznačovalo buďto úzkost spojenou s náročností jejich povolání, nebo ještě častěji sklíčenost z jeho reality. Když Boling před chvílí hovořil o Silicon Valley, choval se podobně, avšak jakmile se rozhovor stočil na jeho současnou kariéru, přestalo jeho kinezické chování vykazovat jakékoliv známky stresu.
Své technické znalosti nicméně i nadále zlehčoval, což Dan-ceovou zklamalo. Připadal jí bystrý a více než ochotný pomoci – koneckonců sem přijel bez jakéhokoliv otálení – a ona by ráda jeho služeb využila, ovšem zatím to vypadalo tak, že k proniknutí do počítače Tammy Fosterové budou potřebovat praktičtěji založeného technika. Danceová tedy doufala, že jí Boling alespoň někoho doporučí.
Do kanceláře vstoupila Maryellen Kresbachová. V rukou nesla tác s kávou a koláčky. Byla to atraktivní žena s pečlivě učesanými hnědými vlasy a rudými umělými nehty, díky nimž připomínala countryovou zpěvačku. „Volali z recepce. Někdo prý přinesl od Michaela notebook.“
„Fajn. Ať s ním přijde nahoru.“
Maryellen se na okamžik zarazila a Danceovou přepadl legrační pocit, že její asistentka Bolinga hodnotí coby případného Kathrynina milence. Maryellen totiž vedla nepříliš dobře skrývanou kampaň za nalezení vhodného ženicha pro svou nadřízenou. Když se však významně zadívala na Bolingův holý levý prsteníček a zvedla na Danceovou obočí, sežehla ji agentka rozhořčeným pohledem, který Maryellen nemohl uniknout, ačkoliv ho okázale ignorovala.
Boling jí poděkoval, nasypal si do kávy tři cukry, natáhl se pro koláčky a zhltl rovnou dva. „Dobré. Ne, ty jsou víc než dobré.“
„Ona je peče sama.“
„Vážně? To lidi dělají? Copak se všechny koláčky nerodí v pytlících od Keeblera?“
Danceová rovněž snědla polovinu koláčku a s chutí se napila kávy, přestože měla po ranní schůzce s Michaelem 0’Neilem dostatek kofeinu v těle.
„Vysvětlím vám, o co jde,“ řekla a popsala Bolingovi okolnosti útoku na Tammy Fosterovou. „Takže se

musíme dostat do jejího notebooku,“ prohlásila na závěr.
Boling chápavě přikývl. „Jó, to je ta, která se nechtěně vykoupala v Tichém oceánu.“
„Ano, a právě…“
V tom okamžiku vstoupil do agentčiny kanceláře mladý policista z montereyského úřadu šerifa. V ruce držel velkou papírovou tašku. Působil dychtivým dojmem a byl docela pohledný, i když v tom byla spíše roztomilost než klasická mužská krása. Měl zářivě modré oči a chvíli se zdálo, že zasalutuje. „Agentka Danceová?“
„To jsem já.“
„Já jsem David Reinhold. Z ohledávačky na úřadu šerifa.“
Danceová kývla na pozdrav. „Těší mě. A díky, že jste mi přinesl ten počítač.“
„Jasně. Jsem vám vždy k službám.“
Podali si s Bolingem ruce a mladý policista v dokonale nažehlené uniformě pak předal Danceové papírovou tašku. „Nestrkal jsem ho do igelitu, protože jsem chtěl, aby dýchal. Abysme z něj dostali co nejvíc vlhkosti.“
„Díky,“ řekl Boling.
„A taky jsem si dovolil z něj vytáhnout baterii,“ dodal mladý příslušník a zvedl zapečetěnou kovovou tubu. „Je to lithium-ionový model. Říkal jsem si, že kdyby se do ní dostala voda, mohl by hrozit požár.“
Boling přikývl a evidentně byl potěšen. „To od vás bylo prozíravé.“
Danceová vůbec nechápala, o čem je řeč. Boling si jejího zamračení všiml a vysvětlil jí, že některé lithiové baterie mohou při styku s vodou za jistých okolností vzplanout.
„Vy se vyznáte v počítačích?“ zeptal se Boling mladíka.
„Ani ne,“ odvětil policista. „Vím jen to, co člověk různě pochytí.“ Nechal si od Danceové podepsat převzetí a ukázal na důkazní kartu připevněnou k tašce. „Jestli mě kvůli čemukoliv budete potřebovat, beze všeho se ozvěte.“ Podal Danceové vizitku.
Agentka mu poděkovala a mladík odešel.
Danceová sáhla do tašky a vytáhla z ní Tammyin notebook. Víko bylo růžové.
„No to je mi barva,“ utrousil Boling a zavrtěl hlavou. Obrátil notebook a prohlédl si zadní stranu.
„Znáte tedy někoho, kdo by ho dokázal zprovoznit a podívat se na její soubory?“
„No jasně. Sebe.“
„Aha. Ale říkal jste přece, že se v technických věcech tolik nevyznáte.“
„No jo, jenže tohle není podle dnešních měřítek technická věc.“ Profesor se znovu usmál. „Je to jako přehodit kola na autě. Potřebuju jen pár nástrojů.“
„Tady laboratoř nemáme. Aspoň ne tak vybavenou, jak asi potřebujete.“
„No, to se uvidí. Koukám, že sbíráte boty.“ Dveře od její skříně byly otevřené a Boling si zřejmě všiml, co je uvnitř. Na podlaze stálo nejméně dvanáct více či méně urovnaných párů, které si Danceová obouvala, když přímo z práce vyrážela do společnosti. Zasmála se.
Už to prasklo.
„A co prostředky osobní péče?“ zeptal se Boling. „‚Prostředky osobní péče‘?“
„Potřebuju vysoušeč vlasů.“
Danceová se uchechtla. „Je mi líto, ale všechny moje vizážistky už jsou doma.“
„V tom případě vyrazíme na nákupy.“

8

Ukázalo se, že Jon Boling toho potřebuje víc než jen vysoušeč vlasů. Ne však o mnoho víc.
Výsledkem jejich nájezdu do obchodního domu byl fén značky Conair, sada miniaturních nástrojů a kovový obdélníkový rámeček o rozměrech asi osmkrát dvanáct centimetrů, z něhož trčel kabel zakončený zástrčkou USB.
Všechny tyto předměty nyní ležely na konferenčním stolku v kanceláři Kathryn Danceové na CBI.
Boling si znovu prohlédl designový notebook Tammy Fosterové. „Můžu ho rozebrat? Nezničím tím nějaké důkazy, že ne?“
„Už jsme z něj sejmuli otisky. Všechny patřily Tammy. Takže si klidně poslužte – ona není podezřelá. Kromě toho mi při výslechu lhala, takže si rozhodně nemůže stěžovat.“
„Růžová,“ procedil Boling znovu, jako by to bylo šokující porušení veškerých zásad slušnosti…
Obrátil notebook, sebral miniaturní šroubovák a za pár minut sňal z přístroje spodní kryt. Našel obdélníkové pouzdro z kovu a plastu a vytáhl je z útrob počítače.

„Harddisk," vysvětlil. „Příští rok už bude tenhle kousek pokládán za příliš velký. U centrálních procesorových jednotek přecházíme na flash paměť. Už žádné pevné disky – žádné pohyblivé části." Toto téma ho zjevně uchvacovalo, ale dokázal vycítit, že jeho odbočka od tématu je za daných okolností nevhodná. Zmlkl tedy a prohlédl si disk pozorněji. Nezdálo se, že by měl na očích kontaktní čočky – Danceová, která nosila brýle od dětství, potlačila mírný nával závisti.
Profesor pak jemně zachrastil diskem vedle ucha. „Dobrý." Položil disk na stůl.
„Dobrý?"
Boling se zašklebil, rozbalil vysoušeč vlasů, zastrčil ho do zásuvky a nasměroval proud teplého vzduchu na disk. „Nemělo by to trvat dlouho. Myslím, že už není vlhký, ale nemůžeme to riskovat. Elektřina plus voda rovná se e-e."
Volnou rukou uchopil šálek s kávou, napil se a zadumaně dodal: „My profesoři velmi závidíme lidem ze soukromého sektoru. ‚Soukromý sektor' – to je latinský výraz pro ‚vydělávání skutečných peněz'." Kývl na šálek. „Vezměte si třeba Starbucks… Založit síť kaváren, to byl hodně dobrý nápad. A já pořád pošilhávám po další skvělé příležitosti. Jenže mě zatím nenapadlo nic lepšího než Dům nakládané zeleniny nebo Svět sušeného masa. Nápoje jsou nejlepší, ale všechny dobré už někdo zabral."
„A co třeba mléčný bar?" nadhodila Danceová. „Mohl byste mu dát jméno U Telátka."
Bolingovi se rozsvítily oči. „A co takhle Vemenoland?"
„To bylo opravdu špatné," utrousila Kathryn a oba se krátce zasmáli.
Když Boling vysušil harddisk, zasunul ho do rámečku a připojil ho přes koncovku USB k vlastnímu notebooku, který měl střízlivě šedou barvu, jak se na výpočetní techniku zřejmě slušelo a patřilo.
„Zajímalo by mě, co teď děláte." Danceová sledovala, jak profesor jistými prsty buší do kláves. Mnohé z nich už byly ošoupa-né. Boling se nemusel dívat na klávesnici, aby věděl, co píše.
„Voda možná vyzkratovala samotný počítač, ale harddisk by měl být uvnitř v pořádku. A já z něj udělám externí disk, ze kterého se dá číst." Po pár minutách zvedl hlavu a usmál se. „No jo, je jako nový."
Danceová si k němu přisunula židličku.
Podívala se na obrazovku a viděla, že Průzkumník Windows právě načítá obsah Tammyina pevného disku a označuje ho jako „Místní disk (G:)".
„Bude na něm všechno – její e-maily, webové stránky, které navštívila, její oblíbené stránky, archivy rychlých zpráv. Dokonce i smazaná data. Nic není zašifrované ani chráněné heslem – což mi mimochodem říká, že se její rodiče o její život příliš nezajímali. Děti, na které rodiče bedlivě dohlížejí, se obvykle naučí používat nejrůznější triky, aby si zajistily soukromí. A já pak tyhle triky s přehledem překonávám." Odpojil disk od počítače a podal ho i s kabelem Danceové. „Je váš. Stačí ho strčit do počítače a číst až do roztrhání těla." Pokrčil rameny. „Moje první práce pro policii… Krátká, ale milá."
Kathryn Danceová s jednou dobrou kamarádkou vlastnily a provozovaly webovou stránku věnovanou podomácku nahrané a tradiční hudbě. Stránka byla z technického hlediska docela složitá, ale Danceová se v hardwaru a softwaru moc nevyznala – o tento aspekt podnikání se staral kamarádčin manžel.
Danceová se nyní otočila k Bolingovi. „Totiž, jestli nejste příliš zaneprázdněn, nemohl byste tu ještě chvíli zůstat? A pomoct mi s prohledáváním?"
Boling zaváhal.
„Ovšem jestli už něco máte…"
„Kolik času by to zhruba znamenalo? V pátek večer musím být v Napě. Máme tam rodinnou oslavu."
„Ó, tak dlouho určitě ne," odpověděla Danceová. „Jen pár hodin. Nanejvýš den."
Bolingovi se znovu rozsvítily oči. „Tak to bych moc rád. Záhady jsou důležitou složkou mé duševní potravy… A co mám vlastně hledat?"
„Jakékoliv stopy, které by mohly vést k odhalení Tammyina útočníka."
„Ach tak, něco jako Da Vinciho kód."
„Doufejme, že to nebude tak složité, a že nás kvůli tomu, co najdeme, nevyobcují z církve… Zajímají mě veškeré vzkazy, které by mohly znít výhružně. Rozepře, hádky, poznámky o šmírácích. Budou tam i rychlé zprávy?"
„Jen fragmenty. Ale hodně jich pravděpodobně dokážeme rekonstruovat." Boling připojil externí disk zpátky ke svému počítači a předklonil se.
„A pak mě zajímají komunitní servery," dodala Danceová. „Všechno, co nějak souvisí s pomníky u cesty nebo kříži."
„S pomníky?"
Danceová mu to vysvětlila. „Domníváme se, že pachatel zanechal u silnice kříž, aby avizoval chystaný útok."

„To je hodně zvrácené.“ Profesor začal ťukat do kláves. „A proč si myslíte, že odpověď bude v jejím počítači?“ zeptal se během psaní.
Danceová mu popsala rozhovor s Tammy Fosterovou. „A tohle všechno jste vyčetla jen z její řeči těla?“
„Přesně tak.“
Vysvětlila mu, že lidé komunikují třemi způsoby: za prvé prostřednictvím verbálního obsahu – tedy toho, co říkáme. „Sem patří význam samotných slov. Jejich obsah je však nejméně spolehlivý a nejsnáze ho lze zfalšovat, takže ve skutečnosti představuje jen malou část signálů, které si navzájem vysíláme. Mnohem důležitější jsou druhý a třetí způsob. Druhým způsobem je verbální kvalita – tedy jak věci říkáme. Tato kategorie zahrnuje tón našeho hlasu, rychlost řeči, četnost odmlk mezi slovy nebo prokládání slov výrazem ‚ehm‘. A nakonec je tu kinezie – tedy projevy našeho těla. Gesta, pohledy, dech, pózy, manýry. Vyšetřovatele nejvíce zajímají poslední dvě kategorie, protože toho prozrazují daleko více než obsah řeči.“
Boling se usmíval. Danceová zvedla obočí.
„Působíte ze své práce stejně uchváceně jako…“
„Jako vy ze své flash paměti.“
Profesor přikývl. „Jo. Tyhle stroje jsou úžasné…, dokonce i ty růžové.“
Psal dál, procházel stránku za stránkou uloženou v útrobách Tammyina počítače a tiše přitom komentoval, co vidí. „Typické žvanění dospívající holky. Kluci, hadříky, líčidla, mejdany, pak něco málo o škole, o filmech a o hudbě. Žádné výhrůžky.“
Rychle přelétl několik různých oken. „E-maily jsou taky zatím negativní, aspoň ty z posledních dvou týdnů. Když bude třeba, můžu se vrátit a omrknout i starší. Jinak je Tammy registrovaná na všech velkých komunitních serverech: Facebook, MySpace, OurWorld, Second Life.“ Boling byl sice offline, ale dokázal otevřít a prohlédnout si stránky, které Tammy naposledy navštívila. „Moment, moment… Jasně.“
Předklonil se a podvědomě napjal trup.
„Co je?“
„Ona se málem utopila?“
„Přesně tak.“
„Před pár týdny zahájila s několika kamarádkami na OurWorld diskusi o tom, čeho se nejvíce bojí. A jedním z Tammyiných velkých strašáků bylo i utonutí.“
Danceová sevřela ústa. „Takže pachatel možná vybral tuto smrt konkrétně pro ni.“
Boling odpověděl překvapivě vehementním tónem: „Na internetu o sobě prozrazujeme příliš mnoho informací. Zoufale mnoho. Znáte výraz ‚eskribicionista‘?“
„Ne.“
„To je člověk, který bloguje o sobě.“ Zašklebil se. „Docela výstižný, viďte. A pak je tu slovo ‚dooce‘.“
„To taky neznám.“
„Je to sloveso. Používá se například ve formě: ‚Oni mě vydjú-sili.‘ Znamená to být propuštěn za to, co člověk uveřejnil na svém blogu – například za fakta o sobě, o svém šéfovi nebo o svém zaměstnání. Tenhle pojem zavedla jedna žena z Utahu, která pod pseudonymem Dooce vystupovala na internetu. Zveřejnila pár věcí o svém zaměstnavateli a dostala padáka. Jo, a pak je tu ‚predoocing‘.“
„A to je co?“
„Ucházíte se o nějaké zaměstnání a personalista se vás zeptá: ‚Psala jste někdy o svém zaměstnavateli v blogu?‘ Odpověď už samozřejmě znají předem. Jen se chtějí přesvědčit, jestli mluvíte pravdu. A pokud jste skutečně uveřejnila něco záporného, vyřadí vás z konkurzu dřív, než stačíte říct popel.“
Příliš mnoho informací. Zoufale mnoho…
Boling psal bleskurychle dál. Nakonec řekl: „Vida, myslím, že tu něco mám.“
„Co?“
„Před pár dny napsala Tammy na jednom blogu komentář. Používá pseudonym TamF1399.“ Boling otočil notebook, aby Danceová viděla na obrazovku.

Odpověď komu: Chilton, zaslal: TamF1399. [Řidič] je fakt divnej, normálně nebezpečnej. Jednou po tréninku roztleskávaček zevloval před našima šatnama, jako kdyby se chtěl podívat dovnitř a fotit nás telefonem. Tak jsem za ním zašla, ptám se ho, co tam dělá a on se na mě podívá, jako kdyby mě chtěl zabít. Je to totální úchylák. znám jednu holku, která s náma chodí do [smazáno] a ta mi říkala, že ji [řidič] chytal za kozy, akorát že se bála něco říct, protože měla strach, že pak po ní půjde nebo začne střílet lidi jako ten na virginský technice.

„Zajímavé je," dodal Boling, „že tento komentář zveřejnila Tammy v části blogu zvané ‚Kříže u cesty'."
Danceové se zrychlil tep. „Kdo je to ‚řidič'?" zeptala se.
„Nevím. Jméno je ve všech příspěvcích smazáno."
„Takže blog, hmm."
„Jo." Boling se krátce zasmál a dodal: „Houby."
„Prosím?"
„Blogy jsou takové internetové houby. Vyrůstají všude. Před pár lety si v Silicon Valley všichni kladli otázku, jaká bude další velká událost v internetovém světě. Vidíte, a nakonec z toho nebyl žádný revoluční typ hardwaru nebo softwaru, nýbrž internetový obsah: hry, komunitní servery… a blogy. Dnes už nemůžete psát o počítačích, aniž byste je prozkoumala. Ten, na který poslala příspěvek Tammy, se jmenuje Chiltonův zpravodaj."
Danceová pokrčila rameny. „O tom jsem nikdy neslyšela."
„Já ano. Je to místní blog, ale mezi bloggery hodně oblíbený. Taková kalifornská verze Matta Drudge, jen o něco okrajovější. Jim Chilton je docela známá postava." Chvíli četl dál. „Pojďme na internet a podívejme se."
Danceová sebrala ze stolu vlastní notebook. „Jaká je adresa?" zeptala se.
Boling ji agentce nadiktoval.

http://www.thechiltonreport.com

Profesor si přitáhl židli blíže a společně začali pročítat domovskou stránku.

CHILTONŮV ZPRAVODAJ (tm)
MORÁLNÍ HLAS AMERIKY. SBÍRKA ZAMYŠLENÍ NA TÉMA, V ČEM SE NAŠE ZEMĚ UBÍRÁ NESPRÁVNÝM SMĚREM… A JAK JI DOSTAT NA PRAVOU CESTU.
Danceová se uchechtla. „Jak ji dostat na pravou cestu.' Chytré. Chápu to tak, že je to konzervativní fundamentalista."
Boling zavrtěl hlavou. „Pokud vím, vyznává spíše filozofii ‚zkopíruj a vlož'."
Agentka zvedla obočí.
„Znamená to, že si své kauzy pečlivě vybírá. Je orientovaný spíše napravo než nalevo, ale pustí se do každého, kdo nesplňuje jeho měřítka morálky, úsudku nebo inteligence. Což je samozřejmě hlavní účel blogů: vyvolávat rozruch. Kontroverze se prodávají samy."
Pod nadpisem stálo uvítání pro čtenáře.

Vážení čtenáři, ať už jste sem zavítali jako předplatitelé, fanoušci nebo prostě proto, že jste brouzdali na webu a náhodou narazili na Zpravodaj, každopádně buďte vítáni.
Doufám, že bez ohledu na vaše postoje k politickým a společenským otázkám najdete v mých zdejších úvahách něco, co vás přinejmenším přiměje klást si otázky, pochybovat a chtít se dozvědět víc.
Právě v tom tkví totiž podstata žurnalistiky.
– James Chilton
Následovalo vytyčení cílů.

OČ USILUJEME
Úsudky si nemůžeme vytvářet ve vakuu. Budou nám firmy, vláda, zkorumpovaní politici, zločinci a smilníci poctivě prozrazovat své úmysly? Jistěže ne. Proto je cílem našeho Zpravodaje rozptýlit světlem pravdy stíny klamu a hamižnosti – poskytnout vám fakta potřebná k tomu, abyste mohli činit informovaná rozhodnutí o palčivých otázkách dne.

Danceová našla také stručný Chiltonův životopis a pod ním sekci s osobními novinkami. Prohlédla si výčet položek.

NA DOMÁCÍ FRONTĚ
DO TOHO!
S radostí Vám oznamuji, že po víkendovém utkání vede tým Staršího kluka už 4:0! Do toho, Jayhawks! A teď mě poslouchejte, rodiče: Vaše ratolesti by měly nechat baseballu a amerického fotbalu a dát se na evropský fotbal, který je nejbezpečnějším a nejzdravějším týmovým sportem na světě. (Viz moje

poznámky o sportovních úrazech dětí v Chiltonově zpravodaji z 12. dubna.) A taky bych si Vás dovolil požádat, abyste téhle hře říkali „soccer“, a ne „football“, jako to dělají cizinci. Když jste v Americe, chovejte se jako Američani!)

VLASTENEC
Včera Mladší kluk přivedl na táborovém recitálu obecenstvo v úžas, když zazpíval „America the Beautiful“. Úplně sám! Táta se dmul pýchou.

NĚJAKÉ NÁVRHY?
Zanedlouho oslavíme s Pat devatenácté výročí svatby. Potřebuji nějaké nápady na dárek! (Ze sobeckosti jsem se rozhodl nepořídit jí vysokorychlostní internet přes optická vlákna!) Dámy, které mě čtete, pošlete mi nějaké tipy. A ne, ani dárek z Tiffany’s prozatím nezavrhuji.

I MY SE GLOBALIZUJEME!
S potěšením Vám oznamuji, že Zpravodaj sklízí nadšené ohlasy z celého světa. Byl vybrán jako jeden z předních blogů do nového kanálu RSS (RSS znamená „Really Simple Syndication“ neboli „Opravdu jednoduchý syndikát“), který propojí tisíce dalších blogů, webových stránek a internetových vývěsek po celém světě. Díky vám, moji čtenáři, že jste Zpravodaj tak zpopularizovali!

VÍTEJ DOMA
Právě jsem se dozvěděl zprávu, která ve mně vyvolala úsměv. Ti z vás, kdo Zpravodaje sledují déle, si možná pamatují na nadšené komentáře, které moje maličkost napsala během let o jejím drahém příteli Donaldu Hawkenovi – od doby, kdy jsme byli průkopníky tohoto šíleného počítačového světa, uplynulo už tolik let, že se mi na to ani nechce myslet. Donald pak z Monterey odešel a dal přednost ještě zelenějším pastvinám kolem San Diega. Nyní však mohu nadšeně oznámit, že konečně dostal rozum a vrací se i se svou nevěstou Lily a dvěma báječnými dětmi. Takže vítej doma, Donalde!

HRDINOVÉ
Klobouk dolů před statečnými hasiči z okresu Monterey… Minulé úterý jsme byli s Pat náhodou na Alvarado Street v centru Monterey, když vtom se ozvalo volání o pomoc a z jednoho staveniště se začal valit kouř. Plameny zablokovaly východ… a dva stavební dělníci zůstali uvěznění v horních patrech. Během pár minut se na místo sjely dvě desítky hasičů a hasiček a vysunuly z jednoho vozu žebřík až na střechu. Dělníci byli zachráněni a plameny uhašeny. Vše se obešlo bez zranění a jen s minimálními škodami na majetku.

Většina z nás si pod pojmem statečnost nepředstavuje o mnoho více než hádky o politice, šnorchlování v nóbl letoviscích nebo jízdu na horském kole.

Jen zřídkakdy se od nás žádá, abychom projevili skutečnou statečnost – tu, kterou muži a ženy z Hasičského záchranného sboru okresu Monterey projevují každičký den, aniž třeba jen na okamžik zaváhají nebo si postěžují.

Bravo vám všem!

Poslední příspěvek doplňovala dramatická fotografie hasičského vozu v centru Monterey.
„Tohle je pro blogy typické,“ poznamenal Boling. „Osobní informace, drby. Lidi to rádi čtou.“
Danceová klikla na odkaz s názvem „Monterey“.
Ocitla se na stránce, která hlásala: „Náš domov: nádherný a historický Montereyský poloostrov“. Text doplňovaly umělecké fotografie pobřeží a člunů nedaleko od Cannery Row a Fisherman’s Wharf. Stránka byla prošpikovaná odkazy na místní pamětihodnosti.
Další kliknutí zavedlo Danceovou s Bolingem na mapy oblasti, z nichž jedna zachycovala i její městečko Pacific Grove.
„Tohle je jen omáčka,“ prohlásil Boling. „Pojďme se radši podívat na obsah samotného blogu. Jestli máme někde najít stopy, tak jedině tam.“ Zamračil se. „Říkáte tomu ‚stopy‘? Anebo ‚důkazy‘?“
„Klidně tomu můžete říkat ‚brokolice‘, pokud nám to pomůže vypátrat pachatele.“
„Tak schválně, co nám tahle zelenina prozradí.“ Sdělil Danceové další webovou adresu.

http://www.thechiltonreport.com/html/june26.html

Ocitli se v samotném srdci blogu: u Chiltonových miniesejů.
„Chilton je pépéčko," vysvětlil agentce Boling. „To znamená ‚původní přispěvatel'. Vyvěšuje na stránku své komentáře a pak umožňuje lidem, aby na ně reagovali. A oni s nimi buď souhlasí, anebo ne. A někdy úplně odbočí od tématu."
Danceová si všimla, že původní Chiltonův komentář zůstává v horní části stránky a pod ním se hromadí reakce. Většina lidí odpovídala přímo na bloggerův příspěvek, ale někteří reagovali na jiné diskutující.
„Každému jednotlivému článku a všem s ním souvisejícím reakcím se říká ‚vlákno'," vysvětlil Boling. „Někdy se tahle vlákna rozšiřují i několik měsíců nebo let."
Danceová začala rychle pročítat článek. Pod nápaditým titulkem „PoKRISTec" napadal Chilton muže, kterého agentka právě dnes viděla před nemocnicí, totiž reverenda Fiska a jeho hnutí Life First. Z komentáře vyplývalo, že Fisk kdysi prohlásil, že vraždy lékařů provádějících potraty jsou ospravedlnitelné. Chilton k tomu napsal, že on sám se vehementně staví proti potratům, ale Fiska za toto prohlášení odsuzuje. Dva Fiskovi stoupenci skrývající se pod pseudonymy CrimsoninChrist a LukeB1734 za to Chiltona tvrdě napadali. První z nich napsal, že blogger samotný by měl skončit na kříži. A protože se v jeho pseudonymu skrývala narážka na karmínovou barvu, kladla si Danceová otázku, zda ChrimsoninChrist není náhodou reverendův urostlý zrzavý bodyguard, jehož dnes viděla v zástupu demonstrantů.
Vlákno „Kde je jádro pudla" odhalovalo nepravosti zastupitele státu Kalifornie Brandona Klevingera, který stál v čele výboru pro plánování jaderných objektů. Chilton zjistil, že Klevinger si vyrazil na golf s developerem, který prosazoval výstavbu nové jaderné elektrárny nedaleko od Mendocina, přestože by bylo levnější a efektivnější postavit ji blíže k Sacramentu.
V komentáři „Odsolit… a zničit" se blogger zaměřil na projekt výstavby odsolovacího zařízení nedaleko od řeky Carmel. Článek obsahoval i osobní útok na Arnolda Brubakera, muže stojícího v pozadí celého projektu. Chilton ho vykreslil jako šíbra z arizon-ského Scottsdale, který má temnou minulost a možné vazby na podsvětí.
Dvě reakce pod článkem zastupovaly dva různé postoje občanů k otázce odsolování.

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Lyndon Strickland. Musím říct, že jste mi v téhle otázce otevřel oči. Netušil jsem, že tenhle projekt někdo takhle tlačí. Prohlédl jsem si návrh podaný na Okresní plánovací úřad a musím říct, že i když jsem advokát obeznámený s ekologickými záležitostmi, tohle byl jeden z nejzmatenějších dokumentů, kterými jsem se kdy snažil prokousat. Myslím, že potřebujeme podstatně větší průhlednost, abychom v téhle otázce mohli vést smysluplnou debatu.

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Howard Skelton. Víte, že Amerika do roku 2023 vyčerpá zásoby sladké vody? A 97 procent veškeré vody na zeměkouli tvoří slaná voda. Jen idiot by toho nevyužil. Odsolování potřebujeme k vlastnímu přežití, pokud si chceme udržet pozici nejproduktivnější a nejefektivnější země na světě.

Ve vlákně „Silnice ze žlutých cihel" hovořil Chilton o projektu Caltrans, který vypracovalo státní ministerstvo dopravy. Od dálnice 1 se stavěla nová dálnice, která měla vést přes Salinas zemědělskou krajinou do Hollisteru. Chilton zpochybňoval bleskovou rychlost, s jakou byl celý projekt schválen, a také podivně klikatou trasu, z níž měli mít někteří farmáři větší prospěch než jiní. Naznačil, že za projektem mohly stát úplatky.
Chiltonovo sociálně konzervativní smýšlení se projevilo v komentáři „Řekni prostě ne", který odsuzoval návrh rozšířit sexuální výchovu na středních školách. (Chilton vyzýval k abstinenci.) Podobný podtext se dal vysledovat i v komentáři „Přistižen při činu…, nebo snad NE?" o ženatém soudci státního soudu, který byl přistižen, jak odjíždí z jednoho motelu se soudní úřednicí dvakrát mladší než on. Chiltona popudilo, že soudcovská etická komise udělala na dotyčného soudce pouhé „ty ty ty" – podle jeho názoru měl být propuštěn a vyloučen ze soudcovské komory.
Nakonec Kathryn Danceová narazila na klíčové vlákno, nad nímž visela smutná fotografie zachycující kříže, květiny a plyšáka.

KŘÍŽE U CESTY

Zaslal: Chilton
Nedávno jsem projížděl kolem místa na dálnici 1, kde vedle cesty stojí dva kříže a pár pestrobarevných pugétů. Označovaly místo strašlivé nehody z 9. června, kdy tu po absolventském večírku zahynuly dvě dívky. Životy skončily… a životy blízkých a přátel se navždy změnily.

Uvědomil jsem si, že jsem toho moc neslyšel o policejním vyšetřování této nehody. Zavolal jsem na pár míst a zjistil, že v souvislosti s havárií nebyl nikdo zatčen. Dokonce nikdo nedostal ani pokutu.
Připadlo mi to divné. Neudělení pokuty se rovná uznání, že řidič – je to student střední školy, takže nemohu uvést jeho jméno – za nehodu nemohl. Co ji tedy zapříčinilo? Když jsem projížděl po dálnici, všiml jsem si, že na ní dost fouká, pokrývá ji písek a v okolí místa, kde auto sjelo z vozovky, nejsou žádná světla ani svodidla. Varovná značka byla dost oprýskaná a ve tmě musí být špatně vidět (nehoda se stala kolem půlnoci). Dálnice navíc není odvodněná: na krajnici i přímo na vozovce jsem viděl stát kaluže vody. Proč policie neprovedla důkladnou rekonstrukci nehody (dozvěděl jsem se, že má ve svých řadách specialisty přímo na tyto věci)? Proč kalifornské ministerstvo dopravy okamžitě nevyslalo na místo tým, který by posoudil povrch dálnice, vyspádování a dopravní značení? Nenašel jsem žádný záznam, že takové posouzení proběhlo.
Možná je dálnice tak bezpečná, jak odpovídá podobnému typu komunikace.
Je však fér vůči nám – vůči lidem, jejichž děti na tomto úseku dálnice pravidelně jezdí –, že úřady tuto tragédii tak rychle uložily k ledu? Připadá mi, že jejich pozornost zvadla rychleji než květiny ležící žalostně pod oběma kříži u cesty.

– -–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Ronald Kestler. Podíváte-li se na rozpočtovou situaci v okrese Monterey a v Kalifornii obecně, zjistíte, že jednou z oblastí, které nejvíce utrpěly v důsledku současných ekonomických obtíží, je oblast adekvátních varovných opatření podél vysoce nebezpečných dálnic. Můj syn zahynul při nehodě na dálnici 1, protože značka „Pozor, zatáčka“ byla celá zablácená. Pracovníci správy silnic ji snadno mohli najít a očistit, ale udělali to? Ne. Jejich nedbalost byla neodpustitelná. Děkuji vám, pane Chiltone, že jste na tento problém upozornil.

– -–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Znepokojený občan. Zaměstnanci správy dálnic mají nechutné platy a přitom sedí celý den na svých vypasených [smazáno], určitě jste je viděli, každý je vidí, jak postávají u cesty a flákají se, když by mohli opravovat nebezpečné dálnice a dbát na to, abysme byli v bezpečí, další příklad jak dolary z našich daní NEpracujou.

– -–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Robert Garfield, Kalifornské ministerstvo dopravy.
Chtěl bych Vás i Vaše čtenáře ujistit, že bezpečnost našich občanů je pro Kalifornské ministerstvo dopravy prioritou číslo jedna. Vyvíjíme maximální úsilí, abychom udrželi dálnice v našem státě v dobrém stavu. Úsek komunikace, na kterém došlo k Vámi popsané autonehodě, se stejně jako všechny dálnice pod kontrolou státu Kalifornie pravidelně kontroluje. Nebyla na něm zjištěna žádná porušení norem či nebezpečné podmínky. Naléhavě vyzýváme všechny řidiče, aby pamatovali na to, že za bezpečnost na kalifornských dálnicích zodpovídáme my všichni.

– -–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Tim Concord. Váš komentář je NAPROSTÁ PECKA, Chiltone! Jestli policajty necháme, nakonec jim projde i vražda! Mně nedávno zastavili coby šedesát osmičku (podezřelá osoba), protože jsem Afroameričan. Donutili mě sedět půl hodiny na zemi a potom mě jen tak pustili a neřekli mi, co jsem vlastně proved, akorát že mi nesvítilo jedno světlo. Vláda by měla chránit životy a ne buzerovat nevinný občany. Děkuju.

– -–-–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Ariel. V pátek jsme se jely s kamarádkou podívat na místo, kde se to stalo, a když jsme tam uviděly ty kříže a květiny, rozbrečely jsme se. Seděly jsme tam a rozhlížely se po celé dálnici, ale nikde jsme neviděly žádný policajty, fakt vůbec žádný! Těsně potom, co se to stalo! Kde byla policie? Možná tam tehdy nebyly žádné varovné značky nebo bylo na silnici mokro, ale jinak musím říct, že mně dálnice připadla docela bezpečná, akorát že na ní byl písek, to je teda fakt.

– -–-–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: SimStud.
Tímhle úsekem dálnice projíždím pořád a není to zrovna nejnebezpečnější místo na světě, takže by mě teda zajímalo, jestli se policie doopravdy zaměřila na to, kdo seděl za volantem. Znám totiž [řidiče] ze školy a myslím, že to není nejlepší řidič na světě.

– -–-–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: SimStud, zaslal: Footballrulz. Že není NEJLEPŠÍ řidič na světě???? Nerad ti to říkám, kámo, ale [řidič] je totální magor a břídil, kterej VŮBEC neumí řídit. Myslím, že ani nemá řidičák. Proč policajti nezjistili TODLE? Protože je zaměstnává požírání vdolků a chlemtání kávy. LOL

– -–-–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: MitchT. Chiltone, ty ustavičně šiješ do vlády, což je sice absolutní špička, ale v tomhle případě na tu dálnici zapomeň. Je v pohodě. Říkal to i ten chlápek z ministerstva. Jel jsem tamtudy snad stokrát, a jestli si té zatáčky nevšimneš, tak je to proto, že seš sťatej nebo zfetovanej. Jestli to policie [smazáno], tak to bude proto, že se [řidiči] pořádně nepodívala na ptáka. Je to cvok a taky z něj jde hrůza. V týhle diskusi ŠÉFUJE SimStud.

– -–-–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Amydancer44. Je to divný, protože moji rodiče Zpravodaje čtou, ale já normálně ne, takže je divný že jsem tu. Ale slyšela jsem ve škole, co jste napsal o tý nehodě, a tak jsem sem zabrousila. Čtu to všechno a myslím, že máte na stoprocent pravdu a ty ostatní reakce taky. Všichni jsou nevinní, dokud se jim neprokáže opak, ale fakt nechápu, proč policie jen tak ukončila vyšetřování. Někdo kdo zná [řidiče] mi říkal, že byl před tím mejdanem celou noc vzhůru, to znamená 24 hodin a hrál počítačový hry. IMHO usnul za volantem. A ještě něco – tihle pařani si myslí, že jsou za volantem skvělí jako [smazáno], páč hrajou na různejch simulátorech, jenže ono to není totéž.

– -–-–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Arthur Standish.
Federální prostředky na údržbu silnic se během let podstatně snížily, zatímco rozpočet na vojenské operace USA a na zahraniční pomoc se zečtyřnásobil. Možná bychom se měli více zajímat o životy vlastních občanů než o životy lidí v jiných zemích.

– -–-–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: TamF1399. [Řidič] je fakt divnej, normálně nebezpečnej. Jednou po tréninku roztleskávaček zevloval před našima šatnama, jako kdyby se chtěl podívat dovnitř a fotit nás telefonem. Tak jsem za ním zašla, ptám se ho, co tam dělá a on se na mě podívá, jako kdyby mě chtěl zabít. Je to totální úchylák. znám jednu holku, která s náma chodí do [smazáno] a ta mi říkala, že ji [řidič] chytal za kozy, akorát že se bála něco říct, protože měla strach, že pak po ní půjde nebo začne střílet lidi jako ten na virginský technice.

– -–-–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: BoardtoDeath. slyšel jsem někoho, kdo zná chlápka, který byl tu noc na tom mejdanu a říkal, že viděl [řidiče], než nastoupil do auta a prej chodil jako totální [smazáno]. Takže určitě nabourali proto. Jenže POLICIE pak ztratila výsledky dechový zkoušky a protože jim bylo trapně, tak ho museli pustit. A to je FAKT.

– -–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: SarafromCarmel. Myslím, že co všichni tvrdí v téhle diskusi není fér. Neznáme fakta. Ta havárka byla strašná tragédie a policie nikoho neobvinila, takže se s tím musíme smířit. Představte si, čím teď asi [řidič] prochází. Chodil se mnou na chemii a nikdy nikoho neobtěžoval. Byl strašně chytrej a hodně naší skupině pomáhal. Vsadím se, že se kvůli těm holkám cítí hrozně. Musí s tím do konce života žít. Je mi ho líto.

– -–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: SarafromCarmel, zaslal: Anonym. Saro ty seš pitomá [smazáno], jestli jel v tom autě, tak MUSEL udělat něco kvůli čemu ty holky umřely. Jak můžeš říct že ne? Ježíši, lidi jako ty nechali hytlera zplynovat židy a bushe jít do Iráku. Co kdybys [řidiči] zavolala a nechala se od něj někam svízt? Klidně pak taky postavím kříž na tvůj [smazáno] hrob, ty jedna [smazáno].

– -–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Legend666. [Řidičův] bratr je mentálně zaostalej a policie by vypadala blbě, kdyby [řidiče] zatkla. Z týhle politický korektnosti je mě na blití. A taky by měli těm holkám zkontrolovat kabelky, myslím těm holkám z bouračky, protože jsem slyšel, že je okrad, než tam dorazily sanitky. Jeho rodina je tak chudá, že si nemůže dovolit ani pračku a sušyčku. Pořád vídám jeho a jeho mámu a toho jeho [smazáno] mlačího bráchu v laundromatu na Billings. A kdo dneska chodí do laundromatu? Akorát socka, nikdo jinej.

– -–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: SexyGurl362. Moje nejlepší kámoška chodí do prváku na [smazáno] s [řidičem] a mluvila s někým, kdo byl na tom mejdanu, kde byly i ty holky co pak umřely. [Řidič] tam seděl v koutě, kapuci od mikyny měl naraženou na hlavě, blbě na všechny vejral a mluvil sám se sebou a pak ho někdo našel v kuchyni, jak kouká na nože. A všichni si říkali: co ten tu sakra dělá? Proč jako přišel?

– -–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Jake42.
Tohles fakt VYHMÁT, Chiltonel! Jo, [řidič] to [smazáno]. Stačí se na toho břídila podívat, jeho život je totální PRŮSER!!!
V tělocviku pořád předstírá, že je nemocnej, aby nemusel cvičit.
Do tělocvičny chodí jen proto, aby se moh poflakovat v šatnách a čumět ostatním na [smazáno]. Někdo mně říkal, že je to jasnej teplouš.

– -–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: CurlyJen.
Bavila jsem se s kámoškama a minulý týden jedna holka viděla
[řidiče] na Lighthouse, jak baští koblihy v autě, který bez dovolení ukrad svý babičce. Snažil se [smazáno], aby před ní ukázal slipy, (jako by ji to zajímalo, LOL!!!). A když si ho nevšímala, začal před ní normálně masturbovat, přímo na Light-house a během jízdy v autě. v tu noc co naboural, rozhodně dělal to samý.

– -–-–-–-–-–-–

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Anonym. Chodím na [smazáno] do druháku, znám ho a znají ho i všichni ostatní. IMHO je úplně v pohodě. Hodně hraje na počítači, ale co je na tom špatnýho? Já zas hraju hodně fotbal, a taky kvůli tomu nejsem vrah.

_ -_-_-_-_-_-_-_-_

Odpověď komu: Anonym, zaslal: BillVan.
[Smazáno], ty [smazáno]! jestli toho tolik víš, tak proč se bojíš, ty chytráku? Vždyť nemáš ani dost odvahy, abys něco napsal pod svým jménem. Máš strach, že by přišel a [smazáno] tě do [smazáno]?

_ -_-_-_-_-_-_-_-_

Odpověď komu: Chilton, zaslal: BellaKelley. Máte naprostou pravdu!!! Byla jsem s kámoškou na tom večírku 9., kde se to stalo, a [řidič] tam balil [smazáno], jenže ony mu řekly, ať odprejskne. On ale neodprejsknul a když odcházely, šel za nima ven. Takže musíme spytovat svědomí i my, protože jsme nic neudělali, my všichni, co jsme tam byli. Všichni jsme věděli, že [řidič] je d3m3nt a perverzák a když odcházeli, měli jsme zavolat policii nebo někoho. Měla jsem z toho blbej pocit jako v Ghost Whispererovi. A podívejte, co se stalo.

_ -_-_-_-_-_-_-_-_

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Anonym. Když někdo vtrhne na střední školu v Columbine nebo na virginskou techniku se zbraní v ruce, tak je to zločinec, ale když [řidič] zabije někoho v autě, tak s tím nikdo nic nedělá. Něco je tu zatraceně špatně.

_ -_-_-_-_-_-_-_-_

Odpověď komu: Chilton, zaslal: WizardOne. Myslím, že potřebujeme trochu odstup. Někdo přede mnou to dával [řidiči] pěkně sežrat, protože nemá rád tělocvik a hraje na počítači. A co má jako bejt? Existují miliony lidí, kteří nedělají sport, ale mají rádi hry. Neznám [řidiče] moc dobře, ale chodíme do stejné třídy na [smazáno]. Vůbec to není špatnej kluk. Každej se do něj naváží, ale ZNÁ ho tady doopravdy někdo? Ať se stalo cokoliv, nikomu neublížil schválně, a přitom všichni známe lidi, kteří druhým schválně ubližujou, dnes a denně. IMHO má z toho, co se stalo, hodně špatnej pocit. A policie ho nezatkla proto, protože se asi nedopustil ničeho nezákonnýho.

_ -_-_-_-_-_-_-_-_

Odpověď komu: WizardOne, zaslal: Halfpipe22.
Další pařan-buran. Stačí mrknout na jeho nick. MAGOR!!!
FOAD, Wizarde!

_ -_-_-_-_-_-_-_-_

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Archenemy.
[Řidič] je totální zrOOda. Ve školní skříňce má fotky obětí z Columbine a Virginský techniky a taky fotky mrtvejch těl z koncentračních táborů. Naparuje se v ňáký laciný mikině s kapucí a snaží se vypadat kúl, jenže je to obyčejnej lOOzr vyhnanej na práškách, a to už se nikdy nezmění.
[Řidiči], jestli tohle čteš, kamaráde, a nebloudíš zrovna někde v říši skřítků a víl, tak nezapomeň: máme tě NA MUŠCE. Nechtěl bys nám všem třeba udělat radost a vystřelit si z hlavy ten svůj [smazáno] mozek? Tvoje smrt = VÝHRA PRO VŠECHNY!

9

Kathryn Danceová se opírala o židli a vrtěla hlavou. „Takový přetlak hormonů," poznamenala směrem k Jonu Bolingovi.

Znepokojovala ji zloba čišící z reakcí – z nichž většinu psali mladí lidé.
Boling vyroloval zpět k původnímu článku. „Podívejte, co se stalo. Chilton napsal jednoduchý postřeh k osudné autonehodě. Neudělal nic jiného, než že zpochybnil, zda se dálnice bezpečně udržuje. A podívejte, kam až se řetězec reakcí dostal. Diskuse začala tématem, které Chilton nakousl – tedy bezpečností dálnice –, pak se přesunula k vládním financím, až se nakonec zaměřila na chlapce, který seděl za volantem, přestože se očividně nedopustil ničeho špatného. Přispěvatelé přitom byli stále rozčilenější, napadali řidiče a nakonec proměnili celý blog v barovou potyčku mezi sebou."
„Je to jako v té hře na tichou poštu," prohlásila Danceová. „Než původní sdělení dojde k adresátovi, je úplně zkreslené. ‚Slyšela jsem…' ‚Někdo zná někoho, kdo…' Jedna kámoška mi říkala…", Znovu si prohlédla stránky. „A všimla jsem si ještě jedné věci: Chilton už do diskuse nezasahuje, nebrání se. Podívejte se třeba na jeho článek o reverendu Fiskovi a skupině bojující za právo na život."

Odpověď komu: Chilton, zaslal: CrimsoninChrist. Jste hříšník, který nedokáže pochopit dobrotu v srdci rev. R. Samuela Fiska. On zasvětil život Kristu a celému Jeho dílu, zatímco vy neděláte nic jiného, než že se jen podbízíte masám kvůli vlastnímu potěšení a zisku. Vaše překrucování vznešených reverendových názorů je žalostné a nactiutrhovačné. Sám byste měl být přibit na kříž.

„Ano," souhlasil Boling, „seriózní bloggeři už dále nereagují. Chilton by mohl napsat vyargumentovanou reakci, ale tyhle plamenné války – útoky mezi přispěvateli – mají sklon vymykat se kontrole a přecházet do osobní roviny. Lidé pak začnou reagovat na útoky, nikoliv na podstatu tématu. Tohle je jeden z problémů blogů. V osobním styku by se lidé nikdy takhle nehašteřili. Díky anonymitě blogu se však hádky táhnou celé dny nebo i týdny."
Danceová si prohlédla text. „Takže ten chlapec je student. Vzpomněla si na svou dedukci z rozhovoru s Tammy Fosterovou. „Chilton sice smazal jeho jméno i název školy, ale určitě jde o střední školu Roberta Louise Stevensona, kam chodí i Tammy."
Boling poklepal na obrazovku. „A tady je její reakce. Byla jedním z prvních diskutujících, kteří o tom chlapci něco prozradili. A všichni ostatní se pak přidali."
Možná byl právě tento příspěvek důvodem k výčitkám svědomí, které Danceová během rozhovoru s Tammy vycítila. Pokud byl pachatelem útoku skutečně onen chlapec, pak by Tammy cítila za útok na svou osobu alespoň částečnou spoluzodpovědnost, jak Danceová s 0'Neilem spekulovali – způsobila si ho tak trochu sama. A možná by cítila výčitky i v případě, že by pachatel zaútočil i na někoho dalšího. To vysvětlovalo, proč se Tammy vůbec nelíbila hypotéza, že únosce měl v autě bicykl. Taková hypotéza by totiž vedla Danceovou k úvaze, že pachatelem byl mladší člověk – například student, jehož totožnost dívka nechtěla prozradit, poněvadž ho stále považovala za hrozbu.
„Všechno je to strašně nenávistné," řekla Kathryn a kývla na obrazovku.
„Slyšela jste o chlapci s přezdívkou Litter Boy?"
„O kom?"
„Stalo se to před několika lety v japonském Kjótu. Jeden teenager tam vyhodil v parku obal od jídla z fast foodu a plastový kelímek. Někdo ho přitom vyfotil mobilním telefonem a poslal snímek svým kamarádům. Zanedlouho se fotka začala objevovat na blozích a komunitních serverech po celé zemi. Strážci kybernetického prostoru chlapce vypátrali, zjistili si jeho jméno a adresu a zveřejnili ji na internetu. Údaje se rozšířily na tisíce blogů a začal hon na čarodějnice. Lidé přicházeli k chlapcovu domu a vysypávali mu na zahradu odpadky. Nakonec ten chlapec málem spáchal sebevraždu – takové ponížení je v Japonsku nesmírně závažné." Charakter Bolingova hlasu i jeho řeč těla prozrazovaly vztek. „Kritikové řeknou: ‚Ále co, vždyť jsou to jen slova nebo fotky.' Jenže tyhle věci se mohou proměnit ve zbraně. Dokážou napáchat stejné škody jako pěsti. A upřímně řečeno si myslím, že jizvy po nich se hojí déle."
„Nepochopila jsem některé výrazy v reakcích," přiznala Dan-ceová.
Boling se zasmál. „No jo, v blozích, nástěnkách a komunitních serverech je módní přehazovat písmenka, zkracovat a vymýšlet si celá slova. ‚0106' je ‚ostošesť, ‚jj' znamená ‚jo jo'. ‚IMHO' je zkratka pro ‚in my humble opinion' – ‚podle mého skromného názoru'."
„Můžu se zeptat, co je ‚FOAD'?"
„Nó," protáhl Boling, „to je takové zdvořilé shrnutí vaší argumentace. Znamená to ‚fuck off and die' – ‚naser si a zdechni'. Samozřejmě se to píše velkými písmeny, jako když člověk křičí.'
„A kdo je ‚100zr'?"
„To je v leetspeaku ‚loser' neboli ‚břídil'."
„V leetspeaku?"

„To je taková forma chatovacího jazyka, kterou v posledních několika letech vytvořili teenageři. Je k vidění výhradně v textech vytvářených na klávesnici. V podstatě jde o to, že některá písmena se nahrazují čísly a symboly. A různě se přehazují. Předpona ‚leeť je zkomoleninou slova ‚elite', což mělo znamenat, že tento jazyk používají jen ti nejlepší a nejčímanštější uživatelé. Pro nás stařík může být tahle řeč někdy nesrozumitelná. Ale když ji někdo ovládne, dokáže v ní psát a číst stejně rychle jako my v angličtině."
„A proč ji teenageři používají?"
„Protože je kreativní a nekonvenční… a taky ‚cool'. Což by se mimochodem mělo psát jako ‚kúl' nebo ‚kewl'."
„Podle mě je tohle hláskování a gramatika příšerné."
„Souhlasím, ale to ještě neznamená, že přispěvatelé musí být nutně hloupí nebo nevzdělaní. Takové jsou dnes zkrátka konvence. A důležitá je i rychlost. Můžete psát ledabyle, jak chcete – hlavně když čtenář dokáže pochopit, co mu chcete sdělit."
„Kladu si otázku, co je to za chlapce," řekla Danceová. „Asi bych mohla zavolat na dálniční hlídku a zeptat se na tu nehodu, o které píše Chilton."
„Ne, já to najdu. Internetový prostor je obrovský, ale zároveň malý. Mám tady Tammyiny komunitní servery. Nejvíce času tráví na jednom, který se jmenuje OurWorld. Je větší než Facebook a MySpace. Má sto třicet milionů členů."
„Sto třicet milionů?"
„Jo. Víc, než kolik má většina států obyvatel." Boling psal a mhouřil přitom oči. „Takže, už jsem na jejím účtu, teď vyhledám pár křížových odkazů… Tady. Už jsem ho našel."
„Tak rychle?"
„Jo. Jmenuje se Travis Brigham. A máte pravdu: je to student třetího ročníku na střední škole Roberta Louise Stevensona v Monterey. Po prázdninách jde do posledního ročníku. Bydlí v Pacific Grove." Danceová a její děti bydleli tamtéž.
„Momentálně se dívám na pár příspěvků o té nehodě přímo na serveru OurWorld. Vypadá to, že se vracel autem z večírku a ztratil kontrolu nad vozidlem. Dvě dívky zemřely a třetí skončila v nemocnici. On žádné vážné zranění neutrpěl. Žádná obvinění proti němu nebyla vznesena – zato se opravdu vynořilo pár otázek o stavu dálnice. V době nehody pršelo."
„No ano! Jasně. Už si na to vzpomínám." Rodiče si vždy pamatují smrtelné autonehody, jejichž oběťmi jsou mladí lidé. A Danceové se samozřejmě vybavila i jedna bolestná vzpomínka stará několik let: policista z dálniční hlídky jí tehdy zavolal domů a dotázal se, jestli je manželkou agenta FBI Billa Swensona. Proč se na to ptá? pomyslela si tehdy Kathryn.
Moc mě mrzí, že vám to říkám, agentko Danceová…, ale bohužel se stala nehoda.
Danceová tu vzpomínku zaplašila a řekla: „Je nevinný, ale stejně ho všichni očerňují."
„Když nevina je tak nudná," podotkl Boling uštěpačně. „Psát příspěvky o nevině není zábava." Ukázal na blog. „To, co tady vidíte, jsou Pomstychtiví andělé."
„Co to je?
„Jedna kategorie kybernetických tyranů. Pomstychtiví andělé jsou strážci. Utočí na Travise, protože si myslí, že mu něco prošlo, když ho policie po nehodě nezatkla. Zkrátka policii nevěří. Další kategorií jsou Hladoví po moci – ti se nejvíce blíží typickým školním tyranům. Potřebují kontrolovat ostatní tím, že jim připravují ústrky. Pak máme Sprostý holky. Ty terorizují ostatní, protože.. –, inu, protože jsou to takové bezvýznamné nuly. Většinou jde o znuděné dívky, které posílají kruté příspěvky jen tak pro zábavu. Někdy to hraničí se sadismem." V Bolingově hlasu se znovu ozvala špetka zlosti. „Šikana…, to je vážný problém. A neustále se zhoršuje. Podle nejnovějších statistik se pětatřicet procent dětí stalo obětí internetové šikany nebo výhrůžek, většina z nich hned několikrát." Profesor náhle zmlkl a přimhouřil oči.
„Co je, Jone?"
„Zajímavé je, že tady vůbec nevidíme jednu věc."
„Co máte na mysli?"
„Travis se na blogu vůbec nebrání – nenapadá lidi, kteří se do něj obuli."
„Třeba o tom vůbec neví."
Boling se chabě zasmál. „Věřte mi, že on se o útocích na svou osobu dozvěděl pět minut poté, co se pod Chiltonovým článkem objevila první reakce."
„A proč je tak významné, že na nic nereaguje?"
„Jedna z nejvytrvalejších kategorií kybernetické šikany nese název Pomsta pařanů nebo taky Oběti mstitelů. Jsou to lidé, kteří se dříve stali terčem šikany a nyní vracejí úder. Když vás někdo v tomto věku terorizuje, šikanuje nebo ponižuje, zanechává ve vás nepředstavitelné sociální stigma. Ručím vám za to,

že ten kluk je bez sebe vzteky, cítí se ukřivděně a touží si srovnat účty. A tyhle pocity z něj musí nějak ven. Chápete, co z toho plyne?“
Danceová se dovtípila. „Naznačuje to, že to byl on, kdo napadl Tammy.“
„Jestli si s nimi nevyřizuje účty online, je o mnoho pravděpodobnější, že má sklon vyřídit si to s nimi ve skutečném životě.“ Znepokojeně pohlédl na obrazovku. „Ariel, BellaKelley, Sexy-Gurl362, Legend666, Archenemy – ti všichni uveřejnili invektivy proti jeho osobě. Což znamená, že jsou všichni v ohrožení – tedy pokud to byl on.“
„Bylo by pro něj obtížné získat jejich skutečná jména a adresy?“
„V některých případech určitě – musel by se nahackovat do routerů a serverů. Samozřejmě se to týká především anonymních příspěvků. Ovšem spousta z nich by se dala vypátrat stejně snadno, jako jsem já vypátral jeho jméno. Stačilo by, aby měl k dispozici pár středoškolských almanachů nebo seznamů žáků a přístup na OurWorld, Facebook nebo MySpace. Jo, a taky na mazánka mezi internetovými stránkami – Google.“
Danceová si všimla, že na ně padl stín a že Jonathan Boling upřel pohled kamsi za ni.
Do kanceláře vstoupil Michael 0’Neil. Danceová cítila úlevu, že ho vidí. Vyměnili si úsměvy. Profesor vstal a Danceová je seznámila. Oba muži si potřásli rukama.
Boling se ujal slova: „Takže to vy jste ten, kterému bych měl poděkovat za svou první zakázku v roli policisty.“
„Nevím, jestli je slovo ‚poděkovat na místě,“ odvětil 0’Neil s potutelným úsměvem.
Všichni se posadili ke konferenčnímu stolku a Danceová detektivovi řekla, co zjistili… a jaké mají podezření: totiž že pachatel mohl na Tammy zaútočit proto, že napsala na jeden blog příspěvek o středoškolském studentovi, který způsobil tragickou autonehodu.
„Nebyla to ta bouračka na jedničce před pár týdny? Necelých deset kilometrů jižně od Carmelu?“
„Přesně tak.“
„Ten chlapec se jmenuje Travis Brigham,“ dodal Boling, „a studuje na střední škole Roberta Louise Stevensona, kam chodily i oběti.“
„Takže je to pro nás přinejmenším zajímavý svědek. A je možné, že se stane to, čeho jsme se báli?“ zeptal se 0’Neil Danceové. „Bude v tom chtít pokračovat?“
„Je to velmi pravděpodobné.“
„Kybernetická šikana vyvolává v lidech impulzivní reakce,“ vysvětlil Boling. „Viděl jsem to už mnohokrát.
O’Neil si položil nohy na stolek a začal se houpat na židli, předloni se s ním Danceová vsadila o deset dolarů, že se jednou převrátí dozadu. Prozatím vyhrával O’Neil. „Víme něco dalšího o svědcích?“ zeptal se jí.
Danceová mu vysvětlila, že Týdžej se zatím nevrátil z prohlídky záznamů z bezpečnostních kamer poblíž místa, kde stál první kříž, a že Rey se zatím neozval ohledně svědků v okolí klubu, u něhož byla Tammy unesena.
O’Neil prohlásil, že ani u fyzických důkazů nedošlo k žádnému průlomu. „Mám vlastně jen jednu věc – ohledávačka našla na kříži šedé bavlněné vlákno.“ Dodal, že laboratoř v Salinas nedokázala vlákno identifikovat podle žádné konkrétní databáze a omezila se na sdělení, že pravděpodobně nejde o vlákno z koberce nebo čalounění, nýbrž z nějakého kusu oděvu.
„A to je všechno? Nic dalšího nezjistili? Žádné otisky, stopy pneumatik?“
O’Neil pokrčil rameny. „Buďto je pachatel hodně chytrý, anebo měl velké štěstí.“
Danceová přešla ke svému stolu a připojila se ke státním databázím zatykačů a záznamů. Přimhouřila oči před monitorem a začala číst: „Travis Alan Brigham, věk sedmnáct let. Podle řidičského průkazu bydlí na Henderson Road čtyři-nula-osm.“ Posunula si brýle výše na nos a četla dál: „Zajímavé. Ten kluk má záznam.“ Vzápětí však zavrtěla hlavou. „Ne, pardon. Moje chyba. To není on. Je to nějaký Samuel Brigham, který bydlí na stejné adrese. Je mu patnáct a má pár záznamů v rejstříku mladistvých. Dvakrát ho zatkli za šmírování a jednou za drobný útok. V obou případech bylo stíhání odloženo, protože Samuel absolvoval psychiatrickou léčbu. Vypadá to, že je to Travisův bratr. Ale Travis? Ne, ten je čistý.“
Danceová kliknutím zvětšila Travisovu fotografii z databáze motorových vozidel. Do objektivu hleděl tmavovlasý chlapec s očima blízko u sebe a hustým obočím. Neusmíval se.
„Rád bych se o té nehodě dozvěděl víc,“ řekl 0’Neil.
Danceová zatelefonovala na místní oddělení dálniční hlídky. Po několikaminutovém přepojování sehnala na linku jistého seržanta Brodského, přepnula telefon na hlasitý odposlech a zeptala se na nehodu.
Brodsky okamžitě nasadil tón, jímž policisté vypovídají u soudu. Citově vyprázdněný a precizní. „Stalo se to v sobotu devátého června krátce před půlnocí. Čtyři mladiství, tři dívky a jeden chlapec, jeli po dálnici

jedna směrem na sever. Za volantem seděl mladistvý muž a jednalo se o nejnovější verzi Nissanu Altima. Podle zjištění jel vůz rychlostí zhruba sedmdesát kilometrů v hodině. Přibližně pět kilometrů jižně od Carmel Highlands, nedaleko od státní chráněné pláže Garrapata, nevybral řidič zatáčku, dostal smyk a zřítil se ze srázu. Dívky vzadu neměly zapnuté bezpečnostní pásy. Byly na místě mrtvé. Dívka na sedadle spolujezdce utrpěla otřes mozku. V nemocnici strávila několik dní. Řidič byl hospitalizován a po prohlídce propuštěn."
„Co se podle Travise stalo?" zeptala se Danceová.
„Prostě ztratil kontrolu nad vozidlem. Předtím pršelo a na dálnici stála voda. Přejel z pruhu do pruhu a dostal smyk. To auto patřilo jedné z dívek a pneumatiky nebyly v nejlepším stavu. Mladík nejel nepřiměřenou rychlostí a testy na alkohol a návykové látky dopadly negativně. Dívka, která havárii přežila, jeho výpověď potvrdila." V jeho hlase se ozval lehce dotčený tón. „Dobře jsme věděli, proč jsme ho neobvinili. Ať si o vyšetřování říká, kdo chce, co chce."
Takže i on četl ten blog, domyslela si Danceová.
„Hodláte znovuotevřít vyšetřování?" zeptal se Brodsky ostražitě.
„Ne, voláme kvůli tomu útoku z pondělního večera. Kvůli té dívce v kufru."
„Jo takhle. Vy myslíte, že to udělal ten kluk?"
„Možná."
„To by mě nepřekvapilo. Ani trochu."
„Proč to říkáte?"
„Někdy má prostě člověk takový pocit. Travis byl nebezpečný. Měl oči úplně jako ti kluci v Columbine."
Jak mohl seržant vědět, jaký výraz v očích měli pachatelé toho zběsilého masakru z roku 1999?
„Koneckonců to byl jejich obdivovatel," dodal Brodsky. „Myslím těch střelců. Ve školní skříňce měl jejich fotky."
Dozvěděl se to z důvěryhodného zdroje, anebo to má z blogu? Danceová si vzpomněla, že v diskusi pod článkem o křížích u cesty se o tom někdo zmiňoval.
„Pokládali jste ho za hrozbu?" dotázal se 0'Neil seržanta. „Když jste ho vyslýchali?"
„Ano, pane. Celou dobu jsme měli po ruce pouta. Je to velký kluk. A na sobě měl takovou tu mikinu s kapuci. Probodával mě pohledem. Úděsné."
Při zmínce o oblečení si Danceová vzpomněla, že se i Tammy v souvislosti s Travisem zmiňovala o kapuci.
Poděkovala seržantovi a zavěsila. Po chvíli pohlédla na Bolinga. „Jone, našel jste v těch příspěvcích o Travisovi nějaké další postřehy?"
Profesor se na okamžik zamyslel. „Něco mě napadlo. Jestli je to vášnivý hráč počítačových her, jak se o něm v diskusích tvrdí, mohlo by to mít velký význam."
„Myslíte pokud hraje ty hry, ve kterých se člověk musí chovat násilně? Před pár dny jsme o tom viděli jeden pořad na Discovery."
Jon Boling však zavrtěl hlavou. „Tohle je oblíbené mediální téma. Ale jestli prošel v dětství relativně normálními vývojovými fázemi, tak bych se toho tolik neobával. Ano, u některých dětí může vzniknout určitá otrlost vůči důsledkům násilí, pokud jsou mu příliš brzy nějakým způsobem – obvykle vizuálním – setrvale vystavovány. Přinejhorším to však otupí vaše smysly; nebezpečného člověka to z vás rozhodně neudělá. Sklony k násilí u mladých lidí téměř vždy pramení ze vzteku, nikoliv ze sledování filmů nebo televize.
Když jsem říkal, že hraní her má na Travise pravděpodobně zásadní vliv, měl jsem na mysli něco jiného. Jde o celospolečenskou změnu, kterou dnes vidíme u mladých lidí. Je možné, že Travis přestává rozlišovat mezi skutečným a syntetickým světem."
„Syntetickým světem?"
„Tenhle termín jsem přebral z knihy Edwarda Castronovy na toto téma. Syntetický svět je život onlinových her a webových stránek nabízejících alternativní realitu, jako je Second Life. Jsou to fantastické světy, do kterých vstupujete přes svůj počítač – případně PDA nebo jiné digitální zařízení. Lidé naší generace obvykle vedou ostrou dělicí čáru mezi světem syntetickým a reálným. Reálný svět je ten, ve kterém jdete na večeři s rodinou, hrajete softbal nebo vyrazíte na rande, jakmile se odpojíte od syntetického světa a vypnete počítač. Ale mladší lidé – čímž v dnešní době myslím dvacátníky a dokonce i čerstvé třicátníky – už tuto hranici nevidí tak zřetelně. Stále častěji se pro ně syntetické světy stávají reálnými. Nedávno byla zveřejněna studie, která ukázala, že téměř pětina hráčů jedné internetové hry byla přesvědčena, že reálný svět je místo, kde se jen jí a spí, zatímco jejich skutečným působištěm je svět syntetický." Danceovou to překvapilo.

Boling se jejímu evidentně naivnímu výrazu usmál. „Průměrný hráč totiž tráví v syntetickém světě klidně i třicet hodin týdně a není nijak neobvyklé, že tam lidé pobývají dvakrát déle. Lidé, kteří vyvíjejí nějakou aktivitu v syntetickém světě, se počítají na stamiliony a desetimiliony jich tam tráví velkou část dne. A věřte, že se tu nebavíme o nějakém Pac-manovi nebo dvourozměrném tenisu. Míra realismu v syntetickém světě je naprosto úžasná. Prostřednictvím avatara neboli postavy, která vás představuje, obýváte svět, který je stejně složitý jako ten, ve kterém momentálně žijeme. Dětští psychologové zkoumali způsob, jakým si hráči vytvářejí avatary: při jejich formování podvědomě uplatňují své rodičovské vlohy. Internetovými hrami se zabývají i ekonomové. Chcete-li v syntetickém světě obstát, musíte si osvojit určité dovednosti, jinak zemřete hlady. Ve většině her vyděláváte peníze v podobě nějaké herní měny. Na eBay však lze tuto měnu skutečně směnit za dolary, libry nebo eura. V sekci příslušné hry můžete za skutečné peníze nakupovat a prodávat virtuální položky, jako jsou kouzelné hůlky, zbraně, oblečení, domy, nebo dokonce i avataři samotní. Není to tak dávno, co nějací pařani v Japonsku podali žalobu na hackery, kteří jim z domů nacházejících se v syntetickém světě odcizili virtuální předměty. Ten soudní spor vyhráli.“
Boling se předklonil a Danceová si znovu všimla jiskření v jeho očích a zápalu v jeho hlase. „Jeden z nejlepších příkladů splývání syntetického a reálného světa najdeme ve slavné onlinové hře World of Warcraft. Její autoři úmyslně vytvořili nemoc, aby zhoršili zdraví nebo zmenšili sílu některých postav. Říkalo se jí Corrupted Blood – zkažená krev. Oslabovala silné postavy a zabíjela ty, které nebyly dost silné. Jenže se stalo něco zvláštního. Nikdo úplně přesně neví jak, ale nemoc se vymkla kontrole a začala se sama od sebe šířit. Nakonec se z ní stal virtuální černý mor. Něco takového neměli autoři hry nikdy v úmyslu. Nemoc se dala zastavit, jen když nakažené postavy vymřely nebo se na nemoc adaptovaly. Nakonec se o ní doslechlo Centrum pro kontrolu nemocí v Atlantě a sestavilo tým, který měl zkoumat šíření tohoto virtuálního viru. A pak ho použili jako epidemiologický model pro reálný svět.“
Boling se opřel o židli. „O syntetickém světě bych mohl vyprávět donekonečna. Je to fascinující téma, ale já vám chci hlavně říct, že ať už Travis je nebo není necitlivý vůči násilí, skutečná otázka zní, který svět obývá nejvíce: syntetický, anebo reálný? Pokud syntetický, pak svůj život vede podle úplně jinak nastavených pravidel. A my nevíme, jaká tato pravidla jsou. Pomsta kybernetickým tyranům – nebo komukoliv, kdo ho ponižuje – by v jeho světě mohla být naprosto přijatelná. Nebo i žádoucí. Anebo dokonce vyžadovaná.
Nabízí se srovnání s paranoidním schizofrenikem, který někoho zabije, protože je skálopevně přesvědčen, že jeho oběť je hrozbou pro celý svět. On přece nedělá nic špatného. Vražda takového člověka je pro něj dokonce hrdinský čin. A co Travis? Kdo může vědět, co se mu honí hlavou? Je docela možné – a my to musíme mít na paměti –, že únos kybernetické tyranky, jako je Tammy Fosterová, pro něj neznamená o nic více než zaplácnutí mouchy.“
Danceová se nad tím zamyslela a zeptala se 0’Neila: „Tak co? Půjdeme si s ním promluvit, nebo ne?“
Rozhodování, kdy poprvé vyslechnout podezřelého, je vždy ošemetné. Travis pravděpodobně ještě netušil, že je podezřelý. Rozhovor s ním by ho v této fázi mohl zastihnout nepřipraveného, takže by mohl vyhrknout něco, co by se dalo později použít proti němu; dokonce by se mohl i přiznat. Na druhou stranu by mohl zničit důkazy nebo uprchnout. Chvíli to oba zvažovali.
U Kathryn Danceové nakonec rozhodla obyčejná vzpomínka Vzpomínka na výraz v očích Tammy Fosterové – na strach z odvety. A na strach, že pachatel zaútočí na někoho jiného.
Danceová věděla, že je třeba jednat rychle.
„Jo. Pojeďme se na něj podívat.“

10

Rodina Brighamových bydlela v ošuntělém bungalovu, jehož zahrada byla posetá autodíly a napůl rozebranými starými spotřebiči. Mezi porouchanými hračkami a nářadím se válely zelené odpadkové pytle přetékající haraburdím a tlejícím listím. Z trsu popínavých rostlin pod přerostlým živým plotem ostražitě vykukovala vypelichaná kočka. Byla příliš líná nebo příliš nažraná, takže si vůbec nevšímala vypaseného šedého potkana, který proběhl kolem. 0’Neil zaparkoval neoznačené auto úřadu šerifa na příjezdové cestě deset až patnáct metrů od domu.
Vystoupili a rozhlédli se po okolí.
Byla to scéna jako z venkovského Jihu. Všude bujná vegetace, nikde v dohledu žádné další domy, opuštěnost. Žalostný stav domu a pronikavý zápach naznačující nedalekou přítomnost nefunkční žumpy nebo bažiny vysvětlovaly, jak je možné, že si chlapcova rodina mohla dovolit bydlení na tak odlehlém místě v tak drahé lokalitě.

Když vyrazili k domu, uvědomila si Danceová, že má rozepnuté sako a podvědomě drží ruku nedaleko od pažby své služební pistole.
Byla polekaná, ostražitá.
Přesto byl pro oba šok, když na ně chlapec zaútočil. Právě prošli kolem pásu neduživé rákosovité trávy vedle polorozpadlé samostatné garáže, když se agentka otočila k 0'Neilovi a zjistila, že detektiv ztuhl a dívá se kamsi za ni. Náhle zvedl ruce, popadl ji za sako a strhl ji k zemi.
„Michaele!" vykřikla.
Pár centimetrů nad hlavou jí proletěl kámen a roztříštil okno garáže. O chvíli později se ve vzduchu objevil další. 0'Neil musel rychle podřepnout, aby nedostal zásah. Kámen narazil do tenkého stromu.
„Jsi v pořádku?" zeptal se rychle detektiv.
Danceová přikývla. „Viděls, odkud přiletěl?"
„Ne."
Prohlédli si houští na okraji pozemku.
„Tam!" křikla Danceová a ukázala na chlapce v teplákové soupravě a s pletenou čepicí na hlavě. Chvíli na ně upřeně hleděl, pak se otočil a zmizel.
Danceová přemýšlela jen chvíli. Ona ani detektiv u sebe neměli vysílačku – neplánovali, že se z jejich cesty stane taktická mise. A návrat k 0'Neilovu autu s cílem oznámit incident na dispečink by trval příliš dlouho. Nabízela se jim příležitost dopadnout Travise hned teď, a tak se oba instinktivně zvedli a sprintem vyrazili za ním.
Agenti Kalifornského úřadu vyšetřování se učí základním pravidlům boje zblízka, ale pravdou je, že většina z nich – včetně Danceové – se do pěstního souboje nikdy nepustila. Stejně tak se od nich vyžaduje, aby jednou za čas absolvovali test fyzické zdatnosti. Danceová se udržovala v dobré kondici, ale nebylo to díky režimu CBI, nýbrž díky jejím výpravám na venkov, kde pátrala po vhodné hudbě pro své webové stránky. A tak nyní navzdory nepraktickému oděvu – černé sukni, halence a saku – předběhla Michaela 0'Neila a jako první se vnořila do houští za chlapcem.
Ten však běžel ještě o něco rychleji.
0'Neil mezitím vytáhl mobilní telefon a přerývaným hlasem požádal o posily.
To už oba notně funěli a Danceová si položila otázku, zda mu na dispečinku vůbec někdo rozumí.
Chlapec jim na chvíli zmizel z dohledu a oba policisté zpomalili. „Hele," vykřikla Danceová po chvíli, neboť si všimla, že se chlapec asi patnáct metrů před nimi vynořil z křoví. „Nemá zbraň?" hlesla. Travis totiž držel v ruce něco tmavého.
„Těžko říct."
Mohla to být střelná zbraň, ale také to mohla být trubka nebo nůž.
Tak či onak…
Chlapec zmizel do husté části lesa, za níž Danceová viděla jen odlesk zeleného rybníka. Pravděpodobně zdroj zápachu. 0'Neil na ni pohlédl.
Kathryn si povzdechla a přikývla. Oba současně vytasili služební glocky.
Znovu vyrazili vpřed.
Danceová s 0'Neilem spolupracovali již na řadě případů a během vyšetřování mezi nimi vždy instinktivně vznikla symbióza. Největších úspěchů však dosahovali při řešení intelektuálních hádanek, nikoliv při hře na vojáky.
Danceová si musela připomenout základy: prst ze spouště, nikdy nepřebíhat před zbraní partnera a zvednout hlaveň, pokud se on objeví před tebou, střílet pouze v ohrožení, kontrolovat palebnou dráhu, střílet v dávkách po třech výstřelech, počítat výstřely.
Danceové se to protivilo.
Přesto to byla šance zastavit pachatele v případu kříže u cesty. Představila si zděšené oči Tammy Fosterové a vyrazila do lesa.
Chlapec jim opět zmizel a Danceová s 0'Neilem po chvíli doběhli na místo, kde se rozbíhaly dvě stezky. Travis se pravděpodobně vydal po jedné z nich – vegetace tu byla velmi hustá a v některých místech neprostupná. 0'Neil mlčky ukázal nalevo, poté napravo a nakonec zvedl obočí.
Hoďme si mincí, pomyslela si vztekle Danceová. Trápilo ji, že se budou muset s 0'Neilem rozdělit.
Nakonec kývla nalevo.
Oba se opatrně vydali po své stezce.
Danceová procházela houštím a přemýšlela, jak málo se pro tento úkol hodí. Její doménou byl svět slov, výrazů a gestikulačních nuancí. Nikoliv svět zásahových akcí, jako byla tahle.
Dobře věděla, že lidé mohou přijít k úrazu nebo i zemřít, pokud opustí zónu, v níž se cítí pevní v

kramflecích. Zmocnila se jí neradostná předtucha.
Zabal to, říkala si v duchu. Najdi Michaela, vraťte se k autu a počkejte na zálohy.
Pozdě.
V tu chvíli zaslechla u svých nohou šramot. Sklopila hlavu a viděla, že chlapec, který se ukrýval v křoví vedle ní, jí hodil do cesty dlouhou větev. Ta se zapletla Danceové mezi nohy právě ve chvíli, kdy se ji snažila přeskočit. Ve snaze neupadnout se Danceová vytočila bokem.
Tímto manévrem si zachránila zápěstí.
Mělo to však i další důsledek: černá hranatá pistole Glock jí vylétla z ruky a zmizela v křoví.
O pár vteřin později Danceová znovu zaslechla šustění, když chlapec – který evidentně čekal, až bude agentka sama – rázně vystoupil z křoví.

Taková neopatrnost, pomyslel si Michael 0'Neil vztekle.
Utíkal za Kathryniným křikem, ale teprve nyní si uvědomil, že netuší, kde se agentka nachází.
Měli zůstat spolu: bylo neopatrné se rozdělovat. Ano, mělo to logiku – chtěli pokrýt co největší území –, ale zatímco on už měl za sebou několik přestřelek a taky pár pronásledování v ulicích, Kathryn Danceová se podobnými zkušenosti pochlubit nemohla.
Kdyby se jí něco stalo…
V dálce se ozvaly sirény, jejichž zvuk postupně sílil. Zálohy se blížily. 0'Neil zpomalil do kroku a pozorně poslouchal. Možná zaslechl v porostu zašustění. A možná ne.
Jejich počínání bylo neopatrné i z toho důvodu, že Travis tuto oblast dokonale znal. Byl to doslova jeho píseček. Věděl, kam se ukrýt, kterými cestami uprchnout do bezpečí.
0'Neil před sebou komíhal zbraní, která v jeho mohutné ruce nevážila téměř nic, a hledal v lese útočníka.
Zběsile.
Postoupil o dalších šest metrů. Nakonec mu nezbývalo než riskovat zvuk. „Kathryn?" zašeptal naléhavě.
Nic.
Zesílil hlas. „Kathryn?"
Vítr si šustivě pohrával s listy a porostem.
A pak se odněkud zblízka ozvalo přidušené: „Michaele, tady!" 0'Neil začal sprintovat za hlasem. Po chvilce spatřil Danceovou před sebou na stezce. Klečela na čtyřech a hlavu měla sklopenou. 0'Neil uslyšel lapání po dechu. Je zraněná? Udeřil ji Travis trubkou? Pobodal ji?
Detektiv musel potlačit drtivou touhu sklonit se k ní, ošetřit ji a zjistit, jak vážně je zraněná. Znal předpisy. Přiběhl k ní, postavil se nad ni a začal se rozhlížet po okolí a hledat cíl.
Konečně v dálce zahlédl Travisova mizející záda.
„Je pryč," prohlásila Danceová, vytáhla z křoví pistoli a vztyčila se. „Mířil tamhle."
„Jsi zraněná?"
„Jen rozbolavělá."
Zdálo se, že se agentce nic nestalo, ale oprašovala si kostým způsobem, který 0'Neila znepokojoval. Byla otřesená a dezorientovaná, což u ní nebylo zvykem. Sotva se jí mohl divit. Kathryn Danceová však pro něj vždy byla pilířem, o který se mohl opřít, měřítkem, podle něhož hodnotil vlastní chování. Její gesta mu nyní připomněla, že toto prostředí není ani jednomu z nich vlastní a že tento případ není typickým případem gangsterské vraždy nebo pašeráků zbraní ujíždějících po dálnici 101.
„Co se stalo?" zeptal se.
„Podrazil mi nohy a pak utekl. Michaele, tohle nebyl Travis."
„Cože?"
„Stačila jsem se na něj rychle podívat. Byl to blonďák." Danceová pohlédla na díru ve své sukni a zašklebila se. Vzápětí však pustila svršky z hlavy a začala prohledávat zem. „Něco tu upustil… Jasně, tady je to." Zvedla do vzduchu jakýsi předmět. Byla to barva ve spreji.
„Co to všechno znamená?" zeptal se nahlas 0'Neil.
Danceová si zasunula pistoli do pouzdra u boku a otočila se zpátky k domu. „Půjdeme to zjistit."

K domu Brighamových dorazili současně s posilami, které tvořily dva hlídkové vozy z Pacific Grove.
Danceová jako dlouholetá obyvatelka tohoto městečka policisty znala a zamávala jim na pozdrav.
Muži se k nim připojili.
„Jste v pořádku, Kathryn?" zeptal se jeden z nich, když si všiml jejích rozcuchaných vlasů a zaprášené sukně.
„Ano, děkuji." Informovala je o útoku a pronásledování. Jeden policista otočil hlavu k vysílačce upevněné

na rameni a celý incident ohlásil.
Než Danceová s 0'Neilem stačili zamířit k samotnému domu, ozval se za zástěnou dveří ženský hlas: „Chytli jste ho?" Dveře se otevřely a autorka otázky vyšla na terasu. Podle Danceové jí bylo mezi čtyřiceti a padesáti lety, měla kulatou postavu a bledý obličej. Na sobě měla zoufale upnuté džínsy a nabíranou šedou halenku s trojúhelníkovou skvrnou na břiše. Kathryn Danceová si všimla, že ženiny krémové střevíce jsou strašlivě rozšmajdané, protože musí nést obrovskou váhu, a také okopané v důsledku nedostatečné péče.
Danceová s O'Neilem se představili. Žena se jmenovala Sonia Brighamová a byla to Travisova matka.
„Chytli jste ho?" zopakovala otázku.
„Vy víte, kdo to byl a proč nás napadl?"
„On nenapadl vás," prohlásila Sonia. „Pravděpodobně vás ani neviděl. On mířil na okna. Už tady rozmlátil tři."
Jeden policista z Pacific Grove jim to vysvětlil: „Brighamovi jsou v posledních dnech terčem vandalských útoků."
„Řekla jste ‚on'," prohlásila Danceová. „Takže vy víte, kdo to byl?"
„Tohohle konkrétního kluka neznám. Je jich celá banda."
„Banda?" podivil se O'Neil.
„Chodí nám sem pořád. Házejí kameny, cihly, stříkají nám na barák a na garáž nápisy. S tímhle tady žijeme." Sonia opovržlivě mávla rukou, pravděpodobně k místu, kde zmizel poslední vandal. „A všichni začali říkat odporné věci o Travisovi. Onehdy nám někdo prohodil oknem do obýváku cihlu a málem zasáhl mého mladšího syna. A koukejte na tohle." Ukázala na zelené graffiti na boční zdi velké zchátralé kůlny stojící asi patnáct metrů od domu.
VR4H!!
Leetspeak, pomyslela si Danceová.
Podala sprej s barvou jednomu policistovi z Pacific Grove, jenž prohlásil, že se na případ podívají.
Danceová jim tedy popsala chlapce z lesa, který byl zřejmě jedním z pěti set středoškoláků v okolí.
Policisté nakrátko vyslechli Danceovou, O'Neila i Travisovu matku, nasedli do aut a odjeli.
„Jdou mému klukovi po krku. A on přitom nic neudělal! Jsou jako nějaký Ku-klux-klan! Ta cihla málem trefila Sammyho. Je trochu problémový. Začal šíleně vyvádět. A dostal záchvat."
Pomstychtiví andělé, pomyslela si Danceová. Tato šikana už však nebyla kybernetická – přesunula se ze syntetického světa do světa reálného.
Na terase se objevil teenager s kulatým obličejem. Jeho ostražitý úsměv vyvolával dojem, že je chlapec poněkud pomalejší, avšak jeho oči bystře sledovaly dění a působily chápavým dojmem. „Co je, co je?" zeptal se naléhavým hlasem.
„To je dobrý, Sammy. Vrať se dovnitř. Můžeš jít do svého pokoje."
„Kdo to je?"
„Vrať se do pokoje. Zůstaň doma. A hlavně nechoď k rybníku."
„Já chci jít k rybníku."
„Teď ne. Někdo tam byl." Chlapec odkráčel do domu.
„Paní Brighamová," řekl Michael 0'Neil, „včera v noci došlo k závažnému zločinu, k pokusu o vraždu. Obětí byl někdo, kdo napsal příspěvek namířený proti Travisovi na jednom internetovém blogu."
„Jo, vy myslíte to Chiltonovo svinstvo!" procedila Sonia mezi zažloutlými zuby, které zestárly ještě rychleji než její obličej. „Tím to všechno začalo. Někdo by měl hodit cihlu do okna jemu. Protože teď na našeho kluka všichni pořádají štvanici. A on přitom nic neudělal. Proč si všichni myslí, že ano? Psali tam, že ukradl mé matce auto, jezdil v něm po Lighthouse Avenue a obnažoval se. Máma přitom auto před čtyřmi lety prodala. Takže asi takhle jsou tihle lidi informovaní." V tu chvíli Soniu něco napadlo a do jejího výrazu se vrátila ostražitost. „Moment, vy myslíte tu holku v kufru, co se měla utopit?"
„Přesně tak."
„Tak to vám rovnou říkám, že můj kluk by nic takového neudělal. Přísahám k Bohu! Nezatknete ho, že ne?" Sonia teď vypadala vyděšeně.
Není polekaná až příliš? položila si Danceová v duchu otázku. Není možné, že i ona svého syna podezírá? „Rádi bychom si s ním promluvili." Žena náhle znejistěla. „Manžel není doma."
„Stačí, když u toho budete vy. Přítomnost obou rodičů není nutná." Danceová však viděla, v čem je problém: Sonia nechtěla nést za syna zodpovědnost.
„No, ale Travis tu taky není."
„A vrátí se brzy?"

„Dělá na zkrácenou pracovní dobu v Bagel Express, aby si vydělal nějaké kapesné. Za chvíli mu začíná směna. Ale má tady uniformu, takže se tu bude muset zastavit.“
„Kde je teď?“
Sonia pokrčila rameny. „Někdy jezdí hrát do videoherny.“ Zmlkla, protože ji zřejmě napadlo, že by neměla nic říkat. „Můj manžel se každou chvíli vrátí.“
Danceová si znovu všimla, jakým tónem Sonia tato slova pronesla. Můj manžel.
„Byl Travis včera v noci venku? Kolem půlnoci?“
„Ne.“ Rychlá odpověď.
„Víte to jistě?“ zeptala se Danceová ostře. Sonia totiž právě dala najevo nechuť – zadívala se jinam – a předvedla i blokující gesto, když se dotkla prsty nosu. Stejný pohyb u ní Danceová zaregistrovala už dříve.
Sonia polkla. „Pravděpodobně tu byl. Ale úplně jistá si nejsem. Šla jsem si brzy lehnout. Zatímco Travis někdy zůstává celou noc vzhůru. Mohl jít ven. Ale já jsem každopádně nic neslyšela.“
„A váš manžel?“ Danceové neuniklo, že Sonia mluví o včerejší noci v jednotném čísle. „Ten tady včera v noci byl?“
„Hraje trochu poker. Myslím, že byl někde na partičce.“
0’Neil se vložil do hovoru. „Opravdu potřebujeme, aby…“
Vzápětí se však zarazil, neboť na zahradě se objevil vysoký štíhlý výrostek se širokými rameny a širokou chůzí. Na sobě měl seprané černé džínsy s prosvítajícími šedými místy, černé tričko a olivově zelenou bundu. Bez kapuce, všimla si Danceová. Zničehonic se zastavil a překvapeně zamžoural na návštěvníky. Nato upřel pohled na neoznačené auto CBI, které by okamžitě poznal každý, kdo v posledních deseti letech zhlédl v televizi alespoň jednu kriminálku.
Danceová odhalila v jeho držení těla a výrazu typickou reakci člověka, který spatří strážce zákona, a to bez ohledu na to, zda se něčím provinil: obezřetnost… a rychlé uvažování.
„Travisi. Pojď sem, miláčku.“
Chlapec však setrval na místě. Danceová vycítila z 0’Neila napětí.
Druhá honička však nebyla zapotřebí. Po chvíli se k nim Travis netečně přišoural.
„Tohle jsou policisté,“ řekla jeho matka. „Chtějí s tebou mluvit.“
„No jo. O čem?“ Travis měl nenucený a příjemný hlas. Stál naproti nim a klátivé dlouhé paže držel svěšené podél těla. Ruce měl umazané a pod nehty špínu. Jeho vlasy však vypadaly umyté – Danceová předpokládala, že se Travis pravidelně myje, aby tak bojoval proti akné, které mu vyráželo na tváři.
Pozdravili s 0’Neilem chlapce a ukázali mu policejní průkazy. Travis si je dlouze prohlédl.
Hraje o čas? přemýšlela Danceová.
„Před chvílí tu byl někdo další,“ informovala Sonia syna. Ukázala na graffiti. „A taky rozbil pár dalších oken.“
Travis přijal matčinu zprávu bez emocí. „Co Sammy?“ zeptal se.
„Ten to neviděl.“
„Mohli bychom jít dovnitř?“ zeptal se 0’Neil.
Chlapec pokrčil rameny a všichni vstoupili do domu, v němž to páchlo plísní a cigaretovým kouřem. Vládl tu pořádek, ale všude byla špína. Nesladěný nábytek vypadal jako z druhé ruky: potahy byly ošoupané a z borových nohou oprýskával lak. Na stěnách visely tmavé fotografie, vesměs dekorativní. U rámečku jednoho snímku Benátek zahlédla Danceová kousek loga časopisu National Geographic. Jen málokterá fotka zachycovala rodinu Brighamových – oba chlapce a v jednom či dvou případech i Soniu v mladších letech.
V pokoji se objevil Sammy. Měl rychlé pohyby a znovu se křenil.
„Travisi!“ Vyrazil k sourozenci. „Přinesls mi emka?“
„Na.“ Travis si sáhl do kapsy a podal bratrovi krabičku bonbonů M&M’s.
„Jó!“ Sammy krabičku opatrně otevřel a nakoukl dovnitř. Nato pohlédl na bratra. „U rybníka bylo dneska hezky.“
„Vážně?“
„Jo.“ Sammy sevřel krabičku do dlaně a vrátil se do pokoje. „Nevypadá dobře,“ poznamenal Travis. „Vzal si prášky?“ Jeho matka se zadívala jinam. „Ony…“
„Táta mu odmítl koupit další balení, protože je zdražili. Je to tak?“
„Říkal, že mu stejně moc nepomáhají.“
„Pomáhají mu hodně, mami. Vždyť víš, jaký bývá, když si je nevezme.“
Danceová nakoukla do Sammyho pokoje a viděla, že chlapcův pracovní stůl je posetý složitými elektronickými součástkami, počítačovými komponenty a nářadím – a také hračkami určenými mnohem

mladším dětem. Sammy se krčil na židli a četl si nějaký japonský komiks. Po vteřince zvedl hlavu, upřel pohled na Dan-ceovou a začal si ji zkoumavě prohlížet. Chabě se usmál a kývl na komiks. Danceová se jeho záhadnému gestu rovněž usmála a Sammy se vrátil ke čtení. Pohyboval při něm rty.
Na stole v jídelně si Kathryn všimla koše na prádlo plného svršků. Poklepala 0'Neilovi po rameni a upřela pohled na šedou mikinu ležící úplně nahoře. Měla kapuci.
0'Neil přikývl.
„Jak se cítíš?" zeptala se Danceová Travise. „Po té nehodě."
„Snad už dobře."
„Muselo to být strašné."
„Jo."
„Ale žádné vážné zranění jsi neutrpěl, že?"
„Ani ne. Zachránil mě airbag. A taky jsem nejel zas tak rychle. Ale Trish a Van…" Zašklebil se. „Kdyby měly zapnuté pásy, byly by v pohodě."
„Jeho otec by se měl každou chvíli vrátit," zopakovala Sonia.
„Máme jen několik otázek," zopakoval 0'Neil mírně a odstoupil do rohu obývacího pokoje, aby dal prostor k dotazování Danceové.
„Do které chodíš třídy?" zeptala se agentka.
„Teď jsem dodělal třeťák."
„Na škole Roberta Louise Stevensona, je to tak?
„Jo."
„Jaké máš zaměření?"
„Co já vím, normálka. Baví mě počítače a matika. A taky španělština. Prostě věci, který baví všechny."
„A jaké to ve Stevensonovi je?"
„V pohodě. Lepší než na veřejné škole v Monterey nebo v Ju-níperovi." Travis odpovídal příjemně a díval se Danceové zpříma do očí.
Na střední škole Junípera Serry se vyžadovaly uniformy. Dan-ceová předpokládala, že největším důvodem neoblíbenosti této školy není přísná jezuitská disciplína ani dlouhé domácí úkoly, nýbrž právě nesvoboda v oblékání.
„A co gangy?"
„On v žádném gangu není," odpověděla jeho matka, jako by toho téměř litovala.
Všichni ji svorně ignorovali.
„Není to tak hrozné," odvětil Travis. „Nechávají nás na pokoji. Ne jako v Salinas."
Smyslem těchto otázek nebylo udržování společenské konverzace. Danceová je chlapci pokládala proto, aby stanovila jeho „základní čtení" – standardní vzorec chování. Po několika minutách tohoto neškodného zpovídání konečně nabyla dojmu, že se důkladně obeznámila s Travisovým módem pravdomluvnosti. Nyní byla připravena začít se vyptávat na samotný útok.
„Travisi, ty znáš Tammy Fosterovou, viď?"
„To je ta holka v kufru. Bylo to ve zprávách. Chodí taky na Ste-vensona. Ale nijak se spolu nebavíme. Akorát jsme možná měli v prváku pár společných předmětů." Pohlédl Danceové zpříma do očí. Jeho ruka čas od času zabloudila k obličeji, ale Kathryn si nebyla jistá, zda je to blokující gesto naznačující klam, anebo projev studu kvůli rozšířenému akné. „Napsala o mně příspěvek do Chiltonova zpravodaje. Ale nebyla to pravda."
„Co tam napsala?" zeptala se Danceová, přestože si obsah příspěvku pamatovala – pojednával o tom, že se Travis snažil po tréninku roztleskávaček fotit mobilním telefonem dívčí šatnu.
Chlapec zaváhal, jako by přemýšlel, zda se ho agentka snaží chytit do pasti. „Prý jsem se snažil dělat fotky. Jako fotky holek."
Jeho tvář potemněla. „Jenže já normálně telefonoval – prostě jsem měl zrovna hovor."
„Ale teď už vážně," zkusila to znovu matka. „Bob tady bude každou minutou. Radši bych počkala."
Danceová však cítila nutkání pokračovat. Podle Soniiny řeči jí bylo naprosto jasné, že její manžel by rozhovor rychle ukončil.
„Bude Tammy v pořádku?" zeptal se Travis.
„Zdá se, že ano."
Chlapec pohlédl na spálený konferenční stolek, na němž ležel prázdný, ale umazaný popelník. Danceová si pomyslela, že popelník v obývacím pokoji už neviděla hezkou řádku let.
„Vy myslíte, že jsem to udělal já? Že jsem se jí pokusil ublížit?" Jeho tmavé oči zasazené hluboko pod obočím snadno vydržely její pohled.

„Ne. Prostě mluvíme s každým, kdo by mohl něco vědět o situaci.“
„O situaci?“ zeptal se chlapec.
„Kde jsi byl včera v noci? Mezi jedenáctou večer a jednou ráno?“
Travis si prohrábl vlasy. „Zhruba o půl jedenácté jsem jel do Game Shedu.“
„Co to je?“
„Takový podnik, kde můžete hrát videohry. Něco jako internetová kavárna. Trávím tam dost času. Víte, kde to je? Kousek od Kinko’s. Kdysi tam stávalo kino, ale pak ho strhli a místo toho tam je tohle. Není to nejlepší herna, protože tam není moc dobré připojení, ale je jediná, která má otevřeno tak dlouho.“
Danceová si všimla, že se Travis odchýlil od tématu. „Byl jsi tam sám?“ zeptala se.
„Pár lidí tam ještě sedělo. Ale hrál jsem sám.“
„Já myslela, žes byl doma,“ podivila se Sonia.
Travis pokrčil rameny. „Byl jsem doma. Ale pak jsem šel ven. Nemohl jsem usnout.“
„A v Game Shedu jsi hrál online?“ zeptala se Danceová.
„Ne-é. Hrál jsem pinball, žádný erpégéčka.“
„Žádný co?“
„Erpégéčko je zkratka pro ‚role-playing game‘ – jsou to hry, při kterých se stylizujete do nějaké role. Jenže u střílečeka, pinballu a simulátorů na internet nemusíte.“
Travis to říkal trpělivě, přestože byl zjevně překvapen, že Dan-ceová tyto základní věci nezná.
„Takže jsi nebyl připojený?“
„Jak jsem říkal: nebyl.“
„Jak dlouho jsi tam byl?“ Vyšetřování se teď ujala Travisova matka.
„Co já vím? Hodinu, dvě…“
„Kolik tyhle hry stojí? Padesát centů? Dolar za každých pár minut?“
Tohle tedy byla Soniina agenda. Peníze.
„Když hraješ dobře, nechá tě počítač hrát dál. Já tam za celý večer utratil tři dolary. Zaplatil jsem z peněz, které jsem si vydělal. A taky jsem si koupil nějaké jídlo a dva red bully.“
„Travisi, vzpomeneš si na někoho, kdo tě tam včera viděl?“
„Nevím. Možná. Musel bych o tom přemýšlet.“ Chlapec zabodl oči do podlahy.
„Dobrá. A v kolik hodin jsi přijel domů?“
„O půl druhé. Možná ve dvě. Já nevím.“
Danceová mu položila ještě pár otázek o pondělní noci a pak přešla na školu a spolužáky. Zatím nedokázala posoudit, zda Travis mluví pravdu, protože se celkově příliš neodchyloval od základního čtení. Znovu si vzpomněla, co jí Jon Boling říkal o syntetickém světě. Pokud byl Travis mentálně v něm, a nikoliv ve světě reálném, pak byla analýza základního čtení možná zcela zbytečná. Pro lidi jako Travis Brigham možná platila úplně jiná sada pravidel.
V tu chvíli přesunula Sonia pohled ke dveřím. Její syn rovněž.
Danceová s O’Neilem se otočili a viděli, jak do pokoje vchází vysoký a urostlý muž. Na sobě měl pracovní kombinézu umazanou od bláta a na prsou opatřenou nápisem Zahradnické práce Central Coast. Pomalu si změřil pohledem všechny přítomné. Měl husté hnědé vlasy a nehybné tmavé oči, z nichž čišela nevraživost.
„Bobe, tihle lidé jsou od policie…“
„Nejsou tu kvůli té zprávě pro pojišťovnu, že ne?“
„Ne. Přišli…“
„Máte povolení?“
„Oni jen chtějí…“
„Já mluvím s ní.“ Muž kývl na Danceovou.
„Jsem agentka Danceová z Kalifornského úřadu vyšetřování.“ Ukázala legitimaci, ale muž se na ni nepodíval. „A toto je detektiv 0’Neil z úřadu šerifa okresu Monterey. Právě vašemu synovi pokládáme několik otázek o jednom zločinu.“
„Žádný zločin to nebyl. Byla to nehoda. Ty holky umřely při nehodě. Nic víc se nestalo.“
„Ale my jsme tu kvůli něčemu jinému. Někdo, kdo napsal komentář o Travisovi, se stal obětí trestného činu.“
„Jo, vy myslíte ten prolhaný blog,“ zavrčel muž. „Ten Chilton je nebezpečí pro celou společnost. Jako nějaký jedovatý had.“ Otočil se k manželce. „Joey dole z přístavu ode mě málem dostal do držky za všechno to svinstvo, co o mně vykládal. A štval proti mně i ostatní. Jen proto, že jsem jeho táta. Oni nečtou noviny, nečtou Newsweek. Ale ty Chiltonovy výblitky čtou všichni do jednoho. Někdo by měl…“

Zarazil se a obrátil se k synovi. „Řekl jsem ti, že nemáš nikomu nic vykládat, když u toho nebude právník. Je to tak? Stačí plácnout jednu nesprávnou věc jednomu nesprávnému člověku a máme na krku žalobu. Seberou nám barák a do smrti mi budou strhávat půlku platu.“ Ztlumil hlas. „A tvůj brácha půjde do domova.“
„Pane Brighame, my jsme nepřišli kvůli té autonehodě,“ připomněl mu znovu 0’Neil. „Vyšetřujeme jeden útok ze včerejší noci.“
„To je snad jedno, ne? Stejně si všechno zapíšete a objeví se to v záznamech.“
Zdálo se, že otce více zajímá zodpovědnost za autonehodu než hrozba, že jeho syna zatknou za pokus o vraždu.
Zcela vyšetřovatele ignoroval a obrátil se k manželce. „Proč jsi je sem pouštěla? Nejsme v nacistickém Německu, zatím ještě ne. Klidně je můžeš poslat někam.“
„Myslela jsem…“
„Ne, tys právě nemyslela. Vůbec jsi nemyslela.“ Přesunul pohled k 0’Neilovi. „A teď vás požádám, abyste odešli. A jestli se budete chtít vrátit, tak jedině se soudním povolením.“
„Tatí!“ vykřikl náhle Sammy a vyřítil se přes pokoj, čímž Dan-ceovou polekal. „Funguje! Chci ti ji ukázat!“ V ruce držel obvodovou desku, z níž trčely dráty.
Brighamova nevrlost okamžitě zmizela. Objal mladšího syna a laskavě řekl: „Po večeři se na to podíváme.“
Danceová sledovala Travisovy oči, které při tomto projevu otcovské lásky k mladšímu synovi znehybněly.
„Dobře.“ Sammy na chvíli zaváhal, poté vyšel zadními dveřmi ven, proklopýtal přes terasu a zamířil ke kůlně.
„Nechoď nikam daleko!“ zavolala za ním Sonia.
Danceová si všimla, že se matka zatím Brighamovi nezmínila o nejnovějším projevu vandalství. Zřejmě se bála sdělovat choti špatné zprávy. O Sammym mu však řekla. „Možná by ty prášky přece jen měl brát,“ prohlásila. Dívala se přitom všude, jen ne na svého muže.
„Ta jejich cena, to je normální zlodějna. Copak jsi mě neslyšela? A proč by je měl vůbec brát, když stejně sedí celý den doma?“
„Ale on nesedí celý den doma. To je…“
„Protože ho Travis nehlídá, jak by měl.“
Starší syn jen pasivně poslouchal – otcova kritika se ho zřejmě nedotýkala.
0’Neil se otočil k Bobu Brighamovi. „Došlo k závažnému trestnému činu. Potřebujeme hovořit s každým, kdo by mohl být do celé záležitosti zapleten. A váš syn do ní zapleten je. Můžete dosvědčit, že byl včera v noci v Game Shedu?“
„Nebyl jsem doma. Ale do toho vám nic není. A jestli to chcete slyšet, tak můj kluk neměl s žádnýma útokama vůbec nic společného. Vaše přítomnost by se dala kvalifikovat jako narušování soukromí, že jo?“
Zvedl huňaté obočí, zapálil si cigaretu, máváním ruky uhasil sirku a přesnou rukou ji odhodil do popelníku.
„A ty,“ obořil se na Travise, „ty přijdeš pozdě do práce.“
Chlapec se odebral do svého pokoje.
Danceová byla rozmrzelá. Travis byl jejich hlavní podezřelý, ale ona prostě nedokázala odhadnout, co se mu honí hlavou.
Když se chlapec po chvíli vrátil, nesl si na ramínku hnědobé-žovou proužkovanou uniformu. Sroloval ji a nacpal do batůžku.
„Ne,“ vyštěkl Brigham. „Máma ti ji žehlila. Normálně si ji obleč. Nemuchlej ji takhle.“
„Já ji nechci mít na sobě už teď.“
„Měj k mámě trochu úcty, když se tolik snaží.“
„Vždyť je to jen pekárna. Co na tom záleží?“
„O to tu nejde. Obleč si ji. Dělej, co ti říkám.“
Chlapec ztuhl. Když Danceová spatřila jeho výraz, slyšitelně zalapala po dechu. Travis měl vytřeštěné oči, zvednutá ramena a zatažené rty jako nějaké vrčící zvíře. „Je to posraná blbá uniforma!“ vypěnil na otce. „Když v ní jdu po ulici, všichni se mi smějou!“
Otec se k němu naklonil. „Takhle se mnou nikdy nemluv, a už vůbec ne před cizíma lidma!“
„Už mám těch posměšků po krk! Neobleču si ji! Víš o tom úplný hovno!“ Danceová viděla, jak chlapec zběsile těká očima po pokoji a nakonec upírá pohled na popelník jako na možnou zbraň. 0’Neil to zaregistroval také a zbystřil smysly pro případ, že by se strhla rvačka.
Když Travise přepadla zlost, stal se z něj úplně jiný člověk.
Sklony k násilí u mladých lidí téměř vždy pramení ze vzteku, nikoliv ze sledování filmů nebo televize…

„Neudělal jsem nic špatnýho!“ zaúpěl, otočil se, vyrazil z pokoje na zahradu a hlasitě za sebou práskl dveřmi. Venku popadl bicykl opřený o bortící se plot a zamířil s ním na stezku vedoucí přes les za domem.
„Vy dva, díky, že jste nám posrali den. A teď vypadněte.“
Danceová s 0’Neilem se neutrálním tónem rozloučili a přešli ke dveřím, kde jim Sonia adresovala bázlivě omluvný pohled. Travisův otec mezitím odkráčel do kuchyně. Danceová zaslechla bouchnutí dveří od ledničky a zasyčení otevírané lahve.
„Tak jak sis vedl?“ zeptala se venku.
„Myslím, že docela dobře,“ opáčil 0’Neil a ukázal jí malý chomáč šedých vláken. Když v obývacím pokoji ustupoval do pozadí, aby výslech přenechal Danceové, nepozorovaně vlákna odtrhl z mikiny ležící v koši na prádlo.
Nasedli do 0’Neilova auta a současně za sebou zabouchli dveře. „Odvezu ta vlákna Peteru Benningtonovi.“
U soudu by je samozřejmě nemohli použít – v domě pobývali bez soudního povolení ale přinejmenším by jim tento důkaz mohl prozradit, zda je Travis skutečně pravděpodobným pachatelem.
„Necháš ho sledovat, pokud budou ta vlákna stejná?“ zeptala se Danceová.
0’Neil přikývl. „A taky se zastavím v té pekárně. Jestli bude mít kolo venku, můžu mu z pneumatik odebrat vzorek půdy. A pokud se bude shodovat se vzorkem z pláže, tak už to povolení podle mě získáme snadno.“ Podíval se na Danceovou. „Co tvůj instinkt? Myslíš, že to udělal?“
Danceová chvíli přemýšlela. „Můžu jen říct, že jasné signály lži jsem u něj zaregistrovala pouze dvakrát.“
„Kdy?“
„Poprvé když tvrdil, že byl včera v noci v Game Shedu.“
„A podruhé?“
„Podruhé když prohlásil, že neudělal nic špatného.“

11

Danceová se vrátila do své kanceláře v CBI a usmála se na Jona Bolinga. Ten její úsměv opětoval, ale pak opět zvážněl. Kývl na svůj notebook. „Na Chiltonově zpravodaji se objevily další komentáře o Travisovi. Napadají ho. Další příspěvky pak napadají ty, kdo ho napadají. Stala se z toho otevřená internetová válka. Vím, že jste chtěla udržet spojitost mezi případem kříže u cesty a útokem v tajnosti, ale někdo se o tom dozvěděl.“
„Jak je to probůh možné?“ zeptala se Danceová vztekle.
Boling pokrčil rameny a ukázal na poslední příspěvek.

Odpověď komu: Chilton, zaslal: BrittanyM.
Dívá se někdo na zprávy???? Někdo nechal u cesty kříž a pak šel a zaútočil na tu holku. Co to má všechno znamenat? Proboha, vsadím se že je to [řidič]!

Následující příspěvky naznačovaly, že Travis na Tammy zaútočil, protože napsala kritickou reakci do Chiltonova zpravodaje. A rázem se z něj stal „Vrah s křížem u cesty“, přestože Tammy incident přežila.
„No to je skvělé. Tak my se to snažíme utajit, a pak to roztroubí nějaká puberťačka jménem Brittany.“
„Mluvila jste s ním?“ zeptal se Boling.
„Ano.“
„Myslíte, že to udělal on?“
„To kdybych věděla. Ale přikláním se k názoru, že ano.“ Vysvětlila profesorovi svou hypotézu, že v Travisovi se dá jen těžko číst, protože žije spíše v syntetickém než v reálném světě, takže maskuje své kinezické reakce. „Ale můžu říct, že v něm dřímá strašlivá zlost. Co kdybychom se teď šli projít, Jone? Chci vás s někým seznámit.“
O pár minut později vstoupili do kanceláře Charlese Overbyho. Šéf právě telefonoval, což ostatně dělal často, a tak gestem pozval Danceovou s Bolingem dál a zvědavě přitom na profesora pohlédl.
Po chvíli zavěsil a řekl: „Novináři už si to dali dohromady. Takže je to teď ‚Vrah s křížem u cesty‘.“
BrittanyM…
„Charlesi,“ ujala se slova Danceová, „tohle je profesor Jonathan Boling. Pomáhá nám.“
Overby mu srdečně podal ruku. „Opravdu? V jaké oblasti?“
„Počítače.“
„To je vaše profese? Konzultant?“ Overby tuto otázku vypustil jako kluzák z balzy a nechal ji viset nad

přítomnými. Danceová se dovtípila, že šéf očekává odpověď od ní, a chystala se ho ujistit, že jim Boling pomáhá bezplatně, jenže vtom profesor řekl: „Především vyučuji na univerzitě, ale jinak máte pravdu, agente Overby – věnuji se i konzultační činnosti. Většinu peněz si vlastně vydělám takto. Znáte to, univerzita mi neplatí prakticky nic. Naopak jako konzultant si mohu účtovat až tři sta dolarů za hodinu.“
„Ach tak.“ Overby se zatvářil sklíčeně. „Za hodinu. Opravdu?“
Boling udržel kamenný výraz přesně na správnou dobu a teprve pak dodal: „Ovšem organizacím, jako je ta vaše, s velikou radostí vypomáhám dobrovolně. Takže ve vašem případě fakturu roztrhám.“
Danceová se téměř musela kousnout do tváře, aby nevyprskla smíchy. Dospěla k závěru, že z Bolinga by byl výborný psycholog: během deseti vteřin odhalil Overbyho nechutné skrblictví, odzbrojil ho a ještě celou věc obrátil ve vtip. A to jen kvůli mně, uvědomila si Danceová, protože nikdo jiný v místnosti nebyl.
„Začíná se to zvrhávat v hysterii, Kathryn. Už nám volal dobrý tucet lidí, že u nich po zahradě pobíhá vrah. A pár jich už taky střílelo po vetřelcích, protože si mysleli, že je to on. Navíc se objevily dvě zprávy o dalších křížích.“
Danceovou to polekalo. „O dalších křížích?“
Overby zvedl ruku. „Naštěstí se zdá, že to byly skutečné pomníčky. Na místě nehod, které se staly v posledních týdnech. Na žádném nebylo budoucí datum. Ale novináři to stejně propírají ze všech stran. Už se o tom doslechlo i Sacramento.“ Ukázal na telefon, čímž chtěl zřejmě naznačit, že mu volal jejich společný šéf – ředitel CBI. A možná i jeho šéf, tedy sám ministr spravedlnosti. „Takže jak to vypadá?“ dodal.
Danceová ho informovala o Travisovi, o incidentech v domě jeho rodičů i o svém názoru na tohoto chlapce. „Rozhodně nás bude zajímat blíže.“
„Copak jste ho nezadrželi?“ zeptal se Overby.
„Neměli jsme důvodnou příčinu. Michael momentálně prověřuje některé fyzické důkazy, aby potvrdil jeho přítomnost na místě činu.“
„A žádné další podezřelé nemáte?“
„Ne.“
„Jak je k čertu možné, že tohle všechno dělá obyčejný kluk –smrkáč, který jezdí po kraji na kole?“
Danceová poukázala na skutečnost, že místní gangy, které se soustřeďují převážně v Salinas a okolí, terorizují okolní obyvatele už řadu let a mnoho jejich členů je mnohem mladších než Travis.
„Navíc jsme o něm zjistili, že je velmi aktivní v počítačových hrách,“ dodal Boling. „A mladí lidé, kteří jsou dobří v těchto hrách, si dokážou osvojit velmi rafinované metody boje a útěku. Jednou z věcí, na které se vojenští náboráři nikdy neopomenou zeptat, je otázka, kolik času tráví uchazeč hraním počítačových her – a pokud jsou všechny ostatní podmínky stejné, dají přednost hráči před ‚normálním‘ uchazečem.“
„Co motiv?“ dotázal se Overby.
Danceová mu vysvětlila, že pokud byl pachatelem skutečně Travis, pravděpodobně ho k činu motivovala touha po pomstě za kybernetickou šikanu.
„Kybernetická šikana,“ pronesl Overby vážně. „Zrovna nedávno jsem o ní četl.“
„Vážně?“ řekla Danceová.
„Jo. Minulý víkend o ní vyšel dobrý článek v USA Today.“
„Stalo se z toho populární téma,“ poznamenal Boling. Danceová si však nebyla jistá, zda u profesora nezaregistrovala drobné zděšení z toho, jaké zdroje informují šéfa regionální pobočky CBI.
„A jen kvůli tomu by se mohl uchýlit k násilí?“ zeptal se Overby.
Boling přikývl a pokračoval: „Zahánějí ho do kouta. Reakce a nepodložené zprávy se rychle šíří. Navíc už to přerostlo ve fyzickou šikanu. Někdo o něm zveřejnil video na YouTube. Natočili si ho při happy slappingu.“
„Při čem?“
„Happy slapping je jedním ze způsobů kybernetické šikany. V restauraci Burger King někdo k Travisovi nečekaně přistoupil a postrčil ho. Travis zakopl, což působilo trapně, a další člověk ho přitom natočil na mobilní telefon. A pak tohle video pověsili na internet. Zatím si ho prohlédlo dvě stě tisíc lidí.“
V tu chvíli vyšel ze zasedací místnosti na protější straně chodby vážně se tvářící drobný muž a postavil se do dveří Overbyho kanceláře. Danceovou s Bolingem ignoroval, přestože si jich nemohl nevšimnout.
„Charlesi,“ řekl barytonem.
„Ó…, Kathryn, to je Robert Harper,“ řekl Overby. „Je ze san-franciské pobočky ministerstva spravedlnosti. A tohle je zvláštní agentka Danceová.“
Muž vstoupil do místnosti a pevně podal Danceové ruku, přičemž si však zachovával odstup, jako by nechtěl, aby si agentka myslela, že po ní jede.

„A tohle je Jon…“ Overby se snažil rozpomenout na profesorovo jméno.
„Boling.“
Úředník sanfranciské pobočky ministerstva spravedlnosti věnoval profesorovi nepřítomný pohled a neřekl mu nic.
Robert Harper měl těžko čitelný obličej a dokonale zastřižené černé vlasy. Na sobě měl konzervativní oblek tmavě modré barvy, bílou košili a červenomodrou proužkovanou kravatu. V klopě nosil odznáček s americkou vlajkou. Manžety měl perfektně naškrobené, ovšem Danceové neuniklo několik zbloudilých šedých nití na koncích. Celkově působil dojmem profesionálního státního úředníka, který v eráru setrval i poté, co jeho kolegové odešli do soukromé sféry a dnes vydělávali hromady peněz. Jeho věk odhadla Danceová na něco málo přes padesátku.
„Co vás přivádí do Monterey?“ zeptala se.
„Hodnocení vytíženosti.“ Nic dalšího Harper nedodal. Zdálo se, že patří k lidem, kterým nedělá problém spokojit se s mlčením, když nemají co říct. Danceové se také zdálo, že v jeho tváři rozpoznává jistou náruživost – oddanost vlastnímu poslání, která připomínala výraz v obličeji reverenda Fiska během demonstrace před nemocnicí. Bylo jí však záhadou, jak může jít náruživost ruku v ruce s úkolem zvaným „hodnocení vytíženosti“.
Harper na ni nakrátko upřel pozornost. Danceová byla zvyklá, že si ji lidé prohlížejí, ale obvykle to dělali podezřelí; Harperovo civění ji proto vyvádělo z míry. Jako by si myslel, že agentka drží klíč od nějaké veledůležité záhady.
Nakonec se otočil zpátky k Overbymu. „Budu teď pár minut venku, Charlesi. Byl bych vám moc vděčný, kdybyste nechal dveře do zasedací místnosti zamčené.“
„Jistě. Pokud budete cokoliv potřebovat, beze všeho se na mě obraťte.“
Harper ledově přikývl a zmizel. Cestou po chodbě vylovil z kapsy mobilní telefon.
„A ten tu dělá co?“ zeptala se Danceová.
„Je to speciální prokurátor ze Sacramenta. Dostal jsem pokyn shora…“
Od ministra spravedlnosti.
„… abych s ním spolupracoval. Chce se dozvědět o vytížení našich agentů případy. Možná se na nás chystá něco velkého a on potřebuje zjistit, do jaké míry jsme zaneprázdnění. Nějaký čas pobyl i na úřadu šerifa. Kéž by se tam vrátil a otravoval zase je. Je studený jako leklá ryba. Nevím, o čem se s ním mám bavit. Zkusil jsem na něj pár vtipů, ale vyzněly do prázdna.“
Danceová však už přemýšlela o případu Tammy Fosterové. Robert Harper ji nezajímal.
Vrátili se s Bolingem do její kanceláře, a sotva usedla ke stolu, ozval se jí 0’Neil. Kathryn byla ráda, že ho slyší. Tipovala, že už by mohl mít k dispozici výsledky analýzy hlíny z pneumatik Travisova bicyklu a šedých vláken z jeho mikiny.
„Kathryn, máme problém,“ řekl však detektiv znepokojeným hlasem.
„Povídej.“
„Tak za prvé: Peter tvrdí, že to šedé vlákno nalezené na kříži odpovídá vláknům, které jsem odebral z Travisovy mikiny.“
„Takže je to on. Co říkal soudce na to povolení?“
„Tak daleko jsem se nedostal. Travis je na útěku.“
„Cože?“
„Nepřijel do práce. Nebo přesněji řečeno přijel – za pekařstvím se našly čerstvé otisky plášťů z jízdního kola. Vklouzl do zadní místnosti, ukradl pár žemlí a nějaké peníze z kabelky jedné zaměstnankyně… a taky řeznický nůž. A pak zmizel. Volal jsem jeho rodičům, ale Travis se jim neozval a oba tvrdí, že nemají tušení, kam mohl jet.“
„A kde jsi ty?“
„U sebe v kanceláři. Nechám vydat příkaz k jeho zadržení. Pro nás, pro Salinas, San Benito a všechny okolní okresy.
Danceová se zhoupla na židli. Měla na sebe vztek. Proč celou akci lépe nenaplánovala a neurčila někoho, aby chlapce po odjezdu z domu sledoval? Měla důvodné podezření o jeho vině – a pak si ho nechala proklouznout mezi prsty.
A navíc teď bude muset říct Overbymu, co se stalo.
Copak jste ho nezadrželi?
„A to není všechno. Když jsem byl v té pekárně, prohlédl jsem si boční uličku. Kousek od Safeway stojí jedno lahůdkářství.“
„Jasně, znám ho.“

„A přímo vedle té budovy stojí stánek s květinami.“
„S růžemi!“ vykřikla Danceová.
„Přesně tak. Mluvil jsem s majitelem.“ 0’Neilův hlas zploštěl. „Včera se tam někdo vloupal a ukradl všechny kytice rudých růží.“
Danceová pochopila, proč detektiv působí tak vážně. „Všechny…? Takže kolik jich přesně vzal?“
Nastala krátká odmlka. „Dvanáct. Vypadá to, že je teprve na začátku.“

12

Danceové zazvonil telefon. Agentka pohlédla na displej a přijala hovor.
„Týdžeji. Zrovna jsem se ti chystala volat.“
„S těma bezpečnostníma kamerama jsem neuspěl, ale v Java Housu mají výprodej jamajského kafe Blue Mountain. Za cenu kilového balení dostaneš kilo a půl. I tak sice vyplázneš skoro padesát babek, ale tohle kafe je fakt ze všech nejlepší.“
Danceová na jeho řečnění nereagovala. Týdžej si toho všiml. „Co se děje, šéfová?“
„Změna plánů, Týdžeji.“ Řekla mu o Travisu Brighamovi, o shodě mezi nalezenými důkazy a o dvanácti ukradených kyticích.
„Takže on vzal roha, šéfová? Plánuje další útoky?“
„Jo. Chci, abys zajel do pekařství Bagel Express, promluvil si s jeho kamarády a každým, kdo ho zná, a zjistil, kam mohl odjet a u koho by se mohl ukrývat. Jaká jsou jeho oblíbená místa.“
„Jasně, už tam jedu.“
Danceová poté zatelefonovala Reyi Carraneovi, který zatím bezvýsledně pátral po svědcích v okolí parkoviště, odkud byla unesena Tammy Fosterová. Kathryn stručně informovala i jeho a řekla mu, ať odjede do herny Game Shed a pokusí se najít stopy, podle nichž by se dalo vydedukovat, kde se teď Travis může ukrývat.
Zavěsila a posadila se na židli. Zmocňoval se jí skličující pocit bezmoci. Potřebovala svědky – lidi, které by mohla vyslechnout. Tohle byla její parketa, pro tuto činnost se narodila, dělala ji ráda a byla v ní dobrá. Momentálně se však případ zasekl ve světě důkazů a spekulací.
Pohlédla na vytištěné stránky z Chiltonova zpravodaje.
„Myslím, že bychom měli začít kontaktovat potenciální oběti a varovat je. Utočí na něj lidé i na komunitních serverech, jako jsou MySpace, Facebook nebo OurWorld?“ zeptala se Bolinga.
„Ne tak hodně, protože to jsou mezinárodní stránky. Chiltonův zpravodaj je lokální, takže devadesát procent útoků na Travise se vede tam. Řeknu vám, co by pomohlo: kdybychom získali internetové adresy diskutujících. V takovém případě bychom mohli kontaktovat jejich poskytovatele internetového připojení a zjistit jejich fyzické adresy. Ušetřilo by nám to spoustu času.“
„Jak?“
„To by musel udělat přímo Chilton nebo jeho webmaster.“
„Jone, můžete mi o něm říct něco, co by mi ho pomohlo přimět ke spolupráci, pokud se bude zdráhat?“
„Znám jeho blog,“ odvětil Boling, „ale o něm osobně toho moc nevím. Vlastně jen to, co stojí v jeho životopisu přímo ve Zpravodaji. Ovšem s radostí si vyzkouším trochu detektivní práce.“ V jeho očích se znovu objevila jiskra, které si Danceová všimla už dříve. Otočil se zpátky k počítači.
Záhady…
Zatímco se profesor ponořil do svého domácího úkolu, přijala Danceová hovor od 0’Neila. Ohledávací technici prohledali boční uličku za pekárnou Bagel Express a na místě, kde Travis podle otisků pneumatik sesedl z kola, našli stopy písku a hlíny, které odpovídaly písčité půdě na pláži, kde se nalezlo Tammyino auto. 0’Neil dodal, že jeho tým už vyslechl lidi v okolí, ale nikdo Travise neviděl.
Detektiv ji také informoval, že si zajistil pomoc dalších šesti policistů z dálniční hlídky, kteří se měli připojit k pátrání. Momentálně byli na cestě z Watsonvillu.
Ukončili hovor a Danceová ztěžka usedla na židli.
Po několika minutách jí Boling oznámil, že získal pár dalších informací o Chiltonovi – z jeho blogu i z několika dalších zdrojů. Znovu zadal do prohlížeče domovskou stránku obsahující životopis, který si Chilton napsal sám.

http://www.thechiltonreport.com

Danceová začala rolovat dolů a prohlížet si blog, zatímco Boling drmolil: „James David Chilton, věk

čtyřicet tři let. Manželka Patrizia Brisbaneová, dva synové ve věku deset a dvanáct let.
Bydlí v Carmelu, ale vlastní také nemovitost v Hollisteru, podle všeho letní domek, plus komerční nemovitost nedaleko od San Jose. Zdědili ji před několika lety, když jeho manželce zemřel otec. Ze všeho nejzajímavější informací, kterou jsem o něm zjistil, je ale skutečnost, že Chilton měl odjakživa zvláštní zvyk. Psal dopisy."
„Dopisy?"
„Dopisy šéfredaktorovi, dopisy svým kongresmanům, novinové komentáře. Nejdřív je posílal šnečí poštou – to ještě v před-internetové éře – a pak e-mailem. Napsal jich tisíce. Tirády, kritiky, pochvaly, komplimenty, politické komentáře, na co si vzpomenete. Jednou se někde nechal slyšet, že mezi jeho oblíbené knihy patří Herzog, román Saula Bellowa o muži posedlém psaním dopisů. Chiltonovým hlavním cílem přitom byla obrana morálních hodnot, odhalování korupce, velebení politiků, kteří konají dobro, a pranýřování těch, kteří dobro nekonají – tedy přesně totéž, co dnes dělá jeho blog. Na internetu jsem jeho dopisů našel spoustu. A pak se zřejmě dozvěděl o blogosféře a před pěti lety založil Chiltonův zpravodaj. Než budu pokračovat, možná by bylo užitečné nastínit vám v kostce dějiny blogů."
„Jistě."
„Samotný termín ‚blog' pochází ze slova ‚weblog' neboli webový záznam', který v roce 1997 zavedl počítačový guru Jorn Barger. Ten psal internetový deník o svých cestách a o tom, co viděl na webu. Lidé si své myšlenky zaznamenávají na internetu už celá léta, ale výrazně se blogy prosadily až s rozšířením linků neboli odkazů. Právě ony jsou klíčem k blogu. Čtete nějaký text a najednou narazíte na podtrženou nebo vytučněnou pasáž. Kliknete na ni a dostanete se úplně někam jinam.
Tomuto propojování odkazů se říká ‚hypertext'. Víte, co znamenají písmena H-T-T-P na začátku webové adresy? Je to zkratka pro ‚protokol přenosu hypertextu'. V podstatě je to software, který vám umožňuje vytvářet odkazy. Podle mého názoru je to jeden z nejvýznamnějších aspektů internetu. Možná úplně nejvý-znamnější.
Jakmile se tedy rozšířil hypertext, začalo přibývat i blogů. Lidem, kteří uměli psát kód v HTML – to je hypertextový jazyk odkazů –, nedělalo založení vlastního blogu žádný větší problém. Jenže blogovat chtělo stále více lidí a ne každý byl zběhlý v technice. Různé firmy proto přicházely s různými programy, pomocí nichž dokáže kdokoliv – no, téměř kdokoliv – vytvářet blogy obsahující odkazy. Mezi prvními figurovaly programy Pitas, Blogger nebo Groksoup, ale brzy je následovaly desítky dalších. Takže dnes stačí mít účet na Googlu nebo na Yahoo a klidně si můžete založit blog. A když k tomu přidáte směšnou cenu za uchovávání dat – která se navíc každou minutou snižuje –, rázem tu máte blogosféru."
Bolingovo vysvětlování bylo živé a dobře strukturované. Musí to být skvělý profesor, pomyslela si Danceová.
„Před jedenáctým zářím," pokračoval Boling, „se obsah blogů zaměřoval převážně na počítače. Psali je technici pro techniky. Po jedenáctém září se však objevil nový typ blogů. Říkalo se jim válečné blogy – podle válek v Afghánistánu a Iráku. Jejich autory už nezajímaly počítačové technologie. Zajímala je politika, ekonomika, společnost, svět. Rozdíl bych popsal asi takto: zatímco blogy před jedenáctým zářím byly orientované dovnitř – směrem na internet samotný –, válečné blogy jsou zaměřené ven. Autoři sami sebe pokládají za novináře, za součást toho, čemu se dnes říká ‚nová média'. Chtějí mít stejné novinářské akreditace jako reportéři CNN a Washington Postu a chtějí, aby je ostatní brali vážně.
Jim Chilton je ztělesněním válečného bloggera. Internet jako takový a svět vědy a techniky ho zajímají jen do té míry, aby mu umožnily dostat jeho sdělení na veřejnost. Ale jinak píše o reálném světě. Obě strany – tedy původní bloggeři a váleční bloggeři – přitom spolu neustále bojují o první příčku v blogosféře."
„Takže je to taková soutěž?" zeptala se Danceová pobaveně.
„Pro ně ano."
„To nemohou v klidu existovat vedle sebe?"
„Jistě, jenže tento svět je světem velkých eg a oni udělají maximum pro to, aby se dostali na špici smetiště. Což znamená dvě věci. Za prvé mít co největší počet odběratelů. A za druhé, což je ještě důležitější, zajistit, aby co nejvíce jiných blogů obsahovalo odkazy na ten jejich."
„Je to takové krvesmilstvo."
„Přesně tak. Ale vy jste mě žádala, abych vám o Chiltonovi prozradil něco, čím byste si mohla zajistit jeho spolupráci. Musíte mít na paměti, že Chiltonův zpravodaj není deníček nějaké pu-bescentky. Je to významný a vlivný blog. Všimla jste si, že jeden z prvních příspěvků k článku ‚Kříže u cesty' napsal úředník z Kalifornského ministerstva dopravy? Chtěl hájit péči svého úřadu o místní dálnice. Což nám říká, že Chiltonův blog pravidelně čtou vládní úředníci i šéfové firem. A když o nich Chilton napíše něco špatného, pořádně je to rozhodí.

Zpravodaj se sice věnuje převážně lokálním tématům, ale slovo ‚lokální“ v tomto případě zahrnuje celou Kalifornii, na které není vůbec nic lokálního. Dívá se na nás celý svět. Mohou náš stát milovat, nebo nenávidět, ale čtou o něm všichni. Z Chiltona se navíc vyklubal seriózní novinář. Pracuje se zdroji, má vybroušený styl, rozumně argumentuje a vybírá si skutečně palčivá témata – nehoní se za senzacemi. Zkusil jsem v jeho blogu vyhledat hesla ‚Britney Spearsová‘ a ‚Paris Hiltonová‘ a v posledních čtyřech letech se ani jedno z obou jmen v žádném jeho článku neobjevilo.“
To udělalo dojem i na Danceovou.
„Navíc se svému blogu věnuje naplno. Před třemi lety se blo-gováním začal živit. A také za něj vede tvrdou kampaň.“
„Co tím myslíte?“
Boling vyhledal článek ‚Na domácí frontě‘ umístěný na domovské stránce.

http://www.thechiltonreport.com

I MY SE GLOBALIZUJEME!

S potěšením Vám oznamuji, že Zpravodaj sklízí nadšené ohlasy z celého světa. Byl vybrán jako jeden z předních blogů do nového kanálu RSS (RSS znamená „Really Simple Syndication“ neboli „Opravdu jednoduchý syndikát“), který propojí tisíce dalších blogů, webových stránek a internetových vývěsek po celém světě. Díky vám, moji čtenáři, že jste Zpravodaj tak zpopularizovali!

„RSS je další velký vynález. Úplně přesně to znamená ‚RDF Site Syndication‘, přičemž ‚RDF‘ je zkratka pro ‚Resource Description Framework‘ neboli ‚Rámec popisu zdrojů‘, jestli vás to zajímá, i když myslím, že není důvod. Stručně řečeno je RSS způsob, jak si ušít na míru odběr aktualizovaného materiálu z blogů, webových stránek a podcastů. Podívejte se na svůj prohlížeč. Úplně nahoře je malý oranžový čtvereček s tečkou v rohu a dvěma obloučky.“
„Toho jsem si všimla.“
„To je váš RSS kanál. Chilton se usilovně snaží, aby si ho jiní bloggeři a webové stránky vybrali k odběru. Je to pro něj důležité. A je to důležité i pro vás. Něco to o něm totiž vypovídá.“
„Že má ego, na které bych mohla zabrnkat?“
„Jo. Myslím, že stojí za to si to pamatovat. A taky mě napadlo něco dalšího, co byste na něj mohla zkusit – něco proradnějšího.“
„Proradnosti mám ráda.“
„Můžete nějakým způsobem naznačit, že pokud vám pomůže, zajistí svému blogu dobrou publicitu. Zmínka o Zpravodaji se objeví ve všech hlavních médiích. A také můžete naznačit, že vy nebo někdo z CBI by mu mohl v budoucnu posloužit jako zdroj důvěrných informací.“ Boling ukázal na obrazovku s domovskou stránkou blogu. „Ten člověk je především investigativní reportér. Umí ocenit hodnotu zdrojů.“
„Prima. Dobrý nápad. Zkusím to.“
Boling nasadil úsměv. „Samozřejmě je možné i to, že bude vaši žádost pokládat za zásah do novinářské etiky. A v takovém případě vám zabouchne dveře před nosem.“
Danceová pohlédla na obrazovku. „Tyhle blogy, to je úplně jiný svět.“
„Ano, to je. Navíc si teprve začínají uvědomovat, jakou mají moc – jak výrazně mění způsob, jimiž získáváme informace a utváříme si názory. Počet blogů už pravděpodobně přesáhl šedesát milionů.“
„Tolik?“
„Jo. Kromě toho plní blogy jednu skvělou funkci – předem filtrují informace, takže se pak nemusíte na Googlu brodit miliony stránek. Sdružují podobně smýšlející lidi a mnohdy jsou vtipné a kreativní. Některé z nich, třeba právě Chiltonův zpravodaj, navíc dozorují společnost a nutí nás k poctivosti. Ovšem blogy mají i temné stránky.“
„Šíří nepodložené zprávy,“ řekla Danceová.
„Ano, to je jedna z nich. Dalším problémem je to, co jsem před chvílí řekl o Tammy: podněcují lidi k bezstarostnosti. Lidé se na internetu a v syntetickém světě vůbec cítí chráněni. Život se tam zdá anonymní: vystupujete pod svým nymem nebo nickem – to jsou uživatelské přezdívky – a bezmyšlenkovitě o sobě prozrazujete celou řadu informací. Jenže pozor: veškerá fakta o vás – ať už pravdivá nebo smyšlená –, veškeré vaše komentáře nebo komentáře jiných lidí o vás zůstanou na internetu navždy. Už nikdy, nikdy odtamtud nezmizí.“
Boling se odmlčel a pokračoval: „Podle mého názoru však nej-větší problém spočívá v tom, že lidé mají

sklon nezpochybňovat přesnost příspěvků. Blogy kolem sebe šíří dojem autentičnosti –informace jsou demokratičtější a poctivější, protože jejich zdrojem jsou lidé, nikoliv velké sdělovací prostředky. Já však tvrdím – a na univerzitě a v blogosféře jsem si to za tenhle názor pěkně schytal –, že je to naprostý nesmysl. New York Times je korporace orientovaná na zisk, ale přesto je tisíckrát objektivnější než většina blogů. Na internetu vládne jen velmi malá zodpovědnost. Popírání holocaustu, teorie spiknutí v souvislosti s jedenáctým září, rasismus, to vše díky blogům na netu jen vzkvétá. A když nějaký pošahanec napíše do blogu, že za útokem na Světové obchodní centrum stály Izrael a CIA, má to úplně jinou autenticitu, než kdyby to šířil někde na koktejlovém večírku."
Danceová se vrátila ke stolu a zvedla telefon. „Myslím, že všechny vaše informace použiju, Jone. Uvidíme, jak to dopadne."

Dům Jamese Chiltona stál v honosné části Carmelu. Na pozemku o rozloze téměř půl hektaru rostla spousta dobře zastřižených, ale nesourodých keřů, což naznačovalo, že pan domácí, paní domácí nebo oba dohromady tráví víkendy vytrháváním plevele a přesazováním stromků, místo aby si na to objednali profesionály.
Danceová se na tu krásu závistivě dívala. Práce na zahrádce ji sice bavila, ale rozhodně nepatřila k jejím silným stránkám. Maggie jednou prohlásila, že kdyby rostliny neměly kořeny, utekly by, sotva máma vkročí na zahradu.
V zadní části pozemku se pak rozkládal samotný dům – asi čtyřicet let starý rozlehlý ranč. Danceová ho odhadovala na dobrých sedm pokojů. Ve velké garáži stál sedan značky Lexus a minivan Nissan Quest. Nechyběla v ní ani spousta sportovního náčiní, které na rozdíl od podobných předmětů v Kathrynině garáži vypadalo používaně.
Danceová se musela zasmát nálepkám na Chiltonových autech. Odrážely totiž články z jeho blogu: jedna se vyslovovala proti výstavbě odsolovacího zařízení, druhá proti návrhu na rozšíření sexuální výchovy. Levice a pravice, demokrat a republikán.
Zkopíruj a vlož…
Na příjezdové cestě však stálo i další auto – zřejmě návštěva, poněvadž Ford Taurus byl potištěn logem jedné půjčovny automobilů. Danceová zaparkovala, došla k hlavnímu vchodu a zazvonila.
Kroky uvnitř postupně zesílily, až jí nakonec otevřela štíhlá tmavovlasá čtyřicátnice ve značkových džínsách a bílé halence se stojáčkem. Na krku se jí houpal tlustý stříbrný náhrdelník značky David Yurman.
A Danceová nemohla nepoznat její boty, které pocházely z Itálie a byly naprosto úžasné.
Představila se a ukázala ženě legitimaci. „Už jsem vám volala. Přijela jsem za panem Chiltonem."
Žena se malinko zachmuřila, jak je u lidí při styku s policisty obvyklé. Jmenovala se Patrizia – v telefonu své jméno vyslovila italsky.
„Jimovi právě končí jedna schůzka. Půjdu mu říct, že už jste přijela."
„Děkuji vám."
„Pojďte dál."
Odvedla Danceovou do útulné pracovny se stěnami posetými rodinnými fotografiemi a na chvíli zmizela v útrobách domu. „Za moment je u vás," řekla, když se vrátila do pracovny.
„Děkuji. To jsou vaši synové?" Kathryn ukázala na fotografii, kde Patrizia pózovala v přítomnosti štíhlého plešatého muže – pravděpodobně Chiltona – a dvou tmavovlasých chlapců, kteří jí připomínali Wese. Všichni se zubili do objektivu.
„Jim a Chet," odpověděla Patrizia hrdě a začala agentce ukazovat další snímky. Danceová podle jejích fotografií z mládí –v Carmel Beach, v Point Lobos, v Mission – usoudila, že Chiltonova manželka je místní rodačka, což jí Patrizia vzápětí potvrdila, když řekla, že vyrostla právě v tomto domě. „Můj otec tu bydlel celá léta sám. Když před třemi lety zemřel, nastěhovali jsme se sem s Jimem a chlapci."
Danceové se představa rodinného sídla předávaného z generace na generaci líbila. Vzpomněla si, že také rodiče Michaela 0'Neila stále bydlí v domě s výhledem na oceán, kde Michael a jeho sourozenci vyrůstali. Jeho otec bohužel trpěl senilitou a matka přemýšlela, zda nemá dům prodat a přestěhovat se do domu s pečovatelskou službou. 0'Neil však byl odhodlán udržet dům ve vlastnictví rodiny.
Když Patrizia ukazovala fotografie zachycující vyčerpávající řadu sportovních úspěchů rodiny – golf, fotbal, tenis, triatlon –, zaslechla Danceová na chodbě hlasy.
Otočila se a spatřila dva muže. Chilton – agentka ho poznala podle fotografií – měl na hlavě baseballovou kšiltovku, zelený rolák a plátěné kalhoty. Z kšiltovky mu vykukovaly chomáče špinavě blonďatých vlasů. Byl vysoký a očividně se udržoval v kondici – nad opaskem se mu dmulo jen malinké bříško. Světlovlasý

muž, se kterým hovořil, měl na sobě džínsy, bílou košili a hnědou sportovní bundu. Danceová k nim vyrazila, ale Chilton rychle vyvedl muže ze dveří. Jeho kinezické signály prozrazovaly, že si nepřeje, aby jeho návštěvník věděl, že ho přišla navštívit policejní agentka.
„Vydržte ještě minutku," zopakovala Patrizia.
Danceová ji však obešla a pokračovala na chodbu, přestože cítila, jak Patrizia tuhne a instinktivně se snaží chránit manžela. Vyšetřovatel však vždy musí ihned získat kontrolu nad situací; subjekty nemohou určovat pravidla hry. Než ovšem Danceová došla k hlavním dveřím, Chilton se už vracel a automobil z půjčovny odjížděl pryč – zvenčí se ozývalo chroupání pneumatik na štěrku.
Blogger na ni upřel oči, které měly podobně zelený odstín jako její, a podal jí ruku. Spíše než ostražitost vyzařovala z jeho opálené a pihovaté tváře zvědavost a také špetka vzdoru.
Danceová znovu vytáhla policejní průkaz a legitimovala se. „Mohli bychom si někde na pár minut promluvit, pane Chiltone?"
„Jistě, v mé pracovně."
Odvedl ji nahoru. Pokoj, do kterého vstoupili, byl skromně zařízený a panoval v něm obrovský nepořádek – všude se válely stohy časopisů, novinových výstřižků a stránek vytištěných z počítače. Vzhled pracovny jako by potvrzoval, co Danceové prozradil Jon Boling, totiž že reportérská práce se od základů mění: zásadní články už nevznikaly ve zpravodajských sálech novinových redakcí, nýbrž v malých kancelářích nacházejících se v bytech a domech, jako byl tento. Danceovou pobavilo, když vedle Chiltonova počítače zaregistrovala šálek čaje, z něhož se linula heřmánková vůně. Na cigarety, kávu nebo whisky si dnešní ostřílení novináři podle všeho nepotrpěli.
Posadili se a Chilton zvedl obočí. „Takže on si stěžuje, ano? Víte, co by mě zajímalo? Proč na mě nepodá žalobu a rovnou volá policii."
„Co prosím?" Danceová byla zmatená.
Chilton se zhoupl na židli, sundal si kšiltovku, podrbal se na plešatějícím temeni a znovu si čepici nasadil. Byl zjevně podrážděný. „Jasně, nadává kvůli urážce na cti. Ale pokud se všechno zakládá na pravdě, tak o žádné pomluvě nemůže být řeči. A i kdybych snad napsal nějaké lži, což jsem nenapsal, tak urážka na cti není v této zemi zločin. Ve stalinistickém Rusku by to zločin byl, ale tak daleko zatím ještě nejsme. Takže proč se v tom angažujete vy?" Jeho oči byly náruživé a zkoumavé a jeho gesta výrazná – Danceová si dokázala představit, že jeho přítomnost brzy začne člověka unavovat.
„Nejsem si jistá, co máte na mysli."
„Vy tady nejste kvůli Arniemu Brubakerovi?"
„Ne. Kdo to je?"
„To je muž, který chce zničit naše pobřeží tím, že na něm postaví odsolovací zařízení."
Danceová si vzpomněla na článek v Chiltonově zpravodaji, který plán výstavby kritizoval. A také na nálepku na autě.
„Ne, tohle s tím nemá nic společného."
Chilton svraštil čelo. „Strašně rád by mě zastavil. A tak jsem si myslel, že na mě ušil nějaké obvinění. Omlouvám se. Dělal jsem předčasné závěry." Rozhořčenost z jeho tváře vyprchala. „Já jen, že tenhle Brubaker je neuvěřitelný… škůdce."
Danceová přemýšlela, jakým výrazem chtěl Chilton označit developera původně.
„Promiňte." Ve dveřích se objevila Patrizia, postavila před chotě čerstvý šálek čaje a zeptala se Danceové, jestli si něco nedá. Usmívala se, ale v očích měla stále podezíravý výraz.
„Ne, díky."
Chilton ukázal na čaj a šarmantně na manželku mrkl. Patrizia odešla a zavřela za sebou dveře.
„Takže co pro vás můžu udělat?"
„Přišla jsem kvůli vašemu článku o křížích u cesty."
„Aha, myslíte o té autonehodě?" Chilton si změřil agentku pohledem. Jeho ostražitost se částečně navrátila a z držení jeho těla vyčetla Danceová stres. „Dívám se na zprávy. Podle novinářů byla ta dívka přepadena, protože napsala něco na můj blog. A moji přispěvatelé začínají tvrdit totéž. Takže vy chcete znát jméno toho chlapce."
„Ne. To už známe."
„A je to skutečně on, kdo se ji pokusil utopit?"
„Vypadá to tak."
„Ovšem já na něj neútočil," řekl rychle Chilton. „Jen jsem se v článku zeptal, jestli policie při vyšetřování nepochybila a jestli ministerstvo dopravy udržuje vozovku v adekvátním stavu. Předem jsem upozornil, že jemu nelze nic vyčítat. A taky jsem cenzuroval jeho jméno."

„Přesto netrvalo dlouho a lůza si zjistila, kdo to je.“
Chilton zkřivil ústa. Kathryninu poznámku si vyložil jako kritiku své osoby či svého blogu, ačkoliv to tak ve skutečnosti nebylo. „To se stává,“ připustil nicméně a dodal: „A co můžu udělat pro vás?“
„Máme důvody se domnívat, že Travis Brigham možná zvažuje útoky na další lidi, kteří o něm napsali nelichotivé reakce.“
„Víte to jistě?“
„Ne, ale musíme to pokládat za možné.“
Chilton se zašklebil. „A to ho nemůžete jednoduše zatknout?“
„Momentálně po něm pátráme. Ovšem nevíme jistě, kde je.“
„Ach tak.“ Chilton to řekl pomalu a Danceová podle jeho zvednutých ramenou a napjatého krku poznala, že si v duchu klade otázku, co přesně po něm agentka chce. Vzpomněla si na radu Jona Bolinga a řekla: „Váš blog je známý po celém světě. A je velmi uznávaný. Také proto na něj tolik lidí píše příspěvky.“
Záblesk potěšení v Chiltonových očích byl slabý, ale pro Dan-ceovou snadno čitelný: sděloval jí, že na Jamese Chiltona dobře zabírají i nejprůhlednější lichotky.
„Problém však je, že všichni přispěvatelé útočící na Travise jsou teď jeho potenciálními terči. A jejich počet se každou hodinu zvyšuje.“
„Zpravodaj má jednu z nejvyšších návštěvností v celé zemi. Je to nejčtenější blog v Kalifornii.“
„To mě nepřekvapuje. I já ho s radostí pročítám.“ Danceová si teď dávala pozor na vlastní gesta, aby nevyzradila klam.
„Děkuji vám.“ Chilton přimhouřil oči a nasadil neskrývaný úsměv.
„Ovšem podívejte se, co se teď děje: pokaždé když někdo napíše k článku o křížích u cesty reakci, stává se možným terčem útoku. Někteří z těch lidí jsou naprosto anonymní a někteří ani nejsou odtud. Ovšem řada jich bydlí v okolí a my se obáváme, že Travis vypátrá jejich totožnost a vezme si je na mušku.“
„Ach tak,“ podotkl Chilton a jeho úsměv se vytratil. Jeho bystrá mysl se bleskurychle dovtípila. „A vy jste přišla pro jejich internetové adresy.“
„V zájmu jejich ochrany.“
„Ale já vám je předat nemůžu.“
„Ti lidé jsou v ohrožení.“
„Tato země funguje na principu nezávislosti sdělovacích prostředků na státu.“ Jako by tato floskule vyvracela její argument.
„Pachatel tu dívku nacpal do kufru a chtěl ji nechat utopit. A možná právě teď plánuje Travis další útok.“
Chilton zvedl prst a zasyčením ji umlčel jako učitel v základní škole. „Tohle je hodně tenký led. Pro koho pracujete, agentko Danceová? Kdo je v konečném důsledku váš nejvyšší nadřízený?“
„Ministr spravedlnosti.“
„Dobrá, takže řekněme, že vám ty adresy přispěvatelů k článku ‚Kříže u cesty‘ předám. Vy pak za měsíc přijdete znovu a požádáte o adresu kritika nepravostí, kterého ministr spravedlnosti vyhodil za…, co já vím, třeba za obtěžování. Nebo budete chtít adresu někoho, kdo napsal reakci kritizující guvernéra. Případně prezidenta. A co když mě třeba požádáte o adresu člověka, který napsal něco příznivého o al-Káidě? Řeknete mi: ‚Ale posledně jste mi přece tyhle informace poskytl. Tak proč ne znovu?‘“
„Žádné ‚znovu‘ nebude.“
„To říkáte teď, ale…“ Jako by státní zaměstnanci lhali, kudy chodí. „Ví ten kluk, že po něm jdete?“
„Ano.“
„V tom případě někam utekl, nemyslíte? Nebude na sebe upozorňovat tím, že zaútočí na někoho dalšího. Rozhodně ne ve chvíli, kdy po něm pátrá policie.“
Chiltonův hlas zněl nesmlouvavě.
Ten její zněl naopak rozumně, když pomalu pokračovala: „Přesto vás o to prosím. Víte, pane Chiltone, život je někdy založen na kompromisech.“
Nechala svou poznámku viset ve vzduchu.
Blogger zvedl obočí a čekal.
„Kdybyste nám ty adresy poskytl – stačí adresy místních lidí, kteří o Travisovi napsali nejzlovolnější reakce –, byli bychom vám velmi vděční. A možná…, no, možná bychom vám v něčem na oplátku mohli pomoci my, kdybyste to někdy potřeboval.“
„V čem třeba?“
Danceová si znovu vzpomněla na Bolingův návrh a řekla: „Milerádi bychom vydali prohlášení, že jste s námi spolupracoval. Zajistilo by vám to dobrou publicitu.“
Chilton o tom chvíli uvažoval, ale pak se zamračil. „Ne. Kdybych vám měl pomoct, pravděpodobně by bylo

nejlepší se o tom vůbec nezmiňovat.“
Danceovou potěšilo, že je ochoten smlouvat. „Dobrá, tomu rozumím. Ale možná bychom pro vás mohli udělat něco jiného.“
„Opravdu? Co?“
Danceová si vzpomněla na další profesorův návrh a řekla: „Totiž, možná kdybyste potřeboval nějaké kontakty v kalifornských bezpečnostních a policejních složkách… Myslím tím zpravodajské zdroje. Vysoce postavené zdroje.“
Chilton se k ní naklonil a s planoucími očima řekl: „Takže se mě opravdu snažíte uplatit. Myslel jsem si to. Jen jsem vás musel trochu ponouknout. Načapal jsem vás, agentko Danceová.“
Kathryn se zarazila, jako by dostala políček.
Chilton pokračoval: „Apelovat na můj veřejný obraz je jedna věc. Ale tohle…“ Mávl rukou jejím směrem. „Tohle je nechutné. A taky je to korupce, jestli to chcete slyšet. Je to přesně ten typ manipulace, který na svém blogu dnes a denně odhaluji.“
Samozřejmě je možné i to, že bude vaši žádost pokládat za zásah do novinářské etiky. A v takovém případě vám zabouchne dveře před nosem.
„Tammy Fosterová málem zemřela. A po ní mohou přijít další.“
„To mě velice mrzí. Ale Zpravodaj je příliš důležitý, než abych si mohl dovolit ho ohrožovat. Protože pokud si lidé budou myslet, že své reakce pod komentáře nemohou posílat anonymně, změní se tím integrita celého blogu.“
„Byla bych ráda, kdybyste se nad tím ještě zamyslel.“
Bloggerův nesmlouvavý výraz se proměnil. „Všimla jste si toho člověka, se kterým jsem měl schůzku před vámi?“
Danceová přikývla.
„To byl Gregory Ashton.“ Chilton to řekl s náruživostí, kterou lidé používají, když hovoří o někom, kdo je pro ně důležitý, ale nikomu dalšímu jeho jméno nic neříká. Všiml si Kathrynina prázdného výrazu a pokračoval: „Zakládá novou síť blogů a webových stránek, jednu z největších na světě. Já budu jednou z jeho vlajkových lodí. Jen do propagace investuje miliony.“
Tohle byla ta věc, kterou jí Boling vysvětloval. Ashton zřejmě stál za RSS kanálem, o němž Chilton psal ve svém článku „I my se globalizujeme!“.
„Záběr Zpravodaje se tím exponenciálně rozšíří. Budu se moct zaměřit na problémy ve světě. Na AIDS v Africe, porušování lidských práv v Indonésii, zvěrstva v Kašmíru, ekologické katastrofy v Brazílii. Ovšem kdyby se rozkřiklo, že jsem někomu předal internetové adresy svých diskutujících, mohlo by to ohrozit posvátnost celého Zpravodaje.“
Danceová byla rozčarovaná, ale jakožto bývalá novinářka to někde ve skrytu duše neochotně chápala. Chilton se jí nezpěčoval z chamtivosti nebo ješitnosti, nýbrž z opravdového zájmu o své čtenáře.
Což jí však příliš nepomohlo.
„Mohou umřít další lidé,“ trvala na svém.
„Tato otázka už se v minulosti řešila, agentko Danceová. Myslím otázku zodpovědnosti bloggerů.“ Jeho tělo se lehce napjalo. „Před pár lety jsem napsal exkluzivní komentář o jednom známém spisovateli, o němž jsem zjistil, že opsal některé pasáže od jiného autora. Spisovatel se dušoval, že to byla nešťastná shoda náhod, a prosil mě, ať ten článek nedávám do blogu. Ale já ho přesto uveřejnil. Ten člověk pak začal znovu pít a úplně se mu rozpadl život. Bylo to mým cílem? Proboha, ne. Ale buďto existují nějaká pravidla, anebo ne. Proč by jemu mělo podvádění projít, když vám a mně neprojde?
A pak jsem jednou psal o jistém diákonovi ze San Franciska, který stál v čele tažení proti homosexuálům – než se nakonec ukázalo, že je sám skrytým homosexuálem. Musel jsem jeho pokrytectví odhalit.“
Pohlédl Danceové přímo do očí. „Jenže ten člověk pak spáchal sebevraždu. Kvůli tomu, co jsem napsal. Zabil se. A já s tím musím každý den žít. Ovšem jestli se mě ptáte, jestli jsem se zachoval správně, tak říkám ano. Pokud Travis napadne někoho dalšího, budu mít příšerný pocit i z toho. Ale my musíme mít na zřeteli závažnější otázky, agentko Danceová.“
„Taky jsem dělala reportérku,“ řekla Kathryn.
„Vážně?“
„Psala jsem o kriminalitě. Jsem zásadně proti cenzuře. Mluvíme každý o něčem jiném. Já vám přece neříkám, abyste změnil své komentáře. Chci jen znát jména lidí, kteří něco napsali pod dotyčným článkem, abychom je mohli ochránit.“
„To nepůjde.“ Do Chiltonova hlasu se vrátila drsnost. Podíval se na hodinky a Danceová věděla, že rozhovor skončil. Blogger se postavil.

Danceové zbýval poslední pokus. „Nikdo se to nikdy nedozví. Řekneme, že jsme si to zjistili jinak.“
Chilton ji doprovodil ke dveřím a tam se od srdce zasmál. „Tajnosti v blogosféře, agentko Danceová? Víte, jak rychle se v dnešním světě šíří informace? Rychlostí světla.“

11

Během jízdy po dálnici zatelefonovala Kathryn Danceová Jonu Bolingovi.
„Jak to šlo?“ zeptal se jí profesor zvesela.
„Jak že to stálo v jednom z těch příspěvků o Travisovi? Napsal ho nějaký kluk. Totální něco…“
„Jo aha.“ Boling zvážněl. „Totální průser.
„Jo, myslím, že tenhle výraz to přesně vystihuje. Zkoušela jsem to na něj s dobrou publicitou, ale on hned nasadil těžkou ráži: prý jsme fašisti omezující svobodu tisku. A navrch přidal špetku postoje ‚svět mě potřebuje‘.“
„Ouvej. Tak to mě mrzí. Špatná volba.
„Za pokus to stálo. Ale myslím, že teď bychom se raději měli snažit získat co nejvíce jmen sami.“
„Já už s tím začal. Pro případ, že by vás Chilton poslal k šípku. Už brzy bych měl získat pár jmen. Jo, a neříkal, že o vašem návrhu napíše ve svém blogu?“
Danceová se uchechla. „Moc k tomu nechybělo. Titulek by zněl: ‚Agentka CBI přistižena při pokusu o úplatek‘.“
„Pochybuju, že to udělá – na to jste příliš malá ryba. Nic ve zlém. Ale protože jeho články čtou statisíce lidí, je rozhodně schopen vám to pořádně osladit.“ Bolingův hlas zvážněl. „Měl bych vám říct, že ty příspěvky jsou čím dál horší. Někteří diskutující už tvrdí, že viděli, jak Travis uctívá ďábla a rituálně obětuje zvířata. A podle některých příspěvků osahával spolužáky, holky i kluky. Ale připadá mi, že jsou to všechno výmysly. Jako by se diskutující snažili jeden druhého přetrumfnout. Jejich komentáře jsou stále přitaženější za vlasy.“
Drby…
„Jedna věc se však v příspěvcích vyskytuje častěji, což mě vede k přesvědčení, že je na ní zrnko pravdy: je to to jeho hraní internetových erpégéček – tedy počítačových her na hrdiny.
Diskutující vyjadřují názor, že je Travis posedlý bojem a smrtí. Obzvláště meči, noži a řezáním obětí.“
„Sklouzl do syntetického světa.“
„Vypadá to tak.“
Jakmile ukončili hovor, Danceová opět zesílila zvuk svého iPodu Touch – právě poslouchala Badi Assadovou, nádhernou brazilskou zpěvačku a kytaristku. Poslouchat za jízdy hudbu ve sluchátkách bylo proti předpisům, ale reproduktory v policejním autě neposkytovaly právě nejvěrnější zvukovou kvalitu.
A ona teď potřebovala koňskou dávku hudby hladící po duši.
Cítila naléhavou touhu pokračovat ve vyšetřování, ale zároveň byla matkou a neustále musela nacházet mezi oběma těmito světy rovnováhu. A tak se teď chystala vyzvednout děti z nemocnice od babičky, strávit s nimi trochu času a pak je odvézt do domu svých rodičů, kde roli chůvy převezme Stuart Dance, jakmile se vrátí ze schůzky v mořském akváriu. Ona poté odjede zpět na CBI a bude pokračoval v pátrání po Travisu Brighamovi.
Jela dál ve svém velkém neoznačeném Fordu Police Interceptor. Tohle auto jí připadalo jako kombinace závodního vozu a tanku. Zatím ještě neotestovala hranice jeho možností. Neměla na řízení přirozený talent, a přestože v Sacramentu absolvovala požadovaný kurz jízdy ve vysoké rychlosti, nedokázala si představit, že by někdy honila jiného řidiče po klikatých silnicích střední Kalifornie. Při této myšlence jí před očima vytanul obrázek z blogu – fotografie křížů u dálnice 1 v místě strašlivé nehody z 9. června, která uvedla do pohybu následný řetězec hororových událostí.
Když zastavila na parkovišti před nemocnicí, všimla si, že před vchodem stojí několik vozidel kalifornské dálniční hlídky a také dvě neoznačená policejní auta. Nevzpomínala si, že by dnes četla zprávu o policejní akci, při níž byl někdo zraněn. Vystoupila z auta a okamžitě zaregistrovala změnu v davu demonstrantů, který tu stále setrvával. Především jich tu opět bylo zhruba o tři desítky více. A také tu přibyly dva zpravodajské štáby.
Danceová si rovněž všimla, že se demonstranti chovají o poznání hlučněji než dříve. Mávali plakáty a kříži jako nějací sportovní fanoušci, usmívali se a skandovali. Danceová zaregistrovala také reverenda Fiska – právě k němu přistupovalo několik mužů a postupně mu podávali ruce. Reverendův zrzavý strážce mezitím bedlivě sledoval parkoviště.
A pak Danceová zalapala po dechu a zkoprněla.

Z hlavního vchodu nemocnice právě vycházeli Wes a Maggie s ponurými výrazy ve tvářích. Doprovázela je Afroameričanka v tmavě modrém kostýmu, která je vedla k jednomu z neoznačených sedanů.
Za nimi se ve dveřích objevil Robert Harper, speciální prokurátor, s nímž se Danceová seznámila před pracovnou Charlese Overbyho.
A jako poslední se vynořila Edie Danceová, Kathrynina matka. Obklopovali ji dva urostlí uniformovaní policisté a na rukou měla pouta.

Danceová začala sprintovat ke vchodu.
„Mami!“ vykřikl dvanáctiletý Wes, vyrazil přes parkoviště a strhl sestru s sebou.
„Počkejte, to nemůžete!“ zvolala žena, která je doprovázela, a i ona se rychle rozběhla přes parkoviště.
Danceová poklekla a objala syna s dcerou.
Nad parkovištěm se rozlehl ženin přísný hlas: „Vezeme ty děti…“
„Nikoho nikam nevezete,“ zavrčela Danceová a znovu se otočila k potomkům. „Jste v pořádku?“
„Zatkli babičku!“ vykřikla Maggie a v očích měla slzy. Kaštanový cop jí schlíple visel na rameni, kam jí při běhu dopadl.
„Za minutku si s nimi promluvím.“ Danceová vstala. „Nejste zranění, že ne?“
„Ne,“ odpověděl roztřeseným hlasem štíhlý Wes, který už byl téměř stejně vysoký jako máma, a dodal: „Ale ta ženská a policajti k nám jen tak přišli, popadli nás a řekli nám, že nás někam vezou. Vůbec nevím kam.“
„Já nechci jít od tebe, mami!“ Maggie se k ní pevně přitiskla.
„Nikdo tě nikam neodveze,“ ujistila Danceová dceru. „A teď si nastupte do auta.“
Žena v modrém kostýmu k ní přistoupila a hlubokým hlasem řekla: „Obávám se, paní…“ To už ovšem hleděla na policejní průkaz a odznak agenta CBI, které jí Danceová přistrčila těsně pod nos. „Ty děti pojedou se mnou,“ řekla.
Žena si legitimaci prohlédla, ale nenechala se vyvést z rovnováhy. „Takové jsou předpisy. Pochopte to. Je to pro jejich dobro. Vyjasníme si celou situaci, a pokud bude všechno v pořádku…“
„Ty děti pojedou se mnou.“
„Jsem sociální pracovnice z úřadu péče o děti okresu Monterey.“ Také Afroameričanka vytasila legitimaci.
Danceová si v duchu říkala, že teď by bylo pravděpodobně na místě vyjednávání, ale rozhodla se to vzít zkratkou: ladným pohybem vytáhla z pouzdra vzadu u pasu pouta a mávnutím ruky je rozevřela jako velká krabí klepeta. „A teď mě poslouchejte. Já jsem jejich matka. Znáte mou totožnost. A znáte i tu jejich. Takže teď si dejte odchod, jinak vás zatýkám na základě paragrafu dvě stě sedm kalifornského trestního zákona.“
Televizní reportéři si toho zjevně všimli a do jednoho ztuhnuli, jako když ještěrka cítí přítomnost nic netušícího brouka. Kamery se otočily jejich směrem.
Sociální pracovnice se obrátila na Roberta Harpera, který jako by zvažoval možnosti. Pohlédl na reportéry a zřejmě dospěl k závěru, že za této situace je špatná publicita horší než žádná. Přikývl.
Danceová se usmála na děti, vrátila pouta do pouzdra a doprovodila potomky k autu. „To bude v pořádku. Nebojte se. Tohle všechno je jen jedno velké nedorozumění.“ Zabouchla dveře a uzamkla je dálkovým ovládáním. Prohnala se kolem sociální pracovnice, která ji zpražovala úlisným a vzdorovitým pohledem, a zamířila k matce, kterou právě policisté strkali na zadní sedadlo služebního vozu.
„Zlato!“ vykřikla Edie Danceová.
„Mami, co se…“
„Nemůžete hovořit se zadrženou,“ upozornil agentku Harper.
Danceová se zprudka otočila a postavila se čelem proti prokurátorovi, jenž byl přesně stejně vysoký jako ona. „Nehrajte si se mnou. Co to má všechno znamenat?“

Harper si ji klidně změřil pohledem. „Vezou ji do okresní cely, kde setrvá do sepsání obvinění a slyšení o kauci. Byla řádně zatčena a informována o svých právech. Nic dalšího nejsem povinen vám říkat.“
Kamery dál zabíraly každou vteřinu tohoto dramatu.
Edie Danceová z auta zvolala: „Prý jsem zabila Juana Millara!“
„Buďte, prosím, zticha, paní Danceová.“
Kathryn se na Harpera osopila: „Takže to vaše ‚hodnocení vytíženosti‘ byly jen velké kecy, že jo?“
Harper ji okázale ignoroval.
V tom okamžiku jí zazvonil mobilní telefon a ona ustoupila, aby mohla přijmout hovor. „Tati.“
„Katie, zrovna jsem dorazil domů a našel tady policii. Státní policii. Všechno prohledávají. Paní

Kensingtonová odvedle říkala, že si odvezli několik krabic s věcmi.“
„Máma byla zatčena, tati…“
„Cože?“
„V souvislosti s tím milosrdným usmrcením Juana Millara.“
„Ach, Katie.“
„Odvezu děti k Martine a ty mě pak počkej v soudní budově v Salinas. Nejdřív ji oficiálně obviní a pak přijde na řadu slyšení o kauci.“
„Jistě. Já…, já nevím, co mám dělat, zlato.“ Otci se zlomil hlas.
Danceovou hluboce zasáhlo, že její otec – za normálních okolností klidný a plný sebeovládání – působí tak bezmocně.
„Však my to vyřešíme,“ řekla. Snažila se mluvit sebejistým tónem, přestože se cítila maximálně nejisté a zmateně. „Ještě ti zavolám, tati.“ Ukončili hovor.
„Mami!“ křikla přes zavřené okénko auta a podívala se na matčin zachmuřený obličej. „Všechno bude v pořádku. Uvidíme se v soudní budově.“
„Agentko Danceová,“ upozornil ji přísně prokurátor, „nehodlám vám to znovu připomínat. Se zatčeným se nemluví.“
Tentokrát ignorovala ona jeho. „A nikomu neříkej ani slovo,“ varovala matku.
„Doufám, že tady nebudeme mít bezpečnostní problém,“ odtušil prokurátor škrobeně.
Danceová ho zpražila pohledem a v duchu ho vyzývala, aby zkusil svou hrozbu naplnit, ať už je jakákoliv.
Nato přesunula pohled na policisty z dálniční hlídky, s jedním z nichž v minulosti spolupracovala. Uhnul před ní očima. Harper měl tady všechny zpracované.
Otočila se a vyrazila zpět ke svému autu. Cestou však zamířila k sociální pracovnici. Postavila se těsně před ni a řekla: „Ty děti mají mobilní telefony. V rychlém vytáčení mě mají uloženou jako číslo dvě, hned po tísňové lince. A jsem si naprosto jistá, že vám řekly, že pracuji u policie. Tak proč jste mi, do prdele, nezavolala?“
Žena zamžourala a ustoupila. „Takhle se mnou mluvit nemůžete.“
„Proč jste mi, do prdele, nezavolala?“
„Postupovala jsem podle předpisů.“
„Podle předpisů stojí na prvním místě zájmy dítěte. Za podobných okolností máte kontaktovat rodiče nebo opatrovníka.“
„Já jen dělala, co mi řekli.“
„Jak dlouho už tuhle práci děláte?“
„Do toho vám nic není.“
„Tak já vám to povím, slečno. Existují jen dvě možné odpovědi: buďto ji neděláte dost dlouho, anebo ji děláte příliš dlouho.“
„Nemůžete mě…“
To už však Danceová nastupovala do auta a týrala startér – teprve teď si uvědomila, že po příjezdu na parkoviště vůbec nezhasla motor.
„Mami,“ ozvala se ze zadního sedadla Maggie, která stále srdceryvně kňourala. „Co teď bude s babičkou?“
Danceová nehodlala před dětmi lakovat situaci na růžovo. Jako rodička se naučila, že je nakonec vždy lepší postavit se k bolesti a ke strachu čelem než se je snažit popírat nebo odsouvat. Musela se však hodně přemáhat, aby ze svého hlasu vypudila paniku. „Babička vystoupí před soudcem a já doufám, že už pak bude brzy doma. A pak zjistíme, co se přesně stalo. Prozatím to nevíme.“
Odvezla děti ke své nejlepší kamarádce Martine Christensenové, se kterou provozovala hudební webovou stránku.

„Mně se ten chlap nelíbí,“ řekl Wes.
„Kdo?“
„Pan Harper.“
„Mně se taky nelíbí,“ řekla Danceová.
„Chci jet na ten soud s tebou,“ ozvala se Maggie.
„Ne, Mags. Nevím totiž, jak dlouho se tam zdržím.“
Danceová se ohlédla a věnovala dětem uklidňující pohled.
Když spatřila jejich pobledlé a zoufalé obličeje, její vztek na Roberta Harpera ještě více zesílil.
Zapojila telefon do hands-free sady, na chvíli se zamyslela a pak zatelefonovala nejlepšímu obhájci,

jakého znala. George Sheedy se kdysi čtyři hodiny snažil Danceovou zdiskreditovat coby svědkyni v jednom případu. Nechybělo mnoho a byl by dosáhl verdiktu „nevinen“ pro šéfa gangu ze Salinas, který evidentně vinen byl. Nakonec však klaďasové vyhráli a hrdlořez dostal doživotí. Po skončení procesu přišel Sheedy za Danceovou, podal jí ruku a uznale se vyjádřil o jejím vystoupení na svědecké lavici. Ona mu odpověděla, že také na ni udělal jeho perfektní výkon dojem.
Zatímco ji přepojovali na Sheedyho, všimla si, že kameramani dál natáčejí rozruch na parkovišti a všichni se zaměřují na policejní vůz, v němž sedí její matka s pouty na rukou. Vypadali jako povstalci střílející z raketometů na omráčené vojáky.

Když se Kelley Morganová konečně uklidnila, poněvadž vyšlo najevo, že vetřelcem na zahradě za domem nakonec přece jen není sněžný muž, znovu se začala věnovat svým vlasům.
Od natáček se tato teenagerka nikdy příliš nevzdalovala.
Žádná věc na světě nebyla více deprimující než její vlasy. Stačila trocha vlhkosti a už se totálně zkroutily a zplihly. A ji to tááák strašně štvalo.
Za čtyřicet minut měla na Alvarado Street schůzku s Juanitou, Treyem a Tonim, což byli tak prima kamarádi, že kdyby se zpozdila o víc jak deset minut, vyrazili by do ulic bez ní. A ona před chvílí ztratila pojem o čase, protože se připojila na OurWorld a napsala na nástěnku Bri’s Town Hall příspěvek o Tammy Fosterové.
A když pak zvedla hlavu a podívala se do zrcadla, uvědomila si, že vlhký vzduch proměnil její kadeře v tuhletu totální zrůdnost. Odpojila se tedy a zahájila frontální útok na své tmavé lokny.
Nedávno někdo napsal příspěvek na jeden místní blog – samozřejmě anonymní:

Ta Kelley Morganová… co to má s vlasama?????? vypadá v nich jako nějakej hříbek, holky s oholenejma hlavama se mě nelíbej, ale ona by měla do TOHOHLE looku jít. LOL. Muhehe, copak o tom fakt nemá páru?

Kelley se tehdy rozplakala. Ta strašlivá slova ťala do živého jako sekera a úplně ji rozhodila.
Právě kvůli tomuto příspěvku dnes na OurWorld hájila Tammy a dávala to sežrat holce s nickem AnonGurl (a k její radosti se jí nakonec opravdu podařilo tu nánu setřít).
Když si vzpomněla na ten krutý příspěvek o svých vlasech, ještě dnes se otřásla zahanbením. A vztekem. A vůbec nezáleželo na tom, že ji Jamie ujistil, že na ní miluje úplně všechno. Ten příspěvek ji zdeptal a vyvolal v ní přecitlivělost na toto téma. A kromě toho ji připravil o mnoho hodin času. Od 4. dubna, kdy se ten příspěvek objevil, se ani jednou nevypravila ven, aniž předtím zapracovala na účesu.
Takže šup do práce, holka.
Vstala od stolu, přešla k toaletnímu stolku a zastrčila do zásuvky ohřívací pouzdro s natáčkami. Z nahřátých natáček se jí sice třepily konečky vlasů, ale na druhou stranu dokázalo teplo zkrotit i ty nejvzpurnější kadeře.
Rozsvítila světlo na toaletním stolku, posadila se, svlékla si halenku a hodila ji na podlahu. Sebrala dva topy a oblékla si je na podprsenku, protože se jí líbila kombinace tří různých barev: červené, růžové a černé. Vyzkoušela natáčky. Ještě pár minut. Už jsou skoro oukej. Začala si kartáčovat vlasy. Tohle je tááák nefér. Hezkej obličej, slušný kozy, skvělej zadek. A k tomu tyhle pochca-ný vlasy.
Náhodou zavadila pohledem o počítač a všimla si, že jí od kamarádky přišla rychlá zpráva.

Mrkni na ChZ, ale HNEDKA!!!!!!!

Kelley se zasmála. Trish byla vysazená na vykřičníky.
Ona sama obvykle Chiltonův zpravodaj nečetla – bylo v něm víc politiky, než ji zajímalo –, ale když Chilton napsal článek „Kříže u cesty“ o té nehodě z 9. června, přidala si ho do kanálu RSS. I ona se totiž zúčastnila večírku před osudnou nehodou a těsně předtím, než Caitlin s dalšíma dvěma holkama odešly, viděla Travise Brighama, jak se o něčem s Caitlin hádá.
Vrhla se ke klávesnici a vyťukala: Abys nevytekla. Proč?
Trish po chvíli odpověděla: Chilton všechny jména vymazal, ale lidi říkaj, že Tammy přepadnul Travis!!
Kelley zabušila do klávesnice: A je to tuťák nebo to jen tak odhaduješ?
TUŤÁK, TUŤÁK!!!! zněla odpověď. Travis chyt nerva, páč ho setřela v blogu. PŘEČTI SI TO!!!! ŘIDIČ = TRAVIS a OBĚŤ = TAMMY.
Kelley se udělalo špatně od žaludku. Ráznými údery do kláves zadala adresu Chiltonova zpravodaje a

proklikala se k článku „Kříže u cesty“. Srolovala na konec diskuse a začala číst:

Odpověď komu: Chilton, zaslal: BrittanyM.
Koukáte někdo na zprávy??? Někdo postavil kříž a pak šel a přepad tu holku. Co to má jako znamenat? Bože, to bude určitě ten [řidič]!

– -–-–-–-–-–-–--

Odpověď komu: Chilton, zaslal: CT093.
Kde jsou policajti, [smazáno]? Slyšel jsem, že tu holku v kufru znásilnil a potom jí na těle vyřezal kříž a potom jí NECHAL v kufru utopit. Jenom proto, že mu to nandala – [řidič], zrovna jsem se koukal na zprávy a pořád ho ještě nezatkli. JAK TO?????
– -–-–-–-–-–-–--

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Anonym.
Byl jsem s kámošema kousek od pláže, kde byla [oběť] nalezená a slyšel jsem, jak se policajti baví o tom kříži. Prej ho tam nechal jako varování, aby lidi drželi huby. Přepadl [oběť] a znásilnil ji, protože si ho brala do huby přímo TADY, chápete, jakože o něm psala do tohohle blogu!!! Takže jestli jste ho tady stírali a nepoužíváte proxy servery nebo nepíšete anonymně, tak jste totálně [smazáno], páč on vás dostane!!

– -–-–-–-–-–-–--

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Anonym.
Znám teepka, kterej chodí pařit tam co [řidič] a ten říkal, že [řidič] prohlásil, že si to vyřídí s každým kdo o něm něco psal, a že jim plánuje podříznout hrdla jako to dělaj terorysti na arabských telkáhc, hej, policajti, [řidič] je vr4h s křížem u cesty!!! To je jasný jak FACKA!!!

Ne…, proboha, ne! Kelley začala přemýšlet, co o Travisovi napsala. Jak to přesně bylo? Bude mít ten kluk vztek i na ni? Zběsile začala rolovat vzhůru, až našla svůj příspěvek.

Odpověď komu: Chilton, zaslal: BellaKelley.
Máte naprostou pravdu!!! Byla jsem s kámoškou na tom večírku 9., kde se to stalo, a [řidič] tam balil [smazáno], jenže ony mu řekly, ať odprejskne. On ale neodprejsknul a když odcházely, šel za nima ven. Takže musíme spytovat svědomí i my, protože jsme nic neudělali, my všichni, co jsme tam byli. Všichni jsme věděli, že [řidič] je d3m3nt a perverzák a když odcházeli, měli jsme zavolat policii nebo někoho. Měla jsem z toho blbej pocit jako v Ghost Whispererovi. A podívejte, co se stalo.

Proč? Proč jsem to napsala?
To bylo samé: nechte Tammy na pokoji. Neočerňujte lidi na internetu. A pak napíšu o Travisovi něco takového.
Sakra. Takže teď půjde i po mně! Byl to on, koho jsem před chvílí slyšela venku? Možná tam doopravdy byl, a když se objevil brácha, tak vzal roha.
Kelley si vzpomněla na cyklistu, kterého zahlédla v kaňonu. Sakra, vždyť Travis taky pořád jezdil na kole – spousta děcek ve škole si z něj dělala psinu, protože si nemohl dovolit auto.
Byla zmatená, vzteklá, vyděšená…
Upřeně si prohlížela diskusní příspěvky pod článkem, když vtom za sebou uslyšela zvuk. Stejné prasknutí jako prve. A po něm další. Otočila se.
Kelley Morganové se ze rtů vydral drásavý křik.
Za oknem na ni hleděla tvář – ta nejděsivější tvář, jakou kdy viděla. Veškeré její racionální uvažování se rázem zaseklo. Padla na kolena a současně ucítila mezi nohama proud teplé tekutiny, neboť ztratila kontrolu nad močovým měchýřem. Z hrudníku jí vytryskla palčivá bolest a rozšířila se jí do čelisti, do nosu, do očí. Kelley téměř přestala dýchat.
Nehybná tvář na ni dál upírala své obrovské černé oči. Kůži měla sežehlou, místo nosu jen dvě štěrbinky a ústa zašitá a zkrvavená.
V Kelley se probudily nejhorší dětské obavy a její tělo zaplavil ryzí děs.
„Ne, ne, ne!“ vzlykala jako batole. Zběsile se začala sunout po podlaze co nejdále od okna. Po chvíli

narazila do zdi a zmámeně se rozplácla na koberci.
Černé oči civěly dál.
Hleděly přímo na ni.
„Ne…“
Džínsy měla zmáčené močí a žaludek se jí vzdouval, když se začala zoufale plazit po podlaze ke dveřím. Ty oči, ta ústa se zkrvavenými stehy. Yetti, sněžný muž. V malém koutku mysli, který ještě stále fungoval, si sice uvědomovala, že je to jen maska upevněná k myrtě za oknem, leč ani toto vědomí nemohlo umenšit strach, který se v ní rozhořel – ten nejsyrovější z jejích dětských běsů.
Navíc věděla, co to znamená.
Travis Brigham je tady. Přišel ji zabít, stejně jako se pokusil zabít Tammy Fosterovou.
Kelley se konečně podařilo vyškrábat se na nohy a doklopýtat ke dveřím. Uteč! Vypadni odsud!
Vyběhla na chodbu a zamířila k hlavnímu vchodu.
Sakra! Je otevřeno! Její bratr za sebou vůbec nezamkl.
Travis je tady, přímo v domě!
Měla by to vzít sprintem přes obývák?
Zatímco stála zkoprnělá strachem, Travis se jí zezadu zmocnil a vsunul jí ruku pod hrdlo.
Kelley se začala vzpouzet – až narazila spánkem do hlavně. „Prosím tě, Travisi, ne,“ vzlykla. „Dement?“ zašeptal Travis. „Perverzák?“
„Promiň, promiň, já to tak nemyslela!“
Když ji Travis začal vléci dozadu ke dveřím do sklepa, tiskl jí rukou hrdlo stále silněji, až její prosby a dusivé kuckání ustaly a světlo vycházející z obývacího pokoje se zbarvilo do šeda a pak úplně zčernalo.

Pro Kathryn Danceovou nebylo americké soudnictví žádnou neznámou. V pracovnách soudců a soudních síních strávila mnoho času jako reportérka, jako konzultantka pro výběr porotců i jako policejní agentka. Ještě nikdy však nebyla příbuznou obviněné osoby.
Z nemocnice odvezla děti k Martine a zatelefonovala své sestře Betsey, která bydlela s manželem v Santa Barbaře.
„Bet, vyskytl se problém s mámou.“
„Co? Řekni mi, co se stalo.“ V hlase jinak rozmarné Betsey se ozývala jistá nabroušenost. Sestra byla o několik let mladší než Danceová, měla kudrnaté vlasy andílka a přelétala z jednoho povolání do druhého jako motýl ochutnávající květy.
Danceová jí vylíčila dosud známé podrobnosti.
„Ihned jí zavolám,“ prohlásila Betsey.
„Je v zadržovací cele. Vzali jí telefon. Zanedlouho se uskuteční slyšení o kauci. Pak budeme vědět víc.“
„Už tam jedu.“
„Možná to bude vhodnější později.“
„Jasně, samozřejmě. Jak je to vlastně vážné, Katie?“
Danceová zaváhala. Vzpomněla si na Harperovy klidné a odhodlané oči. Byly to oči misionáře. „Mohlo by to být zlé,“ řekla nakonec.
Domluvila se sestrou a odjela do soudní budovy, kde momentálně seděla vedle svého otce. Štíhlý a bělovlasý Stuart Dance byl ještě bledší než obvykle (na vlastní kůži si vyzkoušel, jaké nástrahy čekají na mořského biologa na oceánském slunci, a tak dnes nikdy neodložil opalovací krém a klobouček). Držel Danceovou kolem ramenou.
Edie strávila hodinu v zadržovací cele – v jakési přijímací zóně, kterou prošla řada pachatelů dopadených Danceovou. Kathryn dobře znala předepsaný postup: nejdříve člověku zabavili veškeré osobní věci, poté ověřili jeho totožnost a zapsali si o něm příslušné informace a nakonec ho posadili na celu, kde obklopen ostatními zadrženými mohl jen sedět a čekat.
Teprve za drahnou dobu předvedli zadrženého sem, do chladného a neosobního sálu, kde se mělo uskutečnit slyšení o kauci. Danceovou a jejího otce obklopovaly desítky rodinných příslušníků zadržených. Někteří zadržení na sobě měli civilní šaty, jiní byli v červených mundúrech okresu Monterey. Většinu jich tvořili mladí hispánští muži – Danceové neunikla spousta gangsterských tetování. Bylo tu i několik rozmrzelých bělochů, kteří působili otrhaněji než Hispánci a měli horší zuby a vlasy. Vzadu seděli advokáti ex offo a nechyběli ani ručitelé za kauci, kteří tu čekali na svých deset procent z mršiny.
Danceová zvedla hlavu a upřela oči na Edii, kterou právě přivedli do sálu. Pohled na matku v poutech jí drásal srdce. Edie sice nebyla v mundúru, ale její vlasy, obvykle dokonale upravené, vypadaly žalostně. Při příjmu jí sundali z krku podomácku vyrobený náhrdelník a také zásnubní a snubní prstem. Oči měla

Edie celé zarudlé.
Kolem se hemžili advokáti, z nichž někteří nepůsobili o mnoho elegantněji než jejich klienti – pouze advokát Edie Danceové byl v obleku, který po zakoupení ještě upravil krejčí. George Sheedy provozoval trestní právo na centrálním pobřeží už dvě desítky let. Měl bujné šedé vlasy, lichoběžníkovou postavu se širokými rameny a baryton, který by jistě dokázal vystřihnout úchvatnou verzi „Ol' Man River".
Po stručném telefonátu se Sheedym zatelefonovala Danceová z auta Michaelu 0'Neilovi, jehož zpráva o Ediině zatčení šokovala. Následně agentka zavolala státnímu zástupci okresu Monterey Alonzu Sandovalovi řečenému „Sandy".
„Právě jsem se o tom doslechl, Kathryn," zamumlal Sandoval vztekle. „Budu k tobě upřímný: úřad šerifa okresu Monterey sice Millarovu smrt vyšetřoval, ale netušil jsem, že Harper je ve městě kvůli tomu. A pak to okázalé zatčení…" Jeho hlas zněl hořce. „To bylo neodpustitelné. Jestli ministr spravedlnosti trval na trestním stíhání, mohl jsem zařídit, aby se vydala dobrovolně a abys ji přivezla ty."
Danceová mu věřila. Spolupracovala se Sandym řadu let a společně posadili do vězení spoustu mizerů, částečně i díky vzájemné důvěře.
„Ale jinak je mi líto, Kathryn. Monterey s tím případem nemá nic společného. Všechno má v rukou Harper a Sacramento."
Danceová mu poděkovala a zavěsila. Přinejmenším se jí podařilo zajistit, aby matčino slyšení o kauci proběhlo co nejdříve. Podle kalifornských zákonů závisí lhůta pro slyšení o kauci na uvážení policejního soudce. Na některých místech, například v Riverside nebo v Los Angeles, stráví zadržení na cele často i dvanáct hodin, než před soudce poprvé předstoupí. A protože se v tomto případě jednalo o obvinění z vraždy, nemusel policejní soudce stanovit kauci vůbec a mohl tuto otázku odložit až do oficiálního vznesení obžaloby, což v Kalifornii trvalo několik dnů.
Dveře na chodbu za sálem se neustále otevíraly a Danceová si všimla, že řada nově příchozích má na krku novinářské průkazy. Kamery do sálu nesměly, ale o to více tu bylo poznámkových bloků.
Cirkus…
„Edith Barbara Danceová," ohlásil soudní úředník a Kathrynina matka – se zasmušilým výrazem, zarudlýma očima a pouty na zápěstích – se postavila. Sheedy se k ní připojil. Vedle nich stál příslušník justiční stráže. Toto jednání se mělo týkat výlučně kauce; přiznávání či odmítání viny mělo přijít na řadu až později, při jednání o obžalobě. Harper požádal, aby byla na Edii uvalena vazba bez možnosti propuštění na kauci, což Danceovou nepřekvapilo. Její otec při prokurátorových drsných slovech ztuhl – Harper jeho ženu vykreslil jako nebezpečného Jacka Kevorkiana v sukních, který by v případě propuštění na kauci usmrtil několik dalších pacientů a poté uprchl do Kanady.
Stuart Dance očerňování své ženy nevěřícně poslouchal a lapal přitom po dechu.
„To je dobrý, táto," zašeptala mu do ucha dcera. „Oni tak prostě mluví." I jí však Harperova slova drásala srdce.
George Sheedy se stručně a jasně vyslovil za propuštění na čestné slovo a poukázal přitom na Ediin čistý trestní rejstřík a pevné kořeny ve společnosti.
Z policejního soudce – Hispánce s bystrýma očima, jenž se s Kathryn Danceovou setkal již dříve – vyzařoval značný stres, který Danceová snadno odhalila z jeho držení těla a výrazu v obličeji. Tento případ si rozhodně nepřál, neboť ho vázala loajalita k Danceové, přístupné a ochotné policejní agentce. Zároveň si však uvědomoval, že Harper je velká ryba z velkého města. A také si byl velmi dobře vědom přítomnosti novinářů.
Přetahovaná pokračovala.
Danceová se přistihla, že se jako profesionální policistka v myšlenkách vrací na začátek měsíce, přehrává si okolnosti kolegovy smrti a snaží se posoudit jednotlivá fakta. Koho zahlédla v nemocnici přibližně v době, kdy Juan zemřel? Jaká přesně byla příčina jeho smrti? A kde byla v tu dobu její matka?
Znovu zvedla hlavu a zjistila, že se na ni Edie upřeně dívá. Chabě se na matku usmála, ale ona si zachovala jalový výraz a otočila se zpátky k Sheedymu.
Nakonec udělal soudce kompromis a stanovil kauci na půl milionu dolarů, což nebylo u vraždy neobvyklé, ale zároveň tato částka nepředstavovala příliš velkou zátěž. Edie se Stuartem nebyli žádní boháči, ale vlastnili dům v Carmelu, který stál nedaleko od pláže, takže musel mít nejméně dvoumilionovou hodnotu. Rodiče ho mohli zastavit oproti kauci.
Harper přijal výrok se stoickým klidem – tvář měl vážnou a držení těla vzpřímené, ale uvolněné. Danceová to interpretovala tak, že navzdory relativnímu neúspěchu nepociťuje žádný stres. Připomínal jí losangeleského vraha s krycím jménem John Doe, kterého před časem vyšetřovala. Jedním z důvodů, proč se jí tak nesnadno odhalovaly zabijákovy lži, byla skutečnost, že když vysoce motivovaná a

soustředěná osoba lže ve jménu svých zájmů, dává najevo a pociťuje jen minimální stres. Tato definice rozhodně platila i pro Roberta Harpera.
Edie putovala zpátky do cely, zatímco Stuart vstal a zamířil za soudním úředníkem, aby s ním dohodl detaily kauce.
Když si Harper zapnul sako a s koženým výrazem se odebral ke dveřím, zastoupila mu Danceová cestu. „Proč to děláte?“
Harper si ji chladně změřil pohledem a neřekl nic.
„Mohl jste ten případ nechat na okrese Monterey,“ pokračovala Danceová. „Proč jste přijel až ze San Franciska? Jaké máte zadání?“ Hovořila tak hlasitě, aby ji slyšeli i reportéři sedící opodál.
„O tom s vámi nemohu diskutovat,“ prohlásil Harper odměřeně.
„Proč moje matka?“
„K tomu nemám co říct.“ Prokurátor se protáhl kolem Danceové, vyšel ze sálu a zamířil ke schodišti soudní budovy, kde se zastavil a začal rozmlouvat s novináři – těm měl očividně mnoho co říct.
Danceová se vrátila na tvrdou lavici a čekala na otce a matku. O deset minut později se k ní připojili George Sheedy a Stuart Dance.
Kathryn se otočila na otce: „Proběhlo to dobře?“
„Ano,“ odpověděl otec dutým hlasem. „Za jak dlouho bude venku?“
Stuart pohlédl na Sheedyho, který řekl: „Za deset minut, možná dřív.“
„Děkuji vám.“ Stuart podal advokátovi ruku. Danceová na něj vděčně kývla a Sheedy jim oznámil, že se vrací do kanceláře a okamžitě začne připravovat obhajobu.
Jakmile zmizel, obrátila se Danceová na otce: „Co nám odnesli z domu, tati?“
„Nevím. Ale sousedka říkala, že největší zájem jevili o garáž. Pojďme odtud pryč. Hnusí se mi to tu.“
Vyšli na chodbu. Několik reportérů spatřilo Danceovou a zamířilo k ní. „Agentko Danceová,“ zeptala se jedna žena, „je znepokojivé vědět, že vaše matka byla zatčena za vraždu?“
No, tak tomu se říká fikaná otázka. Danceová měla sto chutí odseknout reportérce něco sarkastického, ale vzpomněla si na pravidlo číslo jedna při styku s médii: předpokládej, že vše, co řekneš v přítomnosti reportéra, se objeví ve zprávách o šesté nebo na první stránce zítřejších novin. A tak se raději usmála a odvětila: „Nemám sebemenší pochybnosti, že tohle všechno je jen strašlivé nedorozumění. Moje matka pracuje už řadu let jako zdravotní sestra. Zasvětila kariéru zachraňování životů, nikoliv jejich ukončování.“
„Věděla jste, že podepsala petici podporující Jacka Kevorkiana a asistované sebevraždy?“
Ne, tohle Danceová nevěděla. A kladla si otázku, jak mohli novináři tuto informaci tak rychle odhalit. „Na to se budete muset zeptat jí,“ odpověděla. „Podepsat petici za změnu zákona však není totéž jako ho porušit.“
V tom okamžiku jí zazvonil telefon. Byl to 0’Neil. Danceová ustoupila do pozadí, aby mohla hovor přijmout.
„Už ji pouštějí na kauci, Michaele,“ oznámila mu.
Nastala chvíle ticha. „Dobře. Díkybohu.“
Danceová si uvědomila, že detektiv zřejmě volá kvůli něčemu jinému a že je to něco vážného. „Co jsi chtěl, Michaele?“
„Našli další kříž.“
„Opravdový pomník, anebo s budoucím datem?“
„S dnešním datem. A ten kříž je stejný jako první: větvičky a květinářský drátek.“
Danceová zoufale zavřela oči. Tohle už ne.
„Ale poslouchej mě,“ dodal 0’Neil. „Máme svědka. Člověka, který viděl, jak tam Travis ten kříž dává. Mohl si všimnout, kam pak jel, nebo si všimnout něčeho na něm, co by nám mohlo prozradit, kde se ukrývá. Můžeš ho vyslechnout?“
Danceová se znovu odmlčela. „Za deset minut jsem tam.“
0’Neil jí předal adresu a rozloučili se.
Kathryn se otočila k otci. „Táto, musím odjet. Moc mě to mrzí.“
Stuart upřel na dceru přívětivý, ale ztrápený obličej. „Cože?“
„Našli další kříž. Vypadá to, že se ten kluk chystá zaútočit na někoho dalšího. Ještě dnes. Ale máme svědka a já ho musím vyslechnout.“
„To je samozřejmé,“ řekl otec, ale jeho hlas zněl nejistě. Právě procházel strašlivou noční můrou – téměř stejně hroznou jako její máma – a přál si mít nablízku svou dceru, zkušenou agentku s konexemi.
Ona se však nemohla zbavit představy, jak Tammy Fosterová leží šílená strachy v kufru a kolem ní stoupá voda.
A také se nemohla zbavit myšlenek na oči Travise Brighama, na chladné a temné oči pod hustým obočím,

které probodávaly vlastního otce, jako by zvažoval, zda má vystoupit ze syntetického světa jako postava ze hry vyzbrojená nožem nebo mečem a rovnou otce zmasakrovat.
Musela odjet. Hned. „Mrzí mě to.“ Objala otce.
„Máma to pochopí.“
Danceová odběhla k autu a nastartovala motor. Když vyjížděla z parkoviště, letmo pohlédla do zpětného zrcátka a viděla, jak její matka vychází ze dveří zadržovací cely a upřeně hledí na odjíždějící dceru. Oči měla nehybné a její tvář neprozrazovala žádné emoce.
Danceová přesunula nohu na brzdový pedál. Poté však znovu přidala plyn a rozsvítila majáčky na mřížce chladiče. Máma to pochopí…
Ne, nepochopí, pomyslela si Danceová. Tohle absolutně nepochopí.

14

Ani po mnoha letech prožitých na Montereyském poloostrově si Kathryn Danceová tak úplně nezvykla na zdejší mlhu. Byla jako příšera neustále měnící tvar – jako postava z románů fantasy, které měl Wes tolik rád. Někdy to byly jen proužky dýmu, které obepínaly zemi a táhly se za člověkem jako duchové. Jindy to byly chuchvalce kouře převalující se v nížinách a na vozovce, které zatemňovaly všechno kolem.
Ze všeho nejčastěji to však byla hustá bavlněná přikrývka vznášející se několik desítek metrů ve vzduchu, napodobující mraky a zlověstně zatemňující prostor pod sebou.
Taková mlha byla i dnes.
Když Danceová uháněla po tiché silnici vedoucí přes státní pozemky mezi Carmelem a Pacific Grove a poslouchala v autě severoafrickou skupinu Raquy and the Cavemen známou svými perkusemi, přítmí pomalu houstlo. Zdejší krajinu tvořily převážně neudržované lesy plné borovic, dřišťálolistých dubů, eukalyptů a javorů, mezi nimiž prorůstalo husté křoví. Když dorazila na místo, rovnou projela za policejní linii a ignorovala přitom reportéry i televizní štáby. Jsou tu kvůli zločinu samotnému, anebo kvůli mé matce? přemýšlela cynicky.
Zaparkovala, pozdravila se s policisty a zamířila za Michaelem 0’Neilem. Společně pak došli ke krajnici ohraničené policejní páskou, kde byl nalezen druhý kříž.
„Jak se daří mámě?“ zeptal se 0’Neil.
„Moc dobře ne.“
Danceová byla moc ráda, že je 0’Neil tady. Emoce se v ní náhle nafoukly jako balónek a chvíli ze sebe nedokázala vypravit jediné slovo – před očima jí vytanul obraz matky v poutech a také rozmíška se sociální pracovnicí kvůli vlastním dětem.
Detektiv jí nemohl pomoci, a tak se na ni alespoň slabě usmál. „Viděl jsem tě v televizi.“
„V televizi?“
„Kdo byla ta ženská, která vypadala jako Oprah Winfreyová? Ta, kterou jsi hodlala zatknout?“
Danceová si povzdechla. „Oni to natočili?“
„Vypadalas…,“ 0’Neil chvíli hledal vhodný výraz, „impozantně.“
„Chtěla odvézt děti na sociálku.“
0’Neil se zatvářil šokovaně. „Za tím stojí Harper. Je to jeho taktika. Ale zřejmě nepředpokládal, že mu budeš chtít zatknout děvečku. Taky bych se s nimi v té věci nepáral.“
„Podařilo se mi sehnat Sheedyho,“ dodala Danceová.
„George? To je dobře. Je tvrdý. A ty budeš tvrdost potřebovat.“
„Jo, a Overby pak vpustil Harpera na CBI. Nechal ho prohledávat moje spisy.“
„Ne!“
„Podle mě se chtěl podívat, jestli jsem nezametala pod koberec důkazy nebo nemanipulovala s protokoly o případu Juana Millara. Overby říkal, že si Harper prohlížel i spisy ve tvé kanceláři.“
„Na úřadu šerifa?“ vyhrkl 0’Neil. Jeho vztek byl viditelný jako světlice uprostřed noci. „Věděl Overby, že se Harper chystá obvinit Edii?“
„To nevím. Ale přinejmenším ho mělo napadnout: co má nějaký chlápek ze San Franciska co šťourat v našich spisech? Prý ‚hodnocení vytíženosti‘. Vždyť je to směšné.“ Také její vztek nyní vzplanul a Danceová měla co dělat, aby ho uhasila.
Přiblížili se k místu u krajnice, na kterém stál kříž. Vypadal téměř stejně jako ten předchozí: ulámané větve spojené drátkem a lepenkový kotouč s dnešním datem.
Pod křížem ležela další kytice rudých růží.
Danceová se nemohla zbavit vtíravé otázky: čí vraždu reprezentuje tento kříž?

Tento a po něm deset dalších.
Pachatel ho vztyčil na opuštěném úseku špatně vydlážděné silnice asi půldruhého kilometru od moře. Málo frekventovaná komunikace sloužila jako spojka na dálnici 68, ale mnoho řidičů ji neznalo. Paradoxně to byla jedna z cest, které měly vést k nové dálnici, o níž psal Chilton ve svém blogu.
Na boční cestě kousek od kříže pak stál 0'Neilem avizovaný svědek – podle zběžného pohledu asi čtyřicetiletý obchodník s realitami nebo pojišťovák. Měl buclatou postavu a jeho břicho napínalo modrou společenskou košili daleko před opasek, který rovněž dostával pěkně zabrat. Vlasy mu ustupovaly z čela a Dan-ceová si na jeho kulatém čele a plešatějícím temeni všimla několika pih od slunce. Postával vedle Hondy Accord, která už zažila lepší časy.
Policisté k němu zamířili a 0'Neil řekl Danceové: „To je Ken Pfister."
Danceová mu podala ruku. 0'Neil prohlásil, že půjde dohlédnout na ohledání místa činu, a odešel na protější stranu silnice. „Povězte mi, co jste viděl, pane Pfistere."
„Travise. Travise Brighama."
„Víte jistě, že to byl on?"
Pfister přikývl. „Viděl jsem na internetu jeho fotku, když jsem byl asi před půl hodinou na obědě. Podle toho jsem ho poznal."
„Můžete mi říct, co jste přesně viděl?" zeptala se Danceová. „A kdy?"
„Jasně, bylo to dneska dopoledne kolem jedenácté. Měl jsem jednání v Carmelu. Šéfuju pojišťovně Allstate," dodal muž hrdě.
Takže jsem tě odhadla správně, pomyslela si Danceová.
„Vyjel jsem asi v deset čtyřicet a vracel jsem se touhle zkratkou do Monterey. Už aby otevřeli tu novou dálnici, viďte?"
Danceová se neúčastně usmála – vlastně to ani úsměv nebyl.
„Zajel jsem na tuhle boční silnici," ukázal Pfister, „abych vyřídil pár telefonátů." Zeširoka se usmál. „Nikdy netelefonuju za jízdy. To je moje pravidlo."
Danceová ho zvednutím obočí vybídla, aby pokračoval.
„Podíval jsem se z okna a viděl, jak kráčí po krajnici. Z tohohle směru. Neviděl mě. Divně šoupal nohama a připadalo mi, že mluví sám se sebou."
„Co měl na sobě?"
„Takovou tu mikinu s kapucí, jaké kluci mívají."
Á, s kapucí.
„Jakou měla barvu?"
„To už si nevzpomínám."
„Co bunda, kalhoty?"
„Je mi líto. Moc jsem mu nevěnoval pozornost. V tu chvíli jsem ještě nevěděl, kdo to je – o tom kříži u cesty jsem do té doby neslyšel. Věděl jsem jen, že je divný a že z něj jde trochu strach. V jedné ruce nesl ten kříž a ve druhé měl nějakou zdechlinu."
„Zdechlinu?"
Pfister přikývl. „Jo, veverku, sviště nebo něco takového. Měla podřezané hrdlo." Šmikl si prstem přes krk.
Zvěrstva na zvířatech Danceová z duše nesnášela. Přesto dokázala zachovat klidný tón, když se zeptala: „Bylo to zvíře čerstvě zabité?"
„Myslím, že ne. Moc krve jsem neviděl."
„Dobrá, a co se stalo pak?"
„Pak se rozhlédl po silnici, a když nikoho neviděl, otevřel batůžek a…"
„Moment, on měl batůžek?"
„Přesně tak."
„Jakou měl barvu?"
„Ehm, černou. Vím to docela jistě. A pak z něj vytáhl takovou malou lopatu, jaká se nosí na táboření. Rozložil ji, vyhloubil díru a zarazil kříž do země. A pak…, tohle bylo ze všeho nejdivnější. Pak zahájil takový rituál. Třikrát obešel kříž a vypadal, že u toho zpívá."
„Zpívá?"
„Přesně tak. Mumlal různé věci. Ale neslyšel jsem co."
„A pak?"
„Pak sebral tu veverku a znova obešel kříž – tentokrát pětkrát. Počítal jsem to. Nejdřív třikrát a pak pětkrát… Možná to bylo nějaké sdělení nebo nějaký signál pro někoho, kdo by mu třeba rozuměl."
Danceová si již dříve všimla, že od vydání Da Vinciho kódu má spousta svědků sklon dešifrovat vlastní

pozorování, místo aby jednoduše vyklopili, co viděli.
„Každopádně pak otevřel ten batůžek znovu a vytáhl z něj kámen a nůž. Nabrousil kamenem čepel a přiložil nůž nad veverku. Myslel jsem, že ji rozřeže, jenže on ne. Jen jsem viděl, jak opět pohybuje rty, načež tu veverku zabalil do nějakého podivného žlutého papíru, který vypadal jako pergamen, a ten strčil zpátky do batůžku. Pak pronesl nějakou závěrečnou věc a vyrazil po cestě zpátky. Klusem. Jako nějaké zvíře."
„A co jste pak udělal vy?"
„Normálně jsem odjel a absolvoval pár dalších jednání. Vrátil jsem se do kanceláře, zapnul si internet a našel tam zprávy o tom klukovi. Prohlídl jsem si jeho fotku a zhrozil jsem se. A hned jsem volal policii."
Danceová mávnutím ruky přivolala Michaela 0'Neila.
„Michaele, tohle je zajímavé. Pan Pfister nám doopravdy pomohl."
0'Neil děkovně kývl.
„Mohl byste teď zopakovat detektivu 0'Neilovi, co jste viděl?"
„Jistě." Pfister začal znovu líčit, jak zajel na vedlejší cestu, aby si mohl zavolat. „Ten kluk nesl nějaké mrtvé zvíře. Myslím, že veverku. Nejdřív třikrát prošel v kruhu bez ní, pak zarazil do země ten kříž a obešel ho ještě pětkrát. Celou dobu si něco mumlal. Něco divného. Jako by mluvil cizí řečí."
„A pak?"
„Pak zabalil tu veverku do pergamenu a přidržel nad ní nůž. Znovu přitom něco říkal v tom divném jazyce. A pak odešel."
„Zajímavé," prohlásil 0'Neil. „Máš pravdu, Kathryn."
V tu chvíli si Danceová sundala z očí brýle se světle růžovými obroučkami, vyleštila je a ladným pohybem je vyměnila za brýle s hrubými černými rámečky.
0'Neil její dravčí brýle ihned poznal a vzdálil se. Danceová přikročila k Pfisterovi a vstoupila mu do osobní proxemické zóny. Okamžitě viděla, že pojišťovák cítí ohrožení.
Dobře.
„Takže, Kene, já vím, že mi lžete. A potřebuji, abyste mi řekl pravdu."
„Já že lžu?" Pfister šokovaně zamžoural.
„Přesně tak."
Pfister byl ve lhaní velice dobrý, ale prozradily ho některé poznámky a některé projevy chování. Zpočátku pramenilo její podezření z analýzy založené na obsahu: z hodnocení, co subjekt říká, nikoliv jak to říká. Některá jeho vysvětlení zkrátka zněla příliš neuvěřitelně, než aby mohla být pravdivá. Třeba když tvrdil, že chlapce neznal a že nikdy neslyšel o útoku s křížem u cesty – a přitom se podle všeho pravidelně připojoval na internet a díval se na zprávy. Nebo když prohlásil, že Travis měl na sobě mikinu s kapucí, což tvrdilo i několik příspěvků v Chiltonově zpravodaji, a přitom si nevzpomínal na její barvu – ve skutečnosti si lidé mnohem lépe pamatují barvu svršků než svršky samotné.
Kromě toho dělal Pfister často odmlky – lháři se tím snaží získat čas na vymýšlení věrohodných lživých odpovědí. A také použil nejméně jedno ilustrační gesto, totiž prst na hrdle. Lháři to podvědomě dělají, aby zesílili svá vymyšlená tvrzení.
Když tedy Danceová pojala podezření, podrobila pojišťováka zrychlenému testu pravdomluvnosti: chce-li vyšetřovatel stanovit, zda subjekt lže, požádá ho, aby svou výpověď několikrát zopakoval. Člověk, který mluví pravdu, může své vyprávění malinko pozměnit a také si často vybavuje věci, na které poprvé zapomněl. Chronologie událostí však zůstává vždy stejná. Lhář naopak ve svém smyšleném vyprávění často mění sled událostí. A právě to se stalo ve chvíli, kdy Pfister opakoval svou verzi před 0'Neilem: popletl si totiž, kdy přesně chlapec zarazil kříž do země.
Pravdomluvní svědkové si navíc mohou během druhého vyprávění vzpomenout na nové skutečnosti, avšak ty jsou jen zřídkakdy v rozporu s první verzí. Napoprvé Pfister řekl, že si Travis něco šeptal, ale on jeho slova neslyšel. Druhá verze však už obsahovala také zmínku, že pojišťovák Travisovým slovům nerozuměl, ale že byla divná, což naznačovalo, že je musel slyšet.
Danceová proto dospěla k nepochybnému závěru, že si Pfister vymýšlí.
Za jiných okolností by vedla vyšetřování rafinovaněji a pokusila se svědka přimět k tomu, aby jí sám prozradil pravdu. Tohoto konkrétního svědka však odhadla na společenského lháře, jenž by kvůli svým osobnostním rysům a nestálým postojům musel být vyslýchán dlouho a tvrdě, než by konečně vyklopil pravdu. A na to neměla Danceová čas. Druhý kříž obsahující dnešní datum naznačoval, že Travis možná právě nyní plánuje další útok.
„Takže, Kene, máte hodně blízko k tomu, abyste šel do vězení."
„Cože? Ne!"

Danceové by teď přišla vhod týmová spolupráce. Pohlédla proto na 0'Neila, který řekl: „To se ví, že ano. A my potřebujeme znát pravdu."
„Ale prosím vás. Podívejte…" Nic, nač by se mohli podívat, však neukázal. „Já nelhal! Vážně. Všechno, co jsem vám řekl, je pravda."
Tohle už byl malinký posun oproti ujištění, že Pfister skutečně viděl, co tvrdil. Proč si provinilci vždycky myslí, že jsou strašně chytří? „Byl jste skutečně svědkem toho, co jste mi řekl?" zeptala se Danceová.
Pfister její laserový pohled nevydržel a zadíval se stranou. Svěsil ramena. „Ne. Ale všechno je to pravda. Vím to!"
„Jak to můžete vědět?" zeptala se Danceová.
„Protože jsem četl, že ho někdo viděl dělat, co jsem vám řekl. Bylo to v tom blogu. V Chiltonově zpravodaji."
Danceová přesunula pohled na 0'Neila. Jeho výraz byl stejný jako ten její. „Proč jste lhal?" dotázala se.
Pojišťovák zvedl ruce. „Chtěl jsem, aby si lidé více uvědomovali nebezpečí. Říkal jsem si, že by si měli dávat větší pozor, když tu řádí ten psychopat. Měli by být pozornější, obzvláště na své děti. Na děti musíme dávat pozor, že ano?"
Danceová si všimla pohybu jeho ruky a zaslechla drobné zadrhnutí v jeho hlase. Teď už jeho manýry při lži znala. „Kene? Na tohle nemáme čas."
0'Neil vytáhl pouta.
„Ne, ne. Já…" Svěsil hlavu v dokonalé kapitulaci. „Udělal jsem pár špatných obchodů. Mám splácet půjčky a nemám na splátky. A tak jsem…" Povzdechl si.
„A tak jste lhal, abyste se stal hrdinou? Abyste získal publicitu?" 0'Neilův obličej prozrazoval znechucení. Pohlédl na zpravodajské štáby vyčkávající za policejní páskou necelých padesát metrů odtud.
Pfister začal protestovat, ale pak svěsil ruku. „Ano. Omlouvám se."
0'Neil si zapsal cosi do bloku. „Budu si o tom muset promluvit se státním zástupcem."
„Ach, prosím vás… Promiňte."
„Takže jste ho vůbec neviděl, ale věděl jste, že někdo před chvíli vztyčil ten kříž, a věděl jste, kdo to je."
„Prostě jsem dostal takový nápad. Totiž…, vlastně ano. Věděl jsem to."
„Proč jste čekal několik hodin, než jste nám to oznámil?" obořila se na něj Danceová.
„Já…, bál jsem se. Měl jsem strach, že tu někde pořád vyčkává."
0'Neil se zeptal zlověstně hlubokým hlasem: „A to vám nedošlo, že když nám budete vykládat ty nesmysly o rituálních obětech, můžete obrátit vyšetřování naprosto špatným směrem?"
„Myslel jsem si, že už všechny tyhle věci víte. Vždyť se o nich psalo v tom blogu. Takže to musí být pravda, ne?"
„Dobrá, Kene," řekla Danceová trpělivě. „Začněme znovu."
„Jistě. Jak si přejete."
„Opravdu jste měl tu schůzku?"
„Ano, paní."
Pfister se tak zoufale ráchal v poslední fázi emocionální reakce na vyšetřování – ve fázi akceptace a přiznání –, že se Danceová téměř rozesmála. Náhle byl pojišťovák ztělesněním spolupráce.
„A co se stalo pak?"
„Prostě jsem jel po silnici a zastavil tady na té boční cestě." Rázně si ukázal pod nohy. „Když jsem odbočil, žádný kříž tu ještě nebyl. Vyřídil jsem pár telefonátů, otočil jsem se a vrátil se na křižovatku. Dával jsem přednost a přitom se rozhlédl po silnici. A on už tam byl." Znovu ukázal rukou, tentokrát na kříž. „Jeho jsem vůbec neviděl. O té kapuci a ostatních věcech jsem si přečetl v blogu. Můžu jenom říct, že jsem na krajnici nikoho nepředjížděl, takže se musel vynořit z lesa. Přiznávám, že jsem věděl, co ten kříž znamená. A k smrti mě to vyděsilo. Vždyť ten vrah byl přímo tam, přímo přede mnou!" Kysele se zasmál. „Kdybyste viděli, jak rychle jsem zamkl dveře… Nikdy v životě jsem neudělal nic statečného. Ne jako můj táta. Ten byl hasič, dobrovolník."

Toto se Kathryn Danceové stávalo často. Nejdůležitějším aspektem vyšetřování a výslechu je umět dobře poslouchat, nestranně a pozorně. A protože si Danceová tuto schopnost dennodenně tříbila, měli svědkové i podezřelí sklon pohlížet na ni spíše jako na terapeutku. Nebohý Ken Pfister si právě vyléval srdce.
Jenže to by musel ležet na gauči někomu jinému. Pitvat se v jeho démonech nebylo Kathryniným úkolem. 0'Neil se právě díval do lesa. Na základě Pfisterovy původní výpovědi totiž policisté prohledávali krajnici.
„Pojďme se radši mrknout na ten les." Sežehl Pfistera zlověstným pohledem. „Snad nám aspoň tohle k

něčemu bude.“ Povolal k sobě několik policistů a společně zamířili přes silnici do lesa.
„Když jste na výjezdu z vedlejší cesty dával přednost,“ oslovila Danceová Pfistera, „mohl řidič na hlavní silnici podle vás něco vidět?“
„Já nevím. Možná ano, pokud tam Travis ještě byl. Musel na něj mít lepší výhled než já.“
„Pamatujete si značku a typ vozidla?“
„Ne, bylo to tmavé auto, dodávka nebo náklaďák. Ale pamatuju si, že bylo erární.“
„Erární?“
„Jo, vzadu mělo napsáno slovo ‚státní‘.“
„A typ organizace si nepamatujete?“
„Ten jsem neviděl. Čestné slovo.“
Tato informace mohla být užitečná. Policie bude moci kontaktovat všechny kalifornské státní organizace, jejichž vozidla se v osudnou dobu pohybovala na tomto místě. „Dobře.“
Tato vlažná pochvala zjevně uvedla Pfistera do vytržení.
„No dobrá. Můžete jít, Kene. Ale nezapomeňte, že se nad vámi stále vznáší hrozba žaloby.“
„Ano, jistě, samozřejmě. Heleďte, mně je to vážně líto. Nechtěl jsem udělat nic špatného.“ Odpelášil pryč.
Když Danceová přecházela přes cestu, aby se připojila k 0’Nei-lovi a ohledávacímu týmu pátrajícímu v lese, sledovala, jak zdeptaný pojišťovák nasedá do svého otlučeného auta.
Vždy i se o těchhle věcech psalo v tom blogu. Takže to musí být pravda, ne?

Chtěla umřít.
Kelley Morganová mlčky prosila, aby byly její modlitby vyslyšeny. Ty zplodiny ji dusily. Zrak měla v tahu, na plicích ji pálilo a oči i nos měla zanícené.
Ta bolest…
Ještě děsivější však byla představa, co se s ní teď děje – představa strašlivých změn na kůži a v obličeji v důsledku působení chemických látek.
Její myšlenky byly rozostřené. Vůbec si nepamatovala, jak ji Travis vláčel ze schodů. K vědomí přišla až tady, v potemnělém otcově vinném sklípku, připoutaná řetězem k trubce. Na ústech měla pásku a krk ji bolel v místě, kde ji Travis napůl uškrtil.
A pak zřejmě nalil na podlahu tu chemikálii, která ji pálila v očích, v nose i v hrdle. A taky ji nelítostně dusila.
Dusila, dusila…
Kelley se pokusila křičet. Bylo to zbytečné, protože jí ústa zakrývala páska. Kromě toho tu nebyl nikdo, kdo by ji slyšel. Všichni členové rodiny byli pryč a vrátit se měli až za drahnou dobu.
Ta bolest…
Začala se vzpouzet, zapřela se nohama a pokusila se vytrhnout měděnou trubku ze zdi. Kov však nepovolil. Zabij mě!
Kelley chápala, co Travis Brigham dělá. Mohl ji uškrtit – stačilo udržet stisk o pár minut déle. Nebo ji zastřelit. Jenže jemu to nestačilo. Ne, ten dement a perverzák si to s ní chtěl vyřídit tak, že jí zničí vzhled. Chemické výpary jí sežerou obočí a řasy, zničí její hladkou kůži a dost možná jí způsobí i vypadání vlasů. On nechce, aby umřela, kdepak: on ji chce proměnit ve zrůdu.
Ten uhozenej magor s podělaným ciferníkem, ten dement, ten perverzák… Chce z ní udělat totéž, čím je on sám.
Zabij mě, Travisi. Proč jsi mě prostě nezabil?
Pomyslela na tu masku. Proto ji tady nechal. Byl to vzkaz, který jí měl připomínat, jak bude vypadat, až ta chemikálie dokoná své dílo.
Hlavu měla svěšenou a ramena také. Schlíple se opírala o zeď. Já chci umřít.
Začala se zhluboka nadechovat pálícím nosem. Všechno kolem ní jako by teď uvadalo. Bolest pomíjela, myšlenky odcházely a spolu s nimi se vytrácelo i její dušení, pálení v očích a slzy.
Odplouvala zpět do nevědomí. Světlo se měnilo ve tmu.
Zhluboka, dýchej víc zhluboka.
Vdechuj ten jed do plic.
Jo, funguje to!
Děkuji.
Bolest se zmenšovala, starosti se rozplývaly.
Ztrácející se vědomí vystřídala hřejivá úleva, a než Kelley zcela obklopila temnota, napadla ji poslední konejšivá myšlenka, že teď už bude konečně před všemi obavami v bezpečí.

Když Danceová stála vedle kříže u cesty a upřeně se dívala na květiny, vylekalo ji cvrlikání jejího telefonu – tentokrát už to nebyla hudba z kresleného seriálu; nastavila si vyzvánění zpět na tovární melodii. Pohlédla na displej.
„Ahoj, Týdžeji.“
„Ahoj, šéfová. Takže další kříž, jo? Zrovna jsem se to doslechl.“
„Jo, a navíc s dnešním datem.“
„Panejo. S dnešním?“
„Jo. Co jsi zjistil?“
„Zrovna jsem v Bagel Expressu. Je to divné, ale nikdo tu o Tra-visovi v podstatě nic neví. Normálně chodil do práce, ale jinak si hleděl svého. S nikým se nestýkal, moc toho nenamluvil a po práci jel rovnou domů. Akorát s jedním klukem se trochu bavil o internetových hrách. Ale to je všechno. Nikdo nemá tušení, kam mohl odjet. Jo, a jeho šéf prohlásil, že chtěl Travise tak jako tak vyhodit. Od chvíle, co se objevily příspěvky na tom blogu, se stal i on terčem výhrůžek. Zmenšily se mu tržby. Zákazníci se k němu bojí chodit.“
„Dobrá, takže se vrať do kanceláře. Potřebuju, abys zatelefonoval všem státním organizacím, jejichž auta se mohla dnes dopoledne pohybovat v okolí. Pátráme po vozidle, jehož řidič tu mohl Travise zahlédnout. Bohužel neznám značku ani číslo. Pravděpodobně mělo tmavou barvu, ale pro jistotu se zaměř na všechny.“ Sdělila mu, co Pfister viděl. „Takže zkus správu parků, správu silnic, státní rybářství, životní prostředí, prostě co tě napadne. A taky zjisti, jestli má Travis mobilní telefon a u kterého je operátora. Ať ho zkusí vystopovat. Chtěla jsem to udělat už dřív.“
Rozloučili se a Danceová zatelefonovala matce. Žádná odpověď. Zkusila tedy otce, který se jí ozval po druhém zazvonění.
„Katie.“
„Je v pořádku?“
„Ano. Jsme doma, ale balíme se.“
„Cože?“
„Ti demonstranti od nemocnice…,“ vysvětlil jí Stuart. „Zjistili, kde bydlíme. A momentálně zevlují před domem.“
„Ne!“ Danceová běsnila vzteky.
„Je zajímavé sledovat, jak se sousedi vracejí z práce a vidí u nás desítky lidí s cedulemi, které nás označují za vrahy,“ řekl otec chmurně. „Jeden z těch plakátů byl docela vtipný. Stálo na něm: ‚Danceová – tanec smrti‘. Klobouk dolů.“
„Ach, tati.“
„A někdo nám na hlavní dveře nalepil plakát Ježíše. Jak ho křižují. Myslím, že Edii obviňují i z tohohle.“
„Můžu vám anonymně sehnat pokoj v hotelu, který používáme pro svědky.“
„George Sheedy nám už sehnal pokoj pod falešným jménem,“ odpověděl Stuart. „Nevím, jak to cítíš ty, zlato, ale myslím, že máma by moc ráda viděla děti. Dělá si starosti, jak moc se vylekaly, když do nemocnice vtrhla policie.“
„To je skvělý nápad. Vyzvednu je od Martine a odvezu je k vám. Kdy se máte ubytovat?“
„Za dvacet minut.“ Otec jí sdělil adresu.
„Můžu s ní mluvit?“
„Momentálně telefonuje s Betsey. Uvidíš se s ní, až přivezeš děti. Už k nám ohledně vyšetřování jede i Sheedy.“
Rozloučili se. 0’Neil se mezitím vrátil z lesa a Danceová se ho zeptala: „Našli jste něco?“
„Nějaké otisky, které nám k ničemu nejsou, a špetku stopových důkazů – šedé vlákno podobné tomu, které jsme našli už dříve, a cár hnědého papíru. A taky ovesnou vločku nebo nějaké zrnko. Napadlo mě, že může pocházet z nějakého pečiva. Peter už na ni čeká. Udělá nám analýzu, co nejrychleji to půjde.“
„To je skvělé pro pozdější obžalobu. Jenže my teď potřebujeme něco, co nám prozradí, kde se skrývá.“
A byla tu i další otázka: na koho zaútočí příště?
Když Danceová vytahovala telefon, aby zatelefonovala Jonu Bolingovi, přístroj se rozdrnčel. Danceová se té náhodě chabě usmála. Na displeji svítilo jeho jméno.
„Zdravím vás, Jone,“ řekla.
Když však poslouchala jeho slova, její úsměv rychle pohasl.

Kathryn Danceová vystoupila z auta před domem Kelley Mor-ganové.
Ohledávači z úřadu šerifa okresu Monterey tady už byli a spolu s nimi i desítka dalších státních i městských policistů.
Nechyběl ani hrozen reportérů, z nichž většina se vyptávala na místo pobytu Travise Brighama. Proč vlastně CBI, úřad šerifa nebo montereyská městská policie dosud nikoho nezatkly? Jak těžké může být dopadení sedmnáctiletého smrkáče, který chodí po světě oblečený jako vrazi z Columbine a Virginské techniky? Který nosí nože a mačety, obětuje zvířata při bizarních rituálech a zanechává vedle veřejných komunikací kříže?
je velmi aktivní v počítačových hrách. A mladí lidé, kteří jsou dobří v těchto hrách, si dokážou osvojit velmi rafinované metody boje a útěku…
Danceová reportéry ignorovala, protáhla se pod policejní páskou a došla k sanitce, která stála nejblíže u domu. Ze zadních dveří právě vystupoval soustředěný mladý zdravotník s ulízanými tmavými vlasy. Zaklapl dveře a zabouchal na bok vozu.
Hranatá sanitka vezoucí Kelley, její matku a jejího bratra bleskurychle vyrazila na pohotovost.
Danceová přistoupila k Michaelu 0'Neilovi a zdravotníkovi. „Jak je na tom?"
„Pořád je v bezvědomí. Napojili jsme ji na přenosný ventilátor." Zdravotník pokrčil rameny. „Zatím nereaguje. Nezbývá než čekat."
Byl téměř zázrak, že Kelley vůbec zachránili.
Děkovat za to mohli Jonathanu Bolingovi. Když profesor obdržel zprávu, že se našel druhý kříž, otevřel si Chiltonův zpravodaj a začal horečně identifikovat příspěvky kritizující Travise tím, že porovnával nicky – uživatelská jména – s informacemi z komunitních serverů a dalších zdrojů. Srovnával dokonce i gramatiku, volbu slov a větnou skladbu příspěvků ze Zpravodaje s příspěvky na komunitních serverech a v internetových školních ročenkách, aby odhalil anonymní přispěvatele. Do práce zapojil i své studenty. Nakonec se jim podařilo odhalit dvanáct místních lidí, kteří se na blogu o Travisovi vyjadřovali nejkritičtěji. Před půl hodinou pak Danceové zatelefonoval a nadiktoval jí jejich jména. Agentka okamžitě poručila Týdžejovi, Reyi Carra-neovi a urostlému Alu Stempleovi, aby začali potenciální oběti obvolávat a varovat je, že mohou být v ohrožení. Přispěvatelka s nickem BellaKelley, pravým jménem Kelley Morganová, se jim však stále nehlásila. Její matka vypověděla, že Kelley měla mít schůzku s kamarády, jenže na ni nedorazila.
Stemple tedy poslal do domu zásahový tým.
Danceová teď na něj pohlédla a chvíli ho sledovala, jak sedí na schodišti před domem. Ramenatý čtyřicátník s oholenou hlavou se ze všech zaměstnanců CBI nejvíce blížil kovbojovi. Vyznal se ve zbraních, miloval taktické operace a byl až patologicky nemluvný s výjimkou situací, kdy se řeč stočila na lov a rybaření (v důsledku čehož absolvoval až dosud s Danceovou jen minimum společenských rozhovorů). Momentálně opíral své mohutné tělo o zábradlí na terase a dýchal z kyslíkové masky připojené k zelené bombě.
Zdravotník kývl jeho směrem. „Bude v pořádku. Dobré skutky má vybrané do konce roku. Travis tu holku připoutal řetězem k vodovodní trubce. A Al tu trubku holýma rukama vytrhl ze zdi. Problém byl v tom, že mu to trvalo deset minut. Nadýchal se spousty výparů."
„Je ti dobře, Ale?" křikla na kolegu Danceová.
Stemple cosi zahuhlal do masky. Ze všech emocí v něm převládala znuděnost. A Danceová z jeho očí vyčetla i podráždění – nejspíš proto, že nedostal možnost pachatele zastřelit.
Zdravotník se otočil k O'Neilovi s Danceovou. „Ale měli byste něco vědět. Když jsme Kelley vytáhli, byla ještě asi minutu nebo dvě při vědomí. A řekla mi, že Travis měl pistoli."
„Pistoli? On je ozbrojený?" Danceová s 0'Neilem si vyměnili znepokojené pohledy.
„Takhle to říkala. A pak už se mi ztratila. Nic dalšího jsme z ní nedostali."
Ach ne. Labilní adolescent se střelnou zbraní. Podle Kathrynina názoru nic horšího neexistovalo.
0'Neil zatelefonoval informace o zbrani na úřad šerifa, odkud ji předali všem policistům zapojeným do pátrání po Travisovi.
„Co to bylo za plyn?" zeptala se Danceová zdravotníka, když kráčeli k další sanitce.
„To zatím nevíme jistě. Ale každopádně byl toxický."
Ohledávací tým pečlivě odebíral důkazy, zatímco další tým pátral po svědcích v okolí. Všichni lidé na ulici byli znepokojení, všichni vyjadřovali účast. Zároveň však byli všichni vystrašení, takže žádné svědectví neposkytli.
Možná však prostě a jednoduše žádní svědkové nebyli. Stopy po pneumatikách v kaňonu za domem

naznačovaly, že chlapec mohl přijet a zaútočit na Kelley Morganovou zcela nepozorovaně.
Po chvíli za nimi přišel jeden z členů ohledávacího týmu a v průhledném důkazním sáčku nesl cosi, co vypadalo jako strašidelná maska.
„Co je sakra tohle?“ zeptal se 0’Neil.
„Tuhle masku jsme našli přivázanou ke stromu za oknem jejího pokoje a obrácenou obličejem dovnitř.“
Maska byla ručně vyrobená z papírmašé a pomalovaná bílou a šedou barvou. Z lebky trčely kostnaté hroty připomínající rohy. Obrovské oči měly černou barvu a úzké rty byly sešité k sobě a zkrvavené.
„Chtěl tu chudinku vyděsit. Představte si, že se podíváte z okna a spatříte tohle.“ Danceová se doopravdy otřásla.
0’Neil musel vyřídit nějaký telefonát, a tak Kathryn mezitím zavolala Bolingovi. „Jone.“
„Jak je na tom?“ zeptal se profesor horlivě.
„Je v komatu. Nevíme, jak to s ní dopadne. Ale přinejmenším jsme jí zachránili život. Vy jste jí zachránil život. Děkuji vám.“
„Zasloužil se o to i Rey. A moji studenti.“
„Ale přesto. Vůbec nevíme, jak vám poděkovat.“
„Našli jste nějaké stopy po Travisovi?“
„Nějaké ano.“ O strašidelné masce se Danceová raději nezmínila. Ve sluchátku se jí pípnutím ohlásil příchozí hovor. „Musím končit. Pátrejte po těch jménech dál, Jone.“
„Dělám na tom,“ ujistil ji profesor.
Danceová se usmála, ukončila hovor a přijala další. „Týdžeji? „Co ta holka?“
„Zatím nevíme. Moc dobře to s ní nevypadá. Co jsi zjistil?“
„Moc jsem neuspěl, šéfová. V okolí se dnes dopoledne pohybovalo zhruba osmnáct dodávek, náklaďáků, SUVéček a jiných aut registrovaných na stát Kalifornie. Jenže žádné z těch, které se mi podařilo vypátrat, se nenacházelo poblíž místa, kde se našel ten kříž. A pokud jde o Travisův telefon, jeho operátor tvrdí, že si vytáhl z přístroje baterii. Případně ho zničil. Každopádně ho nemůžou vystopovat.“
„Díky. Mám pro tebe pár dalších úkolů. Pachatel tady zanechal masku.“
„Masku? To jako škrabošku?“
„Ne. Podle vzhledu má spíš rituální charakter. Řeknu ohledá-vačům, ať ji nejdřív vyfotí a pošlou tobě a teprve pak ji odvezou do Salinas. Pokus se vypátrat její zdroj. A taky všechny upozorni, že je pachatel ozbrojený.“
„Propána, šéfová. Čím dál tím líp.“
„Chci vědět, jestli v okrese nejsou hlášeny nějaké krádeže zbraní. A pak zjisti, jestli nemá nějakou zbraň registrovánu jeho otec nebo kterýkoliv jiný příbuzný. Projdi databázi. Třeba se nám podaří tu pistoli identifikovat.“
„Jasně… Jo, chtěl jsem ti říct, že jsem slyšel o tvé mámě.“ Týdžejův hlas teď zněl ještě zasmušileji. „Můžu ti nějak pomoct?“
„Díky, Týdžeji. Stačí, když něco zjistíš o té masce a zbrani.“
Zavěsili a Danceová si znovu prohlédla masku. Nemohou být ty zvěsti přece jen pravdivé? ptala se sama sebe. Neprovozuje Travis nějaké rituální obřady? K příspěvkům na blogu se sice stavěla skepticky, ale nedělá nakonec chybu ona, když jim nevěnuje patřičnou pozornost?
Za pár minut se jí Týdžej ozval znovu. V uplynulých dvou týdnech nebyla žádná krádež zbraní hlášena. Detektiv prohledal i státní databázi střelných zbraní. Kalifornie je k nákupu krátkých palných zbraní benevolentní, ale veškeré transakce se musí uskutečnit přes autorizovaného prodejce a řádně zaevidovat. Robert Brigham, Travisův otec, vlastnil revolver značky Colt ráže.38.
Jakmile domluvili, všimla si Danceová, že 0’Neil s nehybným výrazem hledí kamsi do dálky. Přistoupila k němu. „Co je, Michaele?“
„Musím se vrátit do kanceláře. Objevilo se něco naléhavého v jednom dalším případu.“
„Myslíš tu vnitřní bezpečnost?“ zeptala se Danceová v narážce na případ kontejneru z Indonésie.
Detektiv přikývl. „Musím se tomu okamžitě věnovat. Zavolám ti, až budu vědět víc.“ Tvářil se velmi vážně.
„Dobře. Hodně štěstí.“
0’Neil se zašklebil, rychle se otočil a vyrazil k autu.
Danceová sledovala jeho odchod se znepokojením – a také s pocitem prázdnoty. Co tak naléhavého se mohlo vyskytnout. A proč, pomyslela si roztrpčeně, se to vyskytlo právě teď, když ho nejvíc potřebuju?
Zatelefonovala Reyi Carraneovi. „Díky, že spolupracuješ s Jo-nem Bolingem. Co jsi zjistil v Game Shedu?“
„No, především to, že tam včera v noci nebyl. Lhal nám, přesně jak jste říkala. Ale pokud jde o přátele…, s

lidmi, kteří tam chodí, se v podstatě nestýká. Jen tam přijde, hraje hry a pak zase odejde.“
„Myslíš, že ho někdo kryje?“
„Neměl jsem ten dojem.“
Danceová řekla mladému agentovi, ať za ní přijede do domu Kelley Morganové.
„Jistě.“
„Jo, Reyi, ještě jedna věc.“
„Ano, paní?“
„Potřebuju, abys cestou sem vyzvedl něco ze skladu na ústředí.“
„Jistě. Co?“
„Neprůstřelné vesty. Pro nás oba.“

Když se Kathryn Danceová s Carraneem po svém boku přiblížila k domu Brighamových, otřela si dlaň do tmavých kalhot a dotkla se pažby služebního glocka.
Já ji nechci použít, pomyslela si. Proti chlapci ne.
Bylo nepravděpodobné, že tady bude – úřad šerifa sledoval dům už od chvíle, kdy se Travis vypařil z pekárny. Přesto se mohl nepozorovaně dostat dovnitř. A kdyby došlo na přestřelku, byla Danceová odhodlána v případě nutnosti zbraň použít. Zdůvodňovala si to jednoduše: zabíjela by kvůli vlastním dětem. Nedopustila by, aby vyrůstaly bez obou rodičů.
Neprůstřelná vesta ji dřela, ale také jí dodávala sebedůvěru. Danceová se přinutila přestat se nervózně poplácávat po suchých zipech.
V doprovodu dvou okresních policistů, kteří jim kryli záda, vyšli na zvlhlou přední terasu a snažili se přitom držet co nejdále od oken. Na příjezdové cestě parkoval rodinný vůz. A také pick-up zahradnické firmy s cesmínami a růžovými keři na korbě.
Danceová šeptem popsala Carraneovi a okresním policistům Tra visova mladšího bratra Sammyho. „Je velký a bude působit labilním dojmem, ale pravděpodobně není nebezpečný. Když na to přijde, použijte nesmrtící prostředky.“
„Ano, paní.“
Carraneo byl ostražitý, ale klidný.
Danceová poslala policisty do zadní části zahrady, zatímco agenti CBI obstoupili hlavní vchod. „Tak pojďme na to.“ Zaklepala na prohnilé dřevo. „Úřad vyšetřování. Máme příkaz k prohlídce. Otevřete dveře, prosím.“
Po chvíli zaklepala znovu. „Úřad vyšetřování. Otevřete!“
Agenti se připravili tasit zbraně.
O nekonečný okamžik později, když už se Danceová chystala zaklepat potřetí, se dveře konečně otevřely a objevila se v nich Sonia Brighamová. Hleděla na ně s vytřeštěnýma očima a bylo na ní vidět, že plakala.
„Paní Brighamová, je tady Travis?“
„Já…“
„Prosím vás. Je Travis doma? Je důležité, abyste nám to řekla.“
„Není. Vážně.“
„Máme povolení vzít jeho osobní věci.“ Danceová jí podala lejstro s modrou zadní stranou a s Carraneem v patách vstoupila do domu. Obývací pokoj byl prázdný. Danceová si všimla, že dveře do pokojů obou chlapců jsou otevřené. Sammyho zatím nikde neviděla, a tak nakoukla do jeho pokojíčku, přičemž si všimla složitých diagramů se spoustou ručně kreslených obrázků. Přemýšlela, jestli se Sammy nesnaží vyrobit si vlastní komiks nebo japonskou manga.
„Je doma váš druhý syn? Sammy?“
„Ten si hraje venku. Dole u rybníka. Prosím vás, víte něco o Travisovi? Viděl ho někdo?“
Z kuchyně se ozvalo vrznutí. Danceová instinktivně spustila ruku k pistoli.
Ve dveřích kuchyně se objevil Bob Brigham. V ruce držel plechovku od piva. „Už jsou tu zas,“ zabručel. „A mají…“ Zmlkl, vytrhl manželce z ruky soudní povolení a okázale je začal číst.
Nakonec pohlédl na Reye Carranea, jako by to byl poskok.
„Máte nějaké zprávy o Travisovi?“ zeptala se Danceová a těkala očima po domě.
„Ne. Ale nemůžete mu vyčítat, že se chystá, k čemu se chystá.“
„On nic neudělal!“ vykřikla Sonia.
„Bohužel ho dnes identifikovala dívka, která byla napadena,“ odpověděla Danceová.
Sonia začala protestovat, ale pak zmlkla a marně se pokusila potlačit slzy.
Danceová s Carraneem pečlivě prohledali dům. Dlouho jim to netrvalo. Nenašli žádnou stopu, která by

naznačovala, že tu chlapec v posledních hodinách byl.
„Víme, že jste držitelem střelné zbraně, pane Brighame. Mohl byste se přesvědčit, jestli vám neschází?“
Brigham přimhouřil oči, jako by se snažil posoudit možné důsledky. „Mám ji v přihrádce v autě. V uzamčeném boxu.“
Přesně tak to kalifornské zákony předepisují držitelům zbraní, kteří žijí v domácnosti s dětmi mladšími osmnácti let.
„Je nabitá?“
„E-he.“ Brigham se zatvářil dotčeně. „Máme spoustu zakázek v Salinas. Takže kvůli gangům.“
„Mohl byste se přesvědčit, jestli je pořád tam?“
„Můj revolver by si nevzal. To by se neopovážil. Dostal by takový nářez, že by se nestačil divit.“
„Můžete se přesvědčit, prosím?“
Muž jí věnoval nevěřícný pohled, ale přece jen vyšel ven. Danceová kývla na Carranea, aby ho následoval.
Pohlédla na stěnu a všimla si několika rodinných fotografií. Do oka jí padl snímek mnohem mladší a mnohem spokojenější Sonii Brighamové, jak stojí za pultem jednoho stánku na pouti v Monterey. Byla štíhlá a krásná. Možná stánek před sňatkem provozovala. Možná se s Brighamem seznámila právě tam.
„Je ta holka v pořádku?“ zeptala se nyní. „Ta, kterou napadl?“
„To zatím nevíme.“
Sonii se do očí nahrnuly slzy. „Má svoje problémy. Někdy ho přepadne vztek. Ale… tohle musí být nějaký strašný omyl. Vím to!“
Popírání bylo nejneproniknutelnější emocionální reakcí na obtíže. Tvrdé jako skořápka vlašského ořechu.
Travisův otec se v doprovodu mladého agenta vrátil do obývacího pokoje. V růžolícím obličeji měl znepokojený výraz. „Je fuč.“
Danceová si povzdechla. „A nemůžete ji mít někde jinde?“ Bob Brigham zavrtěl hlavou a vyhnul se Soniině pohledu. „Ze zbraní nikdy nic dobrého nevzejde,“ poznamenala matka bojácně.
Její choť ji ignoroval.
„Když byl Travis mladší,“ zeptala se Danceová, „měl nějaká oblíbená místa?“
„Ne,“ odpověděl otec. „Pořád nám někam mizel. Ale kdo ví, kam chodil?“
„A co jeho kamarádi?“
„Žádné nemá,“ odtušil Brigham. „Pořád je na internetu. S tím svým počítačem…“
„Neustále,“ přitakala tiše jeho matka. „Neustále.“
„Kdyby vás kontaktoval, zavolejte nám. Nesnažte se ho přimět, aby se vydal policii, nesnažte se mu sebrat zbraň. Pouze nám zavolejte. Je to pro jeho dobro.“
„Jistě,“ odpověděla Sonia. „Jak myslíte.“
„Udělá, co mu řeknu. Poslechne mě na slovo.“
„Bobe…“
„Sššš.“
„A teď prohledáme jeho pokoj,“ řekla Danceová.
„Je to v pořádku?“ Sonia se dívala na manžela a ukazovala na soudní povolení.
„Ať si vezmou, co chtěj. Cokoliv, co jim pomůže chytit ho dřív, než nás dostane do ještě většího průseru.“
Brigham si zapálil cigaretu a obloukem hodil sirku do popelníku. Sonia zbledla jako stěna, neboť si uvědomila, že zůstala jediná, kdo syna obhajuje.
Danceová si sňala z pasu vysílačku a zavolala policistům venku. Jeden z nich jí odpověděl, že něco našel. Po chvíli se objevil v domě a v ruce s navlečenou gumovou rukavicí držel uzamykatelný box, který někdo násilím otevřel. „Tohle leželo v křoví za domem,“ řekl. „A tohle taky.“ Zvedl do vzduchu prázdnou krabičku od nábojů Remington.38 Speciál.
„To jsou ony,“ zamumlal otec. „Ty patřily mně.“
V domě zavládlo přízračné ticho.
Když agenti vstoupili do Travisova pokoje, navlékla si Danceová rukavice a řekla Carraneovi: „Chci něco zjistit o jeho kamarádech, získat nějaké adresy, dozvědět se, kde se rád zdržuje.“
Začali prohledávat hromady věcí typických pro pokoj dospívajícího chlapce – oblečení, klasické i japonské komiksy, dývídýčka, počítačové hry, počítačové komponenty, zápisníky, omyvatelné psací desky.
Danceová prolistovala jeden zápisník a vytřeštila oči. Travis si do něj nakreslil návrh masky, která se našla za oknem pokoje Kelley Morganové.
I tato malá skica nahánělа Danceové hrůzu.
Zásuvka psacího stolu pak ukrývala několik tub masti proti akné a hromadu knih o léčbě uhrovitosti, o

dietě, lécích, a dokonce i o vybrušování jizev z kůže. Travisův problém s akné byl sice méně vážný než u mnoha jiných teenagerů, ale on sám zřejmě v uhrech spatřoval podstatný důvod svého vyloučení ze společnosti.
Danceová pátrala dál. Po chvíli našla pod postelí velkou kovovou krabici. Byla zamčená, ale ona si při prohlídce stolu všimla, že v horní zásuvce leží klíč. Zkusila ho zasunout do zámku a klíč seděl. Danceová v krabici očekávala drogy nebo pornografii, ale ke svému překvapení uvnitř našla svazky bankovek.
Carraneo se jí díval přes rameno. „Hmm."
Celkem ležely v krabici zhruba čtyři tisíce dolarů. Bankovky byly nové a uspořádané, jako by je Travis nezískal od narkomanů za prodej drog, ale řádně je vybral v bance nebo z bankomatu. Danceová přidala krabici k důkazům, které odvezou do laboratoře. Jednak nechtěla Travisovi dopřát finance na další útěk, kdyby se náhodou pro peníze vrátil, a jednak nepochybovala o tom, že kdyby se o penězích dozvěděl Travisův otec, okamžitě by je rozfofroval.
„A pak je tu tohle," dodal Carraneo a sebral z krabice několik fotografií vytištěných z počítače. Snímky byly pořízeny v okolí střední školy Roberta Louise Stevensona a figurovaly na nich hezké dospívající dívky, které zjevně netušily, že je někdo fotografuje. Žádná fotka však nebyla obscénní, žádná se nesnažila nahlédnout fotografované dívce pod sukni. A žádná nebyla pořízena ve školní šatně nebo na toaletě.
Danceová vyšla z pokoje a zeptala se Sonii: „Víte, co je to za dívky?"
Žádný z rodičů neměl tušení.
Kathryn přesunula pozornost zpátky k fotografiím. Uvědomila si, že už jednu z dívek někde viděla – ve zprávě o autonehodě z 9. června. Byla to Caitlin Gardnerová, dívka, která havárii přežila. Její snímek vypadal formálněji než ostatní – pohledná Caitlin se dívala na stranu a bezvýrazně se usmívala.
Danceová obrátila tenký lesklý papír na druhou stranu a spatřila část snímku nějakého sportovního týmu. Travis tuto fotku zjevně vystřihl ze školní ročenky.
Požádal Caitlin o fotografii a dostal košem? Anebo byl příliš plachý, než aby se vůbec zeptal?
Agenti prohledávali dům ještě půl hodiny, ale nenašli žádné stopy, které by jim prozradily, kde by se Travis mohl ukrývat – žádná telefonní čísla, e-mailové adresy nebo jména kamarádů. Travis zřejmě žádný adresář nebo kalendář nevlastnil.
Danceová chtěla vědět, co obsahuje chlapcův notebook, a tak odklopila víko. Přístroj byl v úsporném režimu, takže se okamžitě nastartoval. Požádal Danceovou o heslo, což agentku nepřekvapilo. Obrátila se na Travisova otce. „Netušíte, jaké měl heslo?"
„Copak nám takové věci říkal?" Bob Brigham ukázal na počítač. „Tohle je příčina všeho zla. Tímhle se to všechno zlomilo – když pořád hrál ty hry. Je v nich spousta násilí. Střílejí se v nich lidi, rozřezávají se a vůbec."
Sonia vypadala, že každou chvíli vybuchne. „Ty sis taky hrál na vojáky, když jsi byl malej, já to dobře vím. Všichni kluci takové hry hrajou. Ale to ještě neznamená, že se z nich stanou vrazi!"
„Tehdy byla jiná doba," zabručel otec. „Lepší a zdravější. Zabíjeli jsme akorát indiány a vojáky Vietkongu. Normální lidi ne."
Danceová s Carraneem sebrali notebook, zápisníky, kovovou krabici a stovky potištěných papírů, poznámek a fotografií a zamířili ke dveřím.
„Napadla vás vůbec jedna věc?" zeptala se Sonia.
Danceová se zarazila a otočila se.
„Že i kdyby to udělal on, i kdyby na ty holky zaútočil on, tak za to možná vůbec nemůže? Že prostě nevydržel všechny ty hrozné věci, které o něm navykládaly? To ony zaútočily na něj, těmi svými slovy, těmi nenávistnými slovy. A můj Travis přitom na jejich adresu nikdy neřekl jediné křivé slovo." Sonia ovládla slzy. „To on je tady obětí."

16

Na dálnici do Salinas, nedaleko od nádherného automobilového okruhu Laguna Seca, zastavila Kathryn Danceová svůj neoznačený ford před stavebním dělníkem, který v ruce držel přenosnou značku „Stop". Přes dálnici pomalu přejížděly dva velké buldozery a zvedaly za sebou oblaka rezavého prachu.
Danceová právě telefonovala s Davidem Reinholdem, mladým policistou, který jí dnes doručil počítač Tammy Fosterové. Rey Carraneo do Salinas odjel již dříve, aby ohledávačům co nejrychleji předal Travisův notebook.
„Zaevidoval jsem ho," oznámil Danceové Reinhold, „a sňal jsem z něj otisky a další stopy. A i když to pravděpodobně nebylo nutné, agentko Danceová, provedl jsem i stěr na přítomnost výbušnin."

Počítače někdy fungovaly jako nástražná bomba – nebyly přímo zaminované, ale po otevření zničily kompromitující data obsažená v souborech.
„Dobře, pane kolego.“
Policistovi se rozhodně nedala upřít iniciativa. Danceová si vzpomněla na jeho hbité modré oči a chytré rozhodnutí vytáhnout z Tammyina počítače baterii.
„Některé otisky patří Travisovi,“ pokračoval Reinhold. „ale byly na něm i další. Zadal jsem je do databáze. Asi šest jich zanechal Samuel Brigham.“
„Travisův bratr?“
„Přesně tak. A u několika dalších není v AIFISu žádný záznam. Můžu vám však říct, že jsou větší a pravděpodobně mužské.“
Danceová přemýšlela, jestli se do počítače nepokoušel dostat chlapcův otec.
„Jestli chcete, moc rád bych se pokusil cracknout heslo a dostat se do systému,“ nabídl se Reinhold. „Absolvoval jsem pár kurzů.“
„Jste moc laskav, ale nechám to udělat Jonathana Bolinga –toho, se kterým jste se setkal v kanceláři.“
„Jistě, agentko Danceová. Jak si přejete. Kde teď jste?“
„Momentálně jsem v terénu, ale můžete ten notebook nechat doručit na CBI. Ať se ho ujme agent Scanlon. Podepíše vám kartu i převzetí.“
„Hned to udělám, Kathryn.“
Když ukončili hovor, Danceová se rozhlédla kolem sebe a netrpělivě čekala, až jí stavební dělník konečně umožní průjezd. Překvapilo ji, jak hodně se okolí proměnilo – desítky nákladďáků a stavebních strojů měnily krajinu k nepoznání. Přitom když tudy minulý týden projížděla, stavební práce ještě ani nezačaly. Byl to onen velký projekt dálniční zkratky, o kterém psal Chilton na svém blogu v komentáři s názvem „Silnice ze žlutých cihel“. Žluté cihly znamenaly zlato a nepřímo naznačovaly, že na projektu může někdo nezákonně profitovat.
Danceové neuniklo, že stavební stroje patří společnosti Clint Avery Construction, jedné z největších na poloostrově. Všichni dělníci na stavbě byli hřmotní a pracovali opravdu tvrdě. Většinu jich však tvořili běloši, což bylo neobvyklé – podobné práce na poloostrově často vykonávali Hispánci.
Jeden z dělníků se na Danceovou vážně podíval – zřejmě v jejím autě poznal neoznačený policejní vůz –, ale neprojevil žádnou snahu umožnit jí urychlený průjezd.
Když se konečně uráčil pustit auta mávnutím ruky dál, přepadl Danceovou pocit, že na ni hledí a pozorně si ji prohlíží.
Projela rozestavěný úsek a na konci dálnice odbočila do labyrintu bočních uliček, jimiž prokličkovala až k Univerzitě Central Coast, kde právě probíhaly letní kurzy. V areálu univerzity jí jeden student ukázal Caitlin Gardnerovou: seděla u venkovního stolu ve společnosti několika dalších dívek, které jako by ji starostlivě obskakovaly. Byla to krásná světlovlasá dívka s copem. V obou uších měla vkusné cvočky a několik kroužků. Celkově se podobala kterékoliv z několika set zdejších studentek.
Po odjezdu od Brighamových zatelefonovala Danceová do domu Gardnerových a Caitlinina matka jí prozradila, že Caitlin chodí přes léto na univerzitní kurzy, aby získala pár kreditů na střední škole Roberta Louise Stevensona, kde měla zanedlouho nastoupit do posledního ročníku.
Caitlin nyní přesunula pohled na Danceovou a zaregistrovala její zájem. A protože agentku neznala – pravděpodobně si myslela, že je to další novinář –, rychle si začala balit knihy. Dvě další dívky sledovaly ztrápený pohled své kamarádky a pak střelhbitě vstaly, aby Caitlin umožnily bezpečný odchod.
Poté si však všimly Kathryniny neprůstřelné vesty a služební zbraně. Zarazily se a zbystřily pozornost.
„Caitlin,“ zavolala Danceová.
Dívka se zastavila, Danceová k ní přistoupila, ukázala jí legitimaci a představila se. „Ráda bych si s tebou promluvila.“
„Je strašně unavená,“ namítla jedna z kamarádek. „A rozrušená,“ dodala druhá.
Danceová se usmála a řekla Caitlin: „To si umím představit. Ale je velmi důležité, abych si s tebou směla promluvit. Jestli ti to nevadí.“
„Vždyť by ani neměla být ve škole,“ namítla další dívka. „Ale z piety k Trish a Vanesse normálně chodí na vyučování.“
„To je od tebe hezké.“ Danceová přemýšlela, jak docházka do letního kurzu souvisí s úctou k mrtvým. Jak zvláštní jsou ikony adolescentů…
První kamarádka se opět ujala slova. „Caitlin je teda ale fakticky, fakticky…“
Danceová se ke křehké kudrnaté brunetě otočila, přestala se usmívat a stroze řekla: „Já mluvím s Caitlin.“
Dívka rázem umlkla.

„No tak jo," zamumlala Caitlin.
„Tak pojď za mnou," vyzvala ji agentka přátelsky. Caitlin ji následovala přes trávník a obě se posadily k dalšímu venkovnímu stolu. Dívka si držela tašku s učebnicemi na prsou a nervózně se rozhlížela po univerzitním areálu. Poklepávala chodidlem a tahala se za ušní lalůček.
Působila ještě zděšeněji než Tammy.
Danceová se ji pokusila uklidnit. „Takže ty chodíš do školy i v létě."
„Jo. Přihlásily jsme se s kámoškama. Je to lepší než pracovat nebo sedět doma."
Poslední slovo vyřkla dívka tónem, který naznačoval, že má za sebou slušnou porci hádek s rodiči.
„Co studuješ?"
„Chemii a biologii."
„To je výborný způsob, jak si zkazit léto." Caitlin se zasmála. „Není to tak zlý. Na přírodní vědy jsem docela dobrá."
„Chystáš se jít na medicínu?"
„Doufám v to."
„Kam?"
„Eh, to ještě nevím. Nejspíš do Berkeley. A pak se uvidí."
„Taky jsem tam nějakou dobu strávila. Je to skvělé město."
„Jo? Co jste studovala?"
Danceová se usmála a řekla: „Hudbu."
Ve skutečnosti nenavštívila v areálu Kalifornské univerzity jedinou přednášku. Místo toho hrála v ulicích Berkeley na kytaru a zpívala kolemjdoucím, aby si vydělala nějaké peníze – v jejím případě velmi malé peníze.
„Takže jak to všechno zvládáš?"
Caitlininy oči posmutněly. „Moc dobře ne," zamumlala. „Je to všechno tak strašné. Ta autonehoda byla jedna věc. Ale to, co se pak stalo Tammy a Kelley…, to byla naprostá příšernost. Jak je na tom?"
„Kelley? Zatím nevíme. Pořád je v komatu."
Jedna z kamarádek je zaslechla a křikla: „Travis koupil ten otravnej plyn na internetu. Od nějakejch neonacistů."
Je to pravda? Anebo drb?
„Travis zmizel, Caitlin," pokračovala Danceová. „Někde se ukrývá a my ho musíme vypátrat, než napáchá další škody. Jak dobře jsi ho znala?"
„Moc dobře ne. Měli jsme spolu jen jeden nebo dva společné předměty. A občas jsem ho potkala na školní chodbě. To je všechno."
Náhle sebou Caitlin panicky trhla a upřela pohled na nedaleké křoví. Právě se jím prodíral jakýsi chlapec. Rozhlédl se, zvedl ze země fotbalový míč a vrátil se přes porost na hřiště rozkládající se na druhé straně.
„Travis byl do tebe zamilovaný, viď?" tlačila na pilu Danceová.
„Ne!" vykřikla Caitlin a Danceová vydedukovala, že si to dívka ve skutečnosti myslí – poznala to podle jejího zvýšeného hlasu, což je jeden z mála indikátorů klamu, který lze stanovit i bez znalosti základního čtení.
„Ani trošičku?"
„No, možná ano. Jenže spousta kluků… Však víte, jak to chodí." Změřila si Danceovou pohledem, který jako by říkal: Vždyť i do vás mohli být kluci zamilovaní. I když už je to velmi, velmi dávno.
„Bavili jste se spolu?"
„Párkrát o úkolech. Ale jinak ne."
„Zmiňoval se někdy o nějakém místě, na kterém rád tráví čas?"
„To ani ne. O ničem konkrétním nemluvil. Akorát říkal, že by se někdy rád podíval na pár hezkých míst. Většinou u moře. Pobřeží mu připomínalo krajinu z nějaké hry, kterou hrál."
S poznatkem, že Travis má rád oceán, už se dalo pracovat. Možná se ukrýval v některém parku na pobřeží. Třeba v Point Lobos. V tomto počasí by tam snadno přežil jen s nepromokavým spacím pytlem.
„Měl nějaké kamarády, u kterých by se teď mohl zdržovat?"
„Tak dobře ho vážně neznám. Ale nikdy jsem ho s žádnými kamarády neviděla, nepřátelil se s nikým jako já s holkama. V podstatě byl neustále online. Byl chytrý a všechno, ale škola mu nic neříkala. Dokonce i během přestávky na oběd nebo volné hodiny se posadil s notebookem ven, a když chytil signál, hned se připojil na internet."
„Máš z něj strach, Caitlin?"
„To teda jo." Dívka to řekla, jako by to bylo nabíledni. „Ale nenapsala jsi o něm nic špatného do Chiltonova

zpravodaje nebo na některý komunitní server, že ne?
„Ne.“
Z čeho je Caitlin tak rozrušená? Danceová nedokázala její emoce číst, přestože byly vypjaté. Rozhodně však přesahovaly strach.
„Proč jsi o něm nic nenapsala?“
„Protože na tyhle stránky nechodím. Jsou to jen tlachy.“
„Protože ti ho je líto.“
„Jo.“ Caitlin si zběsile hrála s jedním ze čtyř cvočků v levém uchu. „Protože…“
„Copak?“
Dívka teď byla nesmírně rozrušená. Její napětí jako by chtělo každou chvíli prasknout. Do očí se jí nahrnuly slzy. „Protože to, co se stalo, je moje vina,“ zašeptala.
„Jak to myslíš?“
„Ta nehoda. Můžu za ni já.“
„Pokračuj, Caitlin.“
„Totiž, na tom mejdanu byl jeden kluk. Kluk, který se mi tak trochu líbí. Mike D’Angelo.“
„Na tom absolventském večírku?“
„Jo. Jenže mě totálně ignoroval. Bavil se tam s jinou holkou, s Briannou, hladil ji po zádech a tak. Přímo přede mnou. Chtěla jsem v něm probudit žárlivost, a tak jsem přišla k Travisovi a začala jsem se věnovat jemu. Přímo před Mikem jsem mu dala klíčky od auta a požádala ho, ať mě odveze domů. Řekla jsem mu, že má nejdřív odvézt Trish s Vanessou a že pak můžem být ještě chvíli spolu.“
„Myslela sis, že z toho Mike bude zklamaný?“
Caitlin uslzeně přikývla. „Byla to strašná blbost! Jenže on se choval jako úplný kretén, když si klidně flirtoval s Briannou.“ Ramena měla propnutá napětím. „Neměla jsem to udělat. Ale strašně mě to ranilo. Kdyby se takhle nechoval, nic se nemuselo stát.“
Tím se vysvětlovalo, proč toho večera řídil Travis.
A tohle všechno kvůli tomu, aby jeden kluk začal žárlit.
Caitlinino vysvětlení zároveň nabízelo jeden úplně nový scénář. Travis si možná cestou zpátky uvědomil, že ho Caitlin jen využívá, případně měl vztek, že je zamilovaná do Mikea. Je možné, že sjel s autem z cesty úmyslně? Vražda zkombinovaná se sebevraždou byla sice impulzivním gestem, ale v případě mladé nevybouřené lásky nešlo o nic nevídaného.
„Takže na mě musí být naštvaný.“
„Víš, co udělám? Pošlu před váš dům hlídkovat policistu.“
„Vážně?“
„Jasně. Letní škola teprve začala, viď? Nemáš před sebou žádné testy, že ne?“
„Ne. Teprve jsme začali.“
„Takže co kdybys teď jela domů?“
„Myslíte?“
„Jo. A zůstaň tam, dokud ho nevypátráme.“ Danceová si zapsala dívčinu adresu. „Jestli tě ještě něco napadne – třeba kde by se teď mohl zdržovat –, dej mi, prosím, vědět.“
„Jistě.“ Caitlin převzala od Danceové vizitku a obě společně se vrátily k dívčiným kamarádkám.

V uších jí právě zněla vemlouvavá flétna quena Jorgeho Cumba s jihoamerickou skupinou Urubamba. Tahle hudba ji uklidňovala, a tak Danceová trochu litovala, když vjela na parkoviště před nemocnicí Monterey Bay, zaparkovala a musela poslech přerušit.
Demonstrantů tu zůstala přibližně polovina. Reverend Fisk i jeho zrzavý bodyguard zmizeli.
Nejspíš se snažili vypátrat její matku. Danceová vstoupila dovnitř.
Okamžitě se k ní slétlo několik zdravotních sester a lékařů a začali jí projevovat sympatie – dvě sestry se při pohledu na dceru jejich kolegyně dokonce rozplakaly.
Danceová sešla ze schodů do kanceláře šéfa ostrahy. Místnost byla prázdná. Kathryn tedy pohlédla přes chodbu na jednotku intenzivní péče, zamířila na ni a v klidu prošla dveřmi.
Odbočila na pokoj, v němž zemřel Juan Millar, a vytřeštila oči. Pokoj ohrazovala žlutá policejní páska s periodicky se opakujícím nápisem Místo činu. Zákaz vstupu. Tohle je Harperova práce, pomyslela si vztekle. Byla to naprostá idiocie. Na této jednotce intenzivní péče bylo jen pět pokojů – z toho tři obsazené – a prokurátor klidně nechal jeden z nich uzavřít. Co kdyby přivezli dva další pacienty? A navíc, pomyslela si Danceová, se inkriminovaný zločin stal už před měsícem a od té doby se na pokoji bezpochyby vystřídal dobrý tucet pacientů, nemluvě o tom, že ho svědomitý personál mnohokrát uklidil. Ani náhodou

se zde nemohly nacházet jakékoliv další důkazy.
Hra pro davy a mediální divadlo.
Danceová vyrazila pryč.
A téměř vrazila do Juanova bratra Julia, který ji začátkem měsíce napadl.
Drobný snědý muž v tmavém obleku se zastavil a upřel na ni zrak. Právě kamsi nesl hromádku lejster, která se mu v ruce prohýbala. Civěl na Danceovou ze vzdálenosti pouhého metru či metru a půl.
Danceová napjala tělo a zlehka ustoupila, aby získala čas vytáhnout pepřový sprej nebo pouta. Kdyby se na ni Julio vrhl znovu, byla připravena se bránit, třebaže si dokázala představit, jak by si novináři smlsli na reportáži o tom, jak dcera ženy podezřelé z milosrdné vraždy postříkala pepřovým sprejem bratra oběti eu-tanazie.
Julio však na ni jen upřeně hleděl a ve tváři měl zvědavý výraz – jako by nepociťoval vztek ani nenávist, nýbrž spíše pobavení z této nečekané náhody. „Vaše matka…," zašeptal nakonec, „jak mohla?"
Jeho slova zněla nacvičeně, jako by dlouho čekal na příležitost je vyslovit.
Danceová se chystala něco říct, ale Julio zjevně žádnou odpověď neočekával. Pomalu vyšel ze dveří vedoucích k zadnímu východu.
A tím to skončilo.
Žádná drsná slova, žádné výhrůžky, žádné násilí. Jak mohla?
Danceové z této rozpačité konfrontace zběsile tlouklo srdce. Vzpomněla si, jak jí máma vyprávěla, že tu Julio byl už dnes ráno. Přemýšlela, proč se na oddělení vrátil ještě jednou.
Naposledy se zadívala na policejní pásku, odešla z oddělení a znovu zamířila do kanceláře šéfa ostrahy.
„Á, agentka Danceová," přivítal ji Henry Bascomb a zamžoural.
Kathryn se na něj místo pozdravu usmála. „Oni ten pokoj uzavřeli?"
„Vy jste tam byla?" zeptal se Bascomb.
Danceová okamžitě zaregistrovala v jeho hlasu a držení těla stres. Rychle uvažoval a byl neklidný. Kvůli čemu? přemýšlela.
„Oni ho zapečetili?" zopakovala otázku.
„Ano, madam, přesně tak."
Madam? Danceová se tomu starosvětskému slovu téměř zasmála. Před pár měsíci si zašli s O'Neilem, Bascombem a několika jeho bývalými kolegy-policisty do Fisherman's Wharf na pivo a quesadillas.
Rozhodla se, že přijde Bascombově náhlé zdrženlivosti na kloub. „Mám jen minutku nebo dvě, Henry. Jsem tu kvůli případu své matky."
„Jak se jí daří?"
To nevím o nic líp než ty, Henry, pomyslela si. „Moc dobře ne."
„Tak ji ode mě pozdravujte."
„Vyřídím. A teď bych si ráda prohlédla záznamy o zaměstnancích a záznamy o veškerých návštěvách v nemocnici v den, kdy Juan zemřel."
„Jistě." Bascomb si však nebyl ani trochu jistý. Což potvrdil i následujícími slovy. „Jenže já vám je ukázat nemůžu."
„Pročpak, Henry?"
„Bylo mi řečeno, že vám nic nesmím ukazovat. Žádné písemnosti. Vlastně se s vámi vůbec nemáme bavit."
„Na čí příkaz?"
„Vedení nemocnice," odvětil Bascomb neurčitě. „A dál?" vybídla ho Danceová.
„Totiž, stojí za tím pan Harper, ten prokurátor. To on mluvil se správní radou. A taky s personálním ředitelem."
„Ale tohle jsou přece veřejné informace. Advokát obhajoby na ně má právo."
„Eh, to já vím. Ale on říkal, že jestli je budete chtít, musíte si je sehnat přes advokáta."
„Já si ty záznamy nechci nikam odnést. Chci se na ně jen podívat, Henry."
Na tom, aby si Danceová záznamy prohlédla, nebylo absolutně nic nezákonného a na výsledek vyšetřování to navíc nemohlo mít vůbec žádný dopad, poněvadž informace obsažené v záznamech o docházce a návštěvních knihách se nakonec stejně dostanou na veřejnost.
Bascombův obličej dobře odrážel jeho vnitřní muka. „To chápu. Jenže vám je stejně nemůžu poskytnout. Musela byste mít soudní povolení."
Harperův rozhovor se šéfem ostrahy měl tedy jediný důvod: terorizovat Danceovou a její rodinu.
„Je mi líto," dodal Bascomb ostýchavě.
„Ne, to je v pořádku, Henry. Sdělil vám nějaký důvod?"

„Ne.“ Šéf ostrahy to řekl příliš rychle a Danceová si všimla úhybného manévru jeho očí, který se lišil od jeho základního čtení.
„Co vám řekl, Henry?“ Ticho.
Danceová se k němu naklonila.
Bascomb sklopil oči. „Říkal…, říkal, že vám nevěří. A že vás nemá rád.“
Danceová se pokusila udusit úsměv. „Ale to je, myslím, dobrá zpráva. On je totiž poslední člověk na světě, o jehož vztyčený palec stojím.“

Bylo přesně pět hodin odpoledne.
Z parkoviště před nemocnicí zatelefonovala Danceová do kanceláře a dozvěděla se, že v pátrání po Travisu Brighamovi nenastal žádný nový vývoj. Dálniční hlídka a úřad šerifa pokračovaly ve štvanici a zaměřovaly se přitom na tradiční místa a zdroje informací o uprchlých osobách a mladistvých útěkářích: na Traviso-vu školu, spolužáky a nákupní střediska. Skutečnost, že se Travis pohyboval pouze na kole, byla teoreticky výhodou, ale v praxi k žádnému novému odhalení nevedla.
Rey Carraneo dokázal z Travisových nesouvislých poznámek a náčrtků vyvodit jen pramálo informací, ale přesto se jimi probíral dál a snažil se najít stopy, které by jim prozradily, kde se chlapec ukrývá. Týdžej se zatím pokoušel vypátrat zdroj masky a telefonicky varovat potenciální oběti z blogu. A protože se Danceová od Caitlin dozvěděla, že Travis má rád pobřeží, pověřila Týdžeje dodatečným úkolem: kontaktovat správu parků a uvědomit ji, že by se podezřelý hoch mohl ukrývat někde na tisícovkách čtverečních kilometrů státní půdy v okolí.
„Dobře, šéfová,“ odpověděl Týdžej znaveným hlasem, v němž se neozývalo pouze vyčerpání, ale jistá beznaděj.
Danceová si pak promluvila s Jonem Bolingem.
„Mám tady počítač toho kluka,“ oznámil jí profesor. „Přinesl mi ho ten mladý policista, Reinhold. V počítačích se tedy rozhodně vyzná.“
„A navíc je iniciativní. Dotáhne to daleko. Uspěl jste?“
„Ne. Travis je chytrý. Nespoléhá jen na základní ochranu heslem. Má tu několik speciálních šifrovacích programů, které v podstatě uzamknou celý harddisk. Možná se nám je nepodaří prolomit, ale zavolal jsem jedné osobě od nás z univerzity. Jestli je někdo schopen ten disk odemknout, tak je to tenhle člověk.“
Danceové neuniklo, jak důsledně použil profesor bezpohlavní výrazy „osoba“ a „člověk“. Předpokládala, že v jeho podání tato slova znamenají: „mladá a rozkošná studentka, blonďatá a prostopášná“.
Boling technickou hatmatilkou dodal, že se na Travisův disk zároveň chystá brutální útok prostřednictvím uplinku na jeden superpočítač umístěný na Kalifornské univerzitě v Santa Cruz. „Tenhle systém by mohl kód prolomit během následující hodiny…“
„Vážně?“ reagovala Danceová potěšeně.
„… anebo během následujících dvou set až tří set let, chtěl jsem dodat. To se uvidí.“
Danceová mu poděkovala a doporučila mu, ať jede na večer domů. Boling působil zklamaně – vysvětlil agentce, že na dnešek nemá žádné plány, a prohlásil, že bude raději pokračovat v pátrání po jménech přispěvatelů, kteří by mohli být ohroženi.
Následně vyzvedla Danceová děti od Martine a všichni společně odjeli do hotelu, kde se ukrývali její rodiče.
Během jízdy vzpomínala na nejrůznější incidenty obklopující smrt mladého Juana Millera, jimž v té době po pravdě přece moc nepřikládala žádnou velkou váhu. Její pozornost tehdy plně upoutávalo pátrání po jiném člověku: po Danielu Pellovi, vůdci sekty, vrahovi a zlovolném manipulátorovi, a jeho partnerce, která nebyla o nic méně nebezpečná. Po útěku z vězení setrval Pell na poloostrově, aby mohl pronásledovat a vraždit další oběti. Danceová s 0’Neilem ho tehdy neúnavně pronásledovali, takže pro smrt Juana Millera nezbylo v jejích myšlenkách výraznější místo – pokud ovšem nepočítala výčitky svědomí kvůli své roli, byť velice malé, na incidentu vedoucím k jeho pozdějšímu skonu.
Kdyby tehdy byla tušila, že do případu může být zapletena její máma, byla by daleko pozornější.
O deset minut později zaparkovala auto na štěrkovém parkovišti před hotelovým komplexem. „Teda,“ vyhrkla Maggie při pohledu na hotel a poskočila na sedadle.
„Jo. Hezký,“ prohlásil rezervovaně Wes, přestože byl ještě nadšenější než jeho sestra.
Atypická chatka – součást luxusního komplexu Carmel Irm – byla jednou ze dvanácti samostatných vil stojících mimo hlavní budovu.
„Tamhle je bazén!“ vykřikla Maggie. „Já se chci jít vykoupat!“
„Promiň, zapomněla jsem vám vzít plavky.“ Danceová už už chtěla dětem navrhnout, ať zkusí požádat

Edii se Stuartem o výlet do nákupního centra pro plavky, jenže pak si uvědomila, že by se její máma asi neměla příliš ukazovat na veřejnosti – zvláště když se v ulicích pohyboval reverend Fisk a jeho dravci.
„Přivezu vám je zítra. A podívej, Wesi, mají tu i tenisový kurt. Můžeš si s dědou zatrénovat.“
„Prima.“
Vystoupili a Danceová vytáhla z kufru zavazadla, která před cestou dětem sbalila. Wes a Maggie tu dnes měli s prarodiči přenocovat.
Procházeli po stezce lemované vinnou révou a nízkými zelenými dužnatými netřesky.
„Která je ta jejich?“ zeptala se Maggie a poskakovala přitom po stezce.
Danceová jí ukázala příslušnou chatku a dívka se k ní bleskurychle rozeběhla. Zazvonila na zvonek a právě ve chvíli, kdy k chatce došli i Danceová s Wesem, se otevřely dveře, Edie se usmála na vnoučata a vpustila je dovnitř.
„Babi!“ volala Maggie. „Tohle je bájo!“
„Je to tu moc hezké. No tak pojď dál.“
Edie se usmála i na Danceovou, která se pokusila její úsměv rozšifrovat. Z matčina výrazu se však dalo vyčíst zhruba stejně jako z nepopsaného listu papíru.
Stuart objal vnoučata.
„Máš se dobře, babičko?“ zeptal se Wes.
„Mám se absolutně nádherně. Jak se daří Martine se Stevem?“
„Taky dobře,“ odpověděl chlapec.
„Postavili jsme si s dvojčaty horu z polštářů,“ prohlásila Maggie. „S jeskyněmi.“
„Tak o tom mi budeš muset vyprávět.“
Danceová si všimla, že rodiče mají návštěvu. Renomovaný advokát George Sheedy vstal, vykročil proti nim, podal Danceové ruku a pozdravil ji svým hlubokým basem. Na konferenčním stolku v obývacím pokoji ležel otevřený kufřík a kolem něj se válelo několik hromádek žlutých spisů a počítačových sjetin.
Advokát se pozdravil i s dětmi. Byl zdvořilý, ale Danceová podle jeho držení těla a výrazu poznala, že konverzace, ze které je vyrušili, byla nelehká. Wes si Sheedyho podezíravě prohlížel.
Edie počastovala děti laskominami a Wes i Maggie pak vyrazili na hřiště.
„Příliš se od Maggie nevzdaluj,“ kladla mu na srdce Danceová.
„Jasně. Tak pojď,“ řekl Wes sestře a s krabičkami od džusu a rukama plnýma sladkostí oba odešli.
Danceová vykoukla z okna a všimla si, že je z chatky vidět přímo na hřiště. Bazén pak chránila uzamčená brána. U dětí není opatrnosti nikdy nazbyt.
Edie se Stuartem se vrátili na gauč. Na nízkém konferenčním stolku stály tři šálky s kávou, v podstatě netknuté. Máma ji zřejmě instinktivně uvařila hned po Sheedyho příjezdu.
Advokát se dotázal na případ a na pátrání po Travisu Brigha-movi.
Danceová mu odpověděla jen v hrubých obrysech – po pravdě řečeno však sama o mnoho více nevěděla.
„A ta dívka, Kelley Morganová?“
„Ta je zřejmě stále v bezvědomí.“ Stuart zavrtěl hlavou.
Jakmile bylo téma křížů u cesty uloženo k ledu, pohlédl Sheedy na Edii se Stuartem a tázavě zvedl obočí. Kathrynin otec řekl: „Můžete jí to sdělit. Prosím. Všechno.“
Advokát se ujal vysvětlování: „Snažíme se odhadnout, co má asi Harper v plánu. Je velmi konzervativní, velmi zbožný a ví se o něm, že se stavěl proti návrhu zákona o důstojné smrti.“
Toto téma se opakovaně objevovalo v popředí zájmu kalifornské veřejnosti. Pokud by byl zákon schválen, podobně jako v Oregonu by lékaři směli pomoci lidem, kteří si přejí ukončit svůj život. Návrh byl stejně kontroverzní jako otázka potratů a jeho stoupenci i odpůrci byli velmi vyhranění. Doposud však platilo, že pokud někdo v Kalifornii pomůže jiné osobě spáchat sebevraždu, dopouští se tím trestného činu.
„Chce z Edie učinit exemplární příklad. Tady ovšem nejde o asistovanou sebevraždu – vaše matka mi sdělila, že Juan byl příliš těžce zraněný, než aby si smrtelnou dávku léků podal sám. Harper však chce vyslat veřejnosti signál, že stát bude usilovat o tvrdé tresty vůči každému, kdo bude se sebevraždou jakkoliv pomáhat. Chce tím sdělit: nepodporujte ten zákon, protože státní zastupitelství bude každý případ velmi zevrubně posuzovat. Stačí jeden chybný krok a lékaři nebo kdokoliv další, kdo pomohl jinému člověku zemřít, budou vystaveni trestnímu stíhání. Nemilosrdně.“
Advokát se odmlčel a dál zvučným hlasem vysvětloval Dan-ceové situaci: „To znamená, že nemá zájem vyjednávat o zmírnění trestu výměnou za přiznání. Chce případ dotáhnout do procesu a udělat z něj velkou nabubřelou show pro veřejnost. A protože v tomto případě Juana někdo usmrtil, bude to kvalifikovat jako vraždu.“
„Prvního stupně,“ dodala Danceová. Trestní zákon znala stejně dobře, jako někteří lidé znají kuchařku.

Sheedy přikývl. „Protože byla promyšlená a Millar byl příslušníkem policejní složky.“
„Naštěstí bez zvláštních okolností,“ poznamenala Danceová a pohlédla na matčinu bledou tvář. Vražda prvního stupně za zvláštních okolností umožňovala obžalobě požadovat trest smrti. Millar by však musel být v době smrti ve službě.
Sheedy se nicméně ušklíbl a řekl: „Věřte nevěřte, on uvažuje i o tom.“
„Jak to? Jak je to možné?“ zeptala se Danceová vzrušeně.
„Protože Millara odvezli ze soudní budovy přímo do nemocnice, takže technicky vzato nikdy nepřerušil službu.“
„On si hraje i s takovou obezličkou?“ vyhrkla Danceová znechuceně.
„Copak ten Harper zešílel?“ zamumlal Stuart.
„Ne, pouze je zarputilý a licoměrný. Což je hrozivější kombinace než šílenství. Když bude usilovat o trest smrti, získá větší publicitu. A to on si přeje. Ale nebojte se, z vraždy za zvláštních okolností rozhodně usvědčena nebudete,“ ubezpečil advokát Edii a otočil se k ní. „Nicméně si myslím, že laťku nastaví takhle.“
I vyhlídka „obyčejné“ vraždy prvního stupně však byla úděsná. Edie mohla strávit ve vězení pětadvacet let.
Advokát pokračoval: „Pokud jde o obhajobu, pak ospravedl-nitelnost nepřipadá v úvahu, stejně jako omyl nebo sebeobrana. Skutečnost, že Juanova smrt ukončila jeho bolest a utrpení, bude zohledněna ve výši trestu, avšak pokud porota uvěří, že jste měla v úmyslu jeho život ukončit, pak vás bez ohledu na vaše šlechetné motivy bude muset shledat vinnou z vraždy prvního stupně.“
„Takže musíme postavit obhajobu na faktech,“ poznamenala Danceová.
„Přesně tak. Nejdříve napadneme pitvu a příčinu úmrtí. Soudní patolog dospěl k závěru, že Millar zemřel proto, že měl příliš otevřenou infuzi s morfiem a že mu někdo přidal do roztoku anti-histamin. To vedlo k selhání plic a pak i srdce. Seženeme experty, kteří řeknou, že je to omyl. Že Millar zemřel na přirozené následky popálení a léky v tom nehrály žádnou roli.
Za druhé budeme tvrdit, že to Edie vůbec neudělala. Ty léky mu podal někdo jiný, a to buď záměrně s cílem ho usmrtit, anebo omylem. Pokusíme se najít lidi, kteří se v té době na oddělení pohybovali – a kteří mohli zahlédnout pachatele. Případně někoho, kdo by pachatelem sám mohl být. Co vy na to, Edie? Pohyboval se v době Juanovy smrti na jednotce intenzivní péče někdo podezřelý?“
„Na tom křídle bylo pár sester,“ odvětila Edie. „Ale jinak nikdo. Jeho rodina byla doma. A žádné návštěvy neměl.“
„No, každopádně to prověříme.“ Sheedyho tvář zvážněla. „A teď přejděme k největšímu problému. Zjistilo se, že někdo přidal Millarovi do infuze lék s názvem difenhydramin.“
„To je ten antihistamin,“ vysvětlila Edie.
„Při prohlídce vašeho domu objevila policie ampulku s lékem na bázi difenhydraminu. Ampulka byla prázdná.“
„Cože?“ Stuart zalapal po dechu.
„Našla se v garáži, ukrytá pod nějakými hadry.“
„To není možné.“
„A na ní ležela jehla s malým množstvím zaschlého morfia. Stejný typ morfia se nacházel v infuzi Juana Millara.“
„Ale já ji tam nedala,“ zadrmolila Edie. „Samozřejmě že ne.“
„To my víme, mami.“
„Nicméně se nenašly žádné otisky prstů ani žádné významné stopy,“ dodal advokát.
„Pachatel tam ty věci podstrčil,“ prohlásila Danceová.
„Přesně to se pokusíme dokázat. Buďto měl v úmyslu Millara zabít, anebo to udělal nedopatřením. Každopádně pak ukryl ampulku i jehlu ve vaší garáži, aby svalil vinu na vás.“
Edie se mračila. Pohlédla na dceru. „Vzpomínáš si, jak jsem ti počátkem měsíce krátce po Juanově smrti říkala, že jsem venku zaslechla nějaký zvuk? Vycházel z garáže. Vsadím se, že tam někdo byl.“
„Přesně tak,“ souhlasila Danceová, přestože si tento okamžik nevybavovala – její myšlenky tehdy plně zaměstnával hon na Daniela Pella.
„Jenže…,“ začala Danceová, ale pak zmlkla.
„Co?“
„Jenže budeme muset vyřešit jednu věc. Poslala jsem tehdy před jejich dům hlídkovat policistu – kvůli bezpečnosti. Harper bude chtít vědět, proč si ničeho nevšiml.“
„Případně,“ dodala Edie, „bychom měli zjistit, jestli to nebylo tak, že vetřelce ve skutečnosti viděl.“

„Přesně tak," řekla Danceová rychle a sdělila Sheedymu jméno dotyčného policisty.
„Prověřím i tuto možnost," ujistil je Sheedy a dodal: „Poslední věcí, která hraje v náš neprospěch, je skutečnost, že vám pacient řekl: ‚Zabij mě.' A vy jste se s tím svěřila několika lidem. Jsou na to svědci."
„Ano," řekla Edie bojácně a přesunula pohled na Danceovou.
Agentku náhle přepadla strašlivá myšlenka: budu předvolána, abych svědčila proti vlastní mámě? Z této představy se jí dělalo fyzicky špatně. „Jenže kdyby měla skutečně v úmyslu někoho zabít," namítla, „tak by se s takovou věcí nikomu nesvěřovala."
„To je pravda. Ale nezapomínejte, že Harperovi jde o bombastické titulky. Ne o logiku. Takové sdělení…, nu, doufejme, že se o něm Harper nedozví." Advokát vstal. „Dám vám vědět, až se mi ozvou experti a až získám podrobnou zprávu soudního patologa. Chtěli jste se ještě na něco zeptat?"
Ediina tvář prozrazovala, že ano, že má přibližně tisíc otázek. Přesto pouze zavrtěla hlavou.
„Není to beznadějné, Edie. Ty důkazy v garáži jsou znepokojivé, ale uděláme, co bude v našich silách."
Sheedy sebral ze stolu papíry, setřídil je a strčil si je do aktovky. Podal všem přítomným ruku a povzbudivě se na ně usmál. Stuart ho doprovodil ke dveřím – dřevěná podlaha pod jeho vahou vrzala.
Rovněž Danceová vstala a řekla matce: „Víš jistě, že tě děti nebudou příliš zatěžovat? Můžu je odvézt zpátky k Martine."
„Ne, ne. Už jsem se těšila, až je uvidím." Oblékla si svetr. „Hned půjdu ven a podívám se na ně."
Danceová ji krátce objala. Matčina ramena však byla ztuhlá. Na jeden tíživý okamžik se na sebe obě ženy podívaly a Edie konečně vyšla ven.
Danceová se objala i s otcem. „Co kdybyste zítra přijeli na večeři?" zeptala se.
„Uvidíme."
„Vážně. Bylo by to fajn. Pro mámu. Pro tebe, pro všechny."
„Promluvím s ní o tom."
Danceová odjela zpátky do kanceláře, kde následujících několik hodin koordinovala sledovací operace u domů možných obětí a také u domu Brighamových a snažila se co nejefektivněji rozdělit policejní síly. Stála v čele zoufale beznadějného pátrání po chlapci, který jako by byl stejně neviditelný jako elektrony vytvářející zlovolné internetové příspěvky, jež ho dohnaly k této vražedné misi.

Pohodlí.
Když Danceová v jedenáct hodin večer přijela ke svému domu v Pacific Grove, cítila malinkou úlevu. Byla moc ráda, že je po dlouhém, předlouhém dni konečně doma.
Dům v klasickém viktoriánském stylu měl tmavě zelenou fasádu se šedým zábradlím, okenicemi a sokly. Nacházel se v severozápadní části Pacific Grove – pokud se sešly správné roční období, správný vítr a správná chuť vyklonit se přes vratké zábradlí, bylo odtud vidět na oceán.
Danceová vešla do malého zádveří, rozsvítila a zamkla za sebou dveře. Vzápětí k ní přiběhli psi, aby se s ní pozdravili: černohnědý německý ovčák Dylan a rozkošný hladkosrstý retrívr Patsy. Jmenovali se podle největšího folkrockového zpěváka, respektive největší countryové zpěvačky za posledních sto let.
Danceová si přečetla e-maily, ale v Travisově případu nenastal žádný nový vývoj. V kuchyni, která byla sice prostorná, ale obsahovala spotřebiče z předešlého desetiletí, si nalila sklenici vína a pustila se do zbytků z ledničky, konkrétně do půlky krůtího sendviče, který tam ležel už příliš dlouho.
Nakrmila psy a pustila je zadními dveřmi na zahradu. Když se však chystala vrátit se k počítači, zarazil ji nezvykle silný štěkot a vrčení jejích miláčků na schodech vedoucích z terasy. Někdy takhle vyváděli, když nějaká veverka nebo kočka zapomněla na pud sebezáchovy a odvážila se k nim na návštěvu. V takto pozdní dobu to však bylo nezvyklé. Danceová odložila sklenici vína, poklepala rukou na pažbu služebního glocka a vyšla na terasu.
Zalapala po dechu.
Na zemi asi deset metrů od domu ležel kříž. Ne!
Vytasila pistoli, popadla baterku, přivolala psy a nasměrovala kužel světla na zahradu. Ta byla úzká, ale táhla se patnáct metrů za dům, kde zarůstala kejklířkami, dřišťálolistými duby, javory, astrami, vlčím bobem, lilky, jetelem a divokou trávou – dařilo se tu jen těm rostlinám, které vyžadovaly písčitou půdu a hodně stínu.
Venku sice nikoho nespatřila, ale na zahradě bylo mnoho míst, na nichž se mohl vetřelec ukrýt, aby ho z terasy nebylo vidět.
Danceová rychle seběhla ze schodů do tmy a rozhlédla se po desítkách znepokojivých stínů větví houpajících se ve větru.
Na chvíli se zastavila a pak se pomalu vydala hlouběji do zahrady, přičemž nespouštěla oči ze stezek a ze

psů, kteří nervózně a obezřetně pobíhali kolem.
Jejich napjatá chůze a Dylanova vztyčená srst působily znepokojivě.
Danceová pomalu došla do rohu zahrady. Sledovala případný pohyb, poslouchala případné kroky. Když neviděla a neslyšela žádné stopy po vetřelci, posvítila baterkou na zem.
Opravdu to vypadalo jako kříž, ale při pohledu zblízka nedokázala Danceová posoudit, jestli ho tu někdo zanechal úmyslně, nebo jestli ho nevytvořily náhodně spadlé větvičky. Každopádně nebyl svázaný drátkem a neležely u něj žádné květiny. Pouhých pár metrů od něj se však nacházela zadní branka, která sice byla zamčená, ale sedmnáctiletý chlapec ji mohl snadno přelézt.
Vzpomněla si, že Travis Brigham zná její jméno. A že si mohl snadno zjistit, kde bydlí.
Začala kolem kříže pomalu opisovat kruh. Je tráva v okolí udusaná, nebo se mi to jen zdá? Kathryn to nedokázala posoudit.
Nejistota ji znepokojovala ještě více, než kdyby věděla, že jí tím křížem někdo vyhrožuje.
Vrátila se do domu a zasunula pistoli zpátky do pouzdra.
Zamkla zadní dveře a zamířila do obývacího pokoje, který byl zařízen stejně nesladěným nábytkem jako dům Travise Brighama, ale bez kůže a bez chrómu byl o mnoho hezčí a útulnější. Většina nábytku byla silně čalouněná, nadýchaná a vyvedená v přírodních barvách. Danceová ho pořídila během nájezdů do nákupních center se zesnulým manželem. Usedla na pohovku a všimla si, že má nepřijatý hovor. Rychle stiskla klávesu, aby se podívala od koho. Nebyla to však její máma, nýbrž Jon Boling.
Profesor ji v hlasové schránce informoval, že „osobě z univerzity“ se stále nepodařilo prolomit přístupový kód. Superpočítač měl běžet celou noc a Boling hodlal ráno zpravit Danceovou o situaci. Případně mu mohla zavolat ona, kdyby se chtěla na něco zeptat. Ujistil ji, že bude dlouho vzhůru.
Danceová chvíli přemýšlela, zda mu zavolá – cítila nutkání to udělat –, ale pak se rozhodla, že nebude blokovat linku, kdyby jí náhodou chtěla zavolat máma. Zatelefonovala tedy jen na úřad šerifa a požádala službu konajícího policistu, aby poslal ke kříži u jejího domu ohledávací tým. Sdělila mu adresu a policista odpověděl, že tam ráno někoho vyšle.
Kathryn se pak osprchovala, přičemž se navzdory vařící vodě celá třásla, neboť jí před očima stále naskakoval jeden zoufale neodbytný obraz: maska z domu Kelley Morganové, maska s černýma očima a sešitými ústy.
Když si vlezla do postele, ležela pistole na nočním stolku necelý metr od ní, vytažená z pouzdra, nabitá plným zásobníkem a obsahující i jeden extra náboj „v pokojíčku“ neboli v nábojové komoře.
Zavřela oči, ale přestože byla vyčerpaná, nemohla usnout.
Nebylo to však bezvýsledné pátrání po Travisu Brighamovi, které jí nedávalo spát, ani úlek z nálezu kříže na zahradě. Nebyl to ani obraz té zatracené masky.
Ne, důvodem jejího neklidu bylo zdánlivě obyčejné sdělení, které jí stále dokola znělo v uších.
Matčina odpověď na Sheedyho otázku o svědcích na jednotce intenzivní péče v noc, kdy zemřel Juan Millar.
Na tom křídle bylo pár sester. Ale jinak nikdo. Jeho rodina byla doma. A žádné návštěvy neměl.
Danceová si to nepamatovala úplně přesně, ale byla si téměř jistá, že když krátce po policistově skonu oznamovala zprávu o jeho smrti své matce, tvářila se Edie překvapeně; prý měla v osudnou noc tolik práce na svém oddělení, že vůbec neměla čas podívat se za Juanem na jednotku intenzivní péče.
Jenže jestli Edie té noci skutečně na intenzivce nebyla, jak si mohla být tak jistá, že oddělení bylo opuštěné?

17

V osm hodin ráno vešla Kathryn Danceová do kanceláře a usmála se na Jona Bolinga. Profesor ťukal do klávesnice Travisova počítače a na rukou měl příliš velké gumové rukavice.
„Vím, co dělám. Koukám na Námořní vyšetřovací službu.“ Za-šklebil se. „Líbí se mi víc než Kriminálka Las Vegas.“
„Hej, šéfová, potřebujem televizní seriál i o nás,“ ozval se Týdžej od stolu, který si odtáhl do rohu a momentálně ho používal k pátrání po původu strašidelné masky z domu Kelley Morganové.
„To se mi líbí,“ chytil se vtípku Boling. „Jasně, televizní seriál o kinezii. Mohl by se jmenovat Tělo jako čítanka. Můžu v něm vystoupit jako speciální host?“
Danceová sice neměla náladu na žertování, ale přesto se usmála.
„A já budu pohledný mladý sympaťák, který neustále flirtuje s krásnýma agentkama,“ přisadil si Týdžej.
„Můžeme najmout nějaké krásné agentky, šéfová? Teda ne že vy byste nebyla krásná. Ale víte, jak to

myslím.“
„Jak si stojíme?“
Boling jí vysvětlil, že superpočítač napojený na Travisův notebook zatím nedokázal prolomit chlapcovo přístupové heslo. Jedna hodina, anebo tři sta let.
„Nezbývá nám než čekat.“ Boling si sundal rukavice a vrátil se k pátrání po identitách přispěvatelů, kteří by mohli být ohroženi.
„Reyi?“ Danceová pohlédla na zamlklého Reye Carranea, který stále procházel haldu stránek s poznámkami a nákresy nalezenými v Travisově pokoji.
„Je to hrozná hatmatilka, madam,“ řekl Carraneo a slovo „hat-matilka“ přitom okořenil španělským přízvukem. „Používá jazyky, které neznám, čísla, klikyháky, kreslí kosmické lodě, stromy s obličeji, mimozemšťany. A taky obrázky rozřezaných těl, srdce a orgány. Ten kluk opravdu není v pořádku.“
„Zmiňuje se tam o nějakých místech?
„Samozřejmě,“ odvětil agent. „Jenže se zjevně nenacházejí na zeměkouli.“
„Tady je pár dalších jmen.“ Boling podal Danceové kus papíru s dalšími šesti jmény a adresami přispěvatelů.
Danceová vyhledala ve státní databázi příslušná telefonní čísla a začala na ně volat, aby dotyčné osoby varovala, že pro ně Travis může představovat hrozbu.
V tu chvíli jí v počítači cinkl doručený e-mail. Danceová se na něj podívala a s překvapením shledala, že odesílatelem je Michael 0’Neil. Detektiv musel mít opravdu napilno – e-maily jí posílal zřídkakdy, protože s ní raději všechno řešil osobně.

Kathryn, moc mě to mrzí, ale ten případ kontejneru se začíná šeredně komplikovat. Úřad pro bezpečnost dopravy i ministerstvo vn.
bezpečnosti mají čím dál větší obavy.
S případem Travise Brighama Ti budu pomáhat dál – dohlížet na soudní kriminalistiku a podle možností se u Tebe zastavímale většinu času mi teď zabere tenhle případ. Promiň.
M.

Michael už zřejmě nemohl případ kontejneru z Indonésie dále odsouvat. Danceovou to však nesmírně zklamalo. Proč teď? Deprimované si povzdechla. A pocítila i palčivou osamělost. Uvědomila si, že v době mezi případem losangeleského vraha Johna Doea a případem křížů u cesty se s 0’Neilem vídala téměř denně. To bylo v průměru více než kdysi s manželem.
Opravdu si přála mít k dispozici jeho odborné kvality při pátrání po Travisu Brighamovi. A nestyděla se přiznat, že jednoduše touží i po jeho společnosti. Bylo zvláštní, že i pouhé rozmlouvání, sdílení myšlenek a spekulací mohlo působit jako elixír. Případ kontejneru však byl zjevně důležitý a to Kathryn stačilo. Rychle tedy vyťukala odpověď.

Hodně štěstí, budeš mi chybět.
Vzápětí stiskla klávesu BACKSPACE a vymazala tečku a poslední dvě slova. Nová odpověď zněla:
Hodně štěstí. Budeme v kontaktu.
A pak už na Michaela přestala myslet.
V kanceláři měla malý televizor. Ten byl nyní zapnutý a ona na něj náhodou pohlédla. Šokovaně zamžourala. Kamera právě zachycovala dřevěný kříž.
Souvisí to nějak s jejich případem? Našel se další kříž?
Kamera švenkovala dál, až se zastavila na reverendu R. Samuelu Fiskovi. Jednalo se o reportáž z protestu proti eutanazii, který se nyní – jak si Danceová se sevřeným srdcem uvědomila – změnil v protest proti její matce. Kříž třímal v ruce jeden demonstrant.
Zesílila zvuk. Reportér právě pokládal Fiskovi otázku, zda skutečně vyzýval k vraždám lékařů provádějících potraty, jak uvedl Chiltonův zpravodaj. Reverend upřel do kamery oči, které Danceové připadaly ledově chladné a vypočítavé, a prohlásil, že jeho výrok překroutila liberální média.
Danceová si vzpomněla na Fiskův citát, který se ve Zpravodaji nacházel také. Nedokázala si představit jednoznačnější výzvu k vraždám. Byla zvědavá, zda Chilton bude na dnešní reportáž nějak reagovat.
Opět ztlumila zvuk. Ona sama i CBI jako instituce měli se zástupci sdělovacích prostředků problémy. Kvůli únikům informací, čtečkám policejních frekvencí i jakémusi záhadnému kouzlu, díky němuž se tisk dozvídá podrobnosti o případech, prosákla na veřejnost jak historka o křížích předcházejících vraždám, tak i skutečnost, že podezřelým je student střední školy. CBI tak byla zaplavena telefonáty lidí dotazujících

se na „vraha v masce“, „zabijáka z komunitních serverů“ nebo „vraha s křížem u cesty“ (a to navzdory faktu, že se Travisovi nepodařilo usmrtit ani jednu ze zamýšlených obětí a že žádný komunitní server nebyl do jeho počínání přímo zapleten).
Telefonátů bylo tolik, že přerůstaly přes hlavu dokonce i mediálně lačnému šéfovi CBI Overbymu.
Kathryn Danceová se otočila na židli a vykoukla z okna na sukovitý kmen, který u země začínal jako dva stromy, ale pak srostl v jediný, jenž byl silnější než obě původní dřeviny. Agentka měla za oknem právě onen impozantní uzel a často na něm spočívala pohledem jako na určitém zdroji meditace.
Momentálně však neměla na rozjímání čas. Zatelefonovala Peteru Benningtonovi do kriminalistické laboratoře úřadu šerifa, aby se ho zeptala na výsledek ohledání místa nálezu druhého kříže a domu Kelley Morganové.
Růže nalezené u druhého kříže byly svázány stejným typem gumiček, jaké používalo lahůdkářství, poblíž kterého Travis pracoval, ale jinak neobsahovaly žádné užitečné stopy. Vlákno, které Michael 0’Neil odebral z šedé mikiny s kapucí ležící v prádelním koši v domě Brighamových, se skutečně shodovalo s vláknem nalezeným poblíž druhého kříže a drobný útržek hnědého papíru z lesa, který jim ukázal Ken Pfister, s největší pravděpodobností pocházel z krabičky bonbonů M&M’s – z bonbonů, o nichž Danceová věděla, že je Travis kupuje. Nalezená obilná vločka podle analýzy pocházela z ovesné housky vyráběné v pekárně Bagel Express. V domě Kelley Morganové ovšem chlapec nezanechal žádný stopový ani fyzický důkaz kromě kousku červeného okvětního plátku růže, který odpovídal kytici u kříže číslo dvě.
Maska byla podomácku vyrobená, avšak lepidlo, papír i inkoust použité při její výrobě byly všeobecně používané a jejich zdroj nevystopovatelný.
Analýza dále odhalila, že plynem, který Travis použil při pokusu zavraždit Kelley Morganovou, byl chlor – stejný chlor, který byl se zničujícími důsledky nasazen v první světové válce. „Podle jedné výpovědi ho pachatel koupil na neonacistických internetových stránkách,“ sdělila Danceová Benningtonovi a popsala mu rozhovor s Caitlininou kamarádkou.
Laboratorní technik se uchechtl. „To pochybuju. Nejspíš pocházel z něčí kuchyně.“
„Cože?“
„Použil běžné čisticí prostředky.“ Technik Danceové vysvětlil, že chlor se dá vyrobit z několika jednoduchých substancí, které jsou k dostání ve kterékoliv drogerii nebo prodejně domácích potřeb.
„Bohužel jsme nenašli žádné nádoby ani nic jiného, co by nám umožnilo stanovit zdroj.“
Nic na místě činu ani v jeho okolí jim neposkytlo jedinou stopu možného Travisova úkrytu.
„A před chvílí se u vašeho domu zastavil David.“
Danceová se zarazila, protože si nebyla jistá, koho má technik na mysli. „David?“
„Reinhold. Pracuje v ohledávací jednotce.“
Aha, ten mladý horlivý policista.
„Sebral vám ze zahrady ty větvičky. Ale zatím nedokážeme posoudit, zda je tam někdo zanechal úmyslně, anebo takhle spadly náhodou. Žádné jiné stopy prý nenašel.“
„Tak to si musel hodně přivstat. V sedm jsem už odjížděla z domu.“
Bennington se zasmál. „Ještě před dvěma měsíci rozdával pokuty jako dopravák a teď už, myslím, pošilhává po mém křesle.“
Danceová šéfovi ohledávačky poděkovala a ukončila hovor.
Srdce měla sevřené sklíčeností a přistihla se, že upřeně hledí na fotografii masky. Ta věc byla prostě strašná – krutá a znepokojivá. Kathryn zvedla telefon, zatelefonovala do nemocnice, představila se a zeptala se na stav Kelley Morganové. Sestra jí oznámila, že u pacientky nenastala žádná změna. Stále se nacházela v komatu. Bylo pravděpodobné, že útok přežije, ale nikdo z nemocničního personálu nechtěl spekulovat, zda se někdy probudí – a pokud ano, zda ještě někdy bude moci vést normální život.
Kathryn Danceová si povzdechla a zavěsila.
Zmocnil se jí vztek.
Znovu popadla telefon, vyhledala v diáři číslo a několikrát zabodla těžký prst do číselníku.
Opodál stojící Týdžej ji při tom sledoval. Poklepal Jonu Bolin-govi na rameno a zašeptal. „Ajajaj.“
James Chilton se ozval po třetím zazvonění.
„Tady je Kathryn Danceová z úřadu vyšetřování.“
Nastalo krátké ticho. Chilton si na ni bezpochyby pamatoval… a přemýšlel, proč ho znovu kontaktuje.
„Agentko Danceová. Zdravím vás. Slyšel jsem, že došlo k dalšímu incidentu.“
„Přesně tak. Proto vám volám, pane Chiltone. Oběť – dívku ze střední školy – se nám totiž podařilo zachránit jen díky tomu, že jsme ji vypátrali podle uživatelského jména. Trvalo nám to dlouho a museli jsme nasadit spoustu lidí, abychom zjistili, kdo to je a kde bydlí. Do jejího domu jsme dorazili asi třicet

minut předtím, než by byla zemřela. Zachránili jsme ji, ale stále je v komatu a možná už se z něj neprobere.“
„To mě moc mrzí.“
„A vše nasvědčuje tomu, že útoky budou pokračovat.“ Danceová bloggerovi řekla o ukradených kyticích.
„Dvanáct?“ V Chiltonově hlase se ozývalo zděšení.
„Ten člověk se nezastaví, dokud nezabije každého, kdo ho napadl na vašem blogu. Takže vás požádám znovu: poskytl byste nám, prosím, internetové adresy lidí, kteří k vám psali příspěvky?“
„Ne.“
Zatraceně. Danceová se otřásla hněvem.
„Kdybych to totiž udělal, porušil bych tím důvěru. A já nemohu své čtenáře zradit.“
Už zase tahle písnička. „Poslyšte…,“ zamumlala.
„Prosím, agentko Danceová, vyslechněte mě až do konce. Jednu věc pro vás udělám…, zapište si to. Svou doménu mám zaparkovanou u firmy Central California Internet Services. Sídlí v San Jose.“ Blogger předal Danceové adresu a telefonní číslo na jednu kontaktní osobu. „Teď hned jim zavolám a řeknu jim, že nemám námitky proti tomu, aby vám předali IP adresy všech lidí, kteří napsali příspěvek na můj blog. Jestli budou chtít soudní příkaz, je to jejich věc, ale já tomu bránit nebudu.“
Danceová se odmlčela. Technickou stránkou věci si nebyla zcela jistá, ale měla takové tušení, že jí Chilton právě vyhověl ve všem, oč ho žádala, a současně si zachránil novinářskou tvář.
„No…, tak vám děkuji.“
Zavěsila a zavolala na Bolinga: „Myslím, že ty IP adresy seženeme.“
„Cože?“
„Chilton si to rozmyslel.“
„Tak to je báječné,“ odpověděl profesor, usmál se a chvíli vypadal jako klučina, kterému právě řekli, že táta sehnal lístky na zápas play-off.
Danceová několik minut počkala a pak zavolala na webhostin-govou společnost. K celé akci se však stavěla skepticky: nevěřila, že tam Chilton skutečně zavolal, a pokud ano, nevěřila, že jí firma poskytne příslušné informace bez soudní přetahované. K jejímu překvapení jí však kontaktní osoba sdělila: „Ano, pan Chilton nám před chvílí volal. Mám tady IP adresy přispěvatelů. Schválil jsem jejich přeposlání na adresu vládní instituce.“
Danceová se zeširoka usmála a nadiktovala muži svou e-mai-lovou adresu.
„Už vám je posílám. Každých pár hodin se připojím na blog a zašlu vám adresy nových přispěvatelů.“
„Vy jste spasitel… a to myslím doslova.“
Muž ponuře pronesl: „To je případ toho kluka, který se mstí lidem, viďte? Toho satanisty. Je pravda, že u něj ve skříňce našli biologické zbraně?“
Propána, pomyslela si Danceová. Drby se šířily rychleji než požár v Mission Hills před pár lety.
„Nevíme jistě, co se v tuto chvíli děje.“ Mlhavost nade vše.
Ukončili hovor a po pár vteřinách jí počítač cinknutím ohlásil doručenou poštu.
„Mám to tady,“ řekla Danceová Bolingovi. Ten vstal, postavil se za ni, položil ruku na opěradlo její židle a předklonil se. Danceová ucítila jemnou vůni vody po holení. Příjemnou vůni.
„Dobrá. Fajn. Je vám jistě jasné, že toto jsou jen syrové počítačové adresy. Musíme kontaktovat všechny poskytovatele a zjistit podle nich jména a fyzické adresy. Hned se do toho pustím.“
Danceová mu vytiskla seznam – obsahoval asi třicet adres – a předala mu ho. Boling se znovu odebral do rohu kanceláře a shrbil se před svým notebookem.
„Možná něco mám, šéfová,“ ohlásil Týdžej, jenž před chvílí rozeslal fotografie masky na různé blogy a dotázal se, jestli o ní někdo něco ví. Prohrábl si rukou kudrnaté rezavé vlasy. „Můžeš mě poplácat po zádech.“
„O co jde?“
„Ta maska patří postavě z jedné počítačové hry.“ Pohlédl na masku. „Qetzal.“
„Cože?“
„To je její jméno. Nebo spíš jeho jméno. Je to démon, který zabíjí lidi paprsky ze svých očí. A může jen sténat, protože mu někdo sešil rty.“
„A proto se mstí lidem, kteří mají schopnost komunikovat?“ zeptala se Danceová.
„Já mu do hlavy nevidím, šéfová,“ utrousil Týdžej.
„No dobrá.“ Danceová se usmála.
„Ta hra,“ pokračoval Týdžej, „se jmenuje DimensionQuest.“
„Je to morpeg,“ prohlásil Boling, aniž zvedl hlavu od notebooku.

„Co že je to?“
„DimensionQuest je M-M-O-R-P-G. Tahle zkratka znamená ‚massively multiplayer online role-playing game‘ neboli hru na hrdiny, kterou na internetu hraje spousta lidí najednou. Říkám jim morpegy. A DQ patří k nejpopulárnějším.“
„Pomůže nám to nějak?“
„Ještě nevím. To uvidíme, až se dostaneme do Travisova počítače.“
Danceové se líbila profesorova sebedůvěra. „Až“, nikoliv „jestli“. Opřela se o židli, vytáhla mobilní telefon a zavolala mámě. Stále žádná odpověď.
Nakonec vyzkoušela otce.
„Ahoj, Katie.“
„Ahoj, táto. Jak se má máma? Vůbec mi nevolala.“
„Aha.“ Zaváhání. „Samozřejmě je rozrušená. Myslím, že prostě nemá náladu si s někým povídat.“
Danceová přemýšlela, jak dlouho se matka včera večer bavila s její sestrou Betsey.
„Nějaké nové zprávy od Sheedyho?“
„Ne. Prý si ještě připravuje podklady.“
„Táto, neřekla máma nic, že ne? Když ji zatkli.“
„Myslíš policii?“
„Anebo Harperovi, tomu prokurátorovi.“
„Ne.“
„Fajn.“
Danceová cítila nutkání požádat otce, aby jí dal matku k telefonu. Nechtěla však slyšet případné odmítnutí, a tak se raději zvesela dotázala: „Ale přijedete k nám dneska na večeři, že?“
Stuart ji ujistil, že ano, i když jeho tón ve skutečnosti znamenal, že se budou snažit.
„Miluju tě, táto. A vyřiď to i mámě.“
„Ahoj, Katie.“
Když domluvili, Danceová ještě několik minut upřeně hleděla na telefon. Poté vyšla na chodbu a bez zaklepání vstoupila do šéfovy kanceláře.
Overby právě zavěšoval sluchátko. Kývl směrem k telefonu. „Kathryn, máte nějaké stopy v případu útoku na tu Morganovou? Něco o těch biochemických zbraních? Zrovna mi volali z News Nine.“
Danceová zavřela dveře. Overby se na ni nejistě zadíval. „Žádné biologické zbraně tam nebyly, Charlesi. Jsou to jen povídačky.“
Vyjmenovala mu jednotlivé stopy: masku, automobil státního úřadu, výpověď Caitlin Gardnerové, že Travis měl rád mořské pobřeží, domácí čisticí prostředky. „A Chilton už s námi spolupracuje. Poskytl nám internetové adresy přispěvatelů.“
„To je dobře.“ Overbymu zazvonil telefon. Šéf CBI na něj letmo pohlédl a nechal hovor přepnout na asistentku.
„Charlesi, věděl jsi, že se chystá zatčení mé matky?“
Overby zamžoural. „Já… Ne, samozřejmě že ne.“
„Co ti Harper řekl?“
„Že kontroluje vytíženost případů.“ Overbyho slova obsahovala škrob. A zněla bojácně. „Což jsem ti říkal už včera.“
Danceová nepoznala, zda její šéf lže. A znala i důvod: porušovala totiž nejzákladnější pravidlo kinezického vyšetřování. Nechala se ovládat emocemi. A kdykoliv se to stalo, všechny její dovednosti byly rázem k ničemu. Nedokázala posoudit, zda ji šéf zradil.
„Prohraboval se nám ve spisech, aby zjistil, jestli jsem nepozměnila nějaký protokol o Millarovi.“
„Ó, to pochybuji.“ Napětí v místnosti by se dalo krájet.
A pak se náhle rozplynulo, neboť Overby nasadil povzbudivý úsměv. „Ale, moc se tím zatěžuješ, Kathryn. Proběhne obvyklé vyšetřování a celý případ pak zase odezní. Vůbec si s tím nemusíš lámat hlavu.“
Ví snad Overby něco? pomyslela si Danceová a dychtivě se zeptala: „Proč to říkáš, Charlesi?“
Šéf CBI se zatvářil překvapeně. „Přece proto, že je nevinná. Tvoje matka by nikdy nikomu neublížila. To dobře víš.“

Danceová se vrátila na „holčičí křídlo“ do kanceláře své kolegyně Connie Ramirezové. Drobná a smyslná čtyřicetiletá Hispánka s černočernými vlasy, které si vždy pečlivě stříkala lakem, byla nejčastěji vyznamenávaným agentem na regionální pobočce a jedním z nejuznávanějších agentů celé CBI. V minulosti dostala několik nabídek na vedoucí funkce v sídle CBI v Sacramentu – a kromě toho ji lanařila i

FBI –, ale její rodina pocházela z místních salátových a artyčokových polí a ona se rodinných kořenů nehodlala za žádnou cenu vzdát. Agentčin pracovní stůl ostře kontrastoval s Kathryniným – byl uklizený a úhledný. Na stěnách visely zarámované pochvaly, avšak největší fotografie zachycovaly její děti – tři kolohnátské kluky, a také Connii s manželem.
„Ahoj, Con."
„Jak se daří mámě?"
„To si umíš představit."
„Vždyť je to takový nesmysl," řekla Ramirezová se slabým melodickým přízvukem.
„Vlastně proto jsem přišla. Potřebuju od tebe laskavost. Velkou."
„Udělám pro tebe cokoliv. Vždyť to víš."
„Najala jsem Sheedyho."
„Á, likvidátora policajtů."
„Ale nechci čekat na spis s nálezy protistrany, abych se dozvěděla nějaké podrobnosti. Požádala jsem Henryho o informace z knihy návštěv v den Juanovy smrti, ale nějak se zabejčil."
„Cože? Henry? Vždyť je to tvůj kamarád."
„Harper ho zastrašil."
Ramirezová vědoucně přikývla. „A ty chceš, abych to zkusila já?"
„Jestli můžeš."
„Buď bez obav, zajedu tam, jen co dokončím výslech tohohle svědka." Poklepala na spis jednoho velkého drogového případu, který právě vyšetřovala.
„Seš jednička."
Hispánská agentka zvážněla. „Vím, jak bych se cítila já, kdyby to byla moje matka. Zajela bych za Harperem a vyrvala mu z krku hrtan."
Danceová se tomuto příměru chabě usmála. Když se vracela do své kanceláře, zacvrlikal jí telefon. Na displeji svítilo „Úřad šerifa" a ona doufala, že je to 0'Neil.
Nebyl.
„Agentko Danceová." Neznámý policista se představil. „Musím vám oznámit, že před chvílí volala dálniční hlídka. Mám pro vás špatné zprávy."

18

James Chilton měl přestávku – momentálně nezbavoval svět korupce a zkaženosti.
Pomáhal kamarádovi se stěhováním.
Po telefonátu z úřadu šerifa zavolala Kathryn Danceová Chil-tonovi domů a Patrizia ji nasměrovala do tohoto skromného bezového ranče na předměstí Monterey. Danceová zaparkovala vedle velkého stěhovacího vozu z místní půjčovny, vytáhla si z uší sluchátka od iPodu a vystoupila z auta.
Chilton v džínsách a tričku právě celý zpocený zápolil s velkým křeslem, které soukal po schodech do domu. Za ním vláčel hromadu krabic nakrátko ostříhaný muž v kraťasech a propoceném roláku. Na ceduli realitní kanceláře před domem se šikmo táhla přelepka PRODÁNO.
Když se Chilton vynořil ze dveří, sešel ze schodů na štěrkovou stezku lemovanou malými balvany a květinami v květináčích. Přistoupil k Danceové, otřel si čelo, a jelikož byl tak zpocený, umazaný a zaprášený, místo podání ruky jen pokýval hlavou. „Pat už mi volala. Chtěla jste se mnou mluvit, agentko Danceová? Týká se to těch internetových adres?"
„Ne. Ty už máme. Děkuji. Jde o něco jiného."
Druhý muž se k nim připojil a upřel na Danceovou příjemný a zvědavý pohled.
Chilton je představil. Muž se jmenoval Donald Hawken.
Danceové to jméno připadalo povědomé. Po chvíli si vzpomněla: pokud se nepletla, psal Chilton o Hawkenovi na svém blogu, konkrétně v článku „Vítej doma" v sekci osobních novinek. Tento komentář nepatřil ke kontroverzním. Hawken se vracel z Monterey do San Diega.
„Zdá se, že máte napilno," prohodila.
Chilton se obrátil na Hawkena. „Agentka Danceová vyšetřuje ten případ kolem příspěvků ve Zpravodaji."
Opálený a pěstěný Hawken se účastně zamračil. „Pachatel prý zaútočil na další dívku. Poslouchali jsme zprávy."
Danceová reagovala zdrženlivě – pokud šlo o vyzrazování informací, chovala se tak vždy, i vůči angažovaným občanům.
Blogger jí vysvětlil, že Chiltonovi se s Hawkenem a jeho první ženou před pár lety hodně přátelili. Ženy

spolu pořádaly večírky a muži chodili pravidelně na golf – buďto na neduživé hřiště v Pacific Grove, anebo v časech hojnosti do Pebble Beach. Zhruba před třemi lety se sice Hawkenovi odstěhovali do San Diega, ale Donald se nedávno podruhé oženil, prodal firmu a vrátil se sem.
„Mohu s vámi na minutku mluvit?“ zeptala se Danceová Chil-tona.
Hawken zamířil ke stěhovacímu vozu a blogger s Danceovou poodešli k jejímu fordu, kde Chilton naklonil hlavu a čekal – ze stěhování velkého křesla byl ještě stále udýchaný.
„Před chvílí mi volali z úřadu šerifa. Dálniční hlídka našla další kříž. S dnešním datem.“
Chiltonovi poklesla čelist. „Ach ne. A ten kluk?“
„Stále nevíme, kde se ukrývá. Prostě zmizel. A navíc to vypadá, že je ozbrojený.“
„To jsem slyšel ve zprávách,“ řekl Chilton a zašklebil se. „Jak se ke zbrani dostal?“
„Ukradl ji otci.“
Chilton semkl ústa vztekem. „Tihle obhájci druhého dodatku… Loni jsem si je vzal na paškál. A v životě jsem nedostal tolik výhrůžek smrtí.“
Danceová přešla k jádru jejich setkání. „Pane Chiltone, chci, abyste pozastavil vydávání svého blogu.“
„Cože?“
„Do doby, než ho dopadneme.“ Chilton se zasmál. „To je absurdní.“
„Četl jste poslední příspěvky?“
„Na svém blogu? Samozřejmě že jsem je četl.“
„Jsou stále radikálnější. Nedopřejte Travisovi další potenciální cíle.“
„To je vyloučeno. Nenechám se umlčet zastrašováním.“
„Jenže Travis bere jména obětí z vašeho blogu. Získává o nich informace, odhaluje jejich nejhlubší obavy, jejich slabá místa. Dokáže vypátrat, kde bydlí.“
„Lidé by o sobě neměli psát na veřejných internetových stránkách. O tom jsem na svém blogu obsáhle psal.“
„Ať je to, jak chce, oni prostě píšou dál.“ Danceová se snažila ovládnout zmar. „Prosím vás, spolupracujte s námi.“
„Já s váma spolupracuju. Ale dál zajít ochoten nejsem.“
„Co tak hrozného se stane, když blog na pár dní odstavíte?“
„A jestli Travise do té doby nevypátráte?“
„Tak ho opět rozjedete.“
„Anebo za mnou přijdete a poprosíte mě ještě o pár dnů a pak o pár dalších.“
„Přinejmenším zastavte diskusi pod tím nešťastným článkem. Aby nezískal další jména, na která může zaútočit. Usnadní nám to práci.“
„Represe nikdy nevede k ničemu dobrému,“ zamumlal Chilton a pohlédl Danceové zpříma do očí. Misionář se vrátil.
Kathryn Danceová se vzdala Bolingovy strategie pošimrat Chiltonovo ego. Místo toho vztekle vyhrkla: „Máte plná ústa nabubřelých frází. ‚Svoboda.‘ ‚Pravda.‘ ‚Represe.‘ Jenže ten kluk se snaží zabíjet lidi. Dívejte se na věci reálně, prokristapána. Odmyslete si od nich nějakou pitomou politiku.“
„Mým úkolem je zajišťovat otevřené fórum pro veřejnou výměnu názorů,“ odvětil Chilton klidně. „V souladu s prvním dodatkem ústavy… Vím, že mi hodláte připomenout, že i vy jste kdysi pracovala jako reportérka a spolupracovala jste s policií, pokud potřebovala pomoc. Jenže to je něco jiného. Vy jste byla v područí velkých peněz, zadavatelů inzerce a vůbec všech, z koho vaši šéfové tahali peníze. Zatímco já nejsem nikomu zavázán.“
„Já vás přece nežádám, abyste přestal informovat o zločinech. Pište si do omrzení. Jen nepřijímejte další příspěvky. Stejně v nich nikdo nepíše fakta. Ti lidé se tam jen ventilují. A polovina toho, co píšou, jsou naprosté nesmysly. Klevety, spekulace. Tlachání.“
„A jejich myšlenky snad nejsou legitimní?“ zeptal se Chilton, ale ne zlostně – spíše se zdálo, že ho jejich debata baví. „Jejich názory se nepočítají? To smějí psát komentáře jen sečtělí, vzdělaní a umírnění lidé? Hm, tak to vás vítám v novém světě žurnalistiky, agentko Danceová. Ve světě svobodné výměny myšlenek. V tomhle světě už nemají hlavní slovo ty vaše velké deníky, ti vaši Billové O’Reillyové a Keithové Olbermannové. Hlavní slovo v něm mají lidé. Ne, nehodlám svůj blog pozastavovat a nebudu zamykat diskuse pod články.“ Pohlédl na Hawkena, jenž právě s obrovským úsilím vytahoval ze stěhovacího vozu další křeslo. „A teď mě, prosím, omluvte,“ dodal a zamířil k autu.
Danceové připadal jako mučedník nastupující před popravčí četu, jenž právě pronesl bombastickou řeč o svých idejích, ve které vroucně věří, ale je přitom zoufale osamocen.

Stejně jako všichni ostatní na Montereyském poloostrově –přesněji řečeno všichni ve věku šest let a výše a s přístupem ke sdělovacím prostředkům – také Lyndon Strickland velmi silně prožíval případ křížů u silnice.
A stejně jako spousta dalších lidí, kteří četli Chiltonův zpravodaj, byl i on naštvaný.
Čtyřicetiletý právník vystoupil z auta a zamkl dveře. Měl polední přestávku a chystal se na svůj pravidelný běh po stezce poblíž nádherné silnice Seventeen Mile Drive, která vedla z Pacific Grove do Carmelu a nedaleko od níž se nacházela nejen letní sídla filmových hvězd a šéfů velkých společností, ale i golfové hřiště Pebble Beach.
Z dálky sem doléhal ruch ze stavby nové dálnice vedoucí na východ do Salinas a dál přes zemědělskou půdu. Stavba postupovala rychle. Strickland zastupoval několik malých vlastníků domů, jimž byla nemovitost ve veřejném zájmu vyvlastněna, aby na jejím místě mohla vést dálnice. Samozřejmě toto rozhodnutí napadl, a postavil se tak nejen proti státu, ale i proti firmě Avery Construction a její armádě renomovaných právníků. Podle očekávání soud právě minulý týden prohrál. Soudce však pozastavil demolici domů jeho klientů až do ukončení odvolacího řízení. Hlavní advokát obhajoby, člověk ze San Franciska, byl fialový vztekem.
Lyndon Strickland byl naopak nadšen.
Mlha se zvedala, počasí bylo chladné, a když Strickland vyrážel po stezce, byl na ní úplně sám. Vztek.
I on si přečetl, co lidé píšou na blogu Jamese Chiltona. Travis Brigham byl pomatený kluk, jehož idolem byli střelci z Columbine a Virginské techniky, který v noci šmíroval děvčata, který napůl uškrtil vlastního bratra Sammyho, takže nebohý hoch zůstal mentálně postižený, a který před pár týdny v rámci jakéhosi prapodivného sebevražedně-vražedného rituálu úmyslně sjel s autem z útesu a zabil dvě dívky.
Jak si mohlo jeho okolí nevšimnout varovných příznaků, které chlapec bezpochyby dával najevo? Jeho rodiče, jeho učitelé…, přátelé.
Fotografie masky, kterou dnes ráno viděl na internetu, mu stále naháněla husí kůži. Po těle mu běhal mráz, za který jen částečně mohlo sychravé počasí.
Zabiják v masce…
A teď se ten kluk ukrýval někde v kopcích okresu Monterey a postupně útočil na lidi, kteří o něm napsali nehezké věci.
Strickland četl Chiltonův zpravodaj často. Ve své RSS čtečce ho měl skoro úplně nahoře. V některých otázkách s Chiltonem nesouhlasil, ale blogger psal racionálně a své názory vždy podpořil solidními intelektuálními argumenty. Například se zásadně stavěl proti potratům, ale přesto napsal komentář proti pomatenému reverendu Fiskovi, jenž vyzval k vraždám lékařů provádějících potraty. Na Stricklanda, který často zastupoval organizaci Planned Parenthood a další bojovníky za svobodnou volbu žen, udělal Chiltonův vyvážený postoj dojem.
Blogger se také stavěl proti výstavbě odsolovacího zařízení. V tomto názoru se shodoval se Stricklandem, jehož shodou okolností oslovil v této věci potenciální klient – ekologická skupina, která si chtěla žalobou vynutit zastavení stavby. Právě nedávno napsal Strickland do Zpravodaje příspěvek, v němž bloggera podpořil.
Momentálně vybíhal do mírného svahu, který byl nejobtížnějším místem jeho běžecké trasy. Odtud už stezka vedla z kopce.

Potil se, cítil, jak mu buší srdce… a radostně si vychutnával tělesnou námahu.
Když se vyhoupl na vrchol, padlo mu cosi do oka. Jakási červená skvrna kousek od běžecké stezky a třepetavý pohyb u země. Co to bylo? ptal se sám sebe. Zpomalil, pozastavil stopky a pomalu prošel po kamenech k místu, kde spatřil karmínovou šmouhu, ostře kontrastující s písčitou půdou posetou hnědými a zelenými rostlinami.
Srdce mu v hrudi stále prudce tepalo, avšak teď už to nebylo fyzickou námahou, nýbrž strachem.
Okamžitě si vzpomněl na Travise Brighama. Chlapec si však vybíral jen lidi, kteří ho napadali na internetu.
A Strickland o něm vůbec nic nenapsal.
Uklidni se.
Když sešel ze stezky směrem k rudé skvrně a třepetavému pohybu, přesto pro jistotu vytáhl z kapsy mobilní telefon a připravil se stisknout 911, pokud by ucítil jakékoliv ohrožení.
Po chvíli došel před mýtinu. Přimhouřil oči a zadíval se dolů. Co to tam je?
„Sakra," zamumlal po chvíli a ztuhnul.
Mezi rozesetými růžovými plátky leželo v porostu několik velkých kusů masa, které právě zběsile a hladově trhali tři obrovští ošklivi ptáci – pravděpodobně supi. Opodál trčela ze země zkrvavená kost.

Hrůzný výjev sledovalo zpovzdáli několik havranů, kteří obezřetně poskakovali kolem, tu a tam do něčeho klovli a opět se uchýlili do bezpečné vzdálenosti.
Strickland zamžoural a předklonil se, neboť si uprostřed toho všeho všiml něčeho dalšího.
Ne! V písčité půdě byl zaražený kříž.
Strickland pochopil, že Travis Brigham tady někde musí být. S divoce poskakujícím srdcem začal pátrat mezi stromy, keři a dunami. Chlapec se mohl ukrývat kdekoliv. A náhle bylo úplně jedno, že o něm Lyndon Strickland nikdy nenapsal jediné slovo.
Jakmile mu před očima opět vytanul obraz děsivé masky, kterou za sebou Travis zanechal, Strickland se otočil a začal pádit zpátky na stezku.
Urazil však pouhé tři metry, když uslyšel, jak někdo vyráží z křoví a rychle běží směrem k němu.

19

Jon Boling seděl na propadající se pohovce v kanceláři Kathryn Danceové. Rukávy tmavě modré proužkované košile měl vyhrnuté, upřeně hleděl na vytištěné stránky z Chiltonova blogu a hovořil do dvou telefonů najednou. Na základě internetových údajů poskytnutých webhostingovými firmami se právě snažil vypátrat fyzické adresy příslušných osob.
Načmáral si na papír jakési informace a ohlásil do sluchátka sevřeného mezi krkem a ramenem: „Mám další. SexyGurl je Kim-berly Rankinová s adresou Forest sto dvacet osm, Pacific Grove.“
Danceová si zapsala detaily a zatelefonovala dívce, aby varovala ji i její rodiče před možným nebezpečím – přičemž Kimberly důrazně upozornila, aby přestala psát diskusní příspěvky do Zpravodaje a doporučila totéž i svým kamarádkám.
Co říkáš na tohle, Chiltone?
Boling dál upřeně sledoval počítačovou obrazovku před sebou. Danceová se na něj podívala a zjistila, že se mračí. „Co se děje?“ zeptala se.
„První příspěvky reagující na článek ‚Kříže u cesty‘ byly vesměs místní – napsali je Travisovi spolužáci nebo lidé z okolí poloostrova. Jenže teď už se přidávají lidé z celé země, neřkuli z celého světa. Dávají mu hezky do těla a kritizují i dálniční hlídku a policii, že důkladně nevyšetřila tu jeho původní autonehodu. A nešetří ani CBI.“
„Nás?“
„Jo. Někdo totiž rozhlásil, že agentka CBI vyslýchala Travise přímo u něj doma, ale nezadržela ho.“
„Ale jak vědí, že jsme tam s Michaelem byli?“
Boling ukázal na počítač. „Taková je podstata téhle bestie. Informace se šíří. Píšou sem lidi z Varšavy, Buenos Aires, Nového Zélandu.“
Danceová se vrátila ke zprávě o ohledání místa nálezu posledního kříže vedle tiché silnice v řídce osídlené části severního Monterey. Stále se nepodařilo vypátrat žádné svědky a na samotném místě činu se našlo jen pramálo důkazů – v podstatě jen ty, které byly nalezeny na předchozích místech a jež ze zločinů usvědčovaly Travise. Jeden nález se přesto mohl ukázat jako užitečný. Vzorky půdy odhalily písek, který se v bezprostřední blízkosti kříže nenacházel. Nepodařilo se však stanovit, odkud pochází.
Danceová pročítala zprávu a hlavou se jí stále honila jedna myšlenka: kdo je příští oběť?
Blíží se k ní Travis?
A jakou strašlivou metodu použije tentokrát, aby vyděsil a usmrtil oběť? Vypadalo to, že dává přednost zdlouhavému umírání obětí, jako by se tím chtěl pomstít za dlouhé utrpení, které musel snášet od kybernetických tyranů.
„Mám další jméno,“ ohlásil po chvíli Boling, začal diktovat jméno a adresu a Danceová si všechny údaje zapsala.
„Díky,“ řekla s úsměvem.
„Mám u vás odznak agenta-začátečníka.“
Když Boling naklonil hlavu a znovu se pohroužil do svých poznámek, pronesl tiše něco dalšího. Možná se to Danceové jen zdálo, ale měla pocit, že profesor začal říkat: „Anebo možná večeři,“ ale poté svá slova spolkl dříve, než mu stačila celá vyjít z úst.
Nejspíš se mi to jen zdálo, usoudila Kathryn a obrátila se zpátky k telefonu.
Boling se opřel o židli. „Prozatím jsou to všichni. Ostatní přispěvatelé buďto nejsou místní, anebo mají nevystopovatelnou adresu. A jestli je nedokážeme vypátrat my, nedokáže to ani Travis.“
Protáhl se a zaklonil trup.
„Tohle v akademickém světě nezažijete, viďte?“ zeptala se Danceová.

„To tedy ne.“ Boling na ni upřel potměšilý pohled. „Takže takhle vypadá obvyklý den u policie?“
„Ehm, ne, takhle ne.“
„Tak to je asi dobrá zpráva.“
Danceové zazvonil telefon a agentka na displeji rozpoznala vnitřní linku CBI. „Týdžeji.“
„Šéfová…“ Jako už několikrát za poslední dobu postrádal i nyní hlas mladého agenta obvyklý neuctivý podtón. „Už jsi to slyšela?“

Danceové malinko poskočilo srdce, když na místě činu spatřila Michaela 0'Neila.
„Ahoj,“ řekla. „Už jsem si myslela, že jsem o tebe přišla.“
0'Neil sebou malinko škubl a řekl: „Snažím se nějak zvládnout oba případy. Ale místo činu,“ ukázal na třepetající se policejní pásku, „má prioritu.“
„Díky.“
V tu chvíli se k nim připojil Jon Boling. Danceová totiž profesora požádala, aby ji doprovodil. Předpokládala, že by jí mohl být ještě v lecčems užitečný. Především si ho však přála mít po svém boku jako studnici nápadů, protože si myslela, že Michael 0'Neil na místě činu nebude.
„Co se stalo?“ zeptala se hlavního detektiva.
„Nechal tu malé dioráma, které mělo oběť vystrašit,“ začal 0'Neil a pohlédl nahoru na stezku, „načež ho pronásledoval až sem a tady ho zastřelil.“ Danceová měla pocit, že jí chtěl detektiv sdělit další detaily, ale pak si to rozmyslel, pravděpodobně kvůli přítomnosti Jona Bolinga.
„Kde?“
0'Neil jí ukázal příslušné místo. Tělo odtud vidět nebylo.
„Zavedu vás na původní místo činu.“ Detektiv začal stoupat po běžecké stezce do mírného svahu. Po necelých dvou stech metrech došli ke krátké pěšině vedoucí na mýtinu. Protáhli se pod žlutou policejní páskou a spatřili na zemi okvětní lístky růží a kříž zaražený do písčité půdy. Kolem se mezi krvavými skvrnami válely kusy masa a také nějaká kost. V hlíně byly patrné stopy po pařátech, pravděpodobně od supů a vran.
„Podle ohledávačky je to maso z nějakého zvířete,“ poznamenal 0'Neil. „Nejspíš hovězí zakoupené přímo v prodejně. Tipl bych si, že oběť běžela tady vzadu po stezce, spatřila nějaký rozruch a šla se sem podívat. Pohled na kříž a maso ji vystrašil, a tak se obrátila na útěk. Travis ji však v polovině svahu dohnal.“
„Jak se jmenuje?“
„Lyndon Strickland. Je to advokát. Bydlí kousek odtud.“
Danceová zamžourala. „Moment. Strickland? Myslím, že napsal něco do Zpravodaje.“
Boling otevřel batůžek a vytáhl z něj několik listů papíru s vytištěnými stránkami z blogu. „Jo. Ale ne pod článek ‚Kříže u cesty'. Napsal reakci na komentář o odsolovacím zařízení. Podpořil Chiltona.“
Podal Danceové příslušnou stránku.

Odpověď komu: Chilton, zaslal: Lyndon Strickland.
Musím říct, že jste mi v téhle otázce otevřel oči. Netušil jsem, že tenhle projekt někdo takhle tlačí. Prohlédl jsem si návrh podaný na Okresní plánovací úřad a musím říct, že i když jsem advokát obeznámený s ekologickými záležitostmi, tohle byl jeden z nejzmatenějších dokumentů, kterými jsem se kdy snažil prokousat. Myslím, že potřebujeme podstatně větší průhlednost, abychom v téhle otázce mohli vést smysluplnou debatu.

„Jak Travis věděl, že tu ten člověk bude?“ zeptala se Danceová. „Tohle místo je strašně opuštěné.“
„Vedou tudy běžecké trasy,“ odvětil Boling. „Vsadím se, že Strickland napsal někam na vývěsku nebo do blogu, že tady rád chodí běhat.“
Na internetu o sobě prozrazujeme příliš mnoho informací. Zoufale mnoho.
„Ale proč by měl ten kluk chtít zabít zrovna jeho?“ zeptal se 0'Neil.
Boling jako by o něčem přemýšlel. „Co je, Jone?“ zeptala se Danceová.
„Je to jen taková myšlenka, ale vzpomínáte, jaký je Travis blázen do těch počítačových her?“
Danceová 0'Neilovi vysvětlila, že Travis hraje MMORPG neboli hromadné hry na hrdiny.
Profesor pokračoval: „A jedním z aspektů těchto her je růst. Vaše postava se rozvíjí a roste, vámi dobyté území se rozšiřuje. Musíte to dělat, jinak neuspějete. Budeme-li se tohoto klasického schématu držet, pak si myslím, že Travis možná rozšiřuje okruh svých obětí. Nejprve si vybíral lidi, kteří útočili přímo na něj. A teď už do hledáčku zařadil i člověka, jenž podporuje Chiltona, třebaže s komentářem o křížích u cesty

neměl vůbec nic společného.“
Boling naklonil hlavu a podíval se na kusy masa a otisky pařátů v písčité půdě. „Což ovšem znamená exponenciální nárůst počtu možných obětí. V ohrožení teď budou desítky dalších lidí. Hned začnu zjišťovat internetové adresy každého, kdo na internetu třeba jen vzdáleně podpořil Chiltona.“
Další nepříjemná zpráva.
„My teď půjdeme ohledat tělo, Jone,“ řekla Danceová. „Vraťte se raději do auta.“
„Jistě.“ Boling si zjevně oddechl, že se této součásti vyšetřování nemusí účastnit.
Danceová s O’Neilem prošli mezi dunami k místu nálezu těla. „Jak to vypadá s těmi teroristy? S případem kontejneru?“
Detektiv se chabě zasmál. „Hýbe se to. Jenže se do vyšetřování plete ministerstvo vnitřní bezpečnosti, FBI, celní správa a podobně, takže výsledkem je totální guláš. Jak se to říká o kohoutech na jednom šrotišti? Někdy bych radši seděl v interceptoru a rozdával pokuty.“
„Na jednom smetišti,“ opravila ho Danceová. „A věř tomu, že být zpátky u dopraváků bys opravdu nechtěl.“
„To je fakt.“ Odmlčel se. „Jak se drží máma?“
Zase ta otázka. Danceová se chystala dát O’Neilovi optimistickou odpověď, ale pak si vzpomněla, s kým mluví, a ztlumila hlas. „Pořád se mi neozvala, Michaele. Když našli Pfistera a druhý kříž, byla jsem právě na odjezdu ze soudní budovy. Neměla jsem možnost si s ní promluvit. Určitě se jí to dotklo. Vím to.“
„Sehnalas jí právníka – jednoho z nejlepších na celém poloostrově. A on jí zajistil propuštění, ne?“
„Ano.“
„Takže jsi udělala maximum. Nelam si s tím hlavu. Nejspíš si od tebe chce jen udržet odstup. V zájmu tohohle případu.“
„Možná.“
0’Neil se na ni podíval a znovu se zasmál. „Jenže ty tomu nevěříš. Jsi přesvědčená, že se na tebe zlobí. Že si myslí, žes ji nechala na holičkách.“
Danceová si vzpomněla na své dětství a na doby, kdy se mámy něco dotklo – ať už to bylo skutečné, anebo smyšlené – a ona se pak chovala chladně a odtažitě. Otec to myslel jen napůl z legrace, když své choti čas od času říkal „štábní seržant“.
„Ach, ty mámy a dcery,“ zadumal se 0’Neil nahlas, jako by přesně věděl, co se teď Danceové honí hlavou.
Když došli až k tělu, pozdravila se Danceová kývnutím hlavy s lidmi ze soudní patologie, kteří právě rozkládali vedle mrtvoly zelený pytel. Fotograf před chvílí skončil. Strickland ležel na břiše v běžeckém úboru, momentálně zkrvaveném. Pachatel ho usmrtil dvěma ranami zezadu, jednou do zad a druhou do týla.
„A pak je tu tohle.“ Jeden z patologů vyhrnul Stricklandovi tričko a odhalil obraz vyřezaný do jeho zad: hrubou napodobeninu tváře, která však mohla být i maskou. Qetzal, démon ze hry DimensionQuest. O tomhle se 0’Neil zřejmě zdráhal zmiňovat před Bolingem.
Danceová zavrtěla hlavou. „Tyhle rány jsou posmrtné?“
„Ano.“
„Nějací svědkové?“
„Žádní,“ odpověděl jeden policista z úřadu šerifa. „Asi dva kilometry odtud probíhá výstavba dálnice. Dělníci zaslechli výstřely a ohlásili to. Ale nikdo nic neviděl.“
Jeden z ohledávačů oznámil 0’Neilovi, že se na místě činu nenašly žádné významné fyzické stopy.
0’Neil přikývl a společně s Danceovou se vrátili k autům.
Danceová si všimla, že Boling stojí vedle svého audi, ruce drží sepjaté před sebou a ramena má lehce zvednutá. Jasné příznaky napětí. Místa vražd tohle s člověkem udělají.
„Díky, že jste sem se mnou přijel, Jone,“ řekla. „Vysoce to přesahovalo rámec vaší pomoci. Ale vaše postřehy pro nás byly užitečné.“
„Jistě.“ Profesorův tón prozrazoval snahu zachovat stoický klid. Danceová přemýšlela, jestli Boling vůbec někdy pobýval na místě trestného činu.
Zazvonil jí telefon a na displeji se rozsvítilo jméno a číslo Charlese Overbyho. Danceová mu již dříve volala a oznámila mu, že došlo k dalšímu útoku. Nyní mu navíc musela sdělit, že se oběť tentokrát neprovinila kybernetickou šikanou, nýbrž jen v jiné věci podpořila Jamese Chiltona. Bylo zřejmé, že veřejnost nyní propadne ještě větší panice. „Zdravím tě, Charlesi.“
„Kathryn, ty jsi na tom posledním místě činu?“
„Ano. Vypadá to, že…“
„Dopadli jste toho kluka?“

„Ne. Ale…“
„Jasně, podrobnosti mi můžeš říct pak. Něco se stalo. Co nejrychleji sem přijeď.“

20

„Takže tohle je ta Kathryn Danceová.“ Velká růžová ruka obemkla tu její, tiskla ji tak dlouho, až naplnila předepsané kvantum slušnosti, a poté ji uvolnila.
Zvláštní, pomyslela si Danceová. Očekávala, že její protějšek položí důraz spíše na ukazovací zájmeno. Ale on zdůraznil její jméno. Tohle je ta agentka.
Případně: tohle je ta židle.
Danceová nicméně zvláštní řečníkovu dikci ignorovala, poněvadž kinezická analýza nebyla v tuto chvíli její prioritou. Muž naproti ní totiž nebyl podezřelý, ale zato měl dobré konexe na nejvyššího šéfa CBI.
Hamilton Royce, padesátník připomínající bývalého zadáka univerzitního fotbalového týmu, který přesedlal na politiku nebo na byznys, pracoval na ministerstvu spravedlnosti v Sacramentu. Vrátil se do svého křesla – nacházeli se v pracovně Charlese Overbyho – a Danceová se posadila také. Royce jí vysvětlil, že působí jako ombudsman.
Danceová pohlédla na Overbyho, ale šéf pobočky jen po očku pokukoval po Royceovi – z podřízenosti, ze zvědavosti nebo nejspíš z obojího – a neřekl nic, čím by vysvětlil přítomnost návštěvníka ze Sacramenta ve své kanceláři.
Danceová byla na šéfa stále naštvaná kvůli neopatrnosti, ne-li přímo proradnosti, s níž umožnil Robertu Harperovi tajnou operaci v archivu CBI.
Přece proto, že je nevinná. Tvoje matka by nikdy nikomu neublížila. To dobře víš…
Danceová přesunula pozornost na Royce.
„Slyšíme na vás v Sacramentu chválu. Prý se specializujete na řeč těla.“ Ombudsman měl široká ramena a tmavé vlasy vyčesané z čela. Na sobě měl elegantní oblek, jehož modrá barva byla tak tmavá, že celek působil spíše jako uniforma.
„Jsem jen obyčejná vyšetřovatelka. Pouze při práci víc využívám kinezii.“
„Měl jste pravdu, Charlesi, prodává se pod cenou. Říkal jste, že tak zareaguje.“
Danceová nasadila opatrný úsměv a přemýšlela, co přesně Overby řekl a nakolik otevřeně svou zaměstnankyni chválil nebo kritizoval. Z každé pochvaly totiž kouká žádost o služební či platový postup.
Její šéf si však zachoval neutrální výraz. Jak těžký je život, když si člověk není jistý.
Royce žoviálně pokračoval: „Takže se na mě prostě podíváte a řeknete mi, co si myslím. Jen podle toho, jak si založím ruce, kam se podívám nebo jestli zčervenám. Dokážete odhalit moje tajemství.“
„Je to o něco složitější,“ řekla Danceová přátelsky.
„Aha.“
Ve skutečnosti už agentka Royce zkusmo odhadla. Byl to přemýšlivý a vnímavý extrovert. A pravděpodobně měl i osobnost machiavellistického lháře. Danceová si proto dávala pozor.
„No, opravdu o vás slyšíme hezké věci. Ten případ na začátku měsíce, ten šílenec tady na poloostrově… To byl těžký oříšek. Ale vy jste ho rozlouskla.“
„Párkrát se na nás usmálo štěstí.“
„Ne, ne,“ přerušil ji Overby rychle, „žádné ‚usmálo‘, žádné ‚štěstí‘. Ona ho přelstila.“
A Danceová si uvědomila, že slovem „štěstí“ otevřela prostor k možné kritice – své osoby, montereyské pobočky CBI i Overbyho.
„A co přesně děláte vy, Hamiltone?“ V této situaci nehodlala použít oslovení „pane“, které definuje status osloveného.
„O, já jsem takový všudybyl. Hasím požáry. Problémy týkající se státních institucí, úřadu guvernéra, parlamentu, ba dokonce i soudů. Podívám se té věci na zoubek a sepíšu zprávu.“ Usmál se. „Píšu hodně zpráv. Doufám, že je někdo čte. Člověk nikdy neví.“
Otázka tedy zůstala bez odpovědi. Danceová se podívala na hodinky, čehož si Royce povšiml, zatímco Overby nikoliv. Přesně jak zamýšlela.
„Hamilton je tu kvůli tomu Chiltonovu případu,“ řekl Overby a pohlédl na muže ze Sacramenta, aby se ujistil, že se neplete.
Přesunul pohled zpátky na Danceovou. „Podej nám hlášení,“ prohlásil jako kapitán lodi.
„Jistě, Charlesi,“ odtušila Danceová kousavě, neboť si všimla jak jeho tónu, tak i skutečnosti, že Overby použil označení „Chiltonův případ“. Ona sama o útocích přemýšlela jako o případu křížů u cesty. Nebo o případu Travise Brighama. Začínala mít tušení, proč je Royce tady.

Popsala oběma mužům vraždu Lyndona Stricklanda – metodu jeho usmrcení i jeho vztah k Chiltonovu blogu.
Royce se zamračil. „Takže rozšiřuje okruh možných cílů?“
„Domníváme se, že ano.“
„Co důkazy?“
„Jistě, nějaké se našly. Žádný z nich však konkrétně neukazuje, kde by se Travis mohl ukrývat. Na pátrání se momentálně podílí společný tým dálniční hlídky a úřadu šerifa.“ Zavrtěla hlavou. „Bohužel velké pokroky nedělají. Travis neřídí auto – jezdí na kole – a drží se pod povrchem.“ Pohlédla na Royce. „Náš konzultant si myslí, že používá únikové metody, které se naučil z internetových her.“
„Kdo je to?“
„Jon Boling, profesor Kalifornské univerzity v Santa Cruz. Je velmi ochotný.“
„A navíc nám pomáhá dobrovolně, nic si neúčtuje,“ dodal Overby úlisně, jako by svá slova předem naolejoval.
„Vraťme se k tomu blogu,“ řekl Royce pomalu. „Jak přesně s tím případem souvisí?“
„Některé příspěvky chlapce vyprovokovaly,“ vysvětlila Danceová. „Byl terčem kybernetické šikany.“
„Takže mu ruply nervy.“
„Děláme, co je v našich silách, abychom ho našli,“ prohlásil Overby. „Nemůže být daleko. Poloostrov je malý.“
Royce na sobě nedával téměř nic znát, ale Danceová z jeho soustředěných očí vyčetla, že nepřemýšlí pouze o případu Travise Brighama, ale zvažuje i jeho dopady na to, kvůli čemu je ve skutečnosti zde.
A Royce jí to vzápětí prozradil.
„Kathryn, musím vám říct, že v Sacramentu panuje kvůli tomu případu znepokojení. Všichni jsou nervózní. V případu figurují teenageři, počítače, komunitní servery. A teď už i střelná zbraň. Člověk se nemůže ubránit myšlenkám na Virginii a Columbine. Ti chlapci z Colorada prý jsou jeho vzory.“
„To jsou klevety. Nevím, jestli je to pravda, nebo ne. Na blogu to napsal někdo, kdo ho vůbec nemusel znát.“
Záchvěv jeho obočí a cuknutí jeho rtu jí vzápětí prozradily, že mu možná právě nahrála na smeč. U lidí jako Hamilton Royce si člověk nikdy nemůže být jistý, jestli s ním hrají na rovinu, nebo kolem něj budují zákop.
„Ten blog… Už jsem o tom mluvil s ministrem spravedlnosti. Obáváme se, že dokud na něj budou lidé posílat příspěvky, jen budou přilévat oleje do ohně. Chápete, jak to myslím? Je to jako lavina. Možná moje přirovnání nesedí, ale vy mi jistě rozumíte. Takže nás napadlo, jestli by nebylo lepší ten blog zastavit.“
„Přesně o to už jsem Chiltona žádala.“
„Ne, vážně?“ podivil se Overby.
„A co vám řekl?“
„Rázně to odmítl. Svoboda tisku.“
Royce se ušklíbl. „Vždyť je to jen blog. Není to Chronicle nebo Wall Street Journal.“
„On to cítí jinak.“ Tentokrát položila otázku Danceová: „Už ho někdo z ministerstva kontaktoval?“
„Ne. Pokud by ta žádost přišla ze Sacramenta, obáváme se, že by napsal něco o nás. A z jeho blogu by se zpráva o našem návrhu rozšířila do novin a televize. Represe. Cenzura. A tyhle nálepky by mohly ulpět i na guvernérovi a některých kongresmanech. Ne, to zkrátka nemůžeme.“
„No, on to každopádně odmítl,“ zopakovala Danceová.
„Takže mě napadlo,“ začal Royce pomalu a intenzivně zpražoval Danceovou pohledem, „zda jste o něm třeba nezjistila něco, co by nám pomohlo ho přesvědčit.“
„Cukr, nebo bič?“ zeptala se Danceová rychle.
Royce se neubránil smíchu. Bystří lidé na něj zjevně dělali dojem. „Podle toho, co jste mi říkala, na něj cukr příliš neplatí.“
Což znamenalo, že úplatky by nezabraly. Danceová to ostatně věděla z vlastní zkušenosti, poněvadž mu už jeden nabídla. Podle jejího názoru však byl Chilton imunní i vůči vyhrožování. Vlastně jí připadal jako typ člověka, který si ve výhrůžkách proti své osobě libuje a s chutí pak o nich něco napíše do svého blogu. A kromě toho sice neměla Chiltona ráda, neboť ho pokládala za arogantního a samolibého člověka, avšak zneužití informací zjištěných během vyšetřování k pokusu ho zastrašit jí bylo silně proti srsti. Naštěstí mohla podle pravdy odpovědět: „Ale já na něj nic nenašla. James Chilton hraje v tom případu okrajovou roli. On sám o tom chlapci nic špatného nenapsal – a dokonce i utajil jeho jméno. Podstatou komentáře ‚Kříže u cesty‘ byla kritika policie a správy silnic. Teprve čtenáři začali na Travise útočit.“
„Takže nemáte nic usvědčujícího, co bychom mohli použít.“

Použít. Zvláštně zvolené sloveso.
„Ne.“
„Ó, to je zlé.“ Royce opravdu vypadal zklamaně. Overby si toho všiml a rovněž nasadil zklamaný výraz.
„Tak se snaž dál, Kathryn,“ řekl.
Její hlas se plazil jako had. „Pracujeme bez ustání, abychom pachatele dopadli, Charlesi.“
„Samozřejmě. Jistě. Ale vzhledem k šíři celého případu…“ Jeho věta vyzněla do ztracena.
„Co?“ zeptala se Danceová zostra. Opět v ní začal doutnat vztek kvůli Robertu Harperovi.
Kroť se, varovala se v duchu.
Overby se pokusil usmát, ale jeho výraz připomínal úsměv jen vzdáleně. „Vzhledem k šíři celého případu by bylo pro všechny užitečné, kdyby se podařilo Chiltona přesvědčit, ať ten blog stopne. Pomohlo by to nám i Sacramentu. Nemluvě o záchraně životů lidí, kteří na ten blog psali reakce.“
„Přesně tak,“ přizvukoval Royce. „Máme obavy z dalších obětí.“
Ministr spravedlnosti i Hamilton Royce měli samozřejmě obavy z dalších obětí. Zároveň však měli obavy ze špatné publicity a z kritiky, že stát neudělal pro dopadení pachatele maximum.
Danceová už chtěla mít schůzku za sebou a vrátit se k práci, a tak jednoduše souhlasila. „Jestli zjistím cokoliv, co by se dalo využít, Charlesi, dám ti vědět.“
Royceovi zaplály oči. Overby si však její ironie nevšiml a bezelstně se usmál. „Fajn.“
V tu chvíli jí telefon zavibrováním ohlásil příjem textové zprávy. Danceová si přečetla obsah, zlehka si povzdechla a podívala se na Overbyho.
„Co se stalo?“ dotázal se Royce.
„Někdo právě zaútočil na Jamese Chiltona,“ odpověděla Danceová. „Musím jet.“

21

Danceová se vřítila na urgentní příjem nemocnice Monterey Bay.
Uprostřed vestibulu zastihla Týdžeje s ustaraným výrazem ve tváři. „Šéfová,“ řekl a ztěžka si oddechl úlevou, že ji vidí. „Jak je na tom?“
„Bude v pořádku.“
„Dopadli jste Travise?“
„Ten chlapec to neudělal,“ odpověděl Týdžej.
V tom okamžiku se rozletěly dvojité dveře vedoucí na zákro-kový sál a vyšel z nich James Chilton s obvazem na tváři. „On mě napadl!“ zvolal a ukázal na růžolícího tělnatého muže v obleku, který seděl vedle okna a nad nímž stál urostlý okresní policista. Chilton ani nepozdravil a rovnou se obrátil na Danceovou. „Zatkněte ho.“
Muž mezitím vyskočil ze židličky. „To je on. Chci ho vidět ve vězení!“
„Pane Brubakere, posaďte se, prosím,“ zabručel policista dostatečně důrazným hlasem, takže muž zaváhal, zpražil Chiltona pohledem a znovu usedl na laminátovou židličku.
Policista přistoupil k Danceové a popsal jí, co se stalo. Před půl hodinou přijel Arnold Brubaker s týmem zeměměřičů na místo uvažované výstavby odsolovacího zařízení a přistihl tam Chiltona, jenž právě fotografoval biotopy různých živočichů. Brubaker se pokusil sebrat bloggerovi fotoaparát a přitom ho srazil k zemi. Zeměměřiči následně zavolali policii.
Danceová měla dojem, že Chiltonovo zranění není vážné.
Blogger přesto láteřil jako pominutý. „Ten člověk znásilňuje poloostrov. Ničí naše přírodní zdroje. Naši flóru a faunu. Nemluvě o tom, že ničí i pohřebiště Ohlonů.“
Ohlonští indiáni byli prvními obyvateli tohoto koutu Kalifornie.
„Nikde na kmenových územích nestavíme!“ kontroval Brubaker. „To jsou jen povídačky. Naprosto lživé!“
„Ale dopravní ruch v okolí bude…“
„Investujeme miliony do přesídlení zvířecích populací a…“
„Buďte zticha!“ okřikla je Danceová. „Oba dva.“ Chilton však byl v ráži. „A navíc mi rozbil foťák. Úplně jako nacisti.“
Brubaker reagoval chladným úsměvem. „Jamesi, myslím, že vy jste porušil zákon jako první, když jste vstoupil na soukromý pozemek. Nedělali nacisti i tohle?“
„Mám právo informovat o ničení našich zdrojů.“
„A já zase…“
„Dobrá,“ zopakovala Danceová, „tak dost!“
Oba muži konečně zmlkli a ona si od policisty vyslechla popis nejrůznějších přestoupení zákona. Nakonec

se obrátila na Chiltona. „Vstoupil jste na soukromý pozemek. A to je trestný čin.“
„Já…“
„Psst. A vy, pane Brubakere, jste pana Chiltona napadl, což je také nezákonné, pokud vám z jeho strany bezprostředně nehrozila fyzická újma. Situaci jste měl řešit přivoláním policie.“
Brubaker soptil, ale přesto pokýval hlavou. Zjevně ho štvalo, že Chiltonovi způsobil pouhý šrám na tváři. Obvaz byl docela malý.
„Věc se má tak, že jste se oba dopustili drobného přestoupení zákona. Pokud si chcete stěžovat, přistoupím k zatýkání. V takovém případě vás ovšem zatknu oba. Jednoho za narušení soukromého majetku a druhého za fyzické napadení. Nuže?“
Růžolící Brubaker začal naříkat: „Ale on…“
„Vaše odpověď?“ přerušila ho Danceová se zlověstným klidem, který mu okamžitě zavřel ústa.
Chilton přikývl a zašklebil se. „No dobrá.“
Nakonec se podvolil i Brubaker, přestože mu z tváře čišela frustrace. „Budiž,“ zabrblal na Danceovou. „Ale není to fér! Poslední rok se sedm dní v týdnu usilovně snažím eliminovat následky sucha. Zasvětil jsem tomu celý život. Zatímco on si hoví někde v kanceláři a cupuje mě na kusy, aniž by si aspoň ověřil fakta. Lidi čtou, co na tom blogu píše, a myslí si, že je to pravda.
Jenže jak můžu proti něčemu takovému bojovat? Založit si vlastní blog? Kdo na to má čas?“ Brubaker si dramaticky povzdechl a zamířil k hlavnímu východu.
Když odešel, řekl Chilton Danceové: „On to zařízení nestaví z vlastní dobroty. Bude na něm vydělávat peníze a to je jediné, co ho zajímá. A fakta do článku jsem si ověřil.“
Blogger náhle zmlkl, neboť se k němu Danceová otočila a on zaregistroval její zasmušilý výraz.
„Jamesi, vy jste to zřejmě ještě neslyšel. Travis Brigham před chvílí zavraždil Lyndona Stricklanda.“
Chilton chvíli nehnul ani brvou. „Lyndona Stricklanda, toho právníka? Víte to jistě?“
„Bohužel ano.“
Blogger začal těkat očima po podlaze urgentního příjmu, po dokonale vytřených zelenobílých dlaždičkách sešoupaných během let bezpočtem spěchajících podrážek a podpatků. „Ale Lyndon přece nepsal pod článek o křížích u cesty – vyjadřoval se k odsolovacímu zařízení. Ne, Travis proti němu nemohl nic mít. Musel to být někdo jiný. Lyndon ležel v žaludku spoustě lidí. Byl to veřejný advokát a vždycky si vybíral kontroverzní kauzy.“
„Důkazy nepřipouštějí žádnou pochybnost. Udělal to Travis.“
„Ale proč?“
„Podle nás proto, že vám ve svém příspěvku vyjádřil podporu. Je jedno, že to bylo v jiném komentáři. Myslíme si, že Travis rozšiřuje okruh svých cílů.“
Chilton reagoval ponurým mlčením a poté se zeptal: „Jen proto, že ve svém příspěvku souhlasil se mnou?“
Danceová přikývla. „Což mě přivádí k další znepokojivé myšlence: totiž že by Travis mohl jít i po vás.“
„Ale v čem je se mnou ve sporu? Nenapsal jsem o něm jediné křivé slovo.“
„Zaútočil na člověka, který vás podpořil,“ zopakovala Danceová. „Z čehož obecně vzato vyplývá, že má zlost i na vás.“
„Opravdu si to myslíte?“
„Myslím, že si nemůžeme dovolit brát to na lehkou váhu.“
„Ale moje rodina…“
„Už jsem před váš dům poslala hlídkový vůz. Vaši rodinu střeží policista z úřadu šerifa.“
„Děkuji…, děkuji. Řeknu Pat a klukům, aby si všímali čehokoliv nezvyklého.“
„Jste v pořádku?“ Danceová ukázala na Chiltonův obvaz.
„Nic to není.“
„Potřebujete odvézt domů?“
„Přijede pro mě Pat.“
Danceová vyrazila ven. „A hlavně, probůh, nechte Brubakera na pokoji.“
Chilton přimhouřil oči. „Ale víte, jaký dopad bude mít ten jeho provoz na…“ Zmlkl a odevzdaně zvedl obě ruce. „Dobrá, dobrá. Nebudu mu lézt na pozemek.“
„Děkuji vám.“
Danceová vyšla ven a zapnula si mobilní telefon. O půl minuty později se přístroj rozezvonil. Byl to Michael 0’Neil. Danceová cítila uspokojení, když na displeji spatřila jeho jméno.
„Ahoj.“
„Zrovna jsem se to doslechl. Chilton prý byl napaden.“

„Je v pořádku.“ Danceová detektivovi vysvětlila, co se stalo.
„Vstup na cizí pozemek. To mu patří. Volal jsem k nám. Posílají zprávu o ohledání místa, kde byl zastřelen Strickland. Přitlačil jsem na ně, ať sebou hodí, ale vypadá to, že nic dvakrát užitečného ve zprávě nebude.“
„Díky.“ Danceová poté ztlumila hlas – i jí samotné to připadlo zábavné – a řekla 0’Neilovi o dnešní podivné schůzce s Hamiltonem Roycem.
„No to je skvělé. To nám těch kohoutů na smetišti přibývá.“
„Těmhle kohoutům bych nejradši zakroutila krkem,“ zabručela Danceová. „A uvařila z nich polívku.“
„A ten Royce chce zastavit blog?“
„Jo. Podle mě se bojí reakce veřejnosti.“
„To je mi toho Chiltona trochu líto,“ nadhodil 0’Neil.
„Až s ním strávíš deset minut, budeš mluvit jinak.“
Detektiv se zasmál.
„Každopádně jsem ti chtěla zavolat, Michaele. Pozvala jsem dnes mámu s tátou na večeři. Máma potřebuje podporu. Byla bych moc ráda, kdybys přijel taky.“ Danceová se odmlčela a dodala. „A vezmi i Anne a děti.“
Nastala chvíle ticha. „Zkusím to stihnout. Ale dost se ráchám v případu toho kontejneru. A Anne odjela do San Franciska. Jedna galerie pořádá výstavu jejích posledních fotek.“
„Vážně? Tak to je úžasné.“ Danceová si vzpomněla na včerejší jednostranou konverzaci o blížící se služební cestě Anne 0’Neilové, když se po schůzce s Erniem Seyboldem pokoušeli o společnou snídani. Danceová měla na Anne hned několik názorů, přičemž ten nejpříznivější souvisel s jejím talentem pro fotografování.
Rozloučili se a Danceová zamířila k autu. Cestou si vytáhla sluchátka od iPodu. Potřebovala doušek hudby. Listovala v seznamu skladeb a pokoušela se rozhodnout, zda má větší náladu na hudbu latinskoamerickou, anebo keltskou, když vtom jí znovu zazvonil telefon. Displej hlásil, že je to Jonathan Boling.
„Zdravím vás.“
„Na CBI se nemluví o ničem jiném, než že byl napaden Chilton. Co se stalo? Je v pořádku?“
Danceová mu sdělila podrobnosti. Profesor si oddechl, že nikdo neutrpěl vážné zranění, ale Kathryn podle jeho hlasu poznala, že jí chce také něco oznámit. Odmlčela se a on se zeptal: „Jste někde poblíž kanceláře, Kathryn?“
„Už jsem neměla v plánu se tam vracet. Musím vyzvednout děti a pak jsem chtěla pracovat z domu.“
Danceová už Bolingovi neřekla, že se hlavně chtěla vyhnout Hamiltonu Royceovi a Overbymu. „Proč?“
„Mám pár věcí. Získal jsem jména přispěvatelů, kteří podpořili Chiltona. Dobrá zpráva je, že jich není mnoho. Ale to je pro blogy typické. Nesouhlasné názory tam jsou vždycky v převaze.“
„Pošlete mi seznam na e-mail a já je začnu z domu obvolávat. Ještě něco?“
„Zhruba za hodinu prolomíme heslo Travisova počítače.“
„Vážně? No to je skvělé.“ Tiffany nebo Bambi byla zřejmě velmi dobrá hackerka.
„Vytvořím obraz jeho disku na jiné jednotce. Říkal jsem si, že ho asi budete chtít vidět.“
„Na to vemte jed.“ Danceovou něco napadlo. „Máte na večer něco v plánu?“
„Ne, měl jsem v plánu nějaké vloupačky, ale dokud vám pomáhám, nemám na ně čas.“
„Tak ten počítač přivezte ke mně domů. Pozvala jsem rodiče a pár přátel na večeři.“
„Totiž…, jistě.“
Danceová mu sdělila adresu a čas a ukončila spojení.
Když stála vedle auta na parkovišti před nemocnicí, všimla si několika ošetřovatelů a sester, kteří po práci odcházeli domů. Všichni na ni upřeně hleděli.
Danceová jich několik znala a usmála se na ně. Jeden nebo dva jí pokynuli na pozdrav, ale jejich reakce byla vlažná, ne-li přímo mrazivá. Danceová si uvědomila, co se jim teď asi honí hlavou: právě se dívám na dceru ženy, která možná spáchala vraždu.

22

„Vynesu nákupy,“ oznámila Maggie, když jejich Nissan Path-finder zastavil před domem.
Poslední dobou se dívka snažila dokázat ostatním, jak je nezávislá, a tak nyní popadla největší tašku. Ty byly celkem čtyři –když Danceová vyzvedla děti od Martine, zastavili se v Safeway na velký nákup. Kdyby se večeře zúčastnili všichni pozvaní, sedělo by u stolu přes deset lidí, mimo jiné i děti s obrovskou chutí k

jídlu.
Wes se nakláněl pod tíhou dvou tašek, které nesl v jedné ruce, neboť se jako starší bratr nechtěl nechat zahanbit. „Kdy přijede babička?“ zeptal se matky.
„Doufám, že tu bude každou chvíli… Ale taky je možné, že nepřijede.“
„Ne, říkala, že přijede.“
Danceová nasadila zmatený úsměv. „Ty jsi s ní mluvil?“
„Jo, volala mi do tábora.“
„Mně taky,“ nadhodila Maggie.
Edie tedy volala vnoučatům, aby je ujistila, že je v pořádku. Danceová zbrunátněla. Proč nezavolala i jí?
„No, tak to je skvělé, že přijede.“
Odnesli tašky dovnitř a Danceová v Patsyině doprovodu zamířila do svého pokoje.
Pohlédla na box, v němž přechovávala služební zbraň. Travis rozšířil okruh svých cílů a ona patřila k policistům, kteří po něm pátrají. Navíc musela stále myslet na možnou hrozbu v podobě kříže ležícího včera večer na zahradě. Rozhodla se, že raději bude nosit zbraň u sebe. Protože se však zdráhala nechávat střelné zbraně v domácnosti s dětmi, uzamkla černou pistoli na pár minut do boxu, než se vysprchuje. Energicky se svlékla a vstoupila pod proud horké vody, aby se – neúspěšně – pokusila spláchnout ze sebe ošklivé zbytky dnešního dne.
Jakmile se vysprchovala, oblékla si džínsy a přehnaně velkou nezabíranou halenku, pod kterou se dala ukrýt pistole. Bylo to nepohodlné, ale zároveň uklidňující. A pak už spěchala do kuchyně.
Nakrmila psy a uhasila malou rozmíšku mezi dětmi, které se hádaly kvůli domácím povinnostem.
Danceová zachovala trpělivost – věděla, že jsou stále rozrušené ze včerejšího incidentu v nemocnici.
Maggie měla za úkol vybalit nákupy, zatímco Wes měl připravit stůl pro hosty. Danceová nikdy nepřestala žasnout, jaký nepořádek lze udělat v domě, v němž bydlí pouze tři lidé.
Jako už mnohokrát předtím si také nyní vzpomněla na dobu, kdy seznam obyvatel tohoto domu čítal čtyři jména. Podívala se na svatební fotografii. Bili Swenson, předčasně zešedivělý, štíhlý a roztomile usměvavý, hleděl do objektivu a ruku držel kolem jejích ramen.
Kathryn zamířila do pracovny, zapnula počítač a poslala Over-bymu e-mail o útoku na Chiltona a jeho střetu s Brubakerem. Neměla náladu s ním mluvit.
Následně otevřela e-mail od Jona Bolinga a přečetla si jména lidí, kteří v posledních několika měsících napsali Chiltonovi na blog pochvalnou reakci. Bylo jich sedmnáct.
Mohlo to být horší, pomyslela si.
Následující hodinu tedy zjišťovala telefonní čísla lidí, kteří figurovali na seznamu a zároveň bydleli v okruhu sto padesáti kilometrů od poloostrova, a telefonicky je varovala, že jim může hrozit nebezpečí. Odměnou jí byla jejich kritika, v některých případech spalující, že CBI a policie nejsou schopny Travise Brigha-ma zastavit.
Nakonec si Danceová otevřela v počítači Chiltonův zpravodaj a přečetla si příspěvky z dnešního dne.

http://www.thechiltonreport.com/html/june27.html

Prolistovala všechna vlákna a všimla si, že téměř všechna obsahují nové příspěvky. Poslední diskutující pod články o reverendu Fiskovi a odsolovacím zařízení brali tato témata velmi vážně – a reagovali s rostoucím hněvem. Žádný z jejich příspěvků se však nemohl měřit se zlostnými reakcemi pod komentářem „Kříže u cesty“, kde už většina diskutujících bez zábran vylévala kbelíky špíny nejen na Travise, ale i na sebe navzájem.
Některé příspěvky měly podivný sloh, jiné škemraly o další pikantnosti, ještě jiné obsahovaly neskrývané hrozby. Danceová měla nicméně pocit, že informace obsažené v některých reakcích by mohly naznačovat, kde se Travis ukrývá – a že možná prozrazují i to, na koho zaútočí příště. Nemůže být Travis ve skutečnosti jedním z přispěvatelů, jenž se ukrývá za falešnou identitou nebo nicneříkajícím názvem „Anonym“? Danceová si pozorně přečetla všechny výměny názorů a dospěla k závěru, že nějaké stopy v nich pravděpodobně ukryté jsou, ale jí samotné odpověď uniká. Kathryn Danceová, které nedělalo sebemenší potíže analyzovat mluvené slovo, nedokázala ze znepokojivě tichých výkřiků a písemného blábolení vydedukovat jediný kloudný závěr.
Nakonec stránku zavřela.
V tu chvíli jí přišel e-mail, v němž jí Michael 0’Neil sděloval skličující zprávu, že slyšení o imunitě v případu Lid versus John Doe bylo odsunuto na pátek. Státní zástupce Ernie Seybold měl dojem, že ochota, s jakou soudce vyhověl žádosti obhajoby, nevěstí nic dobrého. Danceová se při té zprávě zaškaredila a

byla zklamaná, že jí Michael nezavolal a nesdělil jí ji telefonicky. Navíc se ani nezmínil, zda dnes s dětmi přijede na večeři.
Danceová začala chystat jídlo. Kuchyně nebyla její parketa a ona se to nestyděla přiznat. Věděla však, ve kterých prodejnách mají nejlepší hotová jídla, takže se o výsledek večeře nebála.
Z Wesova pokoje se ozývalo tiché třeštění jakési videohry, zatímco z Maggiina se linuly varhanní stupnice. Danceová se přistihla, že upřeně zírá do zahrady a představuje si obličej své mámy včera odpoledne, když ji vlastní dcera opustila a dala přednost vyšetřování druhého kříže u cesty.
Máma to pochopí.
Ne, nepochopí…
Danceová žonglovala se sáčky obsahujícími hovězí žebra, zelené fazolky, vajíčkový salát, lososa a nadvakrát pečené brambory a vzpomínala přitom na dobu zhruba před třemi týdny, kdy její matka stála právě v této kuchyni a vyprávěla jí o Juanu Millarovi ležícím na jednotce intenzivní péče. S obličejem, který jako by cítil všechnu jeho bolest, se jí tehdy svěřila, co jí Juan zašeptal. Zabij mě…
Domovní zvonek ji konečně vytrhl od této znepokojivé myšlenky.
Danceová si snadno vydedukovala, kdo stojí za dveřmi – většina přátel a příbuzných jednoduše vyšla po schodech na zadní terasu a do kuchyně vstoupila bez zazvonění a zaklepání. Otevřela hlavní dveře a přivítala se s Jonem Bolingem. Profesor měl i nyní ve tváři svůj obvyklý příjemný úsměv a v rukou nesl malou nákupní tašku a velkou brašnu s notebookem. Na sobě měl teď černé džínsy a tmavou pruhovanou košili.
„Pojďte dál.“
Boling kývl a následoval Danceovou do kuchyně. Z útrob domu přiskotačili psi. Boling se sklonil a oba společně objal.
„No tak, rošťáci, mazejte ven!“ poručila jim Danceová a vyhodila zadními dveřmi žvýkací kosti. Psi se vrhli ze schodů a upalovali na zahradu.
Boling vstal, setřel si z pusy psí sliny a zasmál se. Sáhl do nákupní tašky. „Rozhodl jsem se, že hostitelce přinesu jako dárek trochu cukru.“
„Cukru?“
„Mám dvě verze: jednu kvašenou…“ Vytáhl z tašky láhev bílého vína Caymus Conundrum. „To je milé.“
„… a druhou pečenou.“ V jeho ruce se objevily koláčky. „Vzpomínám si, jak jste se na ně v práci dívala, když se mě vaše asistentka pokoušela vykrmit.“
„Vy jste si toho všiml?“ Danceová se rozesmála. „Z vás by byl dobrý kinezický expert. Musím se mít na pozoru.“
Profesor měl v očích vzrušený výraz, což Danceové neuniklo. „Musím vám něco ukázat. Můžeme se někam posadit?“
Danceová ho uvedla do obývacího pokoje, kde Boling vybalil další notebook – tento přístroj byl hodně velký a jeho značku Danceová neznala. „Irv to zvládl,“ oznámil.
„Irv?“
„Irving Wepler, to je ten kolega, o kterém jsem vám říkal. Je to jeden z mých postgraduálních studentů.“
Takže žádná Bambi ani Tiff.
„Celý obsah Travisova notebooku je teď tady.“
Profesor začal ťukat do kláves a obrazovka se vzápětí probudila k životu. Danceová netušila, že počítače mohou reagovat tak rychle.
Maggie ve vedlejším pokoji stiskla nesprávnou klávesu.
„Pardon.“ Danceová zkroutila obličej.
„Cis,“ poznamenal Boling, aniž odtrhl hlavu od obrazovky.
Danceová byla překvapena. „Vy jste hudebník?“
„Ne, ne. Ale mám absolutní sluch. Taková hříčka osudu. Ani nevím, jak s tím naložit. Vůbec nemám hudební talent. Ne jako vy.“
„Jako já?“ Danceová mu o svém koníčku neřekla.
Profesor pokrčil rameny. „Říkal jsem si, že by nebylo špatné si vás trochu proklepnout. Ale nečekal jsem, že na Googlu budete mít víc odkazů jako sběratelka písní než jako policajtka… Eh, můžu říkat ‚policajtka‘?“
„Tohle zatím není politicky nekorektní výraz.“ Danceová Bo-lingovi vysvětlila, že jako folková zpěvačka neuspěla, ale pak našla hudební spásu v projektu, který provozovala s Martine Chris-tensenovou – ve webové stránce s názvem American Tunes neboli Americké nápěvy, což byla parafráze slavné countryové hymny Paula Simona ze sedmdesátých let. Pro Kathryn bylo provozování stránky jakýmsi

životabudičem, protiváhou jejího zaměstnání, v jehož rámci musela často navštěvovat velmi ponurá místa. Nic ji nemohlo vytáhnout z pokřiveného světa pronásledovaných zločinců bezpečněji než hudba.
Danceová profesorovi dále vysvětlila, že pro její činnost se sice běžně užívá výraz „sbírání písní“, ale správný termín zní „folklo-ristika“. Nejslavnějším folkloristou byl zřejmě Alan Lomax, který se v polovině dvacátého století toulal po americkém venkově a sbíral pro Kongresovou knihovnu tradiční hudbu. Také Danceová ve volných chvílích cestovala po celé zemi a sbírala hudbu, i když se na rozdíl od Lomaxe nezaměřovala na blues a bluegrass. Dnešní tradiční americkou hudbu totiž představovaly spíše africké písně, afropop a také písně cajunské, hispánské, karibské, novoskotské, východoindické a asijské. Stránka American Tunes pomáhala hudebníkům opatřit jejich původní tvorbu ochrannou známkou, nabízela jejich hudbu za poplatek ke stažení a distribuovala autorům peníze od posluchačů.
Zdálo se, že to Bolinga zajímá. Také on si totiž jednou dvakrát měsíčně udělal výlet do přírody. Kdysi prý býval docela dobrým skálolezcem, ale dnes už toho nechal.
„Gravitace,“ vysvětlil, „se nedá usmlouvat.“
Ukázal na pokoj, z něhož se stále linula hudba. „To je syn, nebo dcera?“
„Dcera. Můj syn zná jen struny od tenisové rakety.“
„Je dobrá.“
„Děkuji,“ řekla Danceová s jistou hrdostí – vždy se usilovně snažila Maggii povzbudit. Cvičila s ní, a přestože to bylo časově náročné, vozila ji na hodiny klavíru a předehrávky.
Boling cosi vyťukal a na obrazovce notebooku se objevila pestrobarevná stránka. Náhle se Bolingova řeč těla diametrálně změnila. Danceová si všimla, že se jí profesor dívá přes rameno ke dveřím.
Mělo ji to napadnout. Vždyť zvuk varhan před třiceti vteřinami utichl.
Boling se usmál. „Ahoj, já jsem Jon. Pracuji s tvou mámou.“
Maggie stála ve dveřích a baseballovou čepici měla otočenou kšiltem dozadu. „Ahoj.“
„V místnosti se čepice nenosí,“ připomněla jí Danceová.
Maggie si kšiltovku sundala a zamířila přímo k Bolingovi. „Já jsem Maggie.“ V té holce není ani trocha plachosti, pomyslela si Danceová, zatímco její desetiletá dcera pumpovala Bolingovi pravicí.
„Máš dobrý stisk,“ pochválil ji profesor. „A dobrý cit pro klávesy.“
Dívka se rozzářila. „Vy taky na něco hrajete?“
„Já hraju jen na CD přehrávači a počítači. Jinak ne.“
Danceová zvedla hlavu a ani ji nepřekvapilo, že ve dveřích spatřila dvanáctiletého Wese, který se díval jejich směrem. Opíral se o zárubeň a ani trochu se neusmíval.
Danceové se sevřel žaludek. Dalo se předpokládat, že se po otcově smrti bude Wes nelibě dívat na muže, s nimiž bude jeho matka udržovat společenské styky – psychoterapeut Danceovou upozornil, že na ně bude pohlížet jako na možné ohrožení rodiny a otcovy památky. Jediným mužem, jehož měl Wes opravdu rád, byl Michael 0’Neil – podle terapeuta zčásti i proto, že detektiv byl ženatý, a nepředstavoval tudíž žádnou hrozbu.
Chlapcův přístup byl pro Danceovou těžký. Už dva roky byla vdovou a někdy nesmírně toužila po romantickém vztahu. Chtěla s někým chodit, chtěla se s někým scházet a věděla, že by to bylo dobré i pro děti. Kdykoliv si však vyšla do společnosti, Wes se začal chovat rozmrzele a náladově. Danceová ho celé hodiny ujišťovala, že on a jeho sestra jsou pro ni na prvním místě. Plánovala taktiku, jak chlapce nenuceně připravit na schůzku s jejími milenci. A někdy jednoduše prohlásila, že nebude tolerovat žádné jeho scény. Ani jeden přístup však moc dobře nefungoval a situaci příliš nenapomohla ani skutečnost, že chlapcova nevraživost vůči jejímu poslednímu potenciálnímu partnerovi se nakonec ukázala jako mnohem prozíravější než její vlastní odhad. Po této zkušenosti se Danceová rozhodla, že si vždy vyslechne názor svých dětí a bude sledovat jejich reakci.
Gestem přivolala Wese k sobě. Chlapec se k nim přišoural. „Tohle je pan Boling.“
„Ahoj, Wesi.“
„Ahoj.“ Podali si ruce, Wes jako vždy malinko plaše.
Danceová se pokusila rychle dodat, že zná Bolinga z práce, aby Wese upokojila a rozptýlila jakékoliv potenciální napětí. Než však stačila cokoliv říct, Wesovi zaplanuly oči, které se právě dívaly na obrazovku počítače. „Supr. To je dýkjúčkol“
Danceová si prohlédla křiklavou grafiku domovské stránky počítačové hry DimensionQuest, kterou Boling zřejmě vytáhl z Tra visova počítače.
„Vy taky hrajete?“ Chlapec působil užasle.
„Ne, ne. Chtěl jsem jen tvé mámě něco ukázat. Ty znáš mor-pegy, Wesi?“
„Jako, to se ví.“

„Wesi," zamumlala Danceová.
„Chci říct ‚jasně'. Máma nemá ráda, když pořád říkám ‚jako' –jako nějaký…"
Boling se usmál a zeptal se: „Ty hraješ dýkjúčko? Já ho moc dobře neznám."
„Ani ne, to je spíš taková kouzelničina. Já jsem spíš na Trinity."
„Panejo," prohlásil Boling s lehce chlapeckým a rozhodně nepředstíraným obdivem v hlase. „Ta grafika je fakt nářez." Otočil se k Danceové a řekl: „Trinity je es-efko."
Danceové to však jako vysvětlení příliš neposloužilo. „Co prosím?"
„Science fiction, mami."
„Jo, aha. Sci-fi."
„Ne, ne, takhle se to neříká. Je to es-efko." Wes významně obrátil oči v sloup. „Opravuji se."
Chlapec se zachmuřil. „Jenže na Trinity rozhodně potřebujete dvě giga RAMky a nejmíň další dva na grafický kartě. Jinak je to, jako…" Ušklíbl se. „Jinak to vůbec neodsejpá. Máte třeba připravený paprsky, chystáte se vystřelit… a v tu chvíli zamrzne obrazovka. To je ze všeho nejhorší."
„Víš, kolik mám RAMky na desktopu, který jsem si postavil v práci?" zeptal se Boling téměř nesměle.
„Tři?" tipl si Wes.
„Pět. Plus čtyři na grafické kartě."
Wes předstíral, že nakrátko omdlel. „Nééé! No to je síííla! A jakej disk?"
„Dvě téčka."
„Já se bodnu! Dva terabyty?"
Danceová se zasmála a cítila obrovskou úlevu, že mezi chlapcem a Bolingem nepanuje žádné napětí. Přesto se pokusila chlapce umravnit. „Ale já tě žádné Trinity nikdy hrát neviděla, Wesi. Na našem počítači doma tuhle hru nemáme, že ne?" Byla velice přísná na to, jaké hry děti na počítači hrají a jaké webové stránky navštěvují. Nemohla však na ně celou dobu dohlížet.
„Ne, tu bys mi nedovolila," odpověděl chlapec bez jakýchkoliv skrytých významů nebo výčitek. „Hraju ji u Martine."
„S dvojčaty?" Danceová byla šokována. Děti Martine Chris-tensenové a Stevena Cahilla byly mladší než Wes a Maggie.
Wes se zasmál. „Mami!" řekl rozhořčeně. „Ne, se Stevem. Zná všechny cheaty a hesla."
To mělo logiku. Steve, který sám sebe označoval za zeleného blázna, měl na starosti technickou stránku provozu American Tunes.
„Je to násilná hra?" zeptala se Danceová nikoliv Wese, nýbrž Bolinga.
Profesor s chlapcem si vyměnili spiklenecký pohled. „Poslouchám," trvala Danceová na odpovědi. „Ani ne," prohlásil Wes.
„Co to přesně znamená?" dotázala se policistka Danceová.
„No, v podstatě se tam dají vyhazovat do vzduchu kosmické lodě a planety," vyklopil Boling.
„Ale není to násilné násilí," dodal Wes.
„Jasně," ujistil Danceovou profesor. „Do Resident Evil nebo Manhunt to má daleko."
„Nebo do Gears of War," přitakal Wes. „Tam můžeš řezat lidi motorovkou."
„Cože?" Danceová byla zděšena. „Tys to někdy hrál?"
„Ne!" vykřikl Wes tak vehementně, že se mu to téměř dalo uvěřit. „Ale má ji Billy Sojack ze školy. Vyprávěl nám o ní."
„Ne aby tě někdy napadlo ji hrát."
„Jasan. Nebudu. Nicméně," dodal a znovu po očku pohlédl po Bolingovi, „když nechceš, tak nemusíš tu motorovku používat."
„Chci, abys tu hru nikdy nehrál. Ani ostatní, které pan Boling před chvílí vyjmenoval." Danceová to pronesla svým nejlepším mateřským hlasem.
„Dobře. Ale, mami…"
„Slibuješ?"
„No jó." Pohled na Bolinga sděloval: ona je prostě někdy taková.
Oba příslušníci mužského pohlaví poté zahájili diskusi o dalších hrách a technických otázkách, jejichž význam nedokázala Danceová ani odhadovat. Přesto měla z jejich rozhovoru radost. Boling ji jako potenciální milenec samozřejmě nezajímal, ale bylo velmi úlevné, že se nemusela obávat konfliktů, a to zejména u dnešní večeře, která měla být už takhle dosti stresující. Boling se nesnažil hovořit s chlapcem povýšeným tónem nebo na něj udělat dojem. Mluvili spolu jako dva sobě rovní, které od sebe dělí jen věk, a jejich rozhovor byl pro oba zábavný.
Maggie se cítila odstrčená, a tak jim po chvíli skočila do řeči: „Pane Bolingu, máte nějaké děti?"

„Mags," napomenula ji Danceová, „nepokládej osobní otázky, když ses s někým teprve před chvílí seznámila."
„To je v pořádku. Ne, nemám, Maggie."
Dívka přikývla a vstřebala získanou informaci. Danceová chápala, že se Maggie ve skutečnosti neptá na potenciální kamarády a kamarádky, ale zajímá ji, zda je profesor ženatý. Na rozdíl od Wese totiž byla ochotna provdat svou mámu ještě rychleji než Maryellen Kresbachová z práce (ovšemže za předpokladu, že jí pak půjde za „družici", jak Maggie nedávno pojmenovala funkci družičky).
V tu chvíli se z kuchyně ozvaly hlasy. Do domu dorazili Edie se Stuartem. Vešli dovnitř a připojili se k Danceové a dětem.
„Babí!" vykřikla Maggie a rozběhla se k babičce. „Jak se máš?"
Na Ediině tváři rozkvetl opravdový úsměv – nebo téměř úsměv, pomyslela si Danceová. Také Wes vyrazil s úlevou ve tváři k Edii. Objímat mámu se sice poslední dobou zdráhal, ale v tomto případě mu nedělalo problém obemknout babičku rukama a pevně ji stisknout. Incident v nemocnici na něj dolehl více než na Maggii.
„Katie," řekl Stuart na uvítanou, „celý den honíš pomatené hrdlořezy, a ještě si dokážeš udělat čas na vaření."
„No, čas na vaření si udělal někdo jiný," odvětila Danceová s úsměvem a s pohledem na nákupní tašky ze Safeway, které se ukrývaly kousek od odpadkového koše.
Byla nadšená, že konečně vidí mámu, a tak ji rovnou objala. „Jak se máš?"
„Dobře, drahá."
Drahá… To nevěstilo nic dobrého. Alespoň však Edie přijela. Na ničem jiném teď nezáleželo.
Edie se opět obrátila k dětem a nadšeně jim začala vyprávět o jednom televizním pořadu o extrémních rekonstrukcích bytů. Geniálně kolem sebe dokázala šířit příjemnou atmosféru, a tak místo aby dnes mluvila o tom, co se stalo včera v nemocnici – a co by děti jen rozrušilo –, upevnila jejich jistotu tím, že se o incidentu vůbec nezmínila a raději si povídala o nepodstatných věcech.
Danceová představila rodiče Jonu Bolingovi.
„Já jsem jen najatý pistolník," vysvětlil profesor. „Kathryn udělala tu chybu, že mě požádala o radu, a teď se mě nemůže zbavit."
Bavili se o tom, kde přesně v Santa Cruz Boling bydlí, jak dlouho už tam žije a na kterých univerzitách v minulosti učil. Bolinga zaujala informace, že Stuart dodnes pracuje na částečný úvazek ve slavném akváriu v Monterey; on sám tam chodil docela často a právě nedávno tam vzal i svou neteř a synovce.
„Taky jsem trochu učil," nadhodil Stuart Dance, jakmile zjistil, čím se Boling živí. „Na akademické půdě jsem byl docela spokojený. Hodně jsem dělal výzkum žraloků."
Boling se od srdce zasmál.
Danceová nalila všem přítomným víno – Bolingovo bílé známkové Caymus Conundrum přišlo na řadu jako první.
Poté však profesor zjevně vycítil změnu atmosféry, omluvil se a zamířil zpátky ke svému počítači.
„Nedostanu najíst, dokud nedodělám svůj domácí úkol. Za chvilku se uvidíme."
„Jestli chcete, můžete se posadit dozadu," nabídla mu Danceová a ukázala na terasu. „Za minutku budu u vás."
Jakmile si Boling vzal notebook a vyšel ven, prohlásila Edie: „Příjemný mladý muž."
„A velmi ochotný. Díky němu jsme zachránili jednu z obětí." Danceová přistoupila k ledničce, aby do ní strčila víno. Náhle ji zaplavily emoce a ona tiše špitla matce: „Promiň, že jsem musela tak rychle odejít ze soudní síně, mami. Našli další kříž u cesty. A já musela vyslechnout svědka."
Matčin hlas neobsahoval ani stopu sarkasmu, když odpověděla: „To je v pořádku, Katie. Určitě to bylo důležité. A co teprve ten chudák dneska. Ten advokát, Lyndon Strickland. Byl tak známý."
„Ano, to byl." Danceová si všimla, jak matka rychle změnila téma.
„Myslím, že žaloval stát. Hájil spotřebitele."
„Mami, co ti říkal Sheedy?"
Edie Danceová zamrkala. „Dnes večer ne, Katie. Dnes večer o tom mluvit nebudeme."
„Jistě." Danceová si připadala jako pokárané dítě. „Jak si přeješ."
„Přijde Michael?"
„Pokusí se. Anne je v San Francisku, takže má na starosti děti. A taky pracuje na jiném velkém případu."
„Aha. No, snad to stihne? A jak se má Anne?" zeptala se Edie chladně. Mateřská péče O'Neilovy manželky podle jejího názoru zdaleka nedosahovala žádoucí úrovně. A jakékoliv selhání na tomto poli pokládala Edie Danceová za závažný prohřešek hraničící s trestným činem.

„Zřejmě dobře. Nějakou dobu jsem ji neviděla.“
Danceová si znovu položila otázku, zda se Michael nakonec objeví.
„Mluvilas s Betsey?“ zeptala se matky.
„Ano, o víkendu přijede.“
„Může bydlet u mě.“
„Jestli ti to není nevhod…,“ nadhodila Edie.
„Proč by mi to mělo být nevhod?“
„Třeba máš moc práce,“ odvětila matka. „S tím tvým případem. Je to tvoje priorita. A teď se běž podívat za tím svým přítelem, Katie. Já se tu toho zatím ujmu. Maggie, pojď mi pomoct v kuchyni.“
„Jo, babi!“
„A Stu přinesl dývídýčko, které se podle něj bude líbit Wesovi. Sestřih sportovních kiksů. Tak si ho, chlapi, pusťte.“
Její manžel se dovtípil, odšoural se k televizoru s plochou obrazovkou a přivolal k sobě Wese.
Danceová chvíli bezmocně stála s rukama v bok a dívala se, jak její matka odchází do kuchyně a spokojeně přitom klábosí s vnučkou.
Vyšla ven a spatřila na terase Bolinga – seděl za rozviklaným stolkem kousek od zadních dveří a rozhlížel se po okolí. „Je to tu moc hezké.“
„Říkám tomu Paluba,“ zasmála se Danceová. „S velkým ‚Pé‘.“
Kathryn Danceová tady trávila spoustu času – buďto sama, anebo s dětmi, se psy a vůbec s každým, ke komu ji vázal příbuzenský vztah nebo přátelství.
Šedivá Paluba z tlakově ošetřeného dřeva se táhla podél zadní části domu, měla rozměry šestkrát devět metrů a dosahovala dva a půl metru nad úroveň zahrady. Byla plná vratkých zahradních židliček, lenošek a stolů. Osvětlení zajišťovaly mrňavé vánoční svíčky, nástěnné lampy a několik jantarových koulí. Na nerovných prknech stálo umyvadlo, stolky a velká lednice. Další vybavení tvořila všehochuť dekorací, od neduživých květin v oprýskaných květináčích přes krmítka pro ptáky až po kovové i keramické závěsné květináče ze zahradních oddělení hobbymarketů.
Danceová po příchodu z práce nesčetněkrát zastihla kolegy z CBI, úřadu šerifa nebo dálniční hlídky, jak sedí na Palubě a vychutnávají si nápoje vytažené z otlučené ledničky. Nezáleželo na tom, že hostitelka právě není doma, ale musela se dodržovat základní pravidla: nikdy nevyrušovat děti od učení nebo rodinu ze spánku, nevyjadřovat se hrubě a nevcházet bez pozvání do domu.
Danceová Palubu milovala – na tomto místě snídala, pořádala tu večírky i oficiální společenské akce. Dokonce se tu i vdávala.
A na šedých zkroucených prknech Paluby uspořádala také poslední rozloučení se svým manželem.
Nyní se posadila na proutěné dvojkřeslo vedle Bolinga, jenž se stále hrbil nad velkým notebookem. Znovu se rozhlédl kolem sebe a řekl: „Já mám taky terasu. Ale kdybychom to měli brát podle souhvězdí, tak ta vaše by byla Velká paluba a ta moje Malá paluba.“
Danceová se zasmála.
Boling ukázal na počítač. „Našel jsem tam jen velmi málo informací o zdejší oblasti nebo o Travisových kamarádech. Mnohem méně, než kolik jich počítače teenagerů obvykle obsahují. Reálný svět v Travisově životě zjevně příliš nefiguruje. Většinu času tráví v syntetickém světě, na webových stránkách, blozích a vývěskách – a taky samozřejmě hraje ty své morpegy.“
Danceová byla zklamaná. Prolomení Travisova hesla jim dalo strašnou spoustu práce, ale výsledek zdaleka nebyl tak užitečný, jak doufala.
„A pokud jde o jeho čas strávený v syntetickém světě, většinu ho tráví hraním DimensionQuest,“ dodal Boling a ukázal na obrazovku. „Trochu jsem se na tu hru zaměřil. Je to největší internetové erpégéčko na světě. Hraje ji zhruba dvanáct milionů předplatitelů.“
„To je víc než počet obyvatel New Yorku.“
Boling hru označil za kombinaci Pána prstenů, Hvězdných válek a Second Life – za společensky interaktivní aplikaci, ve které si člověk může vytvářet imaginární životy. „A pokud to dokážu posoudit, pak Travis dýkjúčko hraje čtyři až deset hodin denně.“
„Denně?“
„Ano, to je pro hráče morpegů typické.“ Profesor se uchechtl. „Někteří jsou ještě horší. V reálném světě dokonce existuje program odvykání od DimensionQuest, který pomáhá lidem překonávat závislost na této hře.“
„Vážně?“
„Ano.“ Boling si poposedl. „Jeho počítač neobsahuje žádné informace o místech, která rád navštěvuje, ani

o jeho přátelích, ale našel jsem tam něco, co by mohlo být užitečné.“
„Co?“
„Jeho samého.“
„Cože?“
„Travise.“

23

Danceová zamžourala a čekala na pointu.
Jon Boling však nevtipkoval.
„Vy jste našel jeho? Kde?“
„V Aetherii, fiktivní krajině DimensionQuestu.“
„Travis je online?“
„Teď ne, ale jinak online byl. Nedávno.“
„Dokážete z toho zjistit, kde se nachází v reálném světě?“
„Není to jak poznat. Nedokážeme ho vypátrat. Už jsem volal na provozovatele stránek – je to nějaká anglická firma – a mluvil s pár šéfy. Servery DimensionQuest jsou v Indii a v kterémkoliv okamžiku hraje tu hru milion lidí.“
„Ale protože Travisův notebook máme my, znamená to, že hraje na počítači od kamaráda.“
„Může hrát i z nějakého veřejného počítače, případně si mohl počítač půjčit nebo ukrást a připojovat se přes wi-fi.“
„Kdykoliv však bude online, máme jistotu, že někde sedí a my máme šanci ho najít.“
„Teoreticky ano,“ souhlasil Boling.
„Proč vlastně pořád hraje? Vždyť musí vědět, že po něm pátráme.“
„Jak už jsem říkal: je závislý.“
Danceová ukázala na notebook. „Víte jistě, že je to Travis?“
„Musí to být on. Dostal jsem se do jeho herních složek a našel seznam avatarů, které si vytvořil pro účely hraní. A pak jsem řekl několika svým studentům, aby se připojili a hledali zmíněná jména. Travis hrál tu hru i dneska. Vystupoval pod jménem Stryker. Je zařazen v kategorii Thunderer, což z něj dělá válečníka. V podstatě zabijáka. Jedna z mých studentek – dívka, která hraje DimensionQuest už několik let – ho asi před hodinou našla. Bloudil po krajině a jen tak zabíjel lidi. Viděla ho zmasakrovat celou rodinu. Muži, ženy i děti. A pak tábořil u mrtvol.“ Co to znamená?“
„Když v těchto hrách zabijete jinou postavu, ztratí tato postava sílu, body i všechno ostatní, co si s sebou nese. Ale není natrvalo mrtvá. Po několika minutách se avataři mohou znovu probudit k životu. Chvíli jsou však v oslabeném stavu, než začnou opět získávat sílu. A tábořením u mrtvol znamená, že zabijete nějakou oběť a pak čekáte opodál, až znovu oživne. V tu chvíli je bezbranná a vy ji zabijete znovu. Je to velmi podlé a většina hráčů to nedělá. Jako byste na bojišti zabila zraněného vojáka. Ale Travis to podle všeho dělá pravidelně.“
Danceová se upřeně zadívala na domovskou stránku Dimen-sionQuest – na propracovaný obrázek mlhavých údolí, tyčících se horstev, fantastických měst a rozbouřených oceánů. A také bájných stvoření, válečníků, hrdinů a mágů – případně padouchů, jako byl Qetzal, sršatý démon se zašitými ústy a velkýma očima, které mrazivě shlížely na Danceovou.
Malý kousek tohoto strašlivého světa se přelil na zeměkouli a začal páchat škody přímo v jejím působišti.
Boling si poklepal na mobilní telefon na opasku. „Irv tu hru monitoruje. Napsal bota – to je automatizovaný počítačový program –, který mu oznámí, že je Stryker online. Jakmile se Travis připojí, Irv mi brnkne nebo napíše zprávu.“
Danceová pohlédla do kuchyně a viděla, že Edie upřeně hledí z okna. Dlaně měla sepjaté.
„Napadlo mě,“ pokračoval Boling, „že ho sice tímto způsobem nemůžeme vypátrat, ale pokud ho zastihneme online a budeme ho sledovat, možná se o něm něco dozvíme. Kde je, koho zná.“
„Jak?“
„Sledováním jeho rychlých zpráv. Tak mezi sebou hráči dýk-júčka komunikují. Ale dokud se nepřipojí, nemůžeme dělat nic.“ Posadil se a oba se mlčky napili vína. Ticho náhle přerušil Wes. „Mami!“ zavolal od dveří. Danceová vyskočila a pomalu se obrátila od Bolinga k synovi. „Kdy budem jíst?“
„Jen co dorazí Martine se Stevem.“
Chlapec se vrátil k televizi. Danceová s Bolingem si vzali sklenice s vínem a notebook a vešli dovnitř.
Profesor uložil přístroj zpátky do brašny a popadl z kuchyňské linky misku s preclíky.

Zamířil do obývacího pokoje a nabídl misku Wesovi se Stuar-tem. „Nouzový příděl, abychom neztratili sílu.“
„Jó!“ vykřikl chlapec, nabral si hrst preclíků a řekl: „Dědo, vrať to na tu pokaženou přihrávku, ať ji vidí i pan Boling.“

Danceová pomohla matce a dceři s přípravou provizorního bufetu na kuchyňské lince.
Bavily se s Edií o počasí, o psech, o dětech, o Stuartovi. Od něj se řeč stočila na akvárium, od akvária na referendum o vodě a od referenda k dobrému půltuctu dalších triviálních témat, která měla jednoho společného jmenovatele: snahu udržet hovor co nejdál od včerejšího zatčení Edie Danceové.
Kathryn se dívala, jak Wes s Jonem Bolingem a jejím otcem společně sedí v obývacím pokoji a sledují sportovní pořad. Všichni tři se hlasitě rozřehtali, když jakýsi hráč amerického fotbalu vrazil při chytání míče do fontánky s limonádou a totálně zlil kameramana, a preclíky přitom hltali tak rychle, jako by se žádná večeře vůbec neměla konat. Danceová se tomuto milému domáckému výjevu musela usmát.
Pak se ovšem podívala na svůj mobilní telefon a pocítila zklamání, že jí nezavolal Michael 0’Neil.
Právě když na Palubě prostírala stůl, dorazili ostatní hosté: po schodech stoupali Martine Christensenová s chotěm Stevenem Cahillem a v závěsu za nimi skotačila jejich devítiletá dvojčata. K velké radosti Wese a Maggie s sebou přivezli i Raye, štěně béžového dlouhosrstého briarda.
Vřele se přivítali s Edií Danceovou a vyhnuli se přitom jakékoliv zmínce o případech: o případu křížů u cesty i o případu týkajícího se Edie.
„Ahoj, holka,“ řekla dlouhovlasá Martine Danceové, mrkla a podala jí nebezpečně vyhlížející domácí čokoládový dort.
Obě ženy byly nejlepšími kamarádkami od doby, kdy se Martine rozhodla, že vlastními silami vyrve Danceovou z návykové letargie vdovství a vrátí ji zpátky do života.
Jako by mě vrátila ze syntetického světa do reálného, pomyslela si Danceová nyní.
Objala se se Stevem, který poté promptně zmizel uvnitř, aby se připojil k pánské společnosti. Jeho korkové sandály pleskaly ve stejném rytmu, v jakém mu na zádech poskakoval dlouhý cop.
Dospělí si dali víno, zatímco děti uspořádaly na zahradě improvizovanou psí přehlídku. Raye se na ni zřejmě pečlivě připravila, a tak nyní hravě strkala Patsy s Dylanem do kapsy: prováděla nejrůznější triky a skákala přes lavičky. Martine prohlásila, že jejich briard je při kynologickém výcviku poslušnosti a hbitosti hvězda.
Ve dveřích se objevila Maggie a řekla, že chce taky někdy chodit se psy do školy.
„Uvidíme,“ odpověděla Danceová.
Krátce poté se zapálily svíčky a rozdaly svetry a všichni hosté se ve falešném montereyském podzimu sesedli kolem stolu pokrytého kouřícím jídlem. Konverzace proudila stejně rychle jako víno. Wes šeptal anekdoty dvojčatům, které se hihňaly nikoliv jejich pointě, nýbrž samotnému faktu, že jim vypráví vtipy starší kluk.
Martine něco říkala Edii a ta se tomu smála.
Vůbec poprvé za poslední dva dny cítila Kathryn Danceová, jak z ní padá pochmurná tíha.
Travis Brigham, Hamilton Royce, James Chilton… i temný rytíř Robert Harper, ti všichni jí na chvíli vymizeli z myšlenek a ona začala být přesvědčena, že se život možná nakonec přece jen spraví.
Z Jona Bolinga se vyklubal docela společenský muž, který mezi ostatní dobře zapadl, přestože tu až dodneška nikoho neznal. S programátorem Stevenem našli spoustu společných témat a vůbec jim nevadilo, že jim do hovoru neustále skáče Wes.
Všichni se pečlivě vyhýbali rozhovorům o Ediině problému, což znamenalo, že se hlavními tématy staly současné události a politika. Danceová pobaveně zaregistrovala, že ze všeho nejdříve přišla na přetřes témata, o nichž psal Chilton ve svém blogu: odsolovací zařízení a nová dálnice do Salinas.
Steve, Martine a Edie se vehementně stavěli proti výstavbě odsolovacího zařízení.
„Snad máte pravdu,“ prohlásila Danceová. „Ale všichni tu žijeme už dlouho.“ Pohlédla na rodiče. „Copak vás už ta sucha neunavují?“
Martine vyjádřila pochybnosti, zda odsolená voda z nového provozu přinese občanům nějaký užitek.
„Bude se prodávat bohatým městům v Arizoně a Nevadě. Někdo na ní vydělá miliardy a my neuvidíme ani kapku.“
Poté diskutovali o dálnici. Také v této otázce byla společnost rozdělená. „Když bude CBI nebo úřad šerifa vyšetřovat nějaký případ v polích severně od Salinas,“ řekla Danceová, „přijde nám nová dálnice vhod. Ale to překročení nákladů je samozřejmě problém.“
„Jaké překročení nákladů?“ zeptal se Stuart.

Danceová byla překvapena, že se na ni všichni nechápavě dívají. Vysvětlila jim, co se dočetla v Chiltonově zpravodaji: že blogger odhalil možné plýtvání prostředky.
„O tom jsem neslyšela," řekla Martine. „Tak dychtivě jsem četla o křížích u cesty, že jsem nevěnovala pozornost ostatním článkům… Ale teď se na to podívám." Martine se o politiku zajímala nejvíce ze všech Kathryniných kamarádek. „Určitě na ten blog mrknu."
Po večeři požádala Danceová Maggii, aby vytáhla klávesy a udělala hostům malý koncert.
Přítomní se uchýlili do obývacího pokoje a nalili si další víno. Boling si hověl v hlubokém křesle a na klíně držel Raye. Martine se tomu smála – briard byl přece jen větší než trpasličí pinč –, ale profesor trval na tom, aby u něj štěně zůstalo.
Maggie zapnula varhany, s vážností koncertní umělkyně usedla za nástroj a zahrála čtyři skladby z třetího dílu Suzukiho etud – jednoduché úpravy Mozartových, Beethovenových a Clementiho děl. Neudělala prakticky žádnou chybu.
Všichni jí zatleskali a pokračovali v pojídání dortu a popíjení kávy a vína.
Kolem půl desáté Steve a Martine prohlásili, že chtějí uložit dvojčata do postele, a vyšli s dětmi ze dveří. To už Maggie spřádala plány, jak přihlásit Dylana s Patsy do Rayeova kynologického kroužku.
Edie nasadila odtažitý úsměv. „Už bychom taky měli jít. Máme za sebou dlouhý den."
„Zůstaňte ještě chvilku, mami. Dejte si ještě víno."
„Ne, ne, jsem unavená, Katie. Pojď, Stu. Chci jet domů."
Matka dceru nepřítomně objala a Kathrynina dosavadní pohoda rázem vymizela. „Ještě mi pak zavolej."
Po kvapném odchodu rodičů Danceová zklamaně přihlížela, jak koncová světla jejich auta mizejí na silnici. Nato vzala děti a řekla jim, ať popřejí dobrou noc Bolingovi. Profesor se usmál, podal jim ruku a Danceová je poslala do koupelny.
Když se Wes po pár minutách znovu objevil, nesl v ruce DVD s japonským filmem Ghost in the Shell. Byl to animovaný sci-fi snímek, v němž hrály důležitou roli počítače.
„Prosím, pane Bolingu. Tenhle film je fakt dobrej. Jestli chcete, můžete si ho půjčit."
Danceová žasla, že se její syn chová k příslušníkovi mužského pohlaví tak vstřícně. Pravděpodobně v Bolingovi rozpoznal matčina spolupracovníka, nikoliv předmět milostného zájmu – přesto už Kathryn zažila několik případů, kdy se Wes choval chladně i k jejím kolegům.
„Díky, Wesi. O japonských komiksech jsem kdysi něco psal. Ale ještě nikdy jsem žádný neviděl."
„Fakt?"
„Fakt. Vrátím ti ho v bezvadném stavu."
„Nechte si ho, jak dlouho chcete. Dobrou." Chlapec odchvátal do svého pokoje. Danceová s Bolingem osaměli.
Ale jen na chvíli. O vteřinku později se objevila Maggie s vlastním dárkem. „To je můj recitál." Podala mu cédéčko v klasickém obalu.
„To je ten, o kterém jsi mluvila u večeře?" zeptal se Boling –"Jak si pan Stone během Mozarta odříhl?"
„Jo!"
„Vážně si ho můžu půjčit?"
„Můžete si ho nechat. Mám jich asi milion. Vyrobila mi je máma."
„Tak díky, Maggie. Přehodím si ho do iPodu."
Dívka zčervenala, což u ní bylo neobvyklé, a rychle odešla.
„To nemusíte," zašeptala Danceová.
„Ale jo. Udělám to. Je to skvělá holka."
Vložil cédéčko do brašny notebooku a prohlédl si komiks, který mu půjčil Wes.
Danceová znovu ztlumila hlas. „Kolikrát už jste to viděl?"
Boling se uchechtl. „Ghost in the Shell? Dvacetkrát, možná třicetkrát…, plus dvě pokračování. Sakra, vy dokážete prokouknout i zdvořilostní lži."
„Jsem ráda, že jste to řekl. Hodně to pro něj znamená."
„Poznal jsem, že je nadšený."
„Překvapuje mě, že nemáte děti. Připadáte mi, že jim rozumíte."
„Ne, nikdy mi to nevyšlo. Jestli chcete mít děti, je rozhodně dobré mít ve svém životě ženu. A já jsem jeden z těch chlapů, před kterými se musíte mít na pozoru. Vy ženy to tak přece říkáte, ne?"
„Mít se na pozoru? Proč?"
„„Nikdy nerandi s chlapem přes čtyřicet, který nikdy nebyl ženatý.'"
„Myslím, že když něco dneska klape, tak je všechno ostatní nepodstatné."
„Prostě jsem nikdy nepoznal nikoho, s kým bych se chtěl usadit."

Danceová si všimla zvednutého obočí a mírného zakolísání hlasu. Nechala však tyto postřehy plavat.
„A vy jste…?“ zeptal se Boling a upřel zrak na její levou ruku, na jejímž prsteníku se třpytil šedý perleťový prsten.
„Já jsem vdova,“ odpověděla Danceová.
„Ajéje. To mě mrzí.“
„Autonehoda,“ řekla Danceová a pocítila jen špetku žalu. „Strašné.“
A pokud Kathryn Danceová o svém muži ani jeho nehodě nic dalšího nedodala, pak pouze proto, že už se o těchto věcech nechtěla bavit. „Takže vy jste starý mládenec, hmm?“
„Asi ano. I když tenhle výraz jsem neslyšel už… zhruba sto let.“
Danceová zamířila do kuchyně pro další víno a instinktivtivně sáhla po červeném, protože to bylo oblíbené víno Michaela 0’Neila. Pak si ovšem uvědomila, že Boling má rád bílé. Přinesly tedy bílé a dolila jim sklenice do poloviny.
Bavili se o životě na poloostrově – o jeho výletech na horském kole a turistických výšlapech. Profesní život pro něj byl příliš sedavý, a tak Boling často nasedal do svého starého pick-upa a vyrážel do hor nebo do státního parku.
„I tento víkend sednu na kolo a někam si vyjedu. Bude to akt příčetnosti v moři šílenství.“ Boling Danceové popsal rodinnou sešlost, o které se zmiňoval už dříve.
„V Napě?“
„Jo.“ Profesor roztomile a šarmantně svraštil obočí. „Moje rodina je…, jak to říct?“
„Rodina.“
„Teď jste to trefila,“ řekl a zasmál se. „Dva zdraví rodiče. Dva sourozenci, se kterými většinou vycházím, ale jejich děti mám radši. A pak všehochuť strýčků a tetiček. Bude to v pohodě. Spousta vína, spousta jídla. Plus západy slunce – těch díkybohu nebude hodně. Maximálně dva. Jak už to u víkendů bývá.“
Znovu mezi nimi zavládlo ticho. Příjemné ticho. Danceová necítila potřebu ho přerušovat.
Jejich pohodu však v tu chvíli ukončilo škytání Bolingova mobilního telefonu. Profesor pohlédl na displej a jeho řeč těla se rázem přesunula do režimu nejvyšší ostražitosti.
„Travis je online. Pojďme na to.“

24

Boling zasypal klávesnici takovou smrští úhozů, že se domovská stránka hry DimensionQuest objevila téměř okamžitě.
Po chvíli se úvodní obrazovka rozplynula a vystřídal ji uvítací box, pod nímž se táhla klasifikace hry organizací ERSB.

13-19 let Krev
Sugestivní témata
Alkohol
Násilí

A pak už je Jon Boling sebejistým ťukáním do kláves přenesl do krajiny s názvem Aetheria.
Byl to zvláštní zážitek. Avataři – v některých případech fantastická stvoření, v jiných případech lidé – se potulovali po mýtině uprostřed lesa plného mohutných stromů. V bublinách nad sebou měli napsaná jména. Někteří proti sobě bojovali, jiní se jen procházeli, utíkali nebo jeli na koních, případně na zádech jiných avatarů. Pár jich dokonce létalo. Danceová byla překvapena, že se všichni hbitě pohybují a jejich obličeje mají téměř opravdové rysy. Grafika byla úžasná – blížila se filmové kvalitě.
O to děsivější byly souboje a nezřízené krveprolévání.
Danceová se přistihla, že sedí předkloněná a pumpuje kolenem – klasický příznak stresu. A když jeden válečník přímo před ní usekl hlavu druhému, zalapala po dechu úlekem.
„Všechny tyhle postavy řídí skuteční lidé?“
„Sem tam narazíte na nějakou NPC neboli ‚nehráčskou postavu‘, kterou generuje hra samotná. Všichni ostatní jsou však avataři lidí, kteří se mohou nacházet kdekoliv. V Kapském Městě, v Mexiku, v New Yorku, v Rusku. Většina hráčů jsou muži, ale tuhle hru hraje i spousta žen. A průměrný věk hráčů není tak nízký, jak byste si myslela. Většina hráčů je ve věku třináct až devětadvacet let, ale najdete tu i mnoho starších pařanů. Kluky, holky, muže středního věku, černochy, bělochy, tělesně postižené, sportovce, právníky, umývače nádobí… V syntetickém světě můžete být, kýmkoliv chcete.“

Další válečník před nimi hravě zabil svého protivníka, z něhož vytryskl gejzír krve. „Ale všichni si nejsou rovni," zabručel Boling. „Přežití hráčů závisí na tom, kdo nejvíce trénuje a kdo má největší moc – a tu můžete získat bojem a zabíjením. Je to doslova začarovaný kruh."
Danceová poklepala na monitor a ukázala na ženského avatara v popředí. „To jste vy?"
„To je avatarka jedné z mých studentek. Připojuji se přes její účet."
Nad postavou svítilo jméno „Greenleaf".
„Tamhle je!" vykřikl Boling a předklonil se tak prudce, že se Danceové otřel o rameno. Ukazoval přitom na Travisova avatara Strykera, který se nacházel asi třicet metrů od Greenleaf.
Stryker byl urostlý a svalnatý muž. Danceová si nemohla nevšimnout, že zatímco mnoho jiných postav má plnovous nebo červenou, větrem ošlehanou kůži, Travisův avatar je čisťounký a kůži má hladkou jako nemluvně. Vzpomněla si na chlapcův boj s akné.
Můžete být, kýmkoliv chcete…
Stryker – Danceová si vzpomněla, že patří do kategorie „Thun-derer" neboli „Hromovládce" – zde byl evidentně dominantním válečníkem. Ostatní avataři se vždy podívali jeho směrem, otočili se a odešli. Několik hráčů se mu přesto postavilo, v jednom případě dokonce dva najednou. On však oba hravě zabil. V jiném případě oslnil paprskem obrovského avatara, snad trolla nebo podobnou příšeru, a když se jeho protivník třásl na zemi, vrazil mu Travis prostřednictvím svého avatara do prsou nůž.
Danceová hekla.
Stryker se sklonil a zdálo se, že sahá zabitému avatarovi na tělo.
„Co to dělá?"
„Okrádá mrtvolu." Boling si všiml Kathrynina zachmuřeného výrazu a dodal: „Dělají to všichni. Jinak to nejde. Mrtvoly u sebe mohou mít něco cenného. A když je přemůžete, zasloužíte si lup –"
Pokud si Travis osvojil v syntetickém světě podobná pravidla, pak byl vlastně malý zázrak, že nezačal vraždit už dříve.
Zároveň se Danceová nemohla ubránit další otázce: kde se teď chlapec v reálném světě nachází? Někde ve Starbucks, kde mají wi-fi, s kapucí na hlavě a slunečními brýlemi na očích, aby ho nikdo nepoznal? Deset kilometrů odtud? Anebo jen kilometr?
V Game Shedu každopádně nebyl. To Danceová věděla. Když zjistila, že tam tráví čas, nechala podnik sledovat.
Zatímco přihlížela, jak se Travisův avatar střetává s desítkami různých tvorů – muži, ženami i zvířaty – a snadno je zabíjí, přistihla se, že jednotlivé hráče instinktivně hodnotí z kinezického hlediska.
Samozřejmě věděla, že pohyby a gesta postav ovládá počítačový software. Přesto si již nyní všimla, že se Travisův avatar pohybuje s větší elegancí a plynulostí než většina ostatních. Při boji nemával nahodile rukama jako některé jiné postavy. Vždy chvíli počkal, malinko se stáhl a udeřil ve chvíli, kdy byli jeho protivníci dezorientovaní. Poté jim zasadil několik rychlých úderů či bodnutí a soupeř byl mrtev. Stryker se přitom nepřestával koncentrovat a neustále se rozhlížel po okolí.
Možná to prozrazovalo něco o chlapcově životní strategii. Že své útoky pečlivě plánuje, že se o svých obětech snaží něco zjistit, že útočí rychle.
Danceová si uvědomila, že analyzuje řeč těla počítačového avatara. Tenhle případ byl doopravdy zvláštní.
„Chci s ním mluvit."
„S Travisem? Teda se Strykerem?"
„Jo. Běžte k němu blíž."
Boling zaváhal. „Navigační povely moc dobře neznám. Ale chůzi snad svedu."
„Tak běžte."
Profesor položil prst na touchpad a navedl Greenleaf blíže k místu, kde se právě Stryker skláněl nad tělem čerstvě zabitého avatara a kradl mu věci.
Když se avatarka ocitla v dosahu možného útoku, vycítil Stryker její příchod a vyskočil. V jedné ruce držel meč a ve druhé důmyslný štít. Jeho oči hleděly z obrazovky ven.
Byly temné jako oči démona Qetzala.
„Jak mu můžu něco napsat?"
Boling klikl na tlačítko v rohu obrazovky a dole se otevřel box. „Je to jako u běžné rychlé zprávy. Napíšete vzkaz a stisknete ‚En-ter'. Hlavně nezapomeňte používat zkratky a leetspeak, kdykoliv to půjde. Nejjednodušší způsob je zaměňovat písmeno e trojkou a písmeno a čtyřkou."
Danceová se zhluboka nadechla. Ruce se jí třásly, když hleděla na animovaný obličej zabijáka.
„Strykere, seš fakt gOOd." Slova se objevila v bublině nad hlavou blížící se Greenleaf.
„kdo seš ty?" Stryker odstoupil a sevřel meč.

„Já sem jen takov3j lOOzr.“
„Není to špatné,“ řekl Boling, „ale na gramatiku a interpunkci se vykašlete. Žádná velká písmena, žádné tečky. Otazníky jsou v pořádku.“
Danceová pokračovala: „viděla sem tě bojovat seš špička“ Zrychloval se jí dech a stoupalo v ní napětí.
„Výborně,“ zašeptal Boling.
„z kerý říše seš?“
„Jak to myslí?“ zeptala se Danceová a pocítila slabou paniku.
„Myslím, že se ptá na vaši zemi nebo cech, ke kterému patříte. Můžou jich být stovky. Ale já v téhle hře žádný neznám. Řekněte mu, že jste newbie.“ Profesor jí to slovo přehláskoval. „To je člověk, který je v dané hře nový, ale chce se učit.“
„sem jen newbie, hraju pro z4bavu, myslela sem že mě mOOžeš učit“
Nastala odmlka.
„spíš seš ň4kej nOOb“
„Co to je?“ zeptala se Danceová.
„Newbie je začátečník, zatímco nOOb je břídil – hráč, který je sebestředný a neschopný. Je to urážka. Travisovi tak na internetu taky hodně říkají. Zasmějte se, ale nenechte se odbýt. Řekněte, že se od něj chcete učit.“
„lol, ale ne k4mo, chci se učit“
„seš sexy?“
„On po mně jede?“ zeptala se Danceová Bolinga.
„Nevím. Za daných okolností je to zvláštní otázka.“
„jj‘ p4r lidí to tvrdí“
„repluješ divně“
„Sakra, všiml si, že odepisujete s prodlevou. Má podezření. Obraťte téma zpátky na něj.“
„j4 se fakt chci učit, co mě mOOžeš naučit?“
Po kratší odmlce se v bublině objevilo: „1 věc“
„jakou?“ napsala Danceová.
Další zaváhání.
A pak v bublině nad Travisovým avatarem naskočilo slovo:
„umřít“
A přestože měla Danceová nutkání stisknout některou ze šipek nebo přejet palcem po touchpadu, aby její postava zvedla ruku a chránila se, neměla na to čas.
Travisův avatar k ní rychle přiskočil, několikrát máchl mečem a zasáhl ji. V levém horním rohu obrazovky se objevil box zobrazující dvě bíle vybarvené postavy: nad postavou vlevo bylo napsáno „Stryker“ a nad postavou vpravo se táhl nápis „Greenleaf“.
„Ne!“ zašeptala Danceová, zatímco Travis sekal dál.
Bílá výplň Greenleafiny siluety se začala vyprazdňovat. „To z vás vyprchává životní síla,“ poznamenal Boling. „Braňte se. Máte meč. Tady!“ Poklepal na obrazovku. „Najedte na něj šipkou a klikněte levým tlačítkem myši.“
Danceové se zmocnila iracionální horečná panika. Začala klikat.
Stryker však divoce mířené údery jejího avatara snadno odrazil.
Když z Greenleaf vyprchala velká část životní síly, klesla na kolena. Zanedlouho dopadl na zem její meč a po chvíli už ležela na zádech s rozhozenýma rukama a nohama. Byla bezmocná.
Danceová si připadala zranitelná úplně jako v reálném životě.
„Už vám moc síly nezbývá,“ prohodil Boling. „Nemůžete nic dělat.“ Greenleafina silueta v rohu byla téměř bezbarvá.
Stryker přestal tít do jejího těla. Přisunul se blíže a upřel pohled z monitoru.
„kdo seš?“ vyběhla v boxu jeho slova.
„j4 sem greenleaf. pročs mě zabil?“
„KDO SEŠ?“
„Velká písmena,“ řekl Boling. „On křičí. Má vztek.“
„pros33m?“ Kathryn se třásly ruce a svíral hrudník. Jako by to vše vůbec nebyla jen elektronická data, nýbrž reální lidé; hra ji plně vtáhla do syntetického světa.
Travis pak navedl Strykera o krok vpřed a zarazil meč Greenleaf do žaludku. Krev vystříkla do výšky a siluetu v rohu vystřídalo sdělení: „JSTE MRTEV.“
„Ach ne,“ zaúpěla Danceová. Zpocené ruce se jí třásly a z okoralých rtů jí vycházel nepravidelný dech.

Travisův avatar chvíli mrazivě hleděl z obrazovky, načež se otočil a vyběhl do lesa. Cestou bez sebemenšího zpomalení máchl mečem po krku avatara, který byl k němu právě otočen zády, a jedinou ranou mu usekl hlavu.
A pak konečně zmizel.
„Nečekal, až bude moct mrtvolu oloupit. Prchá. Chce odtud rychle zmizet. Myslí si, že se něco děje."
Boling se přisunul blíže k Danceové, takže se teď o sebe otírali nohama. „Chci se na něco podívat."
Několika povely vyvolal na monitoru další box. Stálo v něm: „Stryker není online."
Danceová cítila, jak jí po zádech přebíhá bolestivé mrazení.
Zaklonila se, takže se teď Jona Bolinga dotýkala i ramenem, a pomyslela si: jestli se Travis odpojil, možná teď opustí i místo, na kterém až dosud hrál.
Kam má namířeno?
Do úkrytu?
Anebo hodlá pokračovat v zabíjení v reálném světě?

Ležela v posteli. Obě ručičky hodin se blížily ke dvanáctce.
Dva zvuky ji mátly: vítr pohrávající si se stromy za oknem její ložnice a příboj na skalách v Asilomaru vzdáleném půldruhého kilometru odtud a podél silnice do Lovers Point.
Vedle sebe cítila na noze teplo a na krku ji šimral horký dech tiše oddechujícího spáče.
Ona sama se však nedokázala do tohoto sladkého zapomnění pohroužit. Kathryn Danceová byla bdělá, jako by bylo poledne.
Hlavou se jí honila řada myšlenek. Každá z nich se vždy na chvíli dostala do popředí a pak opět zapadla, jako na orloji. Nejčastější byly pochopitelně myšlenky na Travise Brighama. Za mnoho let, kdy pracovala jako reportérka píšící o kriminalitě, jako konzultantka pro výběr porotců i jako policejní agentka, dospěla Kathryn Danceová k přesvědčení, že sklon ke zlu lze u člověka buďto nalézt v genech, jak tomu bylo u Daniela Pella, šéfa kultu a vraha, jehož nedávno dopadla, anebo ho lze nabýt později, což se týkalo kupříkladu Johna Doea v Los Angeles, u kterého se vražedné sklony objevily až později v životě.
Danceová přemýšlela, kam do tohoto spektra zapadá Travis.
Každopádně to byl problémový a nebezpečný mladý muž, ale zároveň byl i někým jiným, teenagerem, jenž touží být normální – mít čistou pleť, získat si přízeň nějaké žádané dívky. Bylo už od jeho narození nevyhnutelné, že sklouzne do života plného hněvu? Anebo začínal jako kterýkoliv jiný chlapec, avšak vnější okolnosti – tyranský otec, postižený bratr, neohrabané tělo, osamělá povaha, špatná pleť – přispěly k tomu, že nedokázal odbourávat nahromaděný vztek jako většina ostatních lidí, jako když se dopoledne rozptýlí mlha?
Na jeden dlouhý tíživý okamžik byly lítost a odpor vůči Tra-visovi v Kathrynině nitru téměř v rovnováze.
Pak však před očima spatřila Travisova avatara, jak na ni hledí a pozvedá meč.
j4 se fakt chci učit, co mě mOOžeš naučit?
umřít…
Teplé tělo vedle ní se lehce posunulo a ona přemýšlela, zda napětí, které právě pociťuje, nemůže rušit ostatní ze spánku. Snažila se zůstat nehybná, ale jako kinezická expertka věděla, že je to nemožné. Pokud člověku funguje mozek – bez ohledu na to, zda je to ve spánku, anebo v bdělém stavu –, pak se pohybuje i jeho tělo.
Orloj se točil dál.
V popředí se nyní objevila Edie a případ eutanazie. I když Danceová matku žádala, aby jí zavolala, až dorazí do hotelu, matka to neudělala. Kathryn to ranilo, ale nepřekvapilo.
Orloj se pootočil o dalších pár zubů a v okénku se nakrátko zastavil případ Johna Doea v Los Angeles. Co mohlo vzejít ze slyšení o imunitě? Bude případ znovu odročen? A jak nakonec dopadne? Ernie Seybold byl dobrý. Bude to však stačit?
Danceová upřímně řečeno nevěděla.
Toto rozjímání ji přivedlo k myšlenkám na Michaela 0'Neila. Chápala, že jeho nepřítomnost na dnešní večeři má dobré důvody. Proč ale nezavolal? Tohle bylo neobvyklé.
Ten druhý případ…
Danceová se zasmála vlastní žárlivosti.
Čas od času si zkoušela představit sebe a 0'Neila vedle sebe, kdyby již detektiv nebyl ženatý s půvabnou a exotickou Anne. Na jedné straně si to dokázala představit snadno: v rámci různých vyšetřování spolu trávili celé dny a vyhovovali si – měli společný humor a jejich konverzace nezadrhávala. Často spolu nesouhlasili, leckdy až zlostně. Danceová však věřila, že jejich vášnivé výměny názorů jen upevňují to, co

mají oba společného.
Ať je to cokoliv.
Její myšlenky se nezadržitelně točily dál. Cvak, cvak, cvak…
Až se nakonec zastavily u profesora Jonathana Bolinga. Tichý dech vedle ní se proměnil v jemné sípání.
„Tak to by stačilo," řekla Danceová a obrátila se na druhý bok. „Patsy!"
Hladkosrstý retrívr přestal chrápat, probudil se a zvedl hlavu z polštáře.
„Na podlahu," poručila mu Danceová.
Pes vstal, smířil se s faktem, že ze splnění tohoto povelu nekouká žádný pamlsek ani dovádění s míčem, seskočil z postele a připojil se ke svému druhovi Dylanovi odpočívajícímu na vypelichané předložce, kterou používali jako matraci. Danceová v posteli znovu osaměla.
Jon Boling, pomyslela si znovu. A dospěla k závěru, že možná bude lepší příliš se myšlenkami na něj nezaobírat.
Zatím.
Tok jejího rozjímání v tu chvíli každopádně přerušilo cvrlikání mobilního telefonu, který ležel na nočním stolku vedle její služební pistole.
Danceová vmžiku rozsvítila, narazila si brýle na nos a rozesmála se, když na displeji uviděla jméno.
„Jone," řekla.
„Kathryn," odpověděl Boling. „Promiň, že ti volám tak pozdě."
„To je v pořádku. Nespala jsem. Co se děje? Stryker?"
„Ne. Ale musíš něco vidět. Jde o ten blog – o Chiltonův zpravodaj– Podívej se na něj."

V teplákové soupravě a v doprovodu obou psů seděla Danceová v obývacím pokoji. Všechna světla byla zhasnutá, ale měsíční paprsky a pouliční lampa vrhaly na podlahu z borového dřeva pásy modrobílé záře. Agentka cítila na zádech služební pistoli – těžký glock jí stahoval pružný pas teplákových kalhot dolů.
Počítač konečně absolvoval všechny startovací procedury.
„Můžeme."
„Podívej se na poslední příspěvek na blogu." Boling jí sdělil adresu.

http://www.thechiltonreport.com/luml/june27update.html

Danceová překvapeně zamrkala. „Co to…?"
„Travis hacknul Zpravodaje," odpověděl Boling. „Jak?"
Profesor se chladně zasmál. „Je to teenager, takže tak."
Danceová se během čtení rozechvěla. Travis umístil nad začátek blogu z 27. června vlastní vzkaz. Nalevo vystavil neumělou kresbu Qetzala ze hry DimensionQuest. Přízračný obličej se zašitými zkrvavenými rty obklopovala záhadná čísla a slova. Vedle obrázku se pak táhl text vyvedený velkými tučnými písmeny. Byl ještě znepokojivější než samotný obrázek. Travis ho napsal napůl anglicky a napůl leetspeakem.

Všechny v4s ZDRTÍM!
j4 = výhra, vy = krach!!
jste mrtví všichni do 1
– posl4l TravisDQ

Na tohle Danceová tlumočníka nepotřebovala.
Pod tímto sdělením se skvěl další obrázek. Neumělá barevná kresba zachycovala dospívající dívku nebo ženu ležící na zádech s ústy otevřenými k výkřiku, které čísi ruka vrážela do prsou meč. Z rány tryskala krev.
„Ten obrázek… je nechutný, Jone."
„Kathryn," řekl Boling po chvíli tichým hlasem. „Všimla sis na něm něčeho?"
Danceová si ještě chvíli prohlížela primitivní kresbu a pak zalapala po dechu. Oběť měla hnědé vlasy stažené do copu a byla oděna v bílé halence a černé sukni. Na boku na opasku se jí černalo cosi, co mohlo být pouzdrem na pistoli. Celkově se oblečení oběti podobalo tomu, co měla Danceová na sobě, když včera vyslýchala Travise.
„To jsem já?" zašeptala Bolingovi.
Profesor neřekl nic.
Byl ten obrázek starý? Mohlo třeba jít o Travisovu zvrácenou představu smrti dívky či ženy, která ho

někdy v minulosti ponížila?
Anebo ho Travis nakreslil až dnes, přestože byl na útěku před policií?
Danceové se před očima zjevila mrazivá představa, jak se Travis s tužkou a pastelkami sklání nad papírem a vytváří toto kruté vyobrazení smrti v syntetickém světě, o níž doufal, že se jednou uskuteční i ve světě reálném.

Vítr už k Montereyskému poloostrovu neodmyslitelně patří. Obvykle bývá silný, někdy zeslábne nebo o sobě jen nepatrně dává vědět, ale přítomen je vždy. Dnem i nocí čeří modrošedý oceán, který navzdory svému názvu nikdy není tichý.
Jedním z největrnějších míst na míle daleko je zátoka China Cove nacházející se v jižním cípu státního parku Point Lobos. Setrvalý chladný dech z oceánu mrazí na kůži turisty, a pokud jako nádobí používáte papírové talíře a kelímky, pak si na piknik raději nechte zajít chuť. A pokud mají do větru namířeno mořští ptáci, mnohdy jim dělá potíže vůbec se udržet na jednom místě.
Teď před půlnocí je vítr proměnlivý. Zvedá se a mizí, a když je nejsilnější, vykopává z mořské hladiny vysoké sprškы šedé vody.
Ševelí v koruně dubu.
Ohýbá borovici.
Čechrá trávu.
K věcem, které jsou vůči větru imunní, však patří i malý artefakt na krajnici jednoho pobřežního úseku dálnice 1.
Je to kříž, něco přes půl metru vysoký a vytvořený z černých větví. V jeho centru se nachází otrhaný lepenkový kotouč se zítřejším datem napsaným modrým perem. Na zemi pod ním leží kytice růží zatížená kameny. Každý poryv větru uvolní pár okvětních plátků a odnese je na dálnici. Samotný kříž se však neuvolní ani neohne. Jeho tvůrce ho očividně zarazil do písčité půdy vedle dálnice několika silnými údery, aby měl jistotu, že zůstane vztyčený a dobře viditelný pro všechny, kdo pojedou kolem.

25

Kathryn Danceová, T. J. Scanlon a Jon Boling seděli v agentčině kanceláři. Bylo rovných devět ráno a oni se tu nacházeli už téměř dvě hodiny.
Chilton odstranil z diskuse pod článkem Travisovu výhrůžku i obě kresby.
Boling si je však ještě předtím stáhl a pořídil z nich kopie.
jste mrtví všichni do 1
Plus ty kresby.
„Ten jeho příspěvek by se možná dal vystopovat.“ Zašklebil se. „Ale jen v případě, že s námi Chilton bude spolupracovat.“
„Není v tom Qetzalově portrétu – v těch číslech, kódech a slovech okolo – něco, co by nám mohlo pomoct?“
Boling prohlásil, že klikyháky se většinou týkají hry Dimensi-onQuest a pravděpodobně vznikly už dávno. Ani zasloužilý luštitel by navíc z těchto podivných čmáranic nic kloudného nevyčetl.
Všichni přítomní se pečlivě vyhnuli konstatování, že pobodaná žena na druhém obrázku vypadá jako Danceová.
Kathryn se právě chystala bloggerovi zavolat, když vtom někdo volal jí. Pohlédla na displej, zasmála se a přijala hovor. „Ano, pane Chiltone?“
Boling na ni upřel ironický pohled.
„Nevím, jestli jste viděli…“
„Ano, viděli. Váš blog se stal terčem hackerského útoku.“
„Server je dobře zabezpečený. Ten kluk musí být chytrý.“ Blo-gger se odmlčel a pokračoval: „Chtěl jsem vás jen informovat, že jsme se ten hack pokusili vystopovat. Útok byl veden přes proxy server někde ve Skandinávii. Zavolal jsem několika svým tamním kamarádům, kteří jsou si naprosto jistí, že tu firmu znají. Mám její název a adresu. A taky telefonní číslo. Sídlí kousek od Stockholmu.“
„Budou spolupracovat?“
„Pokud nemají soudní příkaz, spolupracují poskytovatelé proxy služeb jen zřídkakdy,“ řekl Chilton. „Proto je ostatně lidé používají.“
Vyřízení mezinárodního soudního příkazu by bylo procedurální noční můrou a Danceová neznala jediný případ, kdy by splnění žádosti v něm obsažené trvalo méně než dva nebo tři týdny. A některé zahraniční

instituce soudní příkazy zcela ignorovaly. Byla to však stopa. „Dejte mi ty informace. Zkusím to.“
Chilton jí nadiktoval příslušné údaje.
„Díky, že jste to pro nás udělal.“
„A je tu ještě něco.“
„Co?“
„Nejste teď na blogu?“
„Můžu se tam podívat.“
„Přečtěte si, co jsem tam před pár minutami napsal.“ Danceová otevřela Chiltonův zpravodaj.

http:/! www.thechiltonreport.com/html/june28.html

Jako první visela na stránce omluva čtenářům, která Danceovou překvapila svou pokorou. Po ní následoval tento text:

Otevřený dopis Travisu Brighamovi
Toto je moje osobní zpověď, Travisi. Tvoje jméno je teď veřejně známé, takže Ti snad nebude vadit, když je budu používat i já. Mou prací je informovat o událostech a klást otázky – nikoliv angažovat se v příbězích, o kterých píšu. Nyní se však angažovat musím.
Prosím, Travisi, problémů už bylo dost. Nezhoršuj si je ještě víc. Ještě není pozdě ukončit tuhle strašlivou situaci. Mysli na svou rodinu, mysli na svou budoucnost. Prosím…, zavolej na policii a vzdej se. Spousta lidí Ti chce pomoci.

„To je geniální, Jamesi,“ řekla Danceová. „Travis by dokonce mohl kontaktovat přímo vás.“
„Navíc jsem zablokoval komentář o křížích u cesty. Nikdo jiný už na něj nemůže posílat příspěvky.“
Blogger se na chvíli odmlčel. „Ten obrázek… byl příšerný.“
Vítej v reálném světě, Chiltone.
Danceová mu poděkovala a ukončila hovor. Dorolovala na konec vlákna „Kříže u cesty“ a přečetla si nejnovější – a zřejmě i poslední – příspěvky. Některé sice byly zjevně poslány ze zahraničí, ale Danceová si znovu musela položit otázku, zda náhodou neobsahují něco, co by jí mohlo pomoci vypátrat Travise nebo vytušit jeho příští kroky. Z málo srozumitelných příspěvků však žádné závěry vyvodit nedokázala.
Zavřela tedy stránku a řekla Týdžejovi s Bolingem, co Chilton napsal.
Boling si nebyl jist, zda to přinese nějaký efekt – podle jeho názoru se už s Travisem nedalo rozumně komunikovat. „Ale budeme doufat.“
Danceová rozdělila úkoly: Týdžej usedl na svou židli u konferenčního stolku, aby kontaktoval skandinávského provozovatele proxy serveru, a Boling se uchýlil do svého kouta, aby identifikoval jména dalších potenciálních obětí z nové dávky internetových adres – včetně adres přispěvatelů pod jinými komentáři než pod vláknem „Kříže u cesty“. Vypátral jich ještě třináct.
Po chvíli vstoupil do kanceláře Charles Overby. Byl oblečen v uniformě politika skládající se z modrého obleku a bílé košile. Jeho pozdrav zněl: „Kathryn…, poslyš, Kathryn, co to je s tím klukem, že prý jako posílá výhrůžky?“
„Ano, Charlesi. Momentálně se snažíme vypátrat, odkud se na ten blog naboural.“
„Už mi volalo šest reportérů. A pár jich má i moje domácí telefonní číslo. Odbyl jsem je, ale nemůžu dál čekat. Za dvacet minut mám tiskovou konferenci. Co jim mám říct?“
„Že vyšetřování pokračuje. S pátráním nám pomohou posily ze San Benita. Pár lidí ho zahlédlo, ale nic se z toho nevyvrbilo.“
„Volal mi taky Hamilton. Je velmi rozrušený.“
Hamilton Royce ze Sacramenta, muž v příliš modrém obleku, s bystrýma očima a růžovou kůží.
Zdálo se, že Charles Overby prožívá velmi rušné dopoledne.
„Ještě něco?“
„Chilton zrušil diskusi pod inkriminovaným článkem a vyzval Travise, aby se vzdal policii.“
„Myslím něco specifického.“
„Pomáhá nám vypátrat Travisovy vzkazy.
„Fajn. Takže něco děláme.“
Čímž měl na mysli: děláme něco, co ocení diváci sledující v hlavním vysílacím čase zprávy. Nikoliv jen lopotnou a nepřitažlivou policejní práci, která už osmačtyřicet hodin zaměstnávala ostatní policisty.
Danceová zachytila Bolingův pohled, který jí sděloval, že i profesora tato poznámka zarazila. A oba se

vzápětí zadívali jinam, než jim ve tvářích naskočí šokovaný výraz.
Overby se podíval na hodinky. „No dobrá. Teď je u sudu řada na mně," řekl a odkráčel na tiskovou konferenci.
„Ví vůbec, co ta fráze znamená?" zeptal se jí Boling.
„Myslíš o tom sudu? Těžko říct – já sama to nevím."
Týdžej se přidušeně zasmál, ale neřekl nic. Usmál se na Bolinga, jenž Danceové vysvětlil: „Je to vtip, který tu nebudu vykládat. Týká se nadržených námořníků trávících dlouhý čas na moři."
„Díky, žes mě toho vtipu ušetřil." Danceová usedla ke svému stolu, upila trochu kávy, která se na něm odkudsi objevila, řekla si: „Ale co," a slupla polovinu koláčku, který se na stole rovněž zhmotnil jako dar z nebes.
„Byl Travis – tedy Stryker – po našem setkání znovu online?" zavolala na Jona Bolinga.
„Ne. Irv se mi neozval. Ale určitě nám dá vědět. Myslím, že vůbec nespal. V žilách mu koluje Red Bull."
Danceová zvedla telefon a zavolala Peteru Benningtonovi na úřad šerifa, aby se zeptala na nejnovější informace o důkazech. Podstatou jeho odpovědi bylo sdělení, že ohledávací tým už sice nashromáždil dostatek důkazů pro pozdější Travisovo obvinění z vraždy, ale zato nemá žádné stopy, které by naznačovaly, kde se teď chlapec ukrývá – s výjimkou stop v půdě, jež se našly už dříve a navíc na jiném místě než kříže. David Reinhold, horlivý mladý policista z úřadu šerifa, se osobně vydal odebrat vzorky půdy z okolí Travisova domu, ale složení se neshodovalo.
Písčitá půda… To je vážně užitečné, pomyslela si Danceová cynicky – zvláště v oblasti, která se chlubí více než pětadvaceti kilometry nejkrásnějších pláží a dun v celém státě.
Přestože byl Charles Overby schopen prohlásit, že CBI „dělá něco specifického", novináři ho na tiskové konferenci roznesli na kopytech.
Danceová informovala Overbyho přesně – až na jednu maličkost, o které však v té době sama nevěděla.
„Agente Overby," dotázala se jedna reportérka, „co děláte pro ochranu veřejnosti ve světle nálezu dalšího kříže?"
Overby se zatvářil jako srna před reflektory.
„Ajajaj," zašeptal Týdžej.
Šokovaná Danceová přesunula pohled od něj k Bolingovi. A pak opět na obrazovku.
Reportérka vysvětlila, že asi před půl hodinou odposlechla zprávu na čtečce policejní frekvence. Carmelská policie prý našla na dálnici 1 nedaleko od China Cove další kříž nesoucí dnešní datum, 28. června.
Overby místo odpovědi vyhrkl: „Krátce před mým odchodem na tiskovou konferenci mi podala hlášení agentka pověřená vyšetřováním případu a ta si nálezu dalšího kříže evidentně nebyla vědoma."
Na montereyské pobočce CBI pracovaly dvě vysoce postavené agentky. Bylo by velmi snadné zjistit, o které z nich Overby hovoří.
Ty seš ale hajzl, Charlesi.
Další reportér se zeptal: „Agente Overby, co říkáte na skutečnost, že celé město, ba i celý poloostrov zachvátila panika? Objevují se zprávy, že majitelé domů střílejí po nevinných lidech, kteří nedopatřením vkročí na jejich pozemek."
Chvíle ticha. „No, to není dobré."
Šmarjá…
Danceová vypnula televizi, zatelefonovala na úřad šerifa okresu Monterey a dozvěděla se, že se nedaleko od China Cove skutečně našel další kříž s dnešním datem. A také kytice růží. Ohledávači momentálně shromažďovali důkazy a prohledávali oblast.
„Žádní svědkové se nenašli ani nepřihlásili, agentko Danceová," dodal ve sluchátku policista.
Danceová zavěsila a otočila se k Týdžejovi. „Tak co nám řekli Švédové?"
Týdžej již zatelefonoval poskytovateli proxy služeb a nechal mu dva naléhavé vzkazy. Na jeho volání však zatím nikdo nereagoval, přestože byl ve Stockholmu pracovní den a momentálně měli krátce po polední pauze.
O pět minut později se do kanceláře vřítil Overby. „Další kříž? Další kříž? Co se stalo, sakra?"
„Sama jsem se o tom právě doslechla, Charlesi."
„A jak se o tom ksakru doslechli oni?"
„Novináři? Přes čtečky, přes kontakty. Stejně jako se o naší práci dozvídají vždycky."
Overby si protřel opálené čelo. Do vzduchu vylétly kousky sloupané kůže. „A jak si tedy v tom případu stojíme?"
„Místo činu momentálně ohledávají Michaelovi lidé. Pokud se najdou nějaké důkazy, dají nám vědět."

„Pokud se najdou důkazy.“
„On je teenager, Charlesi, ne profesionál. Určitě za sebou zanechá stopy, které nás dovedou až do jeho úkrytu. Dřív nebo později.“
„Ale jestli tam vztyčil kříž, znamená to, že se dnes pokusí někoho zabít.“
„Vyhledáváme a varujeme co největší množství lidí, kteří by mohli být v ohrožení.“
„A co pátrání po jeho elektronické stopě? Co je nového na téhle frontě?“
„Poskytovatel nám nebere telefony. Právní oddělení už sepisuje zahraniční soudní příkaz.“
Šéf úřadu se zašklebil. „No to je fakt skvělé. Kde ten proxy server vůbec je?“
„Ve Švédsku.“
„To je sice lepší než v Bulharsku,“ prohlásil Overby, „ale stejně potrvá měsíc, než se nám vůbec uráčí odpovědět. Tu žádost pošlete, abychom si kryli záda, ale jinak s tím nemarněte čas.“
„Ano, pane.“
Overby se vyřítil z kanceláře a cestou vytáhl z kapsy mobil
Také Danceová popadla telefon a zavolala si k sobě Reye Car-ranea a Alberta Stemplea. Když oba dorazili, oznámila jim: „Už mě unavuje být pořád v defenzivě. Chci vybrat pět nebo šest potenciálních obětí, u nichž je útok nejpravděpodobnější – lidí, kteří napsali nejtvrdší útoky na Travise nebo kteří nejvíce podporovali Chiltona. Odvezeme je odtud a necháme sledovat jejich domy nebo byty. Travis už pošilhává po další oběti a já mu chci přichystat setsakramentské překvapení, až se u ní objeví. Takže pojďme na to.“

26

„Jak to snáší?“ zeptala se Lily Hawkenová svého muže Donalda.
„James? Moc o tom nemluví, ale musí to pro něj být těžké. A pro Patriziu určitě taky.“
Nacházeli se v pracovně svého nového domu v Monterey. Vybalování, vybalování, vybalování…
Drobná blondýnka stála mírně rozkročená uprostřed pokoje a dívala se na dvě igelitové tašky se závěsy.
„Které myslíš?“
Hawken byl malinko zdrcený a výzdoba oken mu momentálně byla naprosto ukradená, jenže jeho manželka, se kterou byl devět měsíců a tři dny ženatý, vzala stěhování ze San Diega do značné míry na svá bedra a on se jí chtěl odvděčit. Odložil tedy nářadí, pomocí něhož sestavoval konferenční stolek, a chvíli těkal očima mezi červenými a rezavými závěsy.
„Ty nalevo.“ Byl připraven okamžitě ustoupit, kdyby to byla nesprávná odpověď.
Podle všeho se však trefil. „Taky jsem se k nim přikláněla,“ řekla Lily. „A policie nechala střežit jeho dům? Myslí si, že na něj ten kluk zaútočí?“
Hawken se vrátil k montáži stolu. Z Ikey. Ti tedy mají zatraceně fikané designéry. „On sám si to nemyslí. Ale znáš Jima. I kdyby o tom byl přesvědčen, není to typ člověka, který by vzal roha.“
A pak si uvědomil, že Lily Jamese Chiltona ve skutečnosti vůbec nezná; vlastně se s ním ještě nikdy nesetkala. Jeho přítele znala jen prostřednictvím toho, co jí o něm řekl on.
Koneckonců i Hawken znal mnoho aspektů manželčina života jen z rozhovorů, náznaků a dedukcí. Za těchto okolností byl život zkrátka takový – pro oba to bylo druhé manželství. V jeho případě vzešlo ze zármutku, zatímco Lily chápala sňatek jako definitivní tečku za těžkým rozvodem. Seznámili se prostřednictvím přátel a začali spolu chodit. Nejprve ostražitě, ale pak si oba téměř současně uvědomili, jak silně prahnou po intimitě a náklonnosti.
Hawken, který už nevěřil, že by se ještě někdy mohl oženit, ji po šesti měsících požádal o ruku – na pískem pokryté střeše plážového baru hotelu W v centru San Diega, protože už nedokázal čekat, až se mu naskytne vhodnější prostředí.
Lily to přesto označila za nejromantičtější událost, jakou si dokáže představit. Zvláště když pak na hrdle pivní lahve Anchor Steam našla navlečený zásnubní prsten.
A nyní začínali v Monterey nový život.
Donald Hawken zhodnotil svou situaci a dospěl k závěru, že je šťastný. Chlapecky šťastný. Přátelé mu tvrdili, že druhé manželství po ztrátě první ženy je jiné. Že se jako vdovec od základů proměnil a nedokáže připustit, aby každou buňkou jeho těla prostoupily adolescentní city. Bude se se ženami stýkat, zažije i vášnivé okamžiky. Ale jeho vztah bude v podstatě jen přátelstvím.
Omyl.
Jeho city byly víc než adolescentní.
Měl za sebou intenzivní a naplněné manželství se Sárou, která byla nádherná a vzrušující – byla to žena, kterou mohl muž náruživě milovat, a Hawken ji skutečně takto miloval.

Jeho láska k Lily však byla stejně silná.
Až se nakonec dostal do fáze, kdy si už dokázal přiznat, že je s Lily lepší sex – lepší ve smyslu příjemnější. Sára byla totiž v posteli… mírně řečeno impozantní. Její vášnivost naháněla hrůzu. (Hawken se teď některým vzpomínkám téměř usmál.)
Přemýšlel, co Lily řekne na Jima a Pat Chiltonovy. Hawken jí už dříve prozradil, že se jejich rodiny kdysi velmi přátelily a často spolu trávily čas. Společně navštěvovaly školní a sportovní akce svých dětí, pořádaly večírky, opékání masa… Všiml si, že když jí vyprávěl o této fázi své minulosti, Lilyin úsměv se malinko proměnil. On ji však vzápětí ujistil, že Jim Chilton je svým způsobem cizí člověk i pro něj. Sářina smrt totiž Hawkena tak zdeptala, že ztratil kontakt téměř se všemi přáteli.
Nyní se však začal navracet do života. Dokončí s Lily přípravy domu a zajedou spolu pro děti, které momentálně bydlely u prarodičů v Encinitas. A jeho život pak znovu splyne s příjemnou atmosférou Montereyského poloostrova, jak si ji pamatoval z dřívějška. Obnoví vztahy se svým nejlepším přítelem Jimem Chiltonem, znovu se přihlásí do countryového klubu, shledá se se všemi starými přáteli.
Ano, tohle všechno byly správné kroky. Jenže se objevil zádrhel. Hawken si byl jist, že je drobný a dočasný, ale přesto to byla komplikace.
Když přijel na místo, které bývalo jeho a Sářiným domovem, jako by vzkřísil i část jí samotné. Vzpomínky se v něm rozzářily jako ohňostroj:
Tady v Monterey byla Sára pozornou hostitelkou, vášnivou sběratelkou umění i mazanou podnikatelkou.
Tady v Monterey byla Sára vzrušující, energickou a hladovou milenkou.
Tady v Monterey si Sára neohroženě oblékala neoprenový oblek a vrhala se do nevlídného oceánu, z něhož pak vycházela studená a rozjařená – tedy až do posledního koupání nedaleko od La Jolly, kdy z vody nevylezla vůbec, ale moře ji na břeh vyneslo samo, bezvládnou, s otevřenýma, leč slepýma očima a s kůží, jejíž teplota se každou minutou blížila teplotě vody.
Při této vzpomínce přidalo Hawkenovo srdce pár tepů mimo pořadí.
Hawken se několikrát zhluboka nadechl a zaplašil tíživé myšlenky. „Chceš pomoct?“ Pohlédl na Lily a závěsy.
Jeho žena se zarazila a odložila práci. Přistoupila k němu, vzala ho za ruku a položila si ji pod hrdlo. Vášnivě ho políbila.
Usmáli se na sebe a Lily se vrátila k oknům.
Hawken zkompletoval stolek ze skla a chrómu a odtáhl ho před gauč.
„Miláčku?“ Lily se dívala ze zadního okna a měřicí pásmo jí volně viselo z ruky. „Copak?“
„Myslím, že venku někdo je.“
„Kde, na zahradě?“
„Nevím, jestli je to ještě náš pozemek. Je to na protější straně živého plotu.“
„Tak to už rozhodně není náš pozemek.“
Na centrálním pobřeží Kalifornie si normálně vydělávající člověk moc půdy nekoupí.
„Prostě tam tak stojí a dívá se na náš dům.“
„Nejspíš chce zjistit, jestli se sem nenastěhovala nějaká rock-and-rollová kapela nebo feťáci.“
Lily o krok ustoupila. „Pořád tam okouní,“ zopakovala. „Já nevím, miláčku – připadá mi to trochu strašidelné.“
Hawken přistoupil k oknu a vyhlédl ven. Ze svého místa toho moc neviděl, ale bylo jasné, že přes křoví sem civí nějaký člověk. Měl na sobě šedou mikinu s nasazenou kapucí.
„Možná je to sousedovic kluk. Děti jsou na novousedlíky vždycky zvědavé. Zkoumají, jestli se k nim do sousedství nepři-stěhoval někdo v jejich věku. Já to tak aspoň dělal.“
Lily neříkala nic. Hawken z ní vycítil nejistotu – stála na žebříku s vystrčenými boky, světlé vlasy měla od stěhování celé zaprášené a silně se mračila.
Byl čas projevit statečnost.
Hawken přešel do kuchyně a otevřel zadní dveře. Návštěvník byl pryč.
Vyšel ještě dál, když vtom uslyšel volání své ženy: „Miláčku!“
Polekaně se otočil a uháněl zpátky do domu.
Lily stála na žebříku a ukazovala ze druhého okna. Návštěvník se totiž přesunul na boční část zahrady – teď už se jednoznačně nacházel na jejich pozemku, i když se stále skrýval za keři.
„Zatraceně. Kdo to sakra je?“
Hawken pohlédl na telefon, ale rozhodl se, že policii nezavolá. Co když je to soused nebo jeho syn? Tohle by navždy zmařilo jakoukoliv šanci na přátelství.
Když se opět podíval z okna, byla už postava pryč.

Lily slezla z žebříku. „Kde je? Najednou zmizel. Strašně rychle.“
„Nemám tušení.“
Oba se dívali z oken a zkoumali okolní terén. Po návštěvníkovi nikde ani stopy. Nevidět ho bylo mnohem strašidelnější. „Myslím, že bysme měli…“
Hawkenův hlas se utopil v heknutí, když Lily náhle vykřikla: „Pistole – má pistoli, Done!“ Vyděšeně hleděla z předního okna.
Její manžel popadl telefon a křikl na manželku: „Dveře! Zamkni je!“
Lily se vrhla ke dveřím.
Bylo však už pozdě.
Dveře se právě rozlétaly.
Lily vykřikla a Don Hawken ji strhl k sobě na podlahu ve vznešené, ale jak pochopil, tak i bezvýsledné snaze zachránit své novopečené manželce život.

27

Zní do…
Jonathan Boling seděl sám v kanceláři Kathryn Danceové, prohledával počítač Travise Brighama a zběsile se snažil rozklíčovat toto heslo:
zní do…
Seděl předkloněný, rychle ťukal do kláves a v duchu si říkal, že kdyby tu teď byla Danceová, jako kinezická expertka by z jeho držení těla a soustředěného pohledu vyvodila rychlý a jednoznačný závěr: toto je pes větřící kořist.
Jon Boling na něco kápl.
Danceová s ostatními byli momentálně mimo kancelář, neboť organizovali sledovací operaci. Boling tu zůstal a dál prosíval obsah chlapcova disku. Našel určitou stopu a momentálně se snažil lokalizovat další data, která by mu umožnila prolomit kód.
zní do…
Co to může znamenat?
Jednou z prazvláštních vlastností počítačů je i skutečnost, že tyto bláznivé plastové a kovové krabice ukrývají duchy. Pevný disk počítače je jako síť tajných průchodů a chodeb, které vedou dál a dál do architektury počítačové paměti. Tato zákoutí lze – s jistými obtížemi – zbavit duchů datové minulosti, avšak střípky informací, které jsme vytvořili nebo získali, v nich obvykle zůstanou navždy, neviditelné a rozdrobené.
Boling nyní těmito zákoutími bloudil a používal přitom program, který vytvořil jeden z jeho studentů: tato aplikace v podstatě pročítala útržky dat usazených na obskurních místech jako dušičky ve strašidelném domě.
Myšlenky na duchy ho přivedly k dývídýčku, které mu včera večer půjčil syn Kathryn Danceové. Ghost in the Shell. Vzpomněl si na příjemný čas strávený v Kathryninně domě i na její zábavnou rodinu a přátele. A zvláště na děti. Maggie byla rozkošná a vtipná a Boling vůbec nepochyboval o tom, že z ní vyroste stejně úchvatná žena jako její matka. Wes byl o něco zdrženlivější, ale dobře se s ním povídalo a navíc sršel inteligencí. Boling často spekuloval, jaké by asi byly jeho děti, kdyby se tehdy býval usadil s Cassií.
Vzpomněl si na ni a doufal, že se jí v Číně daří dobře.
Vybavil si poslední týdny před jejím odjezdem.
A vzal své přání příjemného zahraničního pobytu zpět.
Odsunul myšlenky na Cassandru stranou a opět se zaměřil na pátrání po duších ukrytých v počítači.
Přiblížil se k něčemu velmi důležitému, když odhalil útržek binárního kódu, který měl po přeložení do latinských písmen podobu slov zní do.
Bolingův mozek, který miloval hádanky a v mnoha případech spolehlivě nacházel na první pohled nelogická a intuitivní řešení, nyní zničehonic dospěl k závěru, že jde o útržky slov „provozní doba“. Na tuto frázi se Travis krátce před svým zmizením díval na internetu. Znamenalo to, že tato slova možná – opravdu jen možná – souvisejí s místem, o které se zajímal.
Počítače však neuchovávají příbuzná data na stejném místě. Kód slovního spojení „zní do“ se mohl nacházet v nějaké nevábné skříňce ve sklepení, zatímco název věci, k němuž se vztahovalo, se mohl ukrývat v hale nebo v podkroví. Část fyzické adresy mohla být uložena na jednom místě na disku a zbytek na druhém. Mozek počítače neustále rozhoduje, jakým způsobem data rozbít a uložit jednotlivé fragmenty tak, aby jejich uspořádání dávalo smysl jemu, ale pro laika bylo zcela nesrozumitelné.

A tak Boling dál sledoval stopu a kráčel temnými chodbami plnými strašidel.
Byl přesvědčen, že tolik energie nevložil do žádného projektu už celé měsíce, možná i roky. Práce na univerzitě ho bavila. Byl od přírody zvědavý, takže se mu líbilo překonávání překážek spojených s výzkumem a psaním, měl rád podnětné rozhovory s kolegy na fakultě i se studenty a těšilo ho, když ve svých mladých svěřencích vzbudil zájem dozvědět se něco nového. Pohled na to, jak se studentovi náhle rozjasňují oči, když zdánlivě nahodilá fakta splynou v jeho hlavě v porozumění, ho naplňoval ryzí radostí. Momentálně se mu však tyto pocity uspokojení a drobná vítězství jevily jako nepodstatné. Jeho úkolem teď bylo zachraňovat životy. A nezajímalo ho nic jiného než rozlousknutí toho kódu.
zní do…
Nakoukl do dalšího skladu ve strašidelném domě. Samé zpřeházené bity a byty. Další falešná stopa.
Další ťukání do kláves. Nic.
Boling se protáhl, až mu hlasitě zapraskal kloub. No tak, Travisi, proč ses o to místo tak zajímal? Co tě na něm tak lákalo?
A pořád tam chodíš? Pracuje tam nějaký tvůj kamarád? Kupuješ si něco z tamních regálů, vitrín, uliček?
Dalších deset minut.
Nemám to vzdát?
Ani nápad.
A pak Boling zabloudil do další části strašidelného domu. Zamrkal a zasmál se. Všechny kousky skládanky jako by náhle zapadly do sebe a odpověď na kód „zní do“ se ozřejmila.
Profesor se upřeně díval na název místa, jehož spojitost s Tra-visem Brighamem byla nyní až směšně zjevná. Měl na sebe vztek, že na to nepřišel i bez digitální berličky. Vyhledal adresu, vytáhl z opasku telefon a zavolal Kathryn Danceové. Po čtyřech zazvoněních se sepnula hlasová schránka.
Boling chtěl Kathryn nechat vzkaz, ale pak znovu nahlédl do poznámek. To místo nebylo daleko odtud. Rozhodně ne více než patnáct minut cesty.
Profesor tedy s tichým plesknutím zaklapl telefon, vstal a oblékl si sako.
Bezděčně pohlédl na fotografii zachycující Danceovou s dětmi a psy v popředí, vyšel z kanceláře a zamířil k východu z CBI.
A přestože si uvědomoval, že to, co se teď chystá udělat, je dost možná velmi špatný nápad, opustil Jon Boling syntetický svět, aby pokračoval v boji ve světě reálném.

„Prostor zajištěn,“ sdělil Rey Carraneo Kathryn Danceové, jakmile se vrátil do obývacího pokoje, kde agentka stála nad Donaldem a Lily Hawkenovými. Danceová s pistolí v ruce se ostražitě dívala z oken a nakukovala do pokojů malého domku.
Otřesená a zachmuřená manželská dvojice seděla na novém gauči, který byl stále zabalený v igelitu.
Danceová zasunula glocka zpátky do pouzdra. Nečekala, že chlapec bude uvnitř – ukrýval se na boční straně zahrady a po příjezdu policie se dal na útěk –, ale vzhledem k jeho obratnosti a bojovým kvalitám ve hře DimensionQuest se nedalo vyloučit, že pouze vyvolal zdání útěku a ve skutečnosti proklouzl do domu.
Po chvíli se otevřely dveře a dovnitř nakoukl Albert Stemple. „Ne. Je fuč.“ Agent sípal – jednak námahou a jednak v důsledku otravy jedovatými výpary v domě Kelley Morganové. „Toho chlapa z úřadu šerifa jsem poslal pročesat ulice. A na cestě je šest dalších aut s posilami. Někdo viděl člověka v mikině s kapuci, jak šlape na kole bočními uličkami a míří do centra. Ohlásil jsem to. Jenže…“ Pokrčil rameny a zmizel. Jeho boty zaduněly na schodišti a pak už se agent připojil k pátrání.
Danceová, Carraneo, Stemple a policista z úřadu šerifa okresu Monterey dorazili do domu před deseti minutami. Během schůzek s Travisovými potenciálními oběťmi Danceovou něco napadlo. Vzpomněla si na Bolingovu teorii, že v rámci rozšiřování okruhu cílů by mohl Travis útočit i na lidi, o nichž se v Chiltonově zpravodaji psalo příznivě, třebaže oni sami žádný diskusní příspěvek neposlali.
Danceová tedy znovu zavítala na blog a přečetla si domovskou stránku.

http://www.thechiltonreport.com

Pokud nějaké jméno čnělo nad ostatními, pak to bylo jméno Chiltonova starého přítele Donalda Hawkena, o němž blogger psal v sekci „Na domácí frontě“. Právě Hawken mohl být obětí, pro niž Travis postavil kříž na větrném úseku dálnice 1.
Zamířili tedy do Hawkenova domu s cílem ochránit Chiltonova přítele i jeho manželku před nebezpečím a zároveň zorganizovat v jeho domě sledovací operaci.

Ihned po příjezdu však Danceová zahlédla v křoví na okraji pozemku postavu s kapucí na hlavě, která dost možná třímala zbraň. Poslala tedy za vetřelcem Alberta Stemplea a policistu z úřadu šerifa, zatímco ona s Reyem Carraneem vtrhli s napřaženými zbraněmi do domu, aby ochránili Hawkena a jeho ženu. Ti však byli stále těžce otřeseni. Když totiž Carraneo vtrhl do dveří a mířil na ně přitom pistolí, mysleli si, že tento urostlý mladý muž v civilních šatech je ve skutečnosti vrah.
Danceové zapraskalo ve vysílačce. Byl to opět Stemple. „Jsem na zahradě za domem. Do hlíny je tu vyrytý kříž a kolem něj se válejí růžové okvětní lístky."
„Rozumím, Ale."
Lily zavřela oči a položila si hlavu na manželovo rameno. Stačily čtyři nebo pět minut, pomyslela si Danceová. Kdybychom sem přijeli jen o čtyři nebo pět minut později, byli by oba tito lidé mrtví.
„Proč zrovna my?" zeptal se Hawken. „Nic jsme mu neudělali. Nic jsme o něm nepsali. Vždyť ho ani neznáme."
Danceová mu vysvětlila, že Travis zřejmě rozšířil okruh potenciálních cílů.
„Chcete říct, že ohrožen je každý, o kom je na tom blogu nějaká zmínka?"
„Vypadá to tak."
Během několika minut se v okolí hemžily desítky policistů, avšak z jejich hlášení vyplývalo, že se po Travisovi slehla země.
Jak může kluk na kole takhle uniknout? pomyslela si sklíčeně Danceová. Prostě se vypaří. Jenže kam? Někam do sklepa? Na opuštěné staveniště?
Kromě policistů se před domem objevily také první zpravodajské štáby: kameramani vystupovali z dodávek se satelitními talíři na střeše a připravovali si nádobíčko.
Bylo jasné, že jejich reportáže vystupňují paniku ve městě do závratných rozměrů.
Policistů stále přibývalo – objevilo se i několik strážníků na bicyklech.
„Vlastníte ještě ten dům v San Diegu?" zeptala se Danceová Hawkena.
„Stále je v nabídce," odpověděla za manžela Lily. „Ještě se neprodal."
„Byla bych ráda, kdybyste se tam vrátili."
„No jo," řekl Hawken. „Jenže tam není žádný nábytek. Ten leží v úschově."
„Máte někoho, u koho můžete bydlet?"
„Moje rodiče. Momentálně jsou u nich Donaldovy děti."
„Tak tam odjeďte, dokud Travise nedopadneme."
„To bychom snad mohli," prohlásila Lily.
„Jeď sama," řekl jí Hawken. „Já Jima neopustím."
„Nemůžete mu nijak pomoci," namítla Danceová.
„To určitě ano. Můžu mu poskytnout morální podporu. Tohle je strašné období. Potřebuje přátele."
„On si vaší oddanosti bezpochyby váží," pokračovala Danceová, „ale podívejte se, co se právě stalo. Ten chlapec ví, kde bydlíte, a evidentně vám chce ublížit."
„Možná ho za půl hodiny chytíte."
„A možná taky ne. Opravdu na tom musím trvat, pane Hawkene."
Muž projevil notnou dávku podnikatelské zarputilosti. „Neopustím ho," řekl rozhodně. Poté mu však umíněnost z hlasu vyprchala. „Musím vám něco vysvětlit," dodal, na kraťoučký okamžik pohlédl na svou manželku a pokračoval: „Před pár lety mi zemřela první žena Sára."
„To mě mrzí."
Hawken ji odbyl pokrčením ramenou, které Danceová až příliš dobře znala.
„Jim všeho nechal a během hodiny mi zvonil u dveří. Týden bydlel se mnou a s dětmi a se vším nám i Sářině rodině pomáhal. S jídlem, se zařizováním pohřbu. Ujal se dokonce i domácích prací a praní prádla. Já byl naprosto ochromený. Nedokázal jsem vůbec nic dělat. Myslím, že mi tehdy možná zachránil život. Rozhodně mi zachránil duševní zdraví."
Ani tentokrát nedokázala Danceová potlačit vzpomínky na první měsíce po smrti svého muže – jejím Jamesem Chiltonem tehdy byla Martine Christensenová. Danceová už tehdy měla děti, takže by si nikdy nebyla ublížila, ale nesčetněkrát ji napadlo, že se možná – ano, je to tak – nadobro zblázní.
Loajalitu Donalda Hawkena proto chápala.
„Já zkrátka nikam neodjedu," zopakoval muž rozhodně. „Nemá smysl mě o to žádat." Objal svou ženu. „Ale ty se vrať. Přeji si, abys odjela."
„Ne," prohlásila Lily bez jakéhokoliv zaváhání. „Zůstanu s tebou."
Danceová si všimla jejího výrazu. Obsahoval bezmeznou lásku, spokojenost, odhodlání… Srdce se jí sevřelo, když si pomyslela: Hawken ztratil první partnerku, dostal se z toho a znovu našel lásku – on ano.

Opravdu se to může stát. Vidíš?
Raději za svým životem zavřela dveře.
„No dobrá," řekla zdráhavě. „Ale odtud okamžitě odjedete. Najděte si nějaký hotel a přečkejte tuhle dobu tam, mimo zraky veřejnosti. V každém případě vám přidělíme ostrahu."
„Dobře."
V tu chvíli se před domem ozvalo kvílení brzd a polekaný křik. Danceová s Carraneem vyšli na terasu.
„V pohodě," ubezpečil je Albert Stemple lenivým hlasem, ovšem bez jižanského přízvuku. „To je jen Chilton."
Blogger se zřejmě o všem doslechl a rychle odjel na místo zásahu. Vyběhl do schodů. „Co se stalo?"
Danceovou překvapilo, že slyší v jeho hlase paniku. Při předchozích setkáních v něm identifikovala zlost, malichernost i aroganci, ale takové zděšení nikdy. „Jsou všichni v pořádku?"
„Ano," odpověděla. „Travis tu byl, ale Donaldovi neublížil. Ani jeho manželce."
„Co se stalo?" Blogger měl nakřivo límec bundy.
Hawken a Lily vyšli ven. „Jime!"
Chilton vyrazil kupředu a objal se s přítelem. „Jsi v pořádku?"
„Ano, ano. Policie přijela včas."
„Dopadli jste ho?" zeptal se Chilton.
„Ne," odpověděla Danceová a čekala, že ji za to blogger zahrne kritikou. Chilton ji však jen chytil za ruku a pevně ji stiskl. „Děkuji, děkuji. Zachránila jste je. Děkuji vám."
Danceová rozpačitě přikývla a vymanila se z jeho sevření, Chilton se pak obrátil na Lily a zvědavě se usmál.
Danceová se dovtípila, že ti dva se nikdy osobně nesetkali. Hawken je nyní skutečně představil a Chilton Lily vřele objal. „Moc mě to mrzí. Nikdy, ani za milion let, by mě nenapadlo, že se tahle záležitost dotkne i vás."
„Koho by to taky napadlo?" zeptal se Hawken.
Chilton nasadil žalostný úsměv a řekl příteli: „Po takovém přivítání nebude chtít Lily na Montereyském poloostrově zůstat. Zítra se určitě odstěhuje zpátky."
Lily konečně nasadila křehký úsměv. „Ráda bych. Jenže už jsme koupili závěsy." Kývla směrem k domu.
Chilton se zasmál. „Je vtipná, Done. Co kdyby tu zůstala a do San Diega by ses vrátil jen ty?"
„Obávám se, že nás máš na krku oba."
Chilton zvážněl. „Musíte odjet, než to všechno skončí."
„Taky jsem se jim to snažila vysvětlit," řekla Danceová.
„Jenže my nikam nepojedeme."
„Done…," začal Chilton.
Hawken se však jen zasmál a kývl směrem k Danceové. „Mám povolení od policie. Ona s tím souhlasila. Budeme se skrývat v hotelu. Jako Bonnie a Clyde."
„Ale…"
„Žádné ale, kamaráde. Zůstáváme tady. Teď už se nás nezbavíš."
Chilton otevřel ústa k námitce, ale pak si všiml Lilyina potměšilého úsměvu. „Holce jako já nemůžete nařizovat, co má dělat, Jime."
Blogger se znovu zasmál a řekl: „No dobrá. Děkuji vám. Odjeďte do hotelu a zůstaňte tam. Za den nebo dva už bude po všem. Věci se zase vrátí do normálu."
„Pat ani kluky jsem neviděl ode dne, kdy jsem odjel," poznamenal Hawken. „Což už je přes tři roky."
Danceová si bloggera po očku prohlédla. Kromě hlasu na něm bylo jiného i cosi dalšího. Na agentku to působilo dojmem, že vůbec poprvé vidí i jeho lidskou stránku, jako by ho na poslední chvíli odvrácená tragédie konečně vytrhla ze syntetického světa do světa reálného.
Zapálený bojovník z něj alespoň načas vymizel.
Nechala oba muže s jejich vzpomínkami a zamířila do zadní části zahrady. Po chvíli ji vylekal hlas v křoví: „Dobrý den."
Danceová se ohlédla a spatřila mladého Davida Reinholda, který jim příležitostně vypomáhal.
„Policisto."
Reinhold se zaculil. „Říkejte mi Davide. Slyšel jsem, že tady byl. Málem jste ho prý dopadli."
„Bylo to o vlas. Ale zase nám utekl."
Mladý policista nesl několik otlučených kovových kufrů s nápisem ÚŠOM-OJ na boku. „Omlouvám se, že jsem nedokázal s určitostí nic říct o těch větvích u vás na zahradě – o tom kříži."
„Já si taky nebyla jistá. Ale nejspíš to byla jen náhoda. Kdybych prořezávala stromy, jak se to má dělat,

nikdy by se to nestalo.“
Reinhold na ni upřel bystré oči. „Máte hezký dům.“
„Díky. Navzdory zanedbané zahradě.“
„Ne. Vypadá opravdu příjemně.“
„A co vy, Davide?“ reagovala Danceová otázkou. „Vy bydlíte v Monterey?“
„Bydlel jsem. Dělil jsem se o jeden pronájem s kolegou, ale ten pak odešel, takže jsem se musel přestěhovat do Mariny.“
„No, každopádně vám děkuji za snahu. Zmíním se o vás Michaelu 0’Neilovi.“
„Vážně, Kathryn? To by bylo skvělé.“
Reinhold zčervenal, otočil se a začal ohraničovat část zahrady policejní páskou. Danceová se dívala na to, co se nacházelo uprostřed žlutě vytyčeného lichoběžníku: na kříž vyrytý do hlíny a obsypaný okvětními plátky růží.
Zvedla oči a zadívala se na táhlý svah vedoucí od monte-reyských kopců až dolů k zálivu, kde byl vidět malý srpek třpytící se vody.
Byl to nádherný panoramatický výjev.
Dnes však působil stejně znepokojivě jako příšerná maska Qetzala, démona ze hry DimensionQuest.
Někde tam se skrýváš i ty, Travisi. Ale kde, kde?

28

Hra na policajty.
Honba na Travise stejným způsobem, jakým Jack Bauer pronásledoval teroristy.
Jon Boling měl stopu: místo, z něhož Travis možná poslal na Chiltonův zpravodaj kresbu masky a i děsuplný výjev pobodání ženy, která se trochu podobala Kathryn Danceové. Místo, na němž hrál chlapec svou neodmyslitelnou hru DimensionQuest.
Slovní spojení „provozní doba“, které objevil v temných zákoutích Travisova počítače, se týkalo Lighthouse Arcade, video-herny a počítačové herny sídlící v New Monterey.
Chlapec samozřejmě riskoval, když se navzdory štvanici na svou osobu objevoval na veřejnosti. Pokud si však pečlivě vybíral přístupové trasy, nosil sluneční brýle a kšiltovku nebo něco jiného než kapuci, ve které ho všechny televizní zprávy vyobrazovaly, pak se pravděpodobně mohl pohybovat s jistou mírou svobody.
Jako člověku závislému na internetových hrách a morpezích mu navíc nezbývalo nic jiného než riskovat odhalení.
Boling sjel se svým audi z dálnice na Del Monte a odtud na Lighthouse Avenue a zamířil do čtvrti, kde se nacházela počítačová herna.
Pociťoval jistou rozjařenost. V jednačtyřiceti letech měl profesorský titul a živil se převážně hlavou. Přesto si o sobě nikdy nemyslel, že by mu chyběla statečnost. Provozoval skálolezectví, potápění s kyslíkovým přístrojem, sjezdové lyžování. A koneckonců i svět myšlenek obnášel jistá rizika – ohrožení kariéry, reputace a spokojenosti se životem. Dost často sváděl intelektuální souboje s jinými profesory. A také on se stal v minulosti obětí zlovolných internetových útoků, které se podobaly výpadům proti Travisovi, přestože byly lépe formulovány a neobsahovaly tolik gramatických a interpunkčních chyb. Naposledy si ho podali proto, že se postavil proti sdílení obsahu chráněného copyrightem.
Nečekal, že útoky proti jeho osobě budou tak zběsilé. Totálně ho rozebrali… Nazvali ho „zkurveným kapitalistou“, „štětkou ve službách velkých podniků“. Bolingovi se obzvláště líbil výraz „profesor hromadného ničení“.
Někteří kolegové s ním přestali mluvit.
Škody, které utrpěl, se však samozřejmě nemohly rovnat tomu, co dnes a denně riskovala Kathryn Danceová a její kolegové. A co dnes, jak si uvědomil, riskoval i on sám. Hra na policajty…
Boling si uvědomil, že Kathryn a ostatním doopravdy pomohl. Měl z toho radost a těšilo ho, že i oni si jeho pomoci váží. Když se však ocitl tak blízko dění, když slyšel vyzvánění telefonů, když viděl, jak se Kathrynin obličej s každou další informací o zločinech mění, jak její ruka mimoděk hladí černou pažbu pistole u pasu…, pocítil touhu zapojit se přímo.
Nezapomněl jsi ještě na něco, Jone? položil sám sobě poťouchlou otázku.
Ano, budiž, možná chtěl udělat dojem i na ni. Bylo to absurdní, ale Jonathan Boling doopravdy žárlil, když viděl, jak si Danceová rozumí s Michaelem 0’Neilem. Chováš se jako nějaký puberťák.
V Danceové bylo něco, co v něm rozdmýchávalo plamen. Boling nikdy neuměl vysvětlit – kdo to ostatně

dokázal? –, kdy se tohle souznění objevilo poprvé. Buď k tomu došlo hned, anebo nikdy. Danceová byla nezadaná stejně jako on. Zklamání z Cassie už překonal (tedy víceméně) a otázka nyní zněla, zda je i Kathryn připravena navázat další vztah. Domníval se, že mu již vyslala několik signálů. Mohl si však být něčím jistý? Její schopnost číst řeč těla mu rozhodně byla cizí.
A navíc to byl muž, což je živočišný druh, který je geneticky naprogramovaný k trvalému zapomnění.
Zaparkoval své šedé Audi A4 nedaleko od herny Lighthouse Arcade, v boční uličce tvořící součást rázovitého světa severně od Pacific Grove. Vzpomněl si na doby, kdy tento pás malých prodejen a ještě menších bytů, pro který se vžil název New Monterey, býval centrem hnutí hippies, jakýmsi zdejším Haight Ashbury zastrčeným mezi pulzující vojenské městečko a místní náboženskou komunitu. (Lovers Point v Pacific Grove dostal jméno podle lásky k Ježíši, nikoliv k opačnému pohlaví.) Dnes byla celá oblast fádní jako kterékoliv jiné nákupní centrum v Omaze nebo v Seattlu.
Herna Lighthouse Arcade byla potemnělá a neútulná a zdejší vzduch poněkud… zapařený – Boling se těšil, až se o tuhle slovní hříčku podělí s Kathryn.
Prohlédl si přízračný lokál. Hráči – převážně chlapci – seděli u počítačů, upřeně hleděli na obrazovky, mačkali joysticky a bušili do klávesnic. Jednotlivé hrací stanice byly odděleny vysokými zakřivenými přepážkami oblepenými materiálem pohlcujícím zvuk. Hráči seděli na pohodlných kožených židlích s vysokým opěradlem.
Bylo zde všechno, co mladý člověk potřebuje k digitálnímu prožitku. Kromě počítačů a klávesnic nechyběla ani uzavřená sluchátka, mikrofony, externí touchpady, periferní zařízení jako volanty a letecké kniply, trojrozměrné brýle nebo krabičky se řadou nejrůznějších zdířek, od externího napájení přes USB a Firewire až po audiovizuální konektory a různá atypická připojení. Nechybělo ani několik konzolí Wii.
Boling před časem psal o nejnovějším trendu v počítačových hrách: o kabinách totálního ponoření, které vznikly v Japonsku, kde hráči usedali na dlouhé hodiny do potemnělých soukromých kukaní, zcela odříznutých od reálného světa, a hráli tam počítačové hry. Byl to logický vývoj v zemi, kde vznikl fenomén hikikomori neboli „společenské izolace“ – stále běžnějšího životního stylu, kdy se z mladých lidí, většinou chlapců a mužů, stávali samotáři, kteří celé měsíce nebo i roky nevyšli ze svého pokoje a žili výhradně prostřednictvím svých počítačů.
Hluk v sále člověka dezorientoval: byla to disharmonická všehochuť digitálně generovaných zvuků a efektů – výbuchů, výstřelů, zvířecích výkřiků, podivného kvičení a smíchu –, která se mísila s oceánem nesrozumitelných lidských hlasů rozmlouvajících přes mikrofony s ostatními hráči někde na světě. Z reproduktorů se chraplavě linuly jejich odpovědi. Čas od času se z hrdla některého hráče vydral zoufalý sten či nadávka, když jeho postava zemřela nebo se dopustila taktické chyby.
Herna Lighthouse Arcade, tato typická představitelka tisíců podobných pařanských doupat na celé zeměkouli, byla poslední výspou reálného světa, než se člověk ponořil do světa syntetického.
Boling ucítil u pasu zavibrování. Pohlédl na telefon. Jeho student Irv mu poslal textovou zprávu následujícího znění: Stryker se pred peti minutami připojil na DQ!!
Boling jako by dostal políček. Rozhlédl se po herně. Je Travis tady? Kukaně byly téměř uzavřené, takže z kteréhokoliv místa v sále bylo vidět jen do dvou nebo do tří.
Za pultem seděl dlouhovlasý mladík, kterému hluk v sále zjevně nevadil: právě četl nějaký vědecko-fantastický román. Boling k němu přistoupil. „Hledám jednoho kluka, teenagera.“
Mladík ironicky zvedl obočí.
Hledám strom v lese.
„Jo?“
„Hraje DimensionQuest. Nepřihlašoval jste zhruba v posledních pěti minutách někoho?“
„Tady nikoho nepřihlašujeme. Používáme žetony. Můžete si je koupit tady nebo v automatu.“ Mladík si Bolinga pozorně prohlédl. „Vy jste jeho otec?“
„Ne. Jen ho chci najít.“
„Můžu se mrknout na servery. Zjistit, jestli se někdo nepřipojoval na dýkjúčko.“
„To umíte?“
„Jo.“
„Skvělé.“
Mladík se však ani nepohnul – pouze na Bolinga zíral zpoza clony nemytých vlasů.
Aha. Jasně. Teď ze mě bude tahat peníze. Hezké. Úplně jako bych byl soukromé očko, pomyslel si Boling. O chvíli později zmizely v kapse mladíkových nepraných džínů dvě dvacetidolarové bankovky.
„Jeho avatar se jmenuje Stryker, jestli vám to pomůže,“ dodal profesor.
Mladík cosi zavrčel. „Za minutku jsem zpátky,“ řekl a zmizel v útrobách sálu. Po chvíli ho Boling zahlédl,

jak na konci sálu vchází do zadní kanceláře.
Po pěti minutách se vrátil.
„Jo, někdo jménem Stryker tady hraje dýkjúčko. Před chvílí zalogoval. Stanice třiačtyřicet. To je tamhle."
„Díky."
„Ehe." Mladík se vrátil k četbě sci-fi.
Co teď mám dělat? pomyslel si Boling zběsile. Říct tomu klukovi, ať celou hernu evakuuje? Ne, to by měl Travis dost času zmizet. Lepší bude jednoduše zavolat policii. Ale nejdřív se přesvědčím, jestli je chlapec sám. Bude mít u sebe zbraň?
Boling si představil, jak nenuceně kráčí kolem stanice, rychlým pohybem vytahuje Travisovi zpoza opasku zbraň a drží ho v šachu až do příjezdu policie.
Ne. To nedělej. Za žádných okolností.
Se zpocenými dlaněmi Boling pomalu přistoupil ke stanici 43 a krátce nakoukl za přepážku. Na obrazovce zářila aetherijská krajina, ale židle byla prázdná.
V uličkách mezi stanicemi se však nikdo nenacházel. Stanice 44 byla neobsazená, ovšem na stanici 42 hrála dívka s krátkými zelenými vlasy jakousi bojovou hru.
Boling k ní přistoupil. „Promiň, že tě ruším."
Dívka právě zasazovala drtivé údery protivníkovi. Konečně soupeř padl mrtev k zemi, její avatar vylezl na mrtvolu a usekl jí hlavu. „Jo, co je?" Dívka ani nezvedla hlavu.
„Před chvilkou tady hrál dýkjúčko jeden kluk. Kde je?"
„Tak to fakt nevím. Před minutou prošel kolem Jimmy, něco mu řekl a on odešel."
„Kdo je to Jimmy?"
„No, přece provozní."
Zatraceně! Takže jsem tomu hajzlovi zaplatil čtyřicet dolarů za to, aby Travise varoval. Jsem to ale polda.
Boling vrhl zlostný pohled na mladíka, který dál okázale hltal sci-fi román.
Zprudka otevřel zadní dveře a vyběhl ven. Okamžitě ho začaly pálit oči uvyklé na přítmí v herně. V boční uličce se zastavil, rozhlédl se na obě strany a spatřil mladého muže se sklopenou hlavou, který rychle odcházel pryč.
Neproveď žádnou hloupost, nabádal se v duchu. Vytáhl z pouzdra telefon. Chlapec před ním začal utíkat. Jon Boling váhal přesně jednu vteřinu a pak se rozběhl za ním.

29

Hamilton Royce, ombudsman z ministerstva spravedlnosti v Sacramentu, ukončil spojení, svěsil ruku s telefonem a zamyslel se nad obsahem právě ukončeného telefonátu – nad rozhovorem vedeným v jazyce s názvem „politický a firemní eufemismus".
Chvíli otálel na chodbě Kalifornského úřadu vyšetřování a zvažoval možnosti.
Nakonec se vrátil do kanceláře Charlese Overbyho.
Šéf pobočky se opíral o židli a sledoval na počítači reportáž o případu: jak policie téměř dopadla pachatele v domě bloggerova přítele, ale padouch nakonec uprchl a dost možná se chystá terorizovat další lidi na Montereyském poloostrově.
Royce si uvědomil, že kdyby dotyčná televizní stanice jednoduše uvedla, že policie zachránila Chiltonovu příteli a jeho manželce život, nemělo by to zřejmě patřičný šmrnc a chytlavost.
Overby cosi vyťukal do klávesnice a naladil jinou stanici. Její moderátor neoznačoval Travise Brighama přezdívkou odvozenou od masky nebo křížů u cesty, ale říkal mu „vrah z videoherny". Právě divákům popisoval, jak chlapec své oběti před zabitím mučí.
Bylo mu přitom úplně jedno, že prozatím zemřel jen jeden člověk, kterého navíc pachatel střelil zezadu do hlavy. Což mělo k mučení opravdu velmi daleko.
Royce Overbyho chvíli sledoval a nakonec řekl: „Víte, Charlesi, oni jsou stále znepokojenější. Myslím na ministerstvu." Zvedl telefon, jako by během zátahu ukazoval policejní odznak.
„My všichni jsme pořádně znepokojení," přizvukoval Overby. „Celý poloostrov je znepokojený. Je to teď opravdu naše priorita. Jak už jsem říkal." Jeho tvář byla celá zachmuřená. „Nebo snad má Sacramento problém s tím, jak ten případ řešíme?"
„De facto ne." Royce nechal tuto odpověď-neodpověď bzučet nad Overbyho hlavou jako podrážděného sršně.
„Děláme, co je v našich silách."
„Líbí se mi ta vaše agentka. Danceová."

„Ó, ta je prvotřídní. Vůbec nic jí neujde.“
Royce nezávazně a zamyšleně přikývl. „Ministerstvo ty oběti trápí – i mě samotného trápí.“ Royce prodchl hlas účastí a pokusil se rozpomenout, kdy ho naposledy něco trápilo. Pravděpodobně to bylo tehdy, když promeškal naléhavou operaci slepého střeva své dcery, protože byl právě v posteli s milenkou.
„Je to tragédie.“
„Vím, že teď trochu mluvím jako porouchaná deska, ale opravdu mám dojem, že problém je v tom blogu.“
„To je,“ souhlasil Overby. „Ten blog je oko hurikánu.“
Oko hurikánu je ve skutečnosti klidné a rámuje nádhernou modrou oblohu, opravil ho v duchu Royce.
Šéf CBI nadhodil: „Totiž, Kathryn nakonec Chiltona přiměla, aby toho chlapce na blogu vyzval ke kapitulaci. A taky nám poskytl podrobné informace o tom serveru – o proxy serveru ve Skandinávii.“
„Rozumím. Ovšem… dokud je ten blog v provozu, připomíná lidem, že úkol stále zůstává nesplněný.“
Čímž bylo myšleno: váš úkol. „Takže se pořád vracím k otázce, jestli se na Chiltonovi nedá objevit něco, co by nám mohlo pomoci.“
„Kathryn říkala, že na to dohlédne.“
„Ta má spoustu jiné práce. Docela by mě zajímalo, jestli už náhodou něco neobjevila. Ale nerad bych agentku Danceovou vytrhával od případu. A tak mě napadlo, jestli bych se na to třeba nemohl podívat sám.“
„Vy?“
„Nevadilo by vám to, že ne, Charlesi? Jen bych krátce nakoukl do spisu. Možná bych viděl věci z jiné perspektivy. Mám totiž takový dojem, že je Kathryn snad až příliš laskavá.“
„Příliš laskavá?“
„Udělal jste moc dobře, Charlesi, když jste ji na úřad přijal.“ Šéf CBI se tomuto komplimentu nebránil, přestože Royce věděl, že Kathryn Danceová nastoupila na CBI o čtyři roky dříve než Overby. „Bylo to opravdu chytré,“ pokračoval. „Viděl jste v ní jakousi protiváhu k cynismu starých mazáků, jako jste vy nebo já. Ovšem cenou za to je určitá… naivita.“
„Vy myslíte, že na Chiltona něco má, ale vůbec si to neuvědomuje?“
„Možné to je.“
Overby se tvářil napjatě. „No, tak to se za ni omlouvám. Snad to lze přičíst určité její roztěkanosti. Je tu ten případ její matky. Zřejmě se nedokáže stoprocentně koncentrovat. Ale jinak dělá, co může.“
Hamilton Royce proslul svou nelítostností. Nikdy by však neshodil věrného člena svého týmu podobnou poznámkou. Napadlo ho, že je téměř dojemné vidět takto pohromadě tři nejhnusnější vlastnosti lidské povahy: zbabělost, malichernost a věrolomnost. „Je tady?“
„Moment, zjistím to.“ Overby kamsi zavolal a chvíli s někým hovořil – Royce si domyslel, že je to agentčina asistentka. Nakonec zavěsil.
„Pořád je na místě činu v domě Hawkenových.“
„V tom případě tam na chvíli nakouknu.“ V tu chvíli Hamiltona Royce zřejmě něco napadlo. „Samozřejmě by však bylo lepší, kdybych nebyl rušen.“
„Řeknu vám, jak to uděláme. Zavolám ještě jednou její asistentce a nechám ji něco vyřídit. Nějakou pochůzku. Pořád tu máme nějaké zprávy, které je třeba okopírovat. Nebo už vím: vyzvu ji, aby mi sdělila své připomínky k pracovní náplni, vytížení a pracovní době. Bude jen přirozené, když se jí zeptám na názor. Takový já jsem šéf. Nikdy ji nenapadne, že něco není v pořádku.“
Royce opustil Overbyho kancelář, prošel chodbami, které už znal nazpaměť, a zastavil se kousek od kanceláře Kathryn Danceové. Tam vyčkával až do chvíle, kdy přes sklo viděl, jak agentčina asistentka – energicky vyhlížející žena jménem Maryellen – vyřizuje telefonát, zvedá se a vychází ven.
Hamilton Royce měl volnou cestu k drancování.

Když Jon Boling doběhl na konec uličky, zastavil se a podíval se doprava na ulici, kde Travis před chvílí zmizel. Terén se odtud svažoval až k Montereyskému zálivu a byl pokrytý malými bungalovy, bezovými a hnědými bytovými domy a bujným porostem. Zatímco na Lighthouse Avenue za ním panoval rušný provoz, tato ulice byla prázdná. Hustá mlha se již zvedla a zůstal jen šedivý opar.
Bolingovi bylo jasné, že když mu teď Travis uprchl, nebude Kathryn Danceová z jeho detektivní práce příliš nadšená.
Vytočil 911, ohlásil dispečerovi, že zahlédl Travise Brighama, a uvedl adresu herny. Dispečer odpověděl, že policejní vůz bude do pěti minut na místě.
Pubertálního chování už bylo dost, řekl si Boling v duchu. Jeho hájemstvím byl akademický svět, výuka, intelektuální analýza.

Svět myšlenek, nikoliv svět akce.
Otočil se, aby se vrátil do herny a počkal tam na policejní auto. Poté ho však něco napadlo: že toto jeho pátrání možná přece jen není tak úplně nelogické. Že v něm možná nejde ani tak o přihlouplé pumpování svalstvem, nýbrž spíše o uplatnění jednoho legitimního aspektu jeho povahy: schopnosti odpovídat na otázky, rozplétat záhady, řešit tajemství. Právě v tom byl Jonathan Boling odjakživa dobrý. Měl schopnost porozumět společnosti, lidskému srdci i lidské duši.
Ještě jeden blok. Co na tom záleží? Policie už je stejně na cestě. Třeba na ulici potká někoho, kdo si všiml, jak Travis nasedá do auta nebo leze oknem do některého domu.
Profesor se opět otočil a zadíval se přes šedivou ulici k vodě. Přemýšlel, kdy se zase uvidí s Kathryn. Doufal, že brzy.
A právě obraz agentčiných zelených očí mu v hlavě vytanul ve chvíli, kdy se chlapec vymrštil zpoza metr vzdálené popelnice, vrhl se na Bolinga a sevřel ho do kravaty. Profesor ucítil neprané svršky a mladistvý pot a začal se dusit. Stříbřitá čepel nože se nenuceně přesunula k jeho hrdlu.

30

Během telefonátu dojela Kathryn Danceová k domu Jamese Chiltona v Carmelu. Zaparkovala, ještě jednou poděkovala volajícímu a zavěsila. Vystoupila z auta a zamířila k vozu úřadu šerifa okresu Monterey, v němž seděl policista pověřený ostrahou objektu.
Přistoupila k němu. „Ahoj, Migueli."
„Agentko Danceová, jak se vede? Tady je úplný klid."
„To je dobře. Pan Chilton už se vrátil, viďte?"
„Ano."
„Udělal byste pro mě něco?"
„Samozřejmě."
„Vystupte z auta, postavte se semhle a třeba se i opřete o dveře, aby na vás lidé dobře viděli."
„Děje se něco?"
„To nevím jistě. Ale zůstaňte nějakou dobu tady. A za žádných okolností se nehýbejte."
Policista se zatvářil nejistě, ale poslechl a vystoupil z vozu.
Danceová zamířila k hlavnímu vchodu do domu a zazvonila. Hudebnice v jejím nitru odhalila malinko podladěný tón posledního cinknutí.
Chilton otevřel dveře a vytřeštil na Danceovou oči. „Je všechno v pořádku?"
Danceová se ohlédla přes rameno a vytáhla z pouzdra pouta. Chilton na ně pohlédl. „Co to…?" zasípal.
„Otočte se a založte ruce za záda."
„Co to má znamenat?"
„No tak! Uposlechněte."
„To je…"
Danceová ho popadla za rameno a otočila. Chilton se chystal něco říct, ale ona ho odbyla prostým: „Sšš!"
Zacvakla mu na rukou pouta a řekla: „Jste zatčen za neoprávněný vstup na soukromý pozemek."
„Cože? Na čí?"
„Na pozemek Arnolda Brubakera – na místo výstavby odso-lovacího zařízení."
„Moment, vy myslíte ten včerejšek?"
„Přesně tak."
„Vždyť jste mě pustila!"
„To jste ještě nebyl zatčen. Teď už zatčen jste." Odříkala blog-gerovi práva.
Na ulici se objevil tmavý sedan, rychle se otočil a docouval po příjezdové cestě k domu. Danceová v něm poznala služební vůz kalifornské dálniční hlídky. Dva urostlí policisté na předních sedadlech se zvědavě zadívali na Danceovou a vystoupili z vozu. Nato si prohlédli hlídkový vůz úřadu šerifa i policistu Miguela Herreru, který držel ruku na vysílačce u pasu, jako by chtěl někomu zavolat a zeptat se, co má tohle všechno znamenat.
Oba dopravní policisté pak zamířili k Danceové a jejímu zajatci. Všimli si pout na jeho rukou.
„Kdo jste?" zeptala se zmateným hlasem Danceová.
„No," ujal se odpovědi starší policista. „Přece z dálniční hlídky. A kdo jste vy, paní?"
Danceová našla v kabelce peněženku a ukázala policistům svůj služební průkaz. „Já jsem Kathryn Danceová z CBI. Co tady chcete?"
„Přišli jsme zadržet Jamese Chiltona."

„Mého zadrženého?“
„Vašeho zadrženého?“
„Přesně tak. Právě jsme ho zatkli.“ Upřela pohled na Herreru. „Počkejte, počkejte…,“ vložil se do věci Chilton. „Buďte zticha,“ okřikla ho Danceová.
Starší policista řekl: „Máme tu zatykač na Jamese Chiltona. A také soudní příkaz zabavit jeho počítače, spisy, obchodní dokumenty. Vše, co nějak souvisí s Chiltonovým zpravodajem.“
Ukázal jí příslušné lejstro.
„To je přece směšné,“ ozval se znovu Chilton. „Co se tu sakra děje?“
„Buďte zticha,“ zopakovala hrubě Danceová a znovu se obrátila k policistům. „A z čeho ho obviňujete?“
„Ze vstupu na cizí pozemek.“
„Na pozemek Arnolda Brubakera?“
„Přesně tak.“
Danceová se zasmála. „Ale přesně kvůli tomu jsem ho přijela zatknout já.“
Oba policisté na ni chvíli tupě civěli, pak přesunuli pohled na Chiltona, aby získali čas, a nakonec nezávisle na sobě kývli. Během své práce u policie zjevně nic podobného nezažili.
„No,“ nadhodil jeden z nich, „ale my máme soudní příkaz.“
„To chápu. Ovšem pan Chilton už byl zatčen a CBI už vznesla nárok na jeho spisy a počítače. Za pár minut si pro ně přijedeme.“
„Tohle jsou jen pitomý kecy,“ vyhrkl Chilton.
„Na vašem místě bych si dával pozor na jazyk, pane,“ utrhl se na něj mladší a ramenatější policista.
Nastalo napjaté ticho.
A pak se Kathryn Danceová usmála. „Moment. Kdo vydal ten zatykač? Nebyl to Hamilton Royce?“
„Přesně tak. Z ministerstva spravedlnosti v Sacramentu.“
„No jistě.“ Danceová se viditelně uvolnila. „Omlouvám se, tohle je nedorozumění. Ten vstup na cizí pozemek jsem vyšetřovala já, ale měli jsme nějaké zmatky s místopřísežným prohlášením, takže jsem ho nemohla zatknout hned.“ Zvesela pokývala hlavou. „Ale pan Chilton mě upřímně řečeno nakrknul tak, že jsem ho chtěla zadržet sama.“
Nasadila spiklenecký úsměv, k němuž se oba policisté nakrátko připojili, a pokračovala: „Je to moje vina. Měla jsem mu to říct. Počkejte, hned mu zavolám.“ Vytáhla z opasku mobilní telefon, vytočila číslo a naklonila hlavu. „Tady agentka Danceová,“ představila se a vylíčila okolnosti Chiltonova zatčení. Na chvíli se odmlčela. „Ale já už jsem ho zatkla… Jeho papíry zůstaly na ústředí… Jistě.“ Přikývla. „Dobře,“ řekla nakonec a uzavřela linku, na jejímž druhém konci jí jakýsi ženský hlas vysvětloval, že nejvyšší dnešní teploty dosáhnou třinácti stupňů Celsia a na zítřek je na Montereyském poloostrově hlášen déšť.
„Všechno je připraveno, takže si ho odvezeme.“ Usmála se. „Ledaže byste u něj opravdu chtěli na čtyři hodinky zůstat v zadržovací cele v Salinas.“
„Ne, to je v pořádku, agentko Danceová. Chcete, abychom vám ho pomohli nastrkat do auta?“ Větší policista si Jamese Chiltona prohlížel, jako by blogger vážil o padesát kilo víc a dokázal pouhým zatnutím svalů přetrhnout řetízek pout.
„Ne, to je dobrý. My to zvládneme.“
Muži přikývli, odešli ke svému autu, nastoupili a odjeli.
„Poslouchejte mě,“ zavrčel Chilton a obličej měl celý brunátný. „Tohle je úplná hovadina a vy to dobře víte.“
„Uklidněte se, ano?“ Danceová ho znovu otočila a odemkla mu pouta.
„Co to má všechno znamenat?“ Chilton si promnul zápěstí. „Myslel jsem, že jste mě zatkla.“
„To ano. Ale pak jsem se rozhodla vás zase pustit.“
„Děláte si ze mě psinu?“
„Ne, zachraňuji vás.“ Danceová vložila pouta zpátky do pouzdra, usmála se a zamávala nesmírně zmatenému Herrerovi. Policista na ni kývl.
„Chtěli vás obětovat, Jamesi.“
Krátce před tímto incidentem zatelefonovala Danceové její asistentka Maryellen Kresbachová. Když jí totiž dvakrát krátce po sobě zavolal Charles Overby – poprvé aby se zeptal, zda je Danceová v kanceláři, a podruhé aby ji pozval do své kanceláře k rozhovoru o tom, jak je v práci spokojená, což nikdy předtím neudělal –, začala Maryellen tušit nějakou nepravost.
Vyšla tedy naoko z kanceláře, ale pak se zastavila a ukryla se v boční chodbě „holčičího křídla“. Po chvíli viděla, jak do kanceláře její nadřízené vchází Hamilton Royce. Po pěti minutách vyšel ministerský úředník ven a začal kamsi volat. Maryellen se k němu přikradla tak blízko, že zaslechla část rozhovoru – Royce

telefonoval magistrátnímu soudci v Sacramentu, se kterým se evidentně přátelil, a žádal ho o vydání zatykače na Chiltona. Nějak to souviselo se vstupem na soukromý pozemek.
Maryellen nechápala všechny souvislosti, ale okamžitě tu zprávu zatelefonovala Danceové a pokračovala do Overbyho kanceláře.
Danceová nyní převyprávěla Chiltonovi zkrácenou verzi této historky, přičemž vynechala Royceovo jméno.
„Kdo za tím stojí?“ pěnil blogger.
Kathryn věděla, že si Chilton dnešní incident nenechá líbit a napíše na blogu zničující komentář na adresu člověka, který stál za jeho zatčením. Negativní publicitu, kterou by to vyvolalo, si však Danceová nemohla dovolit. „Nic vám neprozradím. Mohu jen říct, že si někteří lidé přejí, abyste vydávání svého blogu do Travisova dopadení pozastavil.“
„Proč?“
„Ze stejných důvodů, proč jsem si totéž přála já,“ odpověděla Danceová stroze. „Aby na něj lidé přestali posílat příspěvky a neposkytovali Travisovi záminky k dalším útokům.“ Chabě se usmála. „A taky proto, že na stát vrhá špatné světlo, pokud nedělá maximum pro to, aby ochránil veřejnost – což mimo jiné znamená, že vám chtějí úplně zabránit v publikování.“
„Takže zastavit blog je dobré pro veřejnost? Vždyť já odhaluji korupci a problémy – nevyvolávám je.“
Chilton se odmlčel a nasadil civilnější tón. „Takže vy jste mě zatkla, aby to nemohli udělat oni?“
„Jo.“
„A co se bude dít teď?“
„Jsou dvě možnosti. První možnost je, že se policisté vrátí na služebnu a ohlásí nadřízenému, že nemohli realizovat zatčení, protože už jste zatčen byl. A celá věc vyšumí.“
„A jaká je druhá možnost?“
Rozmáznutí průšvihu do netušených rozměrů, pomyslela si Danceová. Neřekla však nic a jen pokrčila rameny.
Chilton se však dovtípil. „Nasadila jste za mě krk. Proč?“
„Dlužím vám to. Nakonec jste s námi přece jen začal spolupracovat. A řeknu vám i další důvod: nesouhlasím se všemi vašimi politickými názory, ale souhlasím, že máte právo říkat si, co chcete. Jestli se mýlíte, někdo na vás podá žalobu a soudy rozhodnou, kde je pravda. Ale nehodlám se účastnit partyzánských akcí za vaše umlčení jen proto, že se některým lidem nelíbí vaše postoje.“
„Děkuji vám,“ řekl blogger a v jeho očích byla dobře patrná vděčnost.
Podali si ruce a Chilton řekl: „Raději už se půjdu podívat na blog.“
Danceová se vrátila k autu a poděkovala Miguelu Herrerovi, který vůbec netušil, co se před jeho očima před chvílí odehrálo. Zatelefonovala Týdžejovi a nechala mu vzkaz, aby důkladně proklepl Hamiltona Royce. Chtěla vědět, z jakého člověka si právě udělala nepřítele.
Část této otázky měla být zřejmě zodpovězena ihned: zazvonil jí totiž telefon a na displeji se objevilo Overbyho číslo.
Rozmáznutý průšvih…
„Zdravím tě, Charlesi.“
„Kathryn, myslím, že máme jistý problém. Je tady se mnou Hamilton Royce.“
Danceová cítila pokušení odtrhnout si telefon od ucha.
„Agentko Danceová, co to má znamenat, že jste na vlastní pěst zatkla Chiltona? A že jste neumožnila dálniční hlídce realizovat zatykač?“
„Neměla jsem jinou možnost.“
„Neměla jste jinou možnost? Jak to myslíte?“
Danceová se pokusila zachovat klidný tón a řekla: „Rozhodla jsem se, že si nepřeji, aby ten blog přerušil činnost. Víme, že ho Travis čte. A Chilton ho vyzval, ať se vzdá. Chlapec by si jeho výzvu mohl přečíst a pokusit se blog kontaktovat. A případně dojednat podmínky kapitulace.“
„No, Kathryn.“ Overby působil zoufale. „Sacramento si obecně vzato myslí, že bude přece jen lepší celý blog zavřít. Ty s tím nesouhlasíš?“
„Ani ne, Charlesi. Hamiltone, vy jste se mi hrabal ve spisech, je to tak?“
Nastala chvíle ticha, která se podobala minovému poli. „Neprocházel jsem nic, co by nebylo veřejně známo.“
„Na tom nezáleží. Bylo to porušení profesní zodpovědnosti. Možná by se to dokonce dalo kvalifikovat jako trestný čin.“
„Kathryn, vážně,“ zaprotestoval Overby.

„Agentko Danceová.“ Royce působil klidně a Overbyho blekotání ignoroval stejně účinně jako ona. Danceová si vzpomněla na jednu ze základních pouček vyšetřování: člověk, který se kontroluje, je nebezpečný. „Tady umírají lidé a Chiltonovi je to úplně jedno. A ano, vrhá to na nás všechny špatné světlo – od vás osobně přes Charlese a CBI až po Sacramento. Zkrátka na všechny. Já to klidně přiznám.“
Danceová neměla zájem o podstatu jeho argumentů. „Hamiltone, jestli se ještě jednou o něco podobného pokusíte, ať už se soudním příkazem, nebo bez něj, tak celá tahle věc skončí u ministra spravedlnosti a guvernéra. A taky u novinářů.“
„Hamiltone,“ ozval se Overby, „ona to myslí tak, že…“
„Myslím, že je mu naprosto zřejmé, jak to myslím, Charlesi.“
Ve sluchátku jí zapípala textová zpráva od Michaela 0’Neila.
„Tohle musím vzít.“ Danceová ukončila hovor a nechala viset svého šéfa i Royce na lince.
Zvedla telefon a přečetla si úsečné sdělení na displeji.

Travis byl viděn v New Monterey. Policie ho ztratila. Ale je hlášena dalsi obet. Mrtva. V Carmelu, na zapadnim konci Cypress Hills Road. Jedu tam. Budeš tam taky? M.

Ano, odpověděla Danceová. A vyběhla k autu.

Danceová rozsvítila majáčky – měla sklon zapomínat, že je její služební auto vůbec má, protože vyšetřovatelé jako ona si jen zřídkakdy hráli na honěnou – a vyrazila do odpoledního příšeří.
Další oběť…
Tento útok se musel odehrát krátce po nezdařeném pokusu zabít Donalda Hawkena a jeho manželku. Danceová měla pravdu. Chlapec pravděpodobně cítil frustraci, že napoprvé neuspěl, a tak si okamžitě našel další oběť.
Dojela k příslušné odbočce, prudce zabrzdila a odbočila s dlouhým autem na klikatou venkovskou silnici. Krajina byla porostlá bujnou vegetací, ale vzhledem k zatažené obloze neměla její zeleň žádnou sytost, což v Danceové vyvolávalo dojem, že se nachází v jiném světě.
Například v Aetherii, krajině ze hry DimensionQuest.
Před očima jí vytanul obraz Strykera, jak se bez nejmenší námahy ohání mečem.
j4 se fakt chci učit, co mě mOOžeš naučit?
umřít…
A také si představila chlapcovu neumělou kresbu, na níž čepel dýky probodávala její hruď.
A pak už před sebou spatřila záblesky bílých i barevných ma-jáčků.
Dojela k místu činu a zaparkovala vedle několika vozidel z úřadu šerifa a také vedle dodávky ohledávacího týmu. Vystoupila a zamířila do chaosu. „Ahoj,“ řekla Michaelu 0’Neilovi, kývla na něj a pocítila obrovskou úlevu, že ho vidí, přestože pro něj zdejší přítomnost byla zřejmě jen dočasným vyrušením z vyšetřování druhého případu.
„Už ses díval na místo činu?“ zeptala se ho.
„Teprve jsem dorazil,“ vysvětlil jí Michael.
Odešli spolu k místu, kde pod tmavě zelenou plachtou leželo mrtvé tělo. Ponurý výjev ostře ohraničovala žlutá policejní páska.
„Viděl ho někdo?“ zeptala se Danceová jednoho policisty z úřadu šerifa.
„Ano, agentko Danceová. Někdo nám volal z New Monterey. Ale než tam naši lidé dorazili, byl už pachatel pryč. A ten všímavý občan taky.“
„Znáte jméno oběti?“ zeptal se 0’Neil.
„Zatím ne,“ odvětil policista. „Ale zřejmě to bylo hodně škaredé. Travis tentokrát použil nůž. Ne pistoli. A vypadá to, že si dal načas.“
Ukázal na zatravněnou plochu asi patnáct metrů od silnice.
Danceová s 0’Neilem zamířili přes písčitou půdu k místu činu. Za minutu nebo dvě došli k hloučku asi šesti lidí v uniformě i v civilu. Za nimi dřepěl vedle mrtvoly zakryté zelenou plachtou ohledávací technik. Kývli na pozdrav detektivovi z úřadu šerifa – obtloustlému Hispánci, s nímž Danceová několik let pracovala.
„Už znáte totožnost oběti?“ zeptala se agentka.
„Našli jsme jeho náprsní tašku.“ Detektiv ukázal na tělo. „Momentálně ji prohledávají a ověřují doklady. Každopádně jde o muže ve věku asi čtyřicet let.“
Danceová se rozhlédla kolem sebe. „Ale nebyl zavražděn tady, že ne?“ V okolí nestály žádné obytné ani

jiné budovy. Stejně tak tudy oběť nemohla procházet nebo probíhat – v písčité půdě se nenašly žádné stopy.
„Přesně tak," řekl detektiv a pokračoval: „Moc krve tady nebylo. Vypadá to, že sem pachatel mrtvolu přivezl a vyhodil ji tu. V písku se našlo pár otisků pneumatik. Odhadujeme, že Travis štípl mrtvému jeho vlastní auto a napěchoval toho nebožáka do kufru. Tak jako v případě té první holky, Tammy. Jenže tentokrát už nečekal na příliv a rovnou ho ubodal. Jakmile zjistíme jeho totožnost, necháme po autě vyhlásit pátrání."
„Víte jistě, že to udělal Travis?" zeptala se Danceová.
„To uvidíte," opáčil detektiv.
„Mučil ho?"
„Vypadá to tak."
Danceová s 0'Neilem se zastavili u policejní pásky asi tři metry od mrtvoly. Ohledávací technik v obleku připomínajícím skafandr právě prováděl jakási měření. Zvedl hlavu, a když uviděl oba detektivy, pokynul jim na pozdrav a zvedl pod ochrannými brýlemi obočí. „Chcete se podívat?" zeptal se.
„Ano," odpověděla Danceová a přemýšlela, jestli se technik zeptal proto, aby jí dal jako ženě možnost nedívat se na výjev, který by jí nemusel dělat dobře. Ano, i v dnešní době takové ženy existovaly.
Faktem ovšem bylo, že se Danceová musela na ten pohled připravit. Z podstaty své práce přicházela do styku prakticky výhradně s živými. Vůči smrtelným výjevům si nikdy nevypěstovala plnou imunitu.
Technik začal zvedat plachtu, když vtom se za nimi ozval hlas: „Agentko Danceová?"
Danceová se ohlédla a spatřila dalšího policistu v uniformě. Kráčel k nim a v ruce držel cosi drobného.
„Ano?"
„Znáte nějakého Jonathana Bolinga?"
„Jona? Ano." Danceová se upřeně zadívala na vizitku v policistově ruce. A vzpomněla si, že měl někdo identifikovat totožnost oběti podle náprsní tašky.
Napadla ji děsivá myšlenka: nemohl být obětí Jon?
Její mysl učinila jeden ze svých skoků – z „A" do „B" a pak rovnou do „X". Nemohl profesor během prohledávání obsahu Tra-visova disku nebo při identifikaci potenciálních obětí objevit něco podstatného a zahájit pátrání na vlastní pěst?
Prosím, jen to ne!
S hrůzou v očích letmo pohlédla na 0'Neila a vrhla se k mrtvému tělu.
„Hej!" křikl na ni ohledávací technik. „Kontaminujete místo činu!
Danceová si ho nevšímala a odhrnula plachtu. Zalapala po dechu.
A se směsicí úlevy a hrůzy dál hleděla na tělo. Boling to nebyl.
Štíhlý vousatý muž v látkových kalhotách a bílé košili měl na těle bezpočet bodných ran. Jedno skelné oko měl napůl otevřené a do čela měl vyřezán kříž. Celé jeho tělo bylo obsypáno okvětními plátky rudých růží.
„Tak odkud máte tu vizitku?" zeptala se Danceová druhého policisty a třesoucí se rukou ukázala na Bolingovu navštívenku.
„Právě jsem vám to chtěl říct – pan Boling stojí tamhle u zátarasu. Před chvílí přijel. Chce s vámi mluvit. Prý je to naléhavé."
„Za minutku jsem tam." Otřesená Danceová se zhluboka nadechla.
V tu chvíli k nim přišel další policista a v ruce nesl igelitový sáček s náprsní taškou zemřelého. „Už jsme ho identifikovali. Jmenuje se Mark Watson a je to bývalý projektant. Před pár hodinami odešel na nákup. A domů už se nevrátil."
„Proč si pachatel vybral právě jeho?" zeptal se 0'Neil.
Danceová sáhla do kapsy saka a vytáhla seznam všech lidí, jejichž jména se objevila na Chiltonově blogu a kteří by mohli být potenciálním terčem útoku.
„Napsal do Zpravodaje diskusní příspěvek – odpověď na komentář ‚Kde je jádro pudla' o umístění nové jaderné elektrárny. Jeho reakce není souhlasná ani nesouhlasná. Vyznívá neutrálně."
„To znamená, že ohrožen už teď může být kdokoliv, kdo má nějakou vazbu na blog."
„Řekla bych, že ano."
0'Neil si ji prohlédl a dotkl se její paže. „Není ti něco?"
„Jen… jsem se trochu vylekala."
Přistihla se, že v ruce žmoulá Bolingovu vizitku. Sdělila tedy 0'Neilovi, že zajde za profesorem, aby zjistila, co jí chce, a vyrazila k silnici. Její srdce se teprve teď začalo navracet do normálního rytmu.
Boling stál na silnici vedle svého auta s otevřenými dveřmi. Danceová se zamračila. Na sedadle spolujezdce seděl teenager s bodlinami na hlavě. Pod tmavě hnědým sakem měl tričko s motivem skupiny

Aerosmith.
Boling na ni zamával a Danceovou zarazila neobvyklá naléhavost v jeho tváři.
A také míra úlevy, jakou pocítila, když zjistila, že se jejímu spolupracovníkovi nic nestalo.
Úlevu však vystřídala zvědavost, když si všimla, co má profesor zastrčeno za pasem kalhot. S jistotou to říct nemohla, ale vypadalo to jako rukojeť velkého nože.

31

Danceová, Boling a mladík s bodlinami na hlavě seděli v její kanceláři na CBI. Jason Kepler byl sedmnáctiletý student střední školy v Carmelu a byl to on, nikoliv Travis, kdo ovládal avatara jménem Stryker.
Travis sice tohoto avatara vytvořil už před lety, ale pak ho přes internet prodal Jasonovi – údajně spolu s „mrakama reputací, životních bodů a zdrojů".
Ať už to bylo cokoliv.
Danceová si vzpomněla na Bolingovo vysvětlení, že hráči mohou prodávat nejen avatary, ale i různá aktiva vztahující se ke hře.
Profesor jí popsal, jak si z dat posbíraných na Travisově disku poskládal údaj o provozní době herny Lighthouse Arcade.
Danceová mu byla za tuto geniální detektivní práci vděčná. (I když byla zároveň rozhodnutá pořádně mu později vyčinit za to, že jakmile zjistil, že je chlapec v herně, nezavolal okamžitě policii a místo toho se za ním vydal sám.) Na stole za nimi ležel v důkazní obálce kuchyňský nůž, jímž Jason Bolingovi vyhrožoval. Byla to smrtící zbraň, takže se výrostek technicky vzato dopustil ozbrojeného útoku s možným následkem smrti. Protože však Bolingovi nezpůsobil žádné zranění a naopak mu na jeho výzvu dobrovolně nůž vydal, byla Danceová rozhodnutá vyřešit celou záležitost důrazným varováním.
Boling jí nyní vysvětlil, co se stalo: on sám se stal obětí léčky zorganizované mladým výrostkem, který teď seděl před nimi. „Řekni jí, cos řekl mně."
„Co jako? Prostě jsem se bál o Travise." Jason jim to s očima vytřeštěnýma strachem vysvětlil. „Vy nevíte, jaký je vidět, když se na někoho z vaší rodiny útočí tak jako na tom blogu."
„Z rodiny?"
„Jo. Ve hře, v dýkjúčku, jsme bratři. Teda nikdy jsme se jako nesetkali nebo tak, ale jinak ho znám fakt dobře."
„Nikdy jste se nesetkali?
„No, jasně že jo, ale nikdy ne v reálným světě, akorát v Aetherii. Chtěl jsem mu pomoct, ale nejdřív jsem ho musel najít. Snažil jsem se mu volat a psát mu rychlovky, jenže on na nic nereagoval. A tak mě napadlo, že by moh sedět někde v herně. Říkal jsem si, že ho třeba přemluvím, aby se vzdal."
„Nožem?" podivila se Danceová.
Mladík zvedl ramena a opět je svěsil. „Říkal jsem si, že tím nic nezkazím."
Byl vychrtlý a nezdravě bledý. Na poloostrově byly právě letní prázdniny, ale on paradoxně chodil ven daleko méně než na podzim a v zimě, kdy musel docházet do školy.
Boling na jeho vysvětlení navázal: „Jason seděl v Lighthouse Arcade, když jsem tam dorazil. Provozní byl jeho kamarád, a tak když jsem se ho zeptal na Strykera, předstíral, že se jde na něco podívat, ale místo toho o mně řekl Jasonovi."
„Heleďte, fakt soráč. Nechtěl jsem vás pobodat, nic takovýho. Chtěl jsem akorát zjistit, kdo jste a jestli máte tušení, kde je Travis. Nevěděl jsem, že děláte na tomhletom úřadu vyšetřování."
Boling se svému zařazení mezi policejní vyšetřovatele ostýchavě pousmál. Vysvětlil Danceové, že mu bylo jasné, že agentka bude chtít s Jasonem mluvit, ale pokládal za nejlepší nečekat na příjezd policie, rovnou Jasona zadržet a odvézt ho přímo k ní.
„Nasedli jsme do auta a já zavolal Týdžejovi, který mi řekl, kde jsi."
Nakonec to bylo dobré rozhodnutí – a jen malinko nezákonné.
„Jasone," řekla Danceová, „ani my si nepřejeme, aby se Travi-sovi něco stalo. A také nechceme, aby ublížil někomu dalšímu. Co nám můžeš říct o jeho možném úkrytu?"
„On může bejt kdekoliv. Je fakt chytrej. Ví, jak se dá přežít v lese. Je to expert." Chlapec zaregistroval jejich nechápavý výraz a dodal: „Totiž, dýkjúčko je hra, ale taky je strašně reálná. Prostě jste v Jižním pohoří, normálně je tam minus padesát a vy se prostě musíte naučit, jak se udržet v teple, páč jinak normálně umrznete. Musíte si sehnat jídlo, vodu a všechno. Naučíte se, který rostliny jsou bezpečný a který zvířata se daj jíst. Taky se naučíte vařit a skladovat jídlo. Všechno to jsou opravdový recepty. A vy

přímo v tý hře musíte vařit, protože jinak nemůžete fungovat.“ Zasmál se. „Některý newbies se tuhle hru snažili hrát a mysleli si, že stačí porážet trolly a démony, jenže nakonec umřeli hlady, páč se o sebe nedovedli postarat.“
„Ty hraješ s mnoha jinými lidmi, viď? Mohl by některý z nich vědět, kde se Travis nachází?“
„Ptal jsem se všech lidí v rodině, ale nikdo neví, kde je.“
„Kolik má vaše rodina členů?“
„Asi dvanáct. Ale jenom on a já jsme z Kalifornie.“
Danceová byla fascinovaná. „A to bydlíte všichni spolu? V Ae-therii?“
„Jo. Znám je líp než svý skutečný bratry.“ Jason se smutně zasmál. „A v Aetherii mě navíc nikdo nemlátí a nebere mi peníze.“
Danceové se zmocnila zvědavost. „Máš rodiče?“
„V reálným světě?“ Teenager pokrčil rameny, což si Danceová vyložila jako: „Tak trochu.“
„Ne, já myslím ve hře,“ upřesnila.
„Některý rodiny je maj. Ale my ne.“ Zatvářil se hloubavě. „Jsme takhle spokojenější.“
Danceová se usmála. „My dva už jsme se setkali, Jasone.“
Chlapec sklopil oči. „Jo, já vím. Pan Boling už mně to říkal. Tak trochu jsem vás zabil. Soráč. Myslel jsem, že jste jen ňákej noob, kterej nás otravuje kvůli Travisovi. Naše rodina – vlastně celej náš cech – je totiž kvůli němu a všem těm příspěvkům na blogu pod těžkou palbou. Schytáváme to ze všech stran. Nedávno za náma přijela trestná výprava až z Křišťálovýho ostrova na severu, aby nás zlikvidovala. Spojili jsme síly a zastavili ji. Jenže zabili Morinu. To byla naše ségra. Sice se vrátila, ale přišla o všechny zdroje.“
Vychrtlý kluk pokrčil rameny. „Lidi si na mě dost troufaj. Myslím ve škole. Proto jsem si taky vybral za avatara Hromovládce, teda jako válečníka. Cítím se pak trochu líp. V Aetherii se do mě nikdo nesere.“
„Možná by nám pomohla jedna věc, Jasone: kdybys nám popsal strategie, pomocí nichž Travis útočí na lidi. Jak je stopuje. Jaké zbraně používá. Zajímá nás všechno, co by nám mohlo pomoci vymyslet způsob, jak ho přelstít.“
Chlapec se však zachmuřil. „Vy toho o Travisovi vážně moc nevíte, že?“
Danceová se chystala odpovědět, že toho naopak vědí příliš mnoho. Vyšetřovatelé však dokážou vycítit, kdy je lepší umožnit subjektu převzít iniciativu. Pohlédla na Bolinga a řekla: „Ne, to asi ne.“
„Chci vám něco ukázat,“ prohlásil Jason a vstal.
„Kde?“
„V Aetherii.“

Kathryn Danceová znovu převzala identitu avatarky jménem Greenleaf, která už byla plně vzkříšená. Zatímco Jason datloval do klávesnice, objevila se Greenleaf na obrazovce uprostřed lesní mýtiny. Stejně jako v předchozím případě byla krajina Aetherie nádherná a grafika úchvatně propracovaná. V okolí se pohybovalo asi dvanáct dalších lidí – někteří byli ozbrojení, jiní nesli tašky nebo balíčky, ještě jiní vedli zvířata.
„Tohle je Otovius, kde s Travisem trávíme dost času. Je tady hezky… Můžu?“
Znovu se naklonil ke klávesnici.
„Jistě,“ řekla Danceová. „Poslouž si.“
Jason zadal dotaz a vzápětí obdržel zprávu: „Kiarnya není přihlášená.“
„Kdo to je?“ zeptal se Boling. „Moje žena.“
„Kdo?“ zeptala se Danceová sedmnáctiletého chlapce. Jason zčervenal. „Před dvěma měsíci jsme se vzali.“ Kathryn se užasle zasmála.
„Loni jsem se s ní seznámil ve hře. Je totálně kúl. Prošla celý Jižní pohoří. Úplně sama! Ani jednou neumřela. A pak jsme si nějak padli do oka. Podnikli jsme pár společných výprav a já ji požádal o ruku. No teda, vlastně požádala ona mě. Ale já to taky chtěl. Tak jsme se vzali.“
„Kdo je to doopravdy?“
„Nějaká holka z Koreje. Jenže pak dostala ve škole pár špatných známek…“

„V reálném světě?“ zeptal se Boling. „Jo. A tak jí rodiče sebrali účet.“
„Takže jsi rozvedený?“
„Ne, akorát máme na chvíli pauzu. Než si zas opraví matiku na dvojku.“ Jason se zamyslel a dodal: „Stejně je to legrační. Když si někdo v dýkjúčku někoho vezme, většinou už s ním zůstane. V reálným světě je spousta rodičů rozvedená. Každopádně doufám, že se Kiaruya brzo vrátí. Stýská se mně po ní.“ Zabodl prst do obrazovky. „Ale teď už pojdme k tomu baráku.“

Kathrynina avatarka procházela podle Jasonových pokynů krajinou. Cestou minula desítky lidí a tvorů. Nakonec ji Jason dovedl k útesu. „Mohli bychom tam dojít pěšky, ale to by dost trvalo. Na Pegasovi se svízt nemůžete, páč jste ještě nevydělala žádný zlato. Ale můžu vám dát dopravní body.“ Začal psát. „Je to něco jako bezplatný kilometry, který dostal táta jako věrnej zákazník aerolinek.“
Výrostek napsal pár dalších kódů, nechal avatarku nasednout na okřídleného koně a odletět pryč. Let byl úchvatný. Vznášeli se nad krajinou, míjeli hustá mračna. Na azurové obloze zářila dvě slunce a čas od času kolem nich prolétli jiní tvorové, řiditelné vzducholodě nebo prapodivné létající stroje. Dole viděla Danceová města a vesnice. A na několika místech i požáry.
„To jsou bitvy,“ vysvětlil Jason. „Vypadaj docela hustě.“ Zdálo se, že chlapec lituje promarněné příležitosti useknout pár hlav.
O minutu později doletěli na pobřeží průzračně zeleného oceánu, pomalu začali klesat, až nakonec přistáli ve svahu s výhledem na rozbouřenou hladinu.
Danceová si vzpomněla, jak jí Caitlin říkala, že Travis má rád pobřeží, protože mu připomíná prostředí nějaké jeho oblíbené hry.
Jason jí ukázal, jak se sesedá z koně, a Danceová pak Greenleaf sama navedla k místu, které jí Jason ukázal, totiž k jakési chatrči.
„To je ten dům. Postavili jsme ho společnýma silama.“
Jako první osadníci na počátku 19. století, pomyslela si Danceová.
„Jenže všechny prachy a zásoby sehnal Travis. Vlastně ten barák celej zaplatil. Na těžkou práci jsme si najali trolly,“ dodal chlapec beze špetky ironie.
Když se avatarka ocitla u dveří, sdělil Jason Danceové verbální heslo. Danceová ho vyslovila do mikrofonu počítače, dveře se otevřely a oni vstoupili dovnitř.
Danceovou čekal šok. Prostorný a krásný dům byl vybaven bizarním, ale útulným nábytkem jako z komiksu dr. Seusse. Obsahoval různé ochozy a schodiště vedoucí do různých pokojů, okna prapodivných tvarů, obrovský plápolající krb, vodotrysk a velký bazén.
Po domě se potulovalo několik skřehotajících domácích zvířat – pitoreskních kříženců kozy a mloka.
„Máte to tu hezké, Jasone. Moc hezké.“
„No jo, v Aetherii si stavíme suprovní domy, páč tam, co bydlíme doopravdy, myslím jako v reálným světě, to tak hezky nevypadá. Ale chtěl jsem vám ukázat něco jinýho. Běžte tamhle.“ Jason Danceovou navedl za malý rybníček, v němž plavaly třpytivě zelené ryby. Avatarka se zastavila u velkých kovových dveří zajištěných několika zámky. Jason Danceové sdělil další přístupové heslo a dveře se pomalu otevřely, což doprovázel zvukový efekt vrzání. Greenleaf vstoupila dovnitř, sešla ze schodů a ocitla se v místnosti, která vypadala jako lékárna kombinovaná s nemocniční pohotovostí.
Jason pohlédl na Danceovou a všiml si, že se mračí.
„Chápete?“ zeptal se.
„Moc ne.“
„Tohle jsem myslel, když jsme se bavili, jestli Travise znáte. On není na zbraně, bojový strategie a podobný věci. On je na tohle. To je jeho uzdravovna.“
„Uzdravovna?“ zeptala se Danceová.
Chlapec jí to vysvětlil: „Travis souboje nenáviděl. Když poprvý začal hrát, vytvořil Strykera jako válečníka, jenže se mu to nelíbilo. Proto mně ho prodal. On není bojovník, ale léčitel. A když říkám léčitel, tak tím myslím léčitele na devětačtyřicátým levelu. Umíte si představit, jak je dobrej? Naprostá špička. Je fakt úžasnej.“
„Léčitel?“
„I jeho avatar se tak jmenuje. Medicus – v nějaký cizí řeči to prej znamená ‚doktor‘.“
„V latině,“ řekl Boling.
„To jako ve starým Římě?“ zeptal se Jason.
„Ano.“
„Dyť říkám. Mezi další Travisovy profese patří sbírání léčivejch bylin a výroba lektvarů. A sem lidi přicházej, aby se od něj nechali ošetřit. Je to taková ordinace.“
„Doktor?“ řekla Danceová zamyšleně. Vstala od stolu, vyhledala hromádku papírů, které si odnesli z Travisova pokoje, a začala jimi listovat. Rey Carraneo měl pravdu – na obrázcích skutečně figurovala rozřezaná těla. Nebyla to však těla obětí trestných činů, nýbrž těla pacientů během chirurgického zákroku. Všechny kresby byly dobře provedené a technicky přesné.
Jason pokračoval: „Chodí za ním postavy z celý Aetherie. Vědí o něm dokonce i designéři dýkjúčka. Žádali ho o rady při vytváření enpísíček. Travis je totální legenda. Výrobou léčivejch lektvarů, roztoků,

regenerátorů života a formulí dodávajících sílu si už vydělal hezkejch pár tisíc.“
„V reálných penězích?“
„No jasně. Prodává je přes eBay. Tam jsem od něj taky koupil Strykera.“
Danceová si vzpomněla na kovovou krabici, kterou našli pod Travisovou postelí. Takhle si tedy ty peníze vydělal.
Jason poklepal na obrazovku. „Jo, a tady?“ Ukázal na skleněnou vitrínu, v níž ležela zlatá tyč s křišťálovou koulí na konci. „To je léčitelský žezlo. Musel podniknout ňákejch padesát výprav, aby si ho vysloužil. Před ním ho ještě nikdo nezískal, v celý historii dýkjúčka.“ Jason se zamračil. „Jednou o něj málem přišel…“ V jeho tváři se objevil zděšený výraz. „Byla to tehdy šílená noc.“
Chlapec mluvil, jako by ho potkala tragédie v reálném životě.
„Jak to myslíš?“
„No, Medicus, já a pár dalších členů rodiny jsme pořádali výpravu do Jižního pohoří, který je asi pět kiláků vysoký a je tam spousta nebezpečnejch míst. Hledali jsme jeden magickej strom. Říká se mu ‚Strom prozření‘. Nejhezčí na tom bylo, že jsme přitom našli domov Ianny, skřítčí královny, o který každej slyšel, ale nikdo ji nikdy neviděl. Je fakt slavná.“
„Ale ona je enpísíčko, ne?“ zeptal se Boling.
„Jo.“
„Nehráčská postava,“ připomněl profesor Danceové. „Vytváří ji hra samotná.“
Zdálo se, že se Jasona tento popis dotkl. „Ale její algoritmus je úžasnej! S přehledem strčí do kapsy každýho bota, jakýho jsem kdy viděl.“
Profesor omluvně kývl.
„Takže jsme se u ní zastavili, bavili se s ní a ona nám řekla, jak ten Strom prozření najít, jenže pak nás zničehonic přepadla trestná výprava Severních jednotek. Všechno se to začalo mydlit a jeden mamlas trefil královnu speciálním šípem. Vypadalo to, že umře. Travis se ji snažil zachránit, ale jeho léčitelství nefungovalo. A tak se rozhodl zašiftovat. My na něj: ‚Ne, člověče, nedělej to!‘ Ale on to stejně udělal.“
Chlapec hovořil s tak posvátnou úctou, že se i Danceová mimoděk předklonila a napjatě začala pumpovat nohou. Také Bo-ling upřeně hleděl na Jasona.
„Co to je, Jasone? Pokračuj.“
„Jasan, prostě když někdo umírá, můžete předat svůj život Bytostem do Vysoký říše. Říká se tomu šiftování. Bytosti vám pak začnou brát životní sílu a předávat ji člověku, kterej umírá. Když jde všechno dobře, tak toho člověka zachráníte dřív, než sami přijdete o všechnu životní sílu. Ale taky je možný, že vám Bytosti vezmou tolik síly, že umřete, a ten člověk přitom umře taky. Háček je v tom, že když umřete při šiftování, tak přijdete o všechno. Úplně o všechno, co jste kdy udělali a vydělali, o všechny svý body, o všechny zdroje, o všechnu reputaci za celou dobu, co tuhle hru hrajete. Prostě to všechno zmizí. Kdyby Travis umřel, ztratil by žezlo, svůj dům, svý zlato, svý létající koně… Musel by začít znova jako newbie.“
„A on to přesto udělal?“
Jason přikývl. „Bylo to vážně o fous. Už mu nezbývala skoro žádná životní síla, ale ta královna nakonec oživla. A políbila ho. Fakt něco úchvatnýho! A potom jsme se spojili se skřetama a natrhli jsme Severním jednotkám prdel. Jak říkám, noc jako blázen. Ale to vítězství bylo fakt velký. Každej, kdo tuhle hru hraje, o něm dodneška mluví.“
Danceová pokývala hlavou. „Dobrá, Jasone, děkujeme. Můžeš nás odhlásit.“
„To už jako nechcete hrát? Zrovna když jste začínala mít cit pro pohyby…“
„Možná později.“
Chlapec vyťukal pár povelů a hra se zavřela. Danceová se podívala na hodinky. „Jone, mohl bys odvézt Jasona domů? Potřebuju si s někým promluvit.“
Z „A“ do „B“ a pak rovnou do „X“…

32

„Chtěla bych mluvit s Caitlin, prosím.“
„A vy jste…?“ zeptala se Virginia Gardnerová, matka dívky, která přežila automobilovou nehodu z 9. června.
Danceová se představila. „Onehdy jsem s vaší dcerou hovořila v letní škole.“
„Ach ano, vy jste ta policistka. Zařídila jste Caitlin policejní ostrahu.“
„Přesně tak.“
„Už jste Travise dopadli?“

„Ne, já…“
„Je někde poblíž?“ zeptala se žena ustaraně a rozhlédla se kolem sebe.
„Ne, není. Ráda bych vaší dceři položila pár dalších otázek.“
Paní Gardnerová uvedla Danceovou do haly obrovského moderního domu v Carmelu. Danceová si vzpomněla, že se Caitlin chystá studovat medicínu. Ať už se její rodiče živili čímkoliv, školné pro dceru bylo rozhodně v jejich finančních možnostech.
Danceová si prohlédla obrovský obývací pokoj. Na stěnách visely strohé abstraktní obrazy – dvě obrovské malby s černožlutými špičatými útvary a jeden obraz s krvavě rudými cákanci. Pohled na ně Danceovou znervózňoval. Napadlo ji, jak diametrálně se toto prostředí liší od útulné atmosféry v Travisově a Jasonově domě ve hře DimensionQuest.
No jo, v Aetherii si stavíme suprovní domy, páč tam, co bydlíme doopravdy, myslím jako v reálným světě, to tak hezky nevypadá…
Dívčina matka zmizela a po chvíli se vrátila i s dcerou. Caitlin měla na sobě džínsy, limetkově zelené tílko a přiléhavý bílý svetřík.
„Dobrý den,“ řekla nejistě.
„Ahoj, Caitlin. Jak se ti daří?“
„Dobře.“
„Doufala jsem, že na mě budeš mít ještě pár minutek. Chtěla bych ti položit několik doplňujících otázek.“
„Jasně, tak jo.“
„Můžeme se někam posadit?“
„Pojďme třeba do zimní zahrady,“ navrhla paní Gardnerová.
Prošli kolem pracovny, na jejíž stěně visel diplom vydaný Kalifornskou univerzitou. Lékařská fakulta. Caitlinin otec.
Matka s dcerou se posadily na gauč a Danceová na židli s vysokým opěradlem. Přitáhla si ji blíže a řekla: „Chtěla jsem vás informovat o nejnovějším vývoji. Dnes došlo k další vraždě. Už jste o ní slyšely?“
„Ach ne,“ zašeptala Caitlinina matka.
Dívka neřekla nic. Pouze zavřela oči. Její tvář lemovaná schlíplými světlými vlasy jako by ještě více zbledla.
„Ale vážně,“ zašeptala matka zlostně, „nikdy nepochopím, jak jsi mohla s někým takovým chodit.“
„Mami,“ zakňourala Caitlin, „jak to myslíš ‚chodit? Kristepane, já přece s Travisem nechodila. Nikdy bych s ním nechodila. S někým takovým?“
„Chci jenom říct, že ten kluk je evidentně nebezpečný.“
„Caitlin,“ přerušila je Danceová. „Opravdu zoufale se ho snažíme najít. Ale zatím nemáme štěstí. Od jeho kamarádů už jsem se o něm leccos dozvěděla, ale…“
„Určitě od těch spratků z Columbine,“ skočila jí do řeči matka.
„Prosím vás, paní Gardnerová.“
Matka se zatvářila uraženě, ale zmlkla.
„Minule jsem už vám řekla všechno.“
„Mám jen pár doplňujících otázek. Nezdržím tě dlouho.“ Přitáhla si židli ještě blíže, vytáhla zápisník, otevřela ho a pečlivě v něm začala listovat, přičemž se jednou či dvakrát zastavila.
Caitlin na zápisník zkoprněle hleděla.
Po chvíli se Danceová usmála a pohlédla dívce do očí. „Takže, Caitlin, zkusme se vrátit k tomu večírku.“
„E-he.“
„Objevila jsem totiž něco zajímavého. Než Travis uprchl, měla jsem možnost ho vyslechnout. A zapsala jsem si pár poznámek.“ Kývla na zápisník, který jí ležel na klíně.
„Vážně? Vy jste s ním mluvila?“
„Ano, mluvila. Ale nevěnovala jsem jeho výpovědi patřičnou pozornost, než jsem si promluvila s tebou a několika dalšími lidmi. Teď ovšem doufám, že se mi podaří odhalit pár věcí, které nám napoví, kde se Travis ukrývá.“
„Copak je tak těžké najít…,“ začala paní Gardnerová, jako by opravdu nedokázala ovládnout vlastní ústa. Agentčin přísný pohled ji však spolehlivě umlčel.
„Ty ses s Travisem trochu bavila, viď?“ pokračovala Danceová. „Myslím v ten večer.“
„Ani ne.“
Danceová se lehce zamračila a začala listovat v poznámkách.
„Teda,“ opravila se dívka, „jenom těsně před odjezdem. Během samotného večírku byl Travis většinu času sám.“

„Cestou domů jsi s ním ale mluvila," řekla Danceová a poklepala na zápisník.
„Jo, to jsme se bavili. Ale moc si z toho nepamatuju. Všechno se mi to po té havárce tak nějak slilo."
„To chápu. Nicméně ti teď přečtu několik tvrzení z výpovědi a byla bych ráda, kdybys mi k nim uvedla podrobnější informace. Pověz mi všechno, nač si vzpomeneš v souvislosti s vaší jízdou domů před osudnou nehodou."
„Tak jo."
Danceová se zadívala do zápisníku. „Takže tady je první výrok. ‚Dům byl docela hezký, ale z příjezdové cesty na mě šla hrůza.'" Zvedla hlavu. „Napadlo mě, jestli třeba Travis neměl strach z výšek."
„Jo, mluvili jsme o tom. Příjezdová cesta ležela ve svahu a my jsme se o tom bavili. Travis mi říkal, že se odjakživa bál pádů. Podíval se na tu příjezdovou cestu a podivil se, že na ni nedali svodidla."
„Dobře. To nám pomůže." Agentka a dívka se na sebe usmály a Danceová se opět zadívala do poznámek. „A co tento výrok? ‚Lodím se podle mě nic nevyrovná. Vždycky jsem nějakou chtěl.'"
„Jo, tohle? No jasně. Bavili jsme se o Fisherman's Wharf. Travis říkal, že by bylo perfektní sednout na plachetnici a plout do
Santa Cruz." Dívka se zadívala jinam. „Myslím, že chtěl pozvat i mě, jenže se styděl."
Danceová se usmála. „Takže by se mohl ukrývat někde na lodi."
„Jo, to je možné. Myslím, že říkal něco v tom smyslu, jak by bylo skvělé sednout na loď a někam se vypařit."
„Dobře… A teď další tvrzení. ‚Ona má víc přátel než já. Já mám jenom jednoho nebo dva, se kterými bych mohl trávit čas.'"
„Jo, vzpomínám si, že to říkal. Bylo mi ho líto, že nemá moc kámošů. Mluvil o tom docela dlouze."
„A nezmínil nějaká konkrétní jména? Nejmenoval někoho, u koho by se teď mohl zdržovat? Přemýšlej. Je to důležité."
Dívka přimhouřila oči a protřela si rukou koleno. Po chvíli si povzdechla. „Ne."
„To nevadí, Caitlin."
„Je mi líto." Caitlin slabě našpulila ústa.
Danceová si podržela úsměv. V duchu se však připravovala na to, co teď přijde. Bude to těžké – pro Caitlin, pro její matku i pro Danceovou. Nebylo však zbytí.
Předklonila se. „Caitlin, ty mi neříkáš pravdu."
Dívka zamžourala. „Cože?"
„Takhle s mou dcerou mluvit nemůžete," zamumlala Virginia Gardnerová.
„Travis mi žádný z uvedených výroků neřekl," vysvětlila Danceová neutrálním hlasem. „Vymyslela jsem si je."
„Vy jste lhala!" obořila se na ni matka.
Ne, technicky vzato Kathryn Danceová nelhala. Pečlivě totiž volila slova a dala si dobrý pozor, aby neřekla, že uvedené výroky pronesl Travis Brigham.
Dívka zbledla jako stěna.
„Co to má znamenat?" supěla matka. „To je nějaká past?"
Ano, přesně tohle to bylo. Danceová zformulovala jistou hypotézu a potřebovala si ověřit, zda je pravdivá, nebo ne. V sázce byly lidské životy.
Ignorovala tedy matku a obrátila se na Caitlin. „Přesto jsi na mou hru přistoupila a předstírala jsi, že Travis všechny tyto věci během jízdy autem řekl."
„Já…, chtěla jsem vám jen pomoct. Štvalo mě, že toho nevím víc."
„Ne, Caitlin. Ty sis prostě řekla, že jsi s ním o těchto věcech možná doopravdy mluvila. Jenže si na to nepamatuješ, protože jsi byla opilá."
„Ne!"
„Žádám vás, abyste okamžitě odešla," vyhrkla matka.
„Ještě jsem neskončila," zavrčela Danceová a rázem Virginii Gardnerovou umlčela.
V duchu provedla rychlou kalkulaci: vzhledem ke svému vědeckému založení – a také vzhledem ke schopnosti přežít v této domácnosti – měla Caitlin podle indikátoru Myersové-Briggsové pravděpodobně přemýšlivou a vnímavou osobnost. Danceové připadala spíše jako introvert než extrovert. A ačkoliv se její osobnostní typ lhářky měnil, momentálně se chovala jako adaptor.
Lhala ze sebezáchovných důvodů.
Kdyby měla Danceová víc času, možná by z Caitlin vytáhla pravdu pomalu a z větší hloubky. Vzhledem k dívčině typologii podle Myersové-Briggsové i vzhledem k její osobnosti adaptora však Danceová usoudila, že bude moci zatlačit na pilu a zbytečně se s Caitlin nemazlit, jako se mazlila s Tammy Fosterovou.

„Na tom večírku jsi pila alkohol.“
„Já…“
„Všichni tě viděli, Caitlin.“
„Jasně, pár panáků jsem si dala.“
„Před příjezdem k vám jsem hovořila s několika studenty, kteří se večírku rovněž zúčastnili. Všichni vypověděli, že poté, cos uviděla Mikea s Briannou, vypily jste s Vanessou a Trish skoro litr tequily.“
„No…, dobře, a co jako?“
„Je ti sedmnáct!“ vypěnila její matka. „To jako!“
„Volala jsem na agenturu pro rekonstrukce automobilových nehod, Caitlin,“ řekla Danceová mírně. „Znovu prohlédnou tvé auto stojící na policejním parkovišti. Měří různé věci, jako například polohu sedadla a úhly zpětných zrcátek. Poznají podle nich výšku řidiče.“
Dívka byla naprosto nehybná, pouze čelist se jí třásla.
„Caitlin, je načase, abys řekla pravdu. Závisí na tom spousta věcí. V sázce jsou lidské životy.“
„Jakou pravdu?“ zašeptala její matka.
Danceová nespouštěla oči z dívky. „Toho večera neřídil auto Travis. Řídila ho Caitlin.“
„Ne!“ vykřikla Virginia Gardnerová. „Nemám pravdu, Caitlin?“
Dívka asi minutu mlčela. Poté svěsila hlavu a stáhla hruď. Danceová viděla, jak jí celým tělem prochází bolest a zmar. Její kinezická reakce říkala: Ano.
„Když Mike odešel,“ začala zlomeným hlasem vysvětlovat, „tak na něm ta malá coura normálně visela a strkala mu ruku pod zadek džínů! Věděla jsem, že jedou k němu, aby spolu šoustali. Chtěla jsem tam zajet taky… Chtěla jsem…“
„Tak dost,“ poručila její matka, „to by stačilo.“
„Buď zticha!“ zaječela na ni Caitlin a začala vzlykat. Otočila se k Danceové. „Ano, řídila jsem!“ Konečně v ní vybuchly výčitky svědomí.
Danceová to dořekla za ni: „Po nehodě tě Travis odtáhl na sedadlo spolujezdce a sám se posadil za volant. Předstíral, že řídil on. Udělal to, aby tě zachránil.“
Vzpomněla si na počáteční rozhovor s Travisem.
Neudělal jsem nic špatnýho!
Danceová tehdy v jeho slovech odhalila lež. Myslela si však, že Travis lže v otázce útoku na Tammy, zatímco on lhal pouze o tom, kdo seděl oné osudné noci za volantem havarovaného auta.
Danceovou tato možnost napadla ve chvíli, kdy si prohlížela dům v Aetherii, kde bydlel Travis – tedy Medicus – a jeho rodina. Skutečnost, že chlapec trávil prakticky všechny volné chvíle ve hře DimensionQuest jako lékař a léčitel, nikoliv jako zabiják Strykerova typu, v ní vyvolala pochybnosti o Travisových násilnických sklonech. A když se pak dozvěděla, že jeho avatar byl ochoten položit život za skřítčí královnu, uvědomila si, že Travis je možná v reálném světě schopen téhož – třeba na sebe vzít vinu za autonehodu, aby dívka, kterou zdálky obdivoval, nemusela jít do vězení.
Caitlin ronila slzy ze zavřených očí a choulila se do gauče. Její tělo vypadalo jako napjatý uzlíček svalů.
„Prostě mi ruply nervy. Opily jsme se a já chtěla zajet za Mikem a říct mu, jakej je hajzl. Trish a Vanessa byly ještě víc pod obraz než já, takže řízení zbylo na mě, jenže Travis za mnou vyšel ven a pořád se mi snažil bránit. Chtěl mi sebrat klíče od auta, jenže já se nedala. Byla jsem strašně naštvaná. Trish a Vanessa se posadily dozadu, Travis rychle nasedl vedle mě a pořád do mě hučel: ‚Zastav, Caitlin, no tak, takhle nemůžeš řídit.‘ Ale já se chovala jako kráva. Jela jsem dál a normálně jsem ho ignorovala. A pak – vůbec nevím, jak se to stalo – jsme sjeli ze silnice.“ Dívka se zajíkla a nasadila nejžalostnější a nejzoufalejší výraz, jaký kdy Kathryn Danceová viděla. „Zabila jsem své kámošky.“
Caitlinina matka, která byla rovněž pobledlá a tvářila se zmateně, se k dceři nesměle natáhla a chytila ji kolem ramen. Dívka na okamžik ztuhla a pak se podvolila – rozeštkala se a položila si hlavu na matčina prsa.
Po několika minutách se Virginia Gardnerová, která už tak plakala, podívala na Danceovou. „Co se teď stane?“
„Měli byste s manželem sehnat Caitlin právníka. A pak okamžitě volejte policii. Caitlin by se měla dobrovolně přiznat. Čím dřív, tím líp.
Dívka si otřela tvář. „To lhaní bylo strašné. Chtěla jsem to někomu říct. Vážně, vážně jsem chtěla. Jenže pak lidi začali útočit na Travise – říkat o něm všechny ty hrozné věci – a já věděla, že kdybych se přiznala, útočili by takhle na mě.“ Sklopila hlavu. „Nedokázala jsem to. Lidi by o mně napsali takové nehoráznosti… a ty by už navždy zůstaly na jejich webovkách.“
Vlastní pověst tedy trápila dívku více než smrt jejích kamarádek.

Danceová tu však nebyla proto, aby jí dávala rozhřešení. Potřebovala se jen utvrdit v přesvědčení o správnosti své hypotézy, že Travis vzal na sebe Caitlininu vinu. Vstala, nanejvýš stručně se s matkou a dcerou rozloučila a odešla z domu.
Doklusala k autu, vytáhla telefon a přidržela tlačítko číslo tři, pod nímž měla uloženého Michaela 0'Neila. Detektiv se jí ozval po třetím zazvonění. Druhý případ ho díky-bohu nezaměstnával tak, že by s ní úplně přestal komunikovat. „Ahoj." Jeho hlas zněl unaveně.
„Ahoj, Michaele."
„Co se stalo?" Michael mluvil ostražitě – z jejího tónu se zřejmě dalo leccos vyčíst.
„Vím, že toho máš nad hlavu, ale nemohl by ses ke mně na chvilku zastavit? Potřebuju trochu brainstormingu. Na něco jsem přišla."
„Jasně. Na co?"
„Travis Brigham není vrah s křížem u cesty."

Danceová s 0'Neilem se nakonec sešli v jeho kanceláři na úřadu šerifa okresu Monterey v Salinas.
Z oken kanceláře se nabízel výhled na soudní budovu, před níž právě zevlovaly dvě desítky demonstrantů z organizace Life First pod vedením laločnatého reverenda Fiska. Protesty před prázdným domem Stuarta a Edie Danceových je už patrně začaly unavovat, a tak se přesunuli na místo, kde měli naději na jakous takous publicitu. Fisk právě hovořil se svým urostlým zrzavým bodyguardem, kterého už Danceová několikrát viděla.
Danceová se otočila od okna a usedla k rozviklanému konferenčnímu stolu naproti O'Neilovi. Kancelář byla plná pečlivě urovnaných hromádek se spisy. Kathryn se snažila odhadnout, který z nich se týká případu indonéského kontejneru. 0'Neil se zhoupl na zadních nohou dřevěné židle. „Jsem jedno ucho."
Danceová mu v rychlosti vysvětlila, jak ji vyšetřování přivedlo nejprve k Jasonovi, poté do hry DimensionQuest a nakonec ke Caitlin Gardnerové a jejímu přiznání, že Travis vzal na sebe vinu za její autonehodu.
„Slepá láska?" zeptal se 0'Neil.
Danceová s tím ovšem tak úplně nesouhlasila. „Jistě, zčásti máš určitě pravdu. Ale je tu i jeden další aspekt. Caitlin chce jít na lékařskou fakultu. A to je pro Travise důležité."
„Na lékařskou fakultu?"
„Medicína, léčitelství. Ve hře DimensionQuest je Travis proslulým léčitelem. Takže mě napadlo, že to byl i jeden z důvodů, proč se ji snažil ochránit. Jeho avatar se jmenuje Medicus. Lékař. A on k ní cítí náklonnost."
„To je trochu přitažené za vlasy, nemyslíš? Vždyť je to jen hra."
„Ne, Michaele, je to víc než hra. Skutečný a syntetický svět se stále více sbližují a lidé jako Travis žijí v obou. Pokud je Travis v DimensionQuestu uznávaným léčitelem, pak ve skutečném světě rozhodně nebude mstivým zabijákem."
„Takže vzal na sebe Caitlininu autonehodu a bez ohledu na to, co o něm lidé tvrdí na blogu, si ze všeho nejméně přeje poutat na sebe další pozornost tím, že na někoho zaútočí."
„Přesně tak."
„Ale Kelley… Než omdlela, řekla zdravotníkovi, že ji napadl Travis."
Danceová zavrtěla hlavou. „Nejsem si jistá, jestli opravdu viděla jeho. Možná jen předpokládala, že je to on, protože věděla, co o něm napsala na Chiltonově zpravodaji, a protože ta maska v jejím okně pocházela ze hry DimensionQuest. Navíc se proslýchalo, že předešlé útoky má na svědomí on. Podle mého názoru měl ale skutečný pachatel na hlavě kuklu nebo na ni zaútočil zezadu."
„A jak vysvětlíš fyzické důkazy? Že byly nastrčené?"
„Přesně tak. Bylo by snadné přečíst si na internetu něco o Tra-visovi, sledovat ho a dozvědět se o jeho práci v pekárně, o jeho bicyklu i o tom, že pořád hraje dýkjúčko. Pachatel pak mohl vyrobit podobnou masku, ukrást z auta Boba Brighama pistoli, narafičit v pekárně stopové důkazy a ukrást nůž, když se právě nikdo ze zaměstnanců nedíval. Jo, a ještě něco: vzpomínáš na ty bonbony M&M's? Na ty kousky obalů nalezené na jednom místě činu?"
„Jo."
„Musely být nastrčené. Travis by čokoládu nejedl. Ty bonbony kupoval bratrovi, ale on sám je nejedl kvůli akné. V pokoji měl knihu o tom, kterým jídlům se vyhýbat. Tohle skutečný pachatel nevěděl. Zřejmě Travise viděl, jak někde kupuje M&M's, předpokládal, že je to jeho oblíbená laskomina, a zanechal na místě činu kousek obalu."
„A ta vlákna z mikiny?"

„Ve Zpravodaji se objevil příspěvek o tom, že rodina Brigha-mových je tak chudá, že si nemůže dovolit ani pračku a sušičku.
Byla tam i zmínka, do které prádelny rodina chodí. Skutečný pachatel určitě ten příspěvek četl a tu prádelnu si očíhl.“
0’Neil pokýval hlavou. „A když byla matka pryč nebo se nedívala, ukradl Travisovu mikinu s kapucí.“
„Jo. Kromě toho se na blogu objevily údajné Travisovy kresby.“ 0’Neil obrázky neviděl, a tak mu je Danceová ve stručnosti popsala, přičemž vynechala skutečnost, že žena figurující na druhém z nich je jí podobná. „Byly to neumělé kresby,“ dodala na vysvětlenou, „zhruba takové, jaké si člověk představuje u teenagera. Jenže já viděla pár skutečných Travisových kreseb – výjevů z chirurgických zákroků. Ten chlapec má obrovský výtvarný talent. Ty malůvky na blogu zkrátka vytvořil někdo jiný.“
„Každopádně by to vysvětlovalo, proč se navzdory rozsáhlému pátrání nepodařilo skutečného pachatele dopadnout. Prostě si vždycky před útokem nasadí kapuci, po akci hodí mikinu i bicykl do kufru auta a normálně odjede pryč. Sakra, vždyť mu klidně může být padesát. A když o tom tak přemýšlím, tak to ani nemusí být chlap, nýbrž ženská.“
„Přesně tak.“
Detektiv se na chvíli odmlčel. Jeho myšlenky zjevně dorazily tam, kde už na ně Danceová čekala.
„On je mrtvý, viď?“ zeptal se. „Myslím Travis.“
Danceová si nad tímto krutým vedlejším důsledkem své hypotézy povzdechla. „Je to možné. Ale já doufám, že není. Radši se utěšuju, že ho jen někde zadržují.“
„Ten nebohý kluk byl zkrátka ve špatnou dobu na špatném místě.“ 0’Neil se zhoupl na židli. „Ovšem jestli chceme zjistit, kdo je skutečný pachatel, musíme nejdříve vypátrat, koho má doopravdy na mušce. Určitě to není někdo, kdo na blogu útočil na Travise – tyhle příspěvky nás jen svedly ze stopy.“
„Chceš slyšet mou teorii?“ nadhodila Danceová.
0’Neil na ni pohlédl a plaše se usmál. „Ať je pachatelem kdokoliv, ve skutečnosti má políčeno na Chiltona?“
„Jo. Pachatel si připravil půdu: nejprve útočil na lidi, kteří kritizovali Travise, pak na lidi, jejichž názory byly blízké Chiltono-vým, a nakonec zaútočí přímo na něj.“
„Je to někdo, kdo si nepřeje, aby se mu Chilton díval pod pokličku.“
Danceová souhlasila. „Anebo někdo, kdo se chce pomstít za již zveřejněný komentář.“
„Dobrá, takže vlastně stačí zjistit, kdo chce zabít Jamese Chil-tona,“ konstatoval Michael 0’Neil.
Danceová se kysele zasmála. „Jednodušší otázka zní, kdo ho zabít nechce.“

33

„Jamesi?“
Na druhém konci linky bylo chvíli ticho. „Agentko Danceová,“ řekl blogger nakonec. Jeho hlas zněl vyčerpaně. „Další špatné zprávy?“
„Objevila jsem důkazy, které naznačují, že ty kříže nezanechává Travis.“
„Cože?“
„S určitostí to zatím nevím, ale zatím to vypadá tak, že ten chlapec je možná jen obětním beránkem, kterého se někdo snaží vykreslit jako pachatele.“
„Takže byl ve skutečnosti celou dobu nevinný?“ zašeptal Chil-ton.
„Obávám se, že ano.“ Danceová bloggerovi popsala svá zjištění – o tom, kdo v noci z 9. června opravdu seděl za volantem, i o tom, nakolik je pravděpodobné, že veškeré nalezené důkazy byly pouze nastrčené.
„Navíc se domnívám, že hlavním cílem jste vy,“ dodala na závěr.
„Já?“
„Během celé kariéry zveřejňujete nesmírně třaskavé informace. A teď si navíc vybíráte kontroverzní témata. Myslím, že někteří lidé by vás velmi rádi umlčeli. Předpokládám, že jste se stal v minulosti terčem výhrůžek.“
„Nesčetněkrát.“
„Takže projděte svůj blog a zjistěte jména všech lidí, kteří vám vyhrožovali nebo se vám chtějí pomstít za něco, co jste napsal, případně mají strach, že prověřujete něco, co by raději udrželi v tajnosti. Z těchto lidí pak vyberte nejpravděpodobnější podezřelé. A vraťte se o několik let zpátky.“
„Jistě. Sepíšu jejich seznam. Ale vážně si myslíte, že mi něco hrozí?“
„Ano, to si myslím.“
Blogger se odmlčel. „Mám strach o Pat a chlapce. Neměl bych podle vás někam odjet? Třeba do našeho

letního domu? Stojí v Hollisteru. Nebo někam do hotelu?“
„V hotelu to asi bude bezpečnější. O tom, že vlastníte nemovitost v Hollisteru, bezpochyby existuje veřejný záznam. Mohu vám zařídit ubytování v jednom z motelů, které používáme pro svědky. Budete tam bydlet pod pseudonymem.“
„Díky. Dejte nám pár hodin. Pat sbalí věci a vyrazíme ihned po jedné schůzce, kterou už mám smluvenou.“
„Dobře.“
Danceová se už chystala zavěsit, ale Chilton dodal: „Počkejte, agentko Danceová. Ještě jedna věc.“
„Copak?“
„Něco mě napadlo – vzpomněl jsem si na člověka, který by mohl na mém seznamu figurovat na prvním místě.“
„Píšu si.“
„Na tohle jméno pero a papír nepotřebujete,“ odpověděl Chilton.

Kathryn Danceová s Reyem Carraneem pomalu přijížděli k luxusnímu domu Arnolda Brubakera, muže stojícího za výstavbou odsolovacího zařízení, které by podle Jamese Chiltona zničilo Montereyský poloostrov.
Právě Brubakera označil Chilton za podezřelého číslo jedna. A pokud mu prý o život neusiluje sám odsolovací car, pak si na něj bezpochyby někoho najal. Danceová to pokládala za dosti pravděpodobné. Cestou sem si otevřela počítač a znovu si přečetla komentář „Odsolit… a zničit“, který Chilton zveřejnil 28. června.

http://www.thechiltonreport.com/html/iune28.html

Z Chiltonových informací i následných diskusních příspěvků Danceová vyrozuměla, že blogger odhalil Brubakerovy lasvegaské konexe, které zaváněly organizovaným zločinem, a také jeho tajné machinace se soukromými nemovitostmi a pozemky, jejichž zveřejnění si podnikatel pravděpodobně nepřál.
„Připraven?“ zeptala se Danceová Carranea, jakmile se odpojila.
Mladý agent přikývl a oba vystoupili z auta. Danceová zaklepala na dveře.
Po drahné chvíli jim otevřel sám podnikatel. Obličej měl červený, ale Danceová usuzovala, že je to ze slunce, nikoliv z alkoholu. Brubaker byl návštěvou viditelně překvapený. Chvíli jen mrkal a neříkal nic.
„V té nemocnici,“ hlesl nakonec. „Vy jste ta…“
„Agentka Danceová. A toto je agent Carraneo.“
Brubakerův pohled se zaměřil kamsi za ni.
Hledá posily? přemýšlela Danceová.
A pokud ano, hledá policejní posily? Anebo ty své?
Pocítila záchvěv strachu. Lidé vraždící pro peníze byli podle jejího názoru ze všech nejnelítostnější.
„Prověřujeme okolnosti toho incidentu s panem Chiltonem. Mohli bychom vám položit pár otázek?“
„Cože? Ten kretén na mě přece jen podal žalobu? Myslel jsem, že jsme…“
„Ne, nepodal na vás žalobu. Můžeme dál?“
Brubaker se dál choval podezíravě. Aniž pohlédl Danceové do očí, kývnutím je pozval dovnitř a vyhrkl: „Ten člověk je regulérní blázen. Podle mě by měl dostat papíry na hlavu.“
Danceová se neúčastně usmála.
Podnikatel se znovu podíval ven, zavřel dveře a uzamkl je.
Prošli domem, který působil velmi neosobně – v mnoha pokojích nebyl žádný nábytek. Danceové se zdálo, že někde poblíž zaslechla vrznutí. A pak další – tentokrát z jiné místnosti.
Že by dům stále pracoval? Anebo tu má Brubaker asistenty?
Asistenty, případně hrdlořezy.
Vešli do kanceláře plné dokumentů, plánů, obrázků, fotografií a právních podkladů. Na jednom stole ležel pečlivě vyrobený model odsolovacího zařízení.
Brubaker sebral ze židlí několik obrovských šanonů a vyzval policisty, aby se posadili. On sám rovněž usedl za velký pracovní stůl.
Danceová si všimla certifikátů na zdi. Mezi nimi visely fotografie, na nich Brubaker pózoval s mocně vyhlížejícími lidmi v oblecích – s politiky nebo jinými podnikateli. Vyšetřovatelé stěny pracoven milují, neboť toho o lidech hodně prozrazují. Z těchto konkrétních obrázků Danceová vydedukovala, že Brubaker je chytrý (svědčily o tom diplomy a certifikáty o absolvovaných profesních kurzech) a politicky činný

(čestná občanství a symbolické klíče od různých měst a okresů). A také že je houževnatý: jeho firma podle všeho vybudovala odsolovací zařízení v Mexiku a Kolumbii. Na několika fotografiích ho obklopovali ostražití hromotluci ve slunečních brýlích – jeho osobní strážci. Na všech snímcích šlo o tytéž muže, což znamenalo, že jsou to Brubakerovi osobní bodyguardi, nikoliv strážci poskytnutí místní vládou. Jeden z nich držel v rukou samopal.
Mohli právě oni způsobovat to vrzání – které mezitím Danceová zaslechla znovu, tentokrát ještě o něco blíže?
Zeptala se Brubakera na odsolovací projekt a podnikatel zahájil sáhodlouhou propagační přednášku o nejnovější technologii, která bude v komplexu použita. Danceová zachytila výrazy jako „filtrace“, „membrány“ nebo „sladkovodní nádrže“. Svůj výstup zakončil Brubaker krátkým proslovem na téma nižších nákladů nových systémů, díky nimž je odsolování mořské vody ekonomicky udržitelné.
Danceová jeho informace pramálo vnímala, ale předstírala zájem a přitom intenzivně hltala jeho základní čtení.
Její první dojem byl takový, že Brubakera jejich přítomnost ani trochu neznepokojuje. Na druhé straně bylo faktem, že vysocí machiavellisté se jen zřídkakdy nechají vyvést z míry jakýmikoliv mezilidskými styky – milostnými, společenskými i profesními. Ke konfrontacím přistupovali naprosto vyrovnaně. Byl to jeden z aspektů, který je činil tak efektivními. A potenciálně nebezpečnými.
Danceová by byla raději, kdyby měla na sběr informací o Bru-bakerově osobnosti více času, ale zároveň pociťovala jistou naléhavost, a tak nakonec jeho řečnění přerušila a zeptala se: „Pane Brubakere, kde jste byl včera v jednu hodinu odpoledne a dnes v jedenáct hodin dopoledne?“
Byly to doby úmrtí Lyndona Stricklanda a Marka Watsona.
„Proč se ptáte?“ Brubaker se usmál a Danceová neměla sebemenší tušení, co se za tímto úsměvem skrývá.
„Prověřujeme jisté výhrůžky na adresu pana Chiltona.“
Byla to pravda, i když pochopitelně ne celá.
„To snad ne. Tak on mě urazí a já jsem obviněný?“
„My vás neobviňujeme, pane Brubakere. Ale mohl byste mi odpovědět na otázku?“
„Nemusím vám odpovídat. Zato vás můžu požádat, abyste okamžitě odešli.“
Byla to pravda. „Jistě, můžete spolupráci s námi odmítnout. Ale my doufáme, že to neuděláte.“
„Doufejte si, v co chcete,“ odsekl Brubaker. Jeho úsměv nabral vítězoslavný ráz. „Já dobře vím, co se tady děje. Nemůže to být tak, že jste byli celou dobu úplně vedle, agentko Danceová? Že ty činy ve skutečnosti nepáchá pomatený teenager kuchající lidi jako v nějakém špatném hororu? Nýbrž někdo, kdo toho kluka jen využívá jako obětního beránka, aby mohl beztrestně zabít Jamese Chiltona?“
Hodně dobrý úsudek, pomyslela si Danceová. Nemohl však znamenat, že jim Brubaker vyhrožuje? Pokud byl oním „někým“ právě on, pak to bylo možné.
Carraneo na ni letmo pohlédl.
„Což znamená, že vás někdo parádně vodí za nos.“
Vyšetřování a výslech svědků se řídí tolika důležitými pravidly, že žádné z nich není jednoznačným „číslem jedna“. Vysoko na žebříčku však rozhodně stojí pravidlo: Nikdy se nenechej vyvést z míry osobními urážkami.
„Došlo k sérii velmi závažných zločinů, pane Brubakere,“ řekla Danceová rozumně. „Prověřujeme tedy všechny možnosti. Vy chováte vůči Jamesi Chiltonovi zášť, a jednou už jste ho dokonce napadl.“
„A opravdu si myslíte,“ řekl Brubaker pohrdlivě, „že by bylo nejchytřejší věcí na světě nechat se vtáhnout do veřejné potyčky s mužem, kterého se potají snažím zabít?“
Buď by to bylo velmi hloupé, anebo velmi chytré, pomyslela si Danceová. Místo toho se však zeptala: „Kde jste byl v uvedených časech? Můžete nám to říct, anebo to můžete odmítnout a my budeme vyšetřovat dál.“
„Vy jste stejná pakáž jako ten Chilton. Vlastně ne, agentko Danceová, vy jste ještě horší. Ukrýváte se totiž za odznak.“ Carraneo se ošil, ale neřekl nic.
Rovněž Danceová mlčela. Buďto jim to řekne, anebo je vyhodí.
Omyl, uvědomila si. Existuje ještě třetí možnost, s níž podvědomě počítala už od chvíle, kdy poprvé uslyšela v tomto zdánlivě opuštěném domě přízračné vrzání.
Brubaker na ně vytáhne zbraň.
„Už toho mám dost,“ zašeptal, s očima vytřeštěnýma vztekem zprudka otevřel horní zásuvku stolu a strčil dovnitř ruku.
Danceové se před očima zjevily obličeje jejích dětí, poté obličej zesnulého manžela a nakonec tvář

Michaela 0'Neila.
Prosím, pomyslela si a modlila se za rychlost…
„Reyi, záda! Kryj nás!"
A když Brubaker zvedl hlavu, zjistil, že se dívá do hlavně pistole Glock, zatímco Carraneo byl otočen opačným směrem a mířil na dveře pracovny.
Oba agenti byli přikrčení.
„Prokristapána, neblázněte!" vykřikl Brubaker.
„Zatím vzduch čistý," ohlásil Carraneo.
„Ověř to," poručila mu Danceová.
Mladý muž se přesunul ke dveřím, postavil se na stranu a nohou dveře otevřel. „Čistý."
Obrátil se a rovněž namířil pistoli na Brubakera.
„Pomalu zvedněte ruce," řekla Danceová podnikateli a dál před ním držela služebního glocka. „Pokud právě držíte v ruce zbraň, okamžitě ji upusťte. Nezvedejte ji ani nespouštějte. Prostě ji upusťte. Jestli to neuděláte – ihned –, budeme střílet. Rozumíte?"
Arnold Brubaker zalapal po dechu. „Já nemám zbraň."
Danceová žádné dopadnutí zbraně na drahou podlahu neslyšela. Brubaker pomalu zvedal ruce.
Na rozdíl od Danceové se mu ani trochu netřásly.
V jeho růžových prstech vězela vizitka, kterou nyní developer opovržlivě hodil směrem k Danceové.
Agenti zastrčili zbraně do pouzder a posadili se.
Danceová se podívala na vizitku a pomyslela si, že situace snad už ani nemůže být trapnější. Na papírovém obdélníčku se skvěl zlatě vyražený znak ministerstva spravedlnosti – orel s drobným písmem v půlkruhu. Vizitky agentů FBI znala Danceová velmi dobře; měla jich doma celou krabici. Těch manželových.
„Včera v době, na kterou jste se ptala, jsem měl schůzku s Amy Grabeovou." Amy byla zvláštní agentka pověřená vedením sanfranciské pobočky FBI. „Sešli jsme se tady a pak přímo na místě. Schůzka trvala od jedenácti hodin dopoledne do tří hodin odpoledne."
Ouvej.
Brubaker pokračoval: „Odsolovací a vodohospodářské infra-strukturální projekty bývají cílem teroristů. Spolupracuji s ministerstvem vnitřní bezpečnosti a FBI, abych měl jistotu, že pokud se podaří můj projekt realizovat, bude dostatečně zabezpečen." Pohlédl na Danceovou, klidně a pohrdlivě, a dotkl se špičkou jazyka horního rtu. „Doufám, že bezpečnost budou zajišťovat federální agenti. V místní četnictvo jaksi ztrácím důvěru."
Kathryn Danceová se nehodlala omlouvat. Byla rozhodnutá ověřit si Brubakerovy informace přímo u Amy Grabeové, kterou znala a navzdory názorovým rozdílům ji uznávala. A přestože ani toto alibi nedokazovalo, že si Brubaker na zmíněné zločiny nemohl objednat nájemné vrahy, Danceové se nechtělo věřit, že by člověk spolupracující tak úzce s FBI a ministerstvem vnitřní bezpečnosti riskoval vraždu. Všechny aspekty Brubakerova chování navíc naznačovaly, že developer mluví pravdu.
„Dobrá, pane Brubakere. Ověříme si vše, co nám tu říkáte."
„To doufám."
„Děkujeme vám za čas."
„Cestu zpátky už najdete sami," odsekl podnikatel. Carraneo vrhl nesmělý pohled na Danceovou, která obrátila oči v sloup.
Když byli u dveří, Brubaker řekl: „Moment. Počkejte." Agenti se otočili. „Tak co, měl jsem pravdu?"
„Pravdu?"
„Že podle vás někdo toho kluka zabil, aby z něj mohl udělat obětního-beránka ve spiknutí s cílem zabít Chiltona?"
Danceová se odmlčela, ale pak si řekla: Proč ne? „Ano, myslíme si, že je to možné," odpověděla.
„Tady." Brubaker něco načmáral na kus papíru a podal jim ho. „Tady je někdo, na koho byste se měli podívat. Určitě by byl moc rád, kdyby ten blog – a ten blogger – zmizel."
Danceová se podívala na jméno.
A podivila se, proč ji tento podezřelý nenapadl hned.

34

Danceová parkovala na zaprášené ulici nedaleko od městečka Marina vzdáleného osm kilometrů od Monterey. Ve služebním fordu už seděla sama a právě telefonovala s Týdžejem.

„Co Brubaker?“ zeptala se.
„Bez záznamu v rejstříku,“ oznámil jí agent. Potvrdila se také developerova spolupráce s FBI – a tím i jeho alibi.
Stále se sice nedalo vyloučit, že si na vraždy někoho najal, ale rozhodně už nepatřil mezi hlavní podezřelé.
Agentčina pozornost se nyní přesunula na muže, jehož jméno jí Brubaker napsal. Na lístku stálo „Clint Avery“ a Danceová momentálně tohoto muže pozorovala ze vzdálenosti necelých sta metrů skrz pletivový plot nahoře opatřený žiletkovým drátem. Plot obklopoval mohutnou stavbu realizovanou Averyho stavební firmou.
Jméno Avery se v souvislosti s vyšetřováním případu až dosud neobjevilo. Existoval pro to dobrý důvod: stavitel nikdy nezveřejnil v Chiltonově zpravodaji žádný příspěvek a Chilton o něm na blogu nikdy nepsal. Přesněji řečeno: nepsal o něm osobně. Ani komentář „Silnice ze žlutých cihel“ se nezmiňoval konkrétně o Averym. Chilton ovšem zpochybňoval vládní rozhodnutí o výstavbě dálnice a také průběh veřejné soutěže, čímž nepřímo kritizoval i dodavatelskou firmu – Danceová se měla dovtípit, že jde o společnost Avery Construction, protože když předevčírem jela do letní školy za Caitlin Gardnerovou, zastavili ji pracovníci této firmy, aby umožnili průjezd buldozerů. Danceová si však tehdy tyto dvě informace nespojila.
Týdžej Scanlon jí nyní oznámil: „Zdá se, že Clint Avery měl něco společného s firmou, kterou zhruba před pěti lety vyšetřovala policie kvůli používání podřadných materiálů. Vyšetřování se však rychle zametlo pod koberec. Díky Chiltonovu komentáři by se však případ mohl otevřít znovu.“
Danceová souhlasila, že je to dobrý motiv k bloggerově zavraždění. „Díky, Týdžeji. To je užitečná informace… Už ti Chilton poslal ten seznam ostatních podezřelých?“
„Jo.“
„Je v něm někdo, kdo nápadně vyčnívá?“
„Zatím ne, šéfová. Ale rozhodně jsem rád, že nemám tolik nepřátel jako on.“
Danceová se krátce zasmála a ukončila hovor.
Znovu začala na dálku sledovat Clinta Averyho. Jeho tvář viděla už nejméně desetkrát – v televizi i v novinách. Avery byl nepřehlédnutelný. Přestože byl bezpochyby mnohonásobným milionářem, byl oblečen jako řadový dělník: modrá košile s pery zastrčenými v náprsní kapse, hnědé pracovní kalhoty, pevné boty. Rukávy měl vyhrnuté a na pevném předloktí mu bylo vidět tetování. V ruce držel žlutou přilbu a na opasku se mu houpala vysílačka. Danceovou by nepřekvapilo, kdyby tam spatřila revolver – Averyho široký obličej s knírkem rozhodně připomínal pistolníka.
Nastartovala motor a projela bránou. Avery si jejího auta všiml a mírně přimhouřil oči. Zdálo se, že okamžitě rozpoznal policejní vůz. Ukončil rozhovor s mužem v kožené bundě, který se otočil a odešel. Kvapně.
Danceová zaparkovala. Stavební firma Avery Construction si na nic nehrála a věnovala se jediné činnosti: stavění. Měla obrovské sklady stavebních hmot, buldozerů, bagrů, nakladačů, nákladních aut a terénních vozů. Přímo na této stavbě stála malá betonárna, několik kovových a dřevěných dílen, velké cisterny s naftou pro doplňování paliva, haly z vlnitého plechu a skladovací prostory. Hlavní kancelář se skládala z několika velkých funkčních budov, vesměs nízkých. Image firmy Avery Construction nevylepšoval žádný grafický designér ani krajinář.
Danceová se představila. Clint Avery se choval srdečně: podal jí ruku a letmo si prohlédl její legitimaci. Od očí se mu do opáleného obličeje vrýval vějíř vrásek.
„Pane Avery, doufáme, že nám dokážete pomoci. Jste obeznámen se zločiny, ke kterým v současné době dochází na poloostrově a v okolí?“
„Myslíte toho kluka s maskou, jistě. Slyšel jsem, že dnes zabil někoho dalšího. Strašné. Jak vám můžu pomoct?“
„Vrah zanechává vedle silnice pomníčky jako varování, že spáchá další zločiny.“
Avery přitakal. „To jsem viděl ve zprávách.“
„Víte, všimli jsme si v této souvislosti jedné pozoruhodné věci. Několik křížů se objevilo nedaleko od míst vašich stavebních projektů.“
„Vážně?“ Avery silně zakabonil čelo. Nejsou jeho chmury přehnané? Danceová to nedokázala posoudit. Avery začal otáčet hlavu, ale pak se zarazil. Nemohl instinktivně hledat svého společníka v kožené bundě?
„A jak vám můžu pomoct já?“
„Chceme si promluvit s několika vašimi zaměstnanci a zjistit, jestli si nevšimli něčeho zvláštního.“

„Čeho například?“
„Například podezřele se chovajících kolemjdoucích, neobvyklých předmětů, možná i šlépějí nebo otisků cyklistických plášťů v místech, kde probíhají stavební práce. Zde je jejich seznam.“ Danceová předala Averymu soupis několika lokalit, který před chvílí sepsala v autě.
Avery nasadil ustaraný výraz, prohlédl si seznam, strčil si papír do kapsy košile a založil si ruce na prsou. Toto gesto z kinezického hlediska nic zásadního neznamenalo, protože Danceová neměla čas získat Averyho základní čtení. Křížení rukou a nohou se však obecně řadilo mezi obranná gesta, která mohou naznačovat nepohodlí. „Chcete, abych vám předal seznam zaměstnanců, kteří v okolí těch míst pracují? Předpokládám, že vás zajímá období od první vraždy do současnosti.“
„Přesně tak. Byla by to velká pomoc.“
„Asi to budete chtít spíš dříve než později, že?“
„Co možná nejdříve.“
„Udělám, co budu moct.“
Danceová mu poděkovala, vrátila se k autu, vyjela ze staveniště a zamířila na silnici. Po chvíli zastavila vedle tmavě modré Hondy Accord. Ta stála v opačném pruhu, takže když Danceová stáhla okénko, dělilo ji sotva půl metru od tváře Reye Carranea.
Detektiv seděl za volantem hondy jen v košili a bez kravaty. Dan-ceová ho v takto neformálním oděvu viděla jen dvakrát: na oficiálním pikniku CBI a na jednom velmi bizarním opékání masa v domě Charlese Overbyho.
„Návnadu dostal,“ prohlásila. „Ale netuším, jestli ji zbaští.“
„Jak reagoval?“
„Těžko říct. Neměla jsem čas získat jeho základní čtení. Ale řekla bych, že se musel přemáhat, aby zůstal navenek klidný a ochotný. Byl nervóznější, než dával najevo. A taky si nejsem moc jistá jedním z jeho pomocníků.“ Popsala Carraneovi muže v kožené bundě. „Jestli některý z nich vyjede ze staveniště, pověs se mu na paty.“
„Ano, paní.“

Patrizia Chiltonová otevřela dveře a kývnutím pozdravila Grega Ashtona, muže, kterého její manžel označoval za „überbloggera“ – roztomile, ale zároveň malinko shazovačně, jak to uměl pouze on.
„Dobrý den, Pat,“ pozdravil Ashton. Podali si ruce. Štíhlý muž v drahých béžových kalhotách a hezké sportovní bundě pak ukázal na policejní auto stojící před domem. „Co ten policista? Nechtěl mi nic říct. Ale je tady kvůli těm vraždám, viďte?“
„Preventivně tady hlídkují.“
„Sleduji ten případ. Musíte být nesmírně rozrušení.“
Patrizia nasadila stoický úsměv. „To je hodně mírně řečeno. Je to jako zlý sen.“ Líbilo se jí, že může přiznat, co prožívá. Vedle Jima to pokaždé nešlo. Byla přesvědčena, že musí manžela podporovat. I když ji někdy jeho role nesmlouvavého investigativního novináře dováděla k vzteku. Chápala, že je to důležité, ale někdy jeho blog jednoduše nenáviděla.
A teď… teď se celá rodina ocitla v ohrožení a musí se přestěhovat do hotelu. Dnes ráno navíc Patrizia musela požádat svého bratra – urostlého chlapa, který se během studia na univerzitě živil jako vyhazovač –, aby odvezl kluky do tábora, zůstal tam a pak je zase přivezl zpátky.
Zajistila dveře petlicí. „Dáte si něco?“ zeptala se Ashtona.
„Ne, ne, to je v pořádku, děkuji.“
Patrizia doprovodila návštěvníka ke dveřím manželovy pracovny a podívala se z velkého okna na chodbě do zahrady. V hrudi jí zacukalo znepokojení.
Nezahlédla něco v křoví za domem? Neskrývá se tam někdo? Zarazila se.
„Děje se něco?“ zeptal se Ashton.
Patrizii se prudce rozbušilo srdce. „Já… To nic. Nejspíš to byla srna. Musím říct, že mám z toho případu dost pocuchané nervy.“
„Já nic nevidím.“
„Už je pryč,“ řekla. Ale bylo tam vůbec něco? Patrizia si nebyla jistá. Nechtěla však hosta zbytečně lekat. Kromě toho byla všechna okna i dveře zamčené.
Vstoupili do manželovy pracovny. „Miláčku,“ řekla Patrizia. „Je tady Greg.“
„Á, přesně načas.“
Muži si podali ruce.
„Greg říkal, že si nic nedá,“ vysvětlila Patrizia. „A co ty, miláčku?“

„Já taky ne. Ještě jeden čaj a proseděl bych celou schůzku na záchodě.“
„Dobrá, takže vás tady, chlapi, nechám a budu pokračovat v balení.“ Při představě bydlení v hotelu se jí znovu sevřelo srdce. Hnusilo se jí, že ji někdo vyhání z domova. Snad to aspoň kluci budou pokládat za dobrodružství.
„Totiž,“ řekl Ashton, „nemohla byste ještě chvíli zůstat, Pat? Hodlám si natočit Jima při práci a zveřejnit video na své stránce. A rád bych měl v záběru i vás.“ Položil na stůl kufřík a otevřel ho.
„Mě?“ Patrizia zalapala po dechu. „Eh, to ne. Nemám umyté vlasy. A taky nejsem nalíčená.“
Ashton nicméně řekl: „Tak především vypadáte fantasticky. Ale ještě důležitější je, že podstata bloggování nespočívá ve vlasech a make-upu. Spočívá v autenticitě. Už jsem natočil desítky podobných videí a nikdy jsem žádné ženě nedovolil ani rtěnku.“
„No tak třeba jo.“ Patrizia byla rozrušená – stále musela myslet na domnělý pohyb za domem. Měla by o tom říct policistovi hlídkujícímu na příjezdové cestě.
Ashton se zasmál. „Navíc je to jen webkamera se středním rozlišením.“ Zvedl do vzduchu malou videokameru.
„Ale nebudete se mě na nic ptát, že ne?“ Představa natáčeného rozhovoru v ní začínala vyvolávat paniku. Jimův blog měl statisíce čtenářů. Blog Grega Ashtona jich musel mít ještě mnohem více. „Nevěděla bych, co říct.“
„Vyberu jen nejlepší věty. Prostě mluvte o tom, jaké to je být manželkou bloggera.“
Její manžel se zasmál. „Myslím, že k tomu má hodně co říct.“
„Můžeme rozhovor opakovat, kolikrát budete chtít.“ Ashton postavil do rohu pracovny stativ a upevnil na něj kameru.
Chilton si uklidil pracovní stůl a začal urovnávat desítky hromádek s žurnály a nejrůznějšími lejstry. Ashton se zasmál a zako-míhal prstem. „My chceme autenticitu, Jime.“
Také Chilton se zachechtal. „Dobrá. Jak myslíte.“ Vrátil papíry a časopisy na místo.
Patrizia se na sebe podívala v malém ozdobném zrcátku na stěně a prohrábla si rukou vlasy. Ne, řekla si vzdorovitě. Hodím se trochu do gala, ať si Ashton říká, co chce. Otočila se k bloggerovi, aby mu to oznámila.
Neměla čas téměř ani mrknout, natožpak se ochránit, když ji Ashton udeřil pěstí přímo do tváře, rozsekl jí kůži a srazil ji k zemi.
Jim Chilton vytřeštil oči hrůzou a nechápavostí a vrhl se na něj.
Vzápětí však ztuhl, když mu Ashton vrazil před obličej revolver.
„Ne!“ vykřikla Patrizia a začala se škrábat na nohy. „Neubližujte mu!“
Ashton jí hodil roli lepicí pásky a nařídil jí, aby manželovi svázala ruce za zády. Patrizia zaváhala. „Tak dělej!“
Patrizii se třásly ruce, z očí se jí valily slzy, byla naprosto zmatená, ale přesto udělala, co jí Ashton řekl.
„Miláčku,“ zašeptala manželovi, když mu vázala ruku za židlí. „Já se bojím.
„Dělej, co ti říká,“ odpověděl Chilton. Zpražil Ashtona pohledem. „Co to má sakra znamenat?“
Ashton si ho nevšímal, chytil Patriziu za vlasy a odvlekl ji do kouta. Žena kvílela a z očí jí padaly slzy.
„Ne…, ne! To bolí! Ne!“
Útočník svázal ruce i jí.
„Kdo jste?“ zašeptal Chilton.
Na tuto otázku si však Patrizia Chiltonová dokázala odpovědět sama. Greg Ashton byl vrah s křížem u cesty.
Ashton si všiml, že se Chilton dívá ven. „Ten policista?“ zabručel. „Ten je mrtvý. Není nikdo, kdo by vám pomohl.“
Namířil videokameru na Chiltonovu bledou a vyděšenou tvář s očima, v nichž se hromadily slzy. „Chceš zvýšit návštěvnost toho svého milovaného Zpravodaje, Chiltone? Tak se o to postaráme. Vsadím se, že trhneš rekord. Myslím, že zabití bloggera přímo před webovou kamerou ještě nikdo nikdy neviděl.“

35

Kathryn Danceová byla opět na ústředí CBI. Ke svému zklamání se dozvěděla, že Jonathan Boling se vrátil do Santa Cruz. Faktem ovšem bylo, že od chvíle, kdy profesor zaznamenal svůj fantastický objev – Strykera a potažmo Jasona –, už pro něj vyšetřovatelé mnoho práce neměli.
Rey Carraneo se Danceové ozval se zajímavou zprávou. Oznámil jí, že Clint Avery před deseti minutami odjel ze staveniště. Agent se mu tedy nalepil na paty a jel za ním po klikatých silnicích Nebeských pastvin,

úrodného údolí s bujnou vegetací, jemuž dal název legendární spisovatel John Steinbeck. Během jízdy Avery dvakrát zastavil na krajnici a v obou případech se s někým setkal. Poprvé to bylo se dvěma zasmušilými muži, kteří byli oblečeni jako kovbojové a přijeli ve vyšperkovaném pick-upu, a podruhé s bělovlasým mužem v hezkém obleku, který seděl za volantem cadillaku. Obě schůzky působily podezřele a Avery byl během nich viditelně nervózní. Carraneo si zapsal značky obou vozů a momentálně si vyjížděl informace o jejich registraci a majitelích.
Avery ted mířil ke Carmelu a detektiv se držel těsně za ním.
Danceová byla deprimovaná. Doufala, že její schůzka s Averym vyvolá u šéfa stavební firmy paniku – že ho přiměje uhánět na tajné místo, kde ukrývá důkazy a možná i Travise samotného.
Jenže ono ne.
Muži, s nimiž se Avery setkal, však přesto mohli být najatými zabijáky, kteří měli všechny vraždy na svědomí. Výpis z databáze motorových vozidel jim měl poskytnout určité stopy, ne-li přímo odpověď.
Týdžej strčil hlavu do dveří. „Hej, šéfová, pořád se zajímáš o Hamiltona Royce?“
O muže, který právě v tomto okamžiku s největší pravděpodobností přemýšlí, jak udělat z její kariéry fašírku. „Podej mi minutový konspekt.
„Co ti mám podat?“ zeptal se Týdžej. „Souhrn. Výtah. Stručný přehled.“
„Takže konspekt‘ je slovo? Člověk se pořád učí… No dobrá. Royce je bývalý advokát. Advokátní kancelář opustil náhle a za záhadných okolností. A taky je to tvrďák. Spolupracuje se šesti nebo sedmi různými státními ministerstvy. Jeho oficiální titul zní ‚ombudsman‘, ale neoficiálně je to vyjednavač – nebo spíš vyse-kávač z průšvihů. Vidělas film Michael Clayton?“
„Jasně, s Georgem Clooneym. Dvakrát.“
„Dvakrát?“
„George Clooney.“
„Aha. No, tak přesně tohle dělá i Royce. V poslední době hodně pracuje pro vysoce postavené lidi na úřadu viceguvernéra, ve státní energetické komisi, na ministerstvu životního prostředí a ve finančním výboru státního shromáždění. Když je někde problém, objeví se Royce.“
„Jaký typ problému?“
„Neshody ve výboru, skandály, vztahy s veřejností, rozkrádání, spory o zakázky. Na další detaily ještě čekám.“
„Dej mi vědět, pokud se objeví něco, co se dá použít,“ zvolila Danceová oblíbené Royceovo sloveso.
„Použít? K čemu?“
„Měla jsem s Roycem malinký svár.“
„Takže ho chceš vydírat?“
„To je silné slovo. Řekněme prostě, že bych si ráda udržela místo.“
„Taky bych chtěl, aby sis udržela místo, šéfová. Díky tobě mi prošla vražda. Hele, jak to vypadá s Averym?“
„Rey se na něj pověsil.“
„Tenhle výraz zbožňuju. Je skoro stejně dobrý, jako že je mu ‚v patách‘.“
„Jak to vypadá s Chiltonovým seznamem podezřelých?“
Týdžej Danceové vysvětlil, že vyhledávání osob uvedených na seznamu postupuje pomalu. Lidé se stěhovali, nebyli uvedeni v seznamu, pobývali mimo domov, změnili si jméno.
„Dej mi půlku,“ vyzvala Týdžeje Danceová. „Taky se na to podívám.“
Mladý agent jí podal list papíru. „Dám ti menší polovinu,“ řekl, „protože jsi moje oblíbená šéfová.“
Danceová si prohlédla jména a přemýšlela, odkud za to vzít. V uších jí zněla slova Jona Bolinga. Na internetu o sobě prozrazujeme příliš mnoho informací. Zoufale mnoho.
Kathryn Danceová se rozhodla, že do oficiálních databází nahlédne až později – do Národního centra informací o pachatelích trestných činů, do Programu zadržování pachatelů násilných trestných činů, do Kalifornské databáze nerealizovaných zatykačů a do Konsolidované databáze motorových vozidel. Prozatím si vystačí s Googlem.

Greg Schaeffer si pozorně prohlížel Jamese Chiltona, který před ním seděl celý zkrvavený a vyděšený. Schaeffer vystupoval pod pseudonymem Greg Ashton, aby pronikl do Chiltonovy blízkosti a nevzbudil přitom jeho podezření.
Jméno Schaeffer by totiž mohlo bloggera vylekat.
Na druhou stranu by ho vylekat nemuselo – Schaeffera by ani trochu nepřekvapilo, kdyby Chilton pravidelně zapomínal na oběti, které kvůli jeho blogu trpěly.

Tato myšlenka rozzuřila Schaeffera ještě více, a tak když ze sebe Chilton znovu vypravil nechápavé: „Proč…?“ uštědřil mu další ránu.
Blogger narazil hlavou do horní hrany stolu a zachroptěl. Což bylo naprosto v pořádku. Bohužel se ten parchant stále netvářil tak zděšeně, aby to Schaeffera uspokojilo.
„Ashtone! Proč to děláte?“
Schaeffer se předklonil, sevřel Chiltona za límec a zašeptal: „Teď přečteš jedno prohlášení. Jestli nebudeš působit upřímně nebo jestli nebudeš působit dost kajícně, tvoje žena umře. A tvoje děti taky. Vím, že se brzy vrátí z tábora. Sledoval jsem je. Znám jejich denní program.“ Otočil se k Chiltonově manželce. „A taky vím, že je s nima tvůj bratr. Je velký, ale ne neprůstřelný.“
„Ach, proboha, ne!“ vykřikla Patrizia a propukla v pláč. „Prosím!“ Teprve teď se v Chiltonově tváři objevil skutečný strach. „Ne, neubližujte mé rodině! Prosím, prosím… Udělám, co chcete. Hlavně jim neubližujte.“
„Přečti to prohlášení a snaž se působit, že ho myslíš vážně,“ řekl Schaeffer. „Jestli to dokážeš, nechám je na pokoji. Řeknu ti, Chiltone, že s nima docela soucítím. Zaslouží si lepší osud než žít s takovým dobytkem, jako jsi ty.“
„Přečtu ho,“ dušoval se blogger. „Ale kdo jste? A proč to děláte? Dlužíte mi odpověď.“
Schaeffera se znovu zmocnila vlna hněvu. ‚“Dlužíte‘?“ zavrčel „Já že ti něco dlužím? Ty arogantní hajzle!“ Ještě jednou udeřil Chiltona pěstí do tváře a omráčil ho. „Tobě já nic nedlužím.“ Předklonil se a vyštěkl: „Kdo jsem, kdo jsem? Znáš vůbec někoho z těch, jejichž životy ničíš? Ne, samozřejmě že ne. Protože sedíš v tomhle posraném křesle milion kilometrů od reálného života a píšeš si, co chceš. Naklepeš do klávesnice nějaký blábol, pustíš ho do světa a věnuješ se něčemu jinému. Říká ti něco slovo důsledky‘? Nebo ‚zodpovědnost?“
„Snažím se být přesný. Jestli jsem se v něčem spletl…“
Schaeffer zaplanul. „Ty seš kurva tak slepej. Vůbec nechápeš, že můžeš mít něco fakticky správně, a přitom být úplně vedle. Opravdu musíš vyslepičit každé tajemství na světě? Opravdu musíš ničit lidem životy jen proto, aby sis zvýšil návštěvnost?“
„Prosím vás!“
„Říká ti něco jméno Anthony Schaeffer?“
Chilton na chvíli zavřel oči. „Ach.“ Když je opět otevřel, byly plné pochopení a možná i výčitek svědomí. Se Schaefferem to však ani trochu nehnulo.
Alespoň že si Chilton vzpomněl na člověka, kterého zničil.
„Kdo to je?“ zeptala se Patrizia. „Koho tím myslí, Jime?“
„Řekni jí to, Chiltone.“
Blogger si povzdechl. „Anthony Schaeffer je muž, který spáchal sebevraždu, když jsem před lety odhalil jeho homosexualitu. A byl to…“
„Můj bratr.“ Gregovi se zlomil hlas.
„Promiňte.“
„Promiňte,“ ušklíbl se Schaeffer.
„Tehdy jsem se za to omluvil. Nikdy jsem nechtěl, aby zemřel! To přece musíte vědět. Bylo mi příšerně.“
Schaeffer se otočil k Patrizii. „Tvůj manžel, hlas morálního a spravedlivého všehomíra, nedokázal překousnout, že diákonem jisté církve by mohl být homosexuál.“
„Ale to nebyl pravý důvod,“ odsekl Chilton. „Ten chlap stál zároveň v čele obrovské kampaně proti povolení homosexuálních sňatků v Kalifornii. Kritizoval jsem jeho pokrytectví, ne jeho sexuální orientaci. A taky jeho nemorálnost. Byl ženatý, měl děti…, ale když někam odjel na služební cestu, objednával si telefonem prostituty. Podváděl manželku, někdy i se třemi chlapy za noc!“
Blogger se už zase choval vzdorovitě a Schaeffer znovu pocítil chuť ho udeřit. Učinil tak tedy, tvrdě a rychle.
„Tony se poctivě snažil najít Boží cestu. Párkrát přitom klopýtl. A tys ho hned vykreslil jako zrůdu! Vůbec jsi mu nedal příležitost to vysvětlit. Bůh mu pomáhal najít správnou cestu.“
„No, v tom případě se Bůh příliš nevyznamenal. Hlavně že…“
Pěst dopadla znovu.
„Time, nehádej se s ním. Prosím tě!“
Chilton sklopil hlavu. Konečně vypadal zoufale a byl plný zármutku a strachu.
Schaeffer si rozkošný pocit bloggerovy beznaděje náležitě vychutnal. „Přečti to prohlášení.“
„Dobrá. Udělám, co chcete. Přečtu ho. Ale moje rodina…, prosím vás.“ Muka v bloggerově obličeji byla pro Schaeffera lahodná jako dobré víno.
„Máš moje slovo.“ Schaeffer to řekl upřímně, i když byl ve skutečnosti přesvědčen, že Patrizia nepřežije

svého muže o více než dvě vteřiny – koneckonců to bude milosrdný akt. Určitě by bez něj nechtěla pokračovat. A kromě toho by byla svědek.
Jejich děti ovšem Schaeffer zabíjet nebude. Jednak se měly vrátit až za necelou hodinu a to on už bude dávno pryč. A jednak si chtěl zachovat sympatie světa. Zabití bloggera a jeho manželky byla jedna věc. Vražda dětí však spadala do úplně jiné morální kategorie.
Nalepil pod kameru kus papíru s prohlášením, které dnes dopoledne sepsal. Byl to dojemný text – a navíc byl napsán tak, aby zajistil, že si nikdo bloggerovu smrt nespojí s jeho osobou.
Chilton si odkašlal, zadíval se pod kameru a začal číst. „Toto prohlášení…“ Hlas se mu zlomil.
Nádhera! Schaeffer nechal kameru zapnutou.
Chilton začal znovu. „Toto prohlášení je adresováno všem, kteří během let četli můj blog, Chiltonův zpravodaj. Nic na světě nemá větší hodnotu než lidská pověst a já svůj život zasvětil zbytečnému a svévolnému ničení dobré pověsti mnoha spořádaných a bezúhonných občanů.“
Zatím si vedl dobře.
„Je snadné koupit si laciný počítač, webovou stránku a blogovací software a během pěti minut si vytvořit vlastní kanál pro hlásání osobních názorů – kanál, na který se budou dívat miliony lidí z celého světa. Vede to k opojnému pocitu moci. Tato moc však není zasloužená. Je ukradená.
Napsal jsem o lidech mnoho věcí, které byly pouhými klevetami. Tyto klevety se rozšířily a postupně začaly být přijímány jako pravda, ačkoliv to byly bohapusté lži. Kvůli mému blogu byl zmařen život mladého člověka jménem Travis Brigham. Už nemá pro co žít. A já ostatně také ne. Pokusil se sám vykonat spravedlnost na lidech, kteří na něj útočili, na lidech, kteří byli mými přáteli. A teď vykonává spravedlnost na mně. To já jsem v konečném důsledku zodpovědný za zničení jeho života.“
Chiltonovi stékaly po tváři nádherně velké slzy. Schaeffer byl v sedmém nebi.
„Přijímám tedy svou zodpovědnost za zničení Travisovy pověsti i pověsti dalších lidí, o nichž jsem tak lehkovážně psal. Trest, který teď na mně Travis vykoná, nechť slouží jako varování ostatním: Pravda je posvátná. A drby nejsou pravda… A nyní sbohem.“
Blogger se zhluboka nadechl a pohlédl na svou ženu.
Schaeffer byl spokojen. Jeho oběť odvedla dobrou práci. Pozastavil webkameru a pohlédl na obrazovku. V záběru byl jen Chilton. Jeho manželka ne. Její smrt Schaeffer točit nechtěl, pouze smrt Chiltonovu. Ustoupil o krok, aby se v záběru objevil celý bloggerův trup. Střelí ho jedenkrát do srdce, nechá ho před kamerou umřít a poté video zveřejní na řadě komunitních serverů a na jiných blozích. Odhadoval, že až se jeho záběry objeví na YouTube, společnost je do dvou minut odstraní. I za tak krátkou dobu je však stihne zhlédnout několik milionů uživatelů, z nichž mnozí si je uloží do počítače pomocí pirátského softwaru umožňujícího stahování streamovaných videí a jeho dílo se od nich začne šířit do světa jako rakovinné buňky.
„Oni vás najdou,“ zamumlal Chilton. „Policie vás vypátrá.“
„Ta mě vůbec nebude hledat. Bude pátrat po Travisi Brigha-movi. A upřímně řečeno si myslím, že ani nebude pátrat příliš důkladně. Máš spoustu nepřátel, Chiltone.“
Natáhl revolver.
„Ne!“ zaúpěla Patrizia Chiltonová se zoufalou zběsilostí. Schaeffer přemohl lákavé pokušení zastřelit ji jako první.
Pevnou rukou namířil na cíl a přitom si všiml, že se na tváři Jamese Chiltona mihl odevzdaný a možná i lehce ironický úsměv.
Znovu stiskl tlačítko „Record“ na kameře a začal mačkat spoušť.
Přesně v tom okamžiku se však ozvalo: „Ani hnout!“ Hlas vycházel z otevřených dveří pracovny. „Odhoďte zbraň! Hned!“
Schaeffer sebou trhl, ohlédl se a spatřil štíhlého mladého His-pánce v bílé košili s vyhrnutými rukávy. Hispánec na něj mířil pistolí a u pasu mu visel odznak.
Ne! Jak ho našli?
„Odhoď ji ty!“ odsekl policistovi, aniž vychýlil mušku z blog-gerova hrudníku.
„Odhoďte tu zbraň,“ reagoval Hispánec odměřeně. „Tohle je poslední varování.“
„Jestli mě zastřelíš,“ zavrčel Schaeffer, „tak…“
Vtom spatřil žlutý záblesk, ucítil jemné ťuknutí do hlavy a svět kolem něj zčernal.

36

Mrtví se vezli, živí šli po svých.

Tělo Grega Ashtona – Danceová se dozvěděla, že zastřelený se ve skutečnosti jmenoval Greg Schaeffer – jelo na rozhrkaném vozíku přes trávník k dodávce soudní patologie, zatímco James a Patrizia Chiltonovi pomalu kráčeli k připravené sanitce.
Všichni přítomní se zděšením přijali zprávu, že poslední obětí šíleného vraha se stal Miguel Herrera, policista z úřadu šerifa okresu Monterey, jenž hlídkoval před domem Chiltonových.
Když se Schaeffer alias Ashton zastavil u jeho auta, zavolal Herrera Patrizii a dozvěděl se, že návštěvník je očekáván. Schaeffer pak zřejmě přitiskl pistoli Herrerovi na bundu a dvakrát stiskl spoušť – blízkost těla alespoň částečně ztlumila zvuk výstřelu.
Na místě činu byl přítomen i Herrerův nadřízený z úřadu šerifa a spolu s ním také dobrý tucet dalších policistů, vesměs značně otřesených a rozzuřených ze zbytečnosti kolegova zavraždění.
Pokud šlo o manžele Chiltonovy, oba byli schopni chůze a nevypadali příliš těžce zranění.
O to více si Danceová všímala Reye Carranea, který na místo přijel jako první, spatřil mrtvého policistu, přivolal posily a utíkal do domu. Do Chiltonovy pracovny dorazil právě ve chvíli, kdy se Schaeffer chystal bloggera zastřelit. Carraneo ho podle předpisů varoval, a když se mu vrah pokusil odmlouvat, jednoduše mu adresoval dvě velmi účinné rány do hlavy. Diskuse s podezřelými, kteří se ohánějí střelnou zbraní, se vyskytují pouze ve filmech a v televizních inscenacích – nadto jen v těch špatných. Policisté zbraň nikdy nesklopí ani neodloží. A nikdy neváhají zneškodnit cíl, pokud se jim naskytne.
Pravidla číslo jedna, dvě a tři znějí: střílej.
A tak Carraneo střílel. Navenek vypadal mladý agent v pohodě – jeho řeč těla se nijak neodchýlila od profesionálního vzpřímeného postoje, který detektiv nosil jako vypůjčený smoking. Jeho oči však prozrazovaly něco jiného. Téměř se v nich dala číst slova, která se mu teď honila hlavou: Právě jsem zabil člověka. Právě jsem zabil člověka.
Danceová byla rozhodnuta zařídit detektivovi placené volno.
K domu přijelo auto a vystoupil z něj Michael O'Neil. Zpozoroval Danceovou a zamířil k ní. Byl zamlklý a ani náznakem se neusmíval.
„Je mi to líto, Michaele." Danceová ho sevřela za paži. 0'Neil znal Miguela Herreru několik let. „To ho jen tak zastřelil?"
„Přesně tak."
Detektiv nakrátko zavřel oči. „Ježíši."
„Měl manželku?"
„Ne. Byl rozvedený. Ale měl dospělého syna. Už jsme ho informovali." O'Neil, obvykle klidný muž s výrazem prozrazujícím velmi málo emocí, pohlédl s mrazivou nenávistí na zelený pytel obsahující tělo Grega Schaeffera.
„Děkuji vám," ozval se další hlas, slabý a nejistý.
Danceová s 0'Neilem se otočili za jeho nositelem: byl jím James Chilton. Blogger měl na sobě tmavé kalhoty, bílé tričko a tmavě modrý svetr s výstřihem, takže vypadal jako vojenský kaplan zaskočený masakrem na bitevním poli. Vedle něj stála jeho manželka.
„Jste v pořádku?" zeptala se jich Danceová.
„Já ano, díky. Jen mě trochu zmlátil. Mám pár šrámů a modřin."
Patrizia Chiltonová prohlásila, že ani ona neutrpěla žádné větší zranění.
O'Neil na ně kývl a zeptal se Chiltona: „Kdo to vlastně byl?"
„Bratr Anthonyho Schaeffera," odpověděla Danceová.
Chilton překvapeně zamrkal. „Vy jste na to přišla?"
Danceová O'Neilovi vysvětlila, že se Ashton ve skutečnosti jmenoval jinak. „Tohle je na internetu zajímavé – všechny ty hry na hrdiny a podobné stránky. Například Second Life. Můžeš si tam vytvořit úplně novou identitu. Schaeffer v uplynulých několika měsících založil na internetu jméno ‚Greg Ashton' a začal kolem něj šířit auru experta na blogy a RSS. Dělal to proto, aby se mohl vetřít do Chiltonova života."
„Před několika lety jsem na blogu odhalil homosexuální sklony jeho bratra Anthonyho," vysvětlil Chilton. „To o něm jsem agentce Danceové vyprávěl, když jsme se poprvé setkali. Je to jedna z věcí, kterých lituji – že ten člověk později spáchal sebevraždu."
„Jak ses o něm dozvěděla?" zeptal se O'Neil Danceové.
„Prověřovali jsme s Týdžejem jednotlivé podezřelé. Arnold Brubaker vrahem pravděpodobně nebyl. Clinta Averyho – muže stojícího v pozadí výstavby té dálnice – jsem stále podezírala, ale prozatím jsme neměli nic konkrétního. A tak jsem začala prověřovat seznam lidí, kteří Jamesovi vyhrožovali."
Menší polovina…
„A na tom seznamu figurovala manželka Anthonyho Schaef-fera," doplnil ji Chilton. „No jistě. Před pár lety

mi vyhrožovala.“
„Připojila jsem se na internet a pokusila se o té ženě zjistit co nejvíce podrobností,“ pokračovala Danceová. „Našla jsem její svatební fotografie. Na svatbě jí šel za svědka Greg, Anthonyho bratr. Poznala jsem v něm člověka, který byl u vás na návštěvě, když jsem za vámi poprvé přijela. A tak jsem si prověřila i jeho. Asi před dvěma týdny si koupil jednosměrnou letenku a přiletěl sem.“ Jakmile Danceová tohle všechno zjistila, zavolala Miguelu Herrerovi, a když se jí policista neozýval, poslala na místo Reye Carranea. Agent právě sledoval Clinta Averyho a díky tomu byl nedaleko od domu Chiltonových.
„Říkal Schaeffer něco o Travisovi?“ zeptal se O’Neil.
Danceová mu ukázala igelitovou obálku obsahující papír s ručně psaným textem, který měl vyvolat dojem, že Chiltona se chystá zastřelit Travis.
„Myslíš, že je mrtvý?“
Jejich pohledy se setkaly. „Do těchhle odhadů se pouštět nebudu,“ řekla Danceová. „Dříve či později by Schaeffer určitě musel chlapce zabít. Ale možná to ještě neudělal. Možná chtěl, aby to vypadalo, že se Travis zabil sám, jakmile skoncoval s Chiltonem. Aby to bylo elegantnější. To znamená, že by Travis stále mohl být naživu.“
Detektiv přijal hovor. Ustoupil stranou a jeho oči zabloudily k hlídkovému vozu úřadu šerifa, v němž byl tak bezcitně zabit Herrera. Po chvíli zaklapl telefon. „Musím jet. Čeká mě výslech jednoho svědka.“
„Tebe? Výslech?“ dobírala si ho Danceová. Vyšetřovací metoda Michaela O’Neila spočívala v pronikavém pohledu do očí subjektu a v donekonečna opakovaném naléhání, aby mu subjekt vyklopil všechno, co ví. Možná to bylo efektivní, ale ne efektní. A O’Neila to v žádném případě nebavilo.
Podíval se na hodinky. „Myslíš, že bych tě mohl o něco poprosit?“
„Povídej.“
„Annein let ze San Franciska má zpoždění. A já nemůžu zmeškat ten výslech. Nemohla bys nám vyzvednout děti ze školky?“
„Samozřejmě. Stejně pojedu pro Wes a Maggii, až jim skončí denní tábor.“
„Takže si dáme sraz v pět hodin ve Fisherman’s Wharf?“
„Jasně.“
O’Neil odjel, přičemž neopomněl vrhnout další temný pohled na Herrerovo auto.
Chilton sevřel manželčinu ruku. Danceová u obou rozpoznala gesta vypovídající o jejich blízkém setkání se smrtelností. Znovu si vzpomněla na arogantního a sebestředného fanatika, jímž byl Chilton ve chvíli, kdy se s ním setkala poprvé. Jak hodně se od té doby proměnil! Danceová si také vzpomněla, že si u bloggera všimla první změny už dříve – ve chvíli, kdy se dozvěděl, že jeho přítel Don Hawken s manželkou byli málem zavražděni. Nyní tedy u něj nastal další posun, odklon od kamenného vzezření vizionáře.
Chilton se hořce usmál. „Ten si mě tedy omotal kolem prstu… Brnkal na to moje pitomý ego.
„Jime…“
„Ne, miláčku. Je to tak. Abys věděla, tak za tohle všechno můžu já. Travise si Schaeffer vybral záměrně. Pročetl můj blog, našel někoho, kdo by byl vhodným kandidátem na obětního beránka, a udělal z toho sedmnáctiletého kluka mého domnělého vraha. Kdybych nenapsal komentář o křížích u cesty a nezmínil se o té autonehodě, Schaeffer by neměl důvod po něm jít.
Byla to pravda. Kathryn Danceová se však snažila vyhýbat spekulacím typu: „Co by bylo, kdyby…“ Tenhle terén byl příliš zrádný. „V tom případě by si prostě vybral někoho jiného,“ prohlásila. „Byl odhodlán se vám za každou cenu pomstít.“
Avšak Chilton jako by ji neslyšel. „Měl bych prostě ten zatracený blog úplně zavřít.“
Danceová viděla v jeho očích odhodlání, frustraci a hněv. A zdálo se jí, že také strach. Blogger se obrátil k oběma ženám a odhodlaně řekl: „Udělám to.“
„Co uděláš?“ zeptala se jeho choť.
„Zavřu ho. Zpravodaj skončil. Nehodlám zničit život někomu dalšímu.“
„Time,“ řekla Patrizia tiše a setřela si z rukávu smítko. „Když měl náš syn zápal plic, dva dny jsi seděl vedle jeho postele a nezamhouřil jsi oka. Když Donovi zemřela manželka, přerušil jsi schůzku v sídle Microsoftu a jel jsi rovnou za ním – přišels tehdy o statisícidolarovou zakázku. A když umíral můj táta, strávil jsi u něj více času než lidi z hospiců. Ty konáš dobré skutky, Jime. Je to tvoje založení. A tvůj blog dělá dobré skutky také.“
„Já…“
„Pst. Nech mě domluvit. Když tě potřeboval Donald Hawken, byls u něj. Když tě potřebovaly naše děti, byls u nich. Ale kromě nich tě potřebuje i svět, miláčku. Nemůžeš se k němu otočit zády.“

„Patty, kvůli mně umírali lidé.“
„Tak mi alespoň slib, že neuděláš žádné unáhlené rozhodnutí. Máme za sebou pár strašlivých dní. Nikdo z nás teď nedokáže přemýšlet s čistou hlavou.“
Nastalo zdlouhavé ticho. „Uvidím. Uvidím.“ Chilton manželku objal. „Ale jednu věc vím naprosto jistě: že si můžu dopřát pár dní volna. Pojedeme někam pryč. Hned zítra vyrazíme do Hollisteru. Uděláme si prodloužený víkend s Donaldem a Lily. Pořád ses s nimi neseznámila. Vezmeme i kluky, něco si uvaříme… a budeme chodit na túry.“
Na Patriziině tváři rozkvetl úsměv. Opřela si hlavu o jeho ramena. „To bych ráda.“
Blogger upřel pozornost na Danceovou. „Napadla mě ještě jedna věc.“
Danceová zvedla obočí.
„Spousta lidí by mě byla předhodila vlkům. A pravděpodobně jsem si to i zasloužil. Ale vy jste to neudělala. Nelíbil jsem se vám, neschvalovala jste moje počínání, ale postavila jste se za mě. Říká se tomu intelektuální poctivost. A moc často se to nevidí. Děkuji vám.“
Danceová se slabě a rozpačitě zasmála a přijala jeho kompliment, i když si vzpomínala na chvíle, kdy ho předhodit vlkům chtěla.
Chiltonovi se vrátili do domu, aby dokončili balení a připravili se na nocleh v motelu – Patrizia nechtěla v domě zůstávat, dokud z pracovny nezmizí poslední kapka Schaefferovy krve. Danceová se jí těžko mohla divit.
Agentka nyní přistoupila k šéfovi ohledávacího týmu mon-tereyského úřadu šerifa – bezstarostnému policistovi středního věku, s nímž už několik let spolupracovala. Vysvětlila mu, že Travis by ještě stále mohl být naživu, zavřený v nějakém Schaefferově úkrytu. Což by znamenalo, že mu docházejí potraviny a voda. Danceová ho proto musela najít. A rychle.
„Prý jsi našel u mrtvého klíč od nějakého pokoje.“
„Jo, v hotelu Cyprus Grove Inn.“
„Chci, abyste pod drobnohledem prohledali ten pokoj, Schaefferovy šaty a jeho auto. Pátrejte po všem, co by nám mohlo dát odpověď na otázku, kam Schaeffer toho chlapce ukryl.“
„Spolehni se, Kathryn.“
Danceová se vrátila k autu a zatelefonovala Týdžejovi. „Tak jsi ho dostala, šéfová. Už jsem to slyšel.“
„Jo. Ale teď chci najít toho chlapce. Jestli je naživu, možná nám zbývá jen den nebo dva, než umře hlady nebo žízní. Takže na to nasadíme veškeré prostředky. Lidi z úřadu šerifa už ohledávají Chiltonův dům a podívají se taky na hotel Cyprus Grove Inn, kde Schaeffer bydlel. Zavolej Peteru Benningtonovi a dohlédni na zprávy. V případě potřeby volej Michaelovi. Jo, a taky mi sežeň svědky, kteří v Cyprus Grove Inn bydleli v přilehlých pokojích.“
„Jasně, šéfová.“
„A kromě toho kontaktuj dálniční hlídku a okresní i městskou policii. Chci najít poslední kříž u cesty – ten, kterým chtěl Schaeffer zvěstovat Chiltonovu smrt. Peter by ho měl ohledat pomocí veškerého vybavení, které má k dispozici.“ Danceovou napadlo ještě něco dalšího. „Už se ti ozvali ohledně toho státního vozidla?“
„Myslíš toho, které viděl Pfister?“
„Jo.“
„Zatím mi nikdo nevolal. Myslím, že nemáme patřičnou prioritu.“
„Tak to zkus znovu. A prioritu z toho udělej.“
„Už sem jedeš, šéfová? Chce s tebou mluvit Odrby.“
„Týdžeji.“
„Pardon.“
„Přijedu později. Ted ještě musím zařídit jednu věc.“
„Potřebuješ pomoct?“
Danceová řekla, že nepotřebuje, i když si ve skutečnosti ani trochu nepřála provádět tuto akci sólo.

37

Danceová seděla v autě zaparkovaném na příjezdové cestě a upřeně se dívala na malý domek Brighamových: na bezútěšně zprohýbané okapy, na propadlé šindele, na rozebrané hračky a nářadí v přední a boční části zahrady. Garáž byla tak plná harampádí, že do ní auto mohlo vjet maximálně do poloviny.
Agentka seděla za volantem Fordu Crown Victoria a dveře měla zavřené. Právě poslouchala cédéčko,

které jí a Martine poslala jedna kostarická skupina z Los Angeles. Danceové připadala její hudba radostná a zároveň tajuplná, a tak si přála zjistit o skupině více. Doufala, že až budou s Michaelem v rámci vyšetřování případu Johna Doea v Los Angeles, naskytne se jí příležitost setkat se se členy skupiny a pořídit s nimi pár dalších nahrávek.
Na to však teď myslet nemohla.
Zaslechla chroupání pneumatik na štěrku, podívala se do zpětného zrcátka a viděla, jak auto Sonii Brighamové odbočuje za živý plot ze zimostrázu a zastavuje.
Sonia seděla vepředu sama. Sammy si hověl vzadu.
Auto se dlouho ani nepohnulo a Danceová viděla, jak Travisova matka zoufale hledí na policejní vůz. Nakonec s otlučeným autem znovu vyrazila kupředu, projela kolem Danceové před dům, zabrzdila a vypnula motor.
Rychle pohlédla směrem k Danceové, vystoupila, obešla auto a začala z kufru vytahovat koše s prádlem a velké balení pracího prášku.
Jeho rodina je tak chudá, že si nemůže dovolit ani pračku a sušyčku… A kdo dneska chodí do laundromatu? Akorát socka, nikdo jinej.
Tento diskusní příspěvek prozradil Schaefferovi, odkud může ukrást část Travisova oděvu, aby na chlapce mohl svést Chiltonovu vraždu.
Danceová vystoupila z auta.
Sammy se na ni zkoumavě podíval. Zvědavost z prvního setkání zmizela a vystřídal ji neklid. Jeho oči vypadaly podivně dospěle.
„Víte něco o Travisovi?“ zeptal se a vůbec přitom nepůsobil zaostale jako prve.
Než však Danceová stačila něco odpovědět, Sonia chlapce poslala hrát si na zahradu.
Sammy zaváhal, chvíli upřeně hleděl na Danceovou a pak se odšoural pryč. Strčil si ruce do kapes a nervózně si je natahoval.
„Nechoď daleko, Sammy.“
Danceová vzala Sonii zpod bledého podpaží prací prášek a doprovodila ji k domu. Sonia měla zaťatou čelist a oči upřené přímo před sebe.
„Paní…,“ začala Danceová.
„Musím to pověsit,“ přerušila ji Sonia sevřeným hlasem.
Danceová jí otevřela odemčené hlavní dveře a následovala Soniu dovnitř. Žena zamířila přímo do kuchyně a rozdělila koše. „Kdyby mi to takhle uschlo…, víte, jak by to bylo zmačkané.“ Uhladila jedno tričko.
Žena k ženě.
„Vyprala jsem to, protože jsem si myslela, že bych mu to mohla dát.“
„Paní Brighamová, měla byste vědět několik věcí. Travis devátého června žádné auto neřídil. Vzal vinu na sebe.“
„Cože?“ Sonia se přestala zaobírat prádlem.
„Byl zamilovaný do dívky, která seděla za volantem. Měla v krvi alkohol. Travis se ji snažil přemluvit, aby zastavila a nechala řídit jeho. Ale ona havarovala dříve, než se mu to povedlo.“
„Ach, propána!“ Sonia si zvedla tričko před obličej, jako by tím mohla zadržet příval slz.
„A také to není vrah, který zanechával na místech činu kříže. Skutečný pachatel všechno nastražil tak, aby to vypadalo, že ty kříže stavěl Travis a že to byl on, kdo útočil na oběti. Ovšem byl to někdo jiný – člověk, který choval zášť k Jamesi Chiltonovi. Podařilo se nám ho zastavit.“
„A Travis?“ zeptala se Sonia zoufale a prsty, v nichž svírala tričko, měla úplně bílé.
„Nevíme, kde je. Všude po něm pátráme, ale zatím jsme nenašli žádné stopy.“ Danceová jí stručně nastínila Schaefferův plán pomsty.
Sonia si otřela kulaté tváře. V jejím obličeji se stále ukrývala krása, i když byla zatemněná. Zbytky jejího půvabu byly dobře patrné i na fotografii z pouti v Monterey, pořízené před několika lety. „Věděla jsem, že by Travis těm lidem neublížil,“ zašeptala. „Říkala jsem vám to.“
Ano, říkala, pomyslela si Danceová. A vaše řeč těla mi prozradila, že mluvíte pravdu. Jenže já vás neposlouchala. Upřednostnila jsem logiku ve chvíli, kdy jsem měla upřednostnit intuici. Kdysi dávno provedla Danceová analýzu Myersové-Briggsové sama na sobě. Zjistila, že kdykoliv se příliš odchýlí od své přirozenosti, narazí na problémy.
Sonia vrátila tričko do koše a znovu uhladila látku. „On je mrtvý, že?“
„Nemáme o tom žádné důkazy. Absolutně žádné.“
„Ale myslíte si to.“

„Bylo by logické, kdyby ho Schaeffer nechal naživu. Děláme, co je v našich silách, abychom ho zachránili. Je to jeden z důvodů, proč jsem tady.“ Ukázala Sonii fotografii Grega Schaeffera vytištěnou z databáze motorových vozidel. „Viděla jste ho někdy? Nesledoval vás třeba? Nebavil se se sousedy?“
Sonia si nasadila otlučené brýle a dlouze se zadívala na Schaefferův obličej. „Ne. Nemůžu říct, že bych ho znala. Takže tohle je ten chlap. To on to všechno spáchal a unesl mi syna?“
„Ano.“
„Říkala jsem vám, že z toho blogu nic dobrého nevzejde.“
Přesunula pohled ke zchátralé kůlně v boční části zahrady, kde před chvílí zmizel Sammy. Povzdechla si. „Jestli už Travis doopravdy nebude, tak říct to Sammymu… Ach, to ho zničí. Přijdu o oba syny najednou. Ale teď už musím pověsit to prádlo. Odejděte, prosím vás.“

Danceová s 0’Neilem stáli vedle sebe na molu a opírali se o zábradlí. Mlha se rozptýlila, ale stále foukal silný vítr. V okolí Montereyského zálivu je vždy jedno, nebo druhé.
„Co Travisova matka?“ zeptal se 0’Neil nahlas. „Určitě to bylo těžké.“
„Ze všeho nejtěžší,“ odpověděla Danceová a odhrnula si z tváře poletující vlasy. „A jak dopadl tvůj výslech?“ zeptala se na oplátku na případ indonéského kontejneru.
Na „ten druhý případ“.
„Dobře.“
Danceová náhle zalitovala své profesní žárlivosti. Byla ráda, že indonéský případ vyšetřuje právě 0’Neil. A věděla, že vyšetřování teroristických hrozeb nedává policistům celé noci spát. „Kdybys ode mě cokoliv potřeboval, dej mi vědět.“
Detektiv upřel oči na záliv a řekl: „Myslím, že to do čtyřiadvaceti hodin uzavřeme.“
U vody pod nimi si v písku hrály jejich děti, všechny čtyři. Dobrodružnou výpravu vedli Maggie a Wes – jako vnuci mořského biologa požívali jistou autoritu.
Opodál důstojně poletovali pelikáni, všude se hemžila hejna racků a nedaleko od břehu se v moři líně převalovala na zádech hnědá mořská vydra jako ztělesnění zvířecí elegance. Vytahovala z vody korýše a spokojeně rozbíjela jejich skořápky o kámen položený na prsou. Večeře. Maggie s 0’Neilovou dcerou Amandou na ni vesele civěly, jako by se snažily zjistit, jak ji co nejlépe ochočit a přivést domů jako domácí zvíře.
Danceová se dotkla 0’Neilovy paže a ukázala na desetiletého Tylera, který dřepěl vedle dlouhého pásu chaluh a opatrně do něj šťouchal prstem, připravený pohotově vzít nohy na ramena, pokud by tento mimozemský tvor náhodou oživl. Pro kterýžto případ stál Wes nedaleko od něj a chystal se bleskurychle zasáhnout.
0’Neil se usmál, ale Danceová z jeho postoje a napětí v paži vycítila, že ho něco trápí.
O pouhý okamžik později jí to Michael vysvětlil sám, když přes poryv větru zavolal: „Ozvali se mi z Los Angeles. Obhajoba se snaží opět odsunout to slyšení o imunitě. O dva týdny.“
„Ale ne. O dva týdny? Vždyť to už má zasedat velká porota.“
„Seybold vynaloží veškeré prostředky, aby tomu zabránil. Ale nepůsobil moc optimisticky.“
„Sakra.“ Danceová se zašklebila. „Opotřebovací válka? Doufají snad, že když budou dost dlouho zdržovat, případ vyšumí do ztracena?“
„Nejspíš ano.“
„Ale my se nedáme,“ řekla Danceová rozhodně „My dva se neopotřebujeme. Ovšem vydrží i Seybold a ostatní?“
0’Neil se nad tím zamyslel. „Pokud se to povleče ještě dlouho, tak to možné je. Ten případ je důležitý. Ale oni mají spoustu důležitých případů.“
Danceová si povzdechla. A zachvěla se.
„Tobě je zima?“
Jejich předloktí se zlehka dotýkala.
Kathryn zavrtěla hlavou. Bezděčný třes v ní vyvolaly myšlenky na Travise. Když se dívala na vodu, napadlo ji, jestli se současně nedívá na chlapcův hrob.
Přímo před nimi se vznášel racek. Podle měnící se rychlosti větru dokonale uzpůsoboval náběžný úhel křídel, takže byl šest metrů nad pláží naprosto nehybný.
„Celou tu dobu,“ začala Danceová, „dokonce i ve chvílích, kdy jsme ho pokládali za vraha, mi bylo Travise líto. Jeho rodinných poměrů, skutečnosti, že se do praktického světa příliš nehodí, i toho, že je obětí kybernetické šikany. Jon mi navíc prozradil, že Chiltonův zpravodaj byl jen špičkou ledovce. Lidé na něj útočili v rychlých zprávách, v e-mailech, na jiných blozích a vývěskách. Je strašně smutné, že se to

všechno vyvinulo takhle. On byl totiž nevinný. Naprosto nevinný.“
0’Neil chvíli neříkal nic. Teprve po chvíli poznamenal: „Ten Boling mi připadá chytrý.“
„To taky je. Vypátral nám jména obětí. A taky vypátral Travisova avatara.“
0’Neil se zasmál. „Promiň, ale pořád si představuju, jak jdeš za Overbym kvůli zatykači na postavu z počítačové hry.“
„No, kdyby si myslel, že je s tím spojená tisková konference s výhledem na hezké fotečky, podepsal by mi ho za minutu. Ale Jonovi bych taky měla pořádně umýt hlavu za to, že šel do té herny sám.“
„Chtěl si hrát na hrdinu?“
„Jo. Ukázat to nám amatérům.“
„Je ženatý? Má rodinu?“
„Jon? Ne.“ Danceová se zasmála. „Je to starý mládenec.“
Tenhle výraz jsem neslyšel už… zhruba sto let.
Oba se odmlčeli a pozorovali děti, které byly plně ponořené do zkoumání mořského břehu. Maggie natahovala ruku a na cosi ukazovala – pravděpodobně vysvětlovala 0’Neilovým dětem, jak se jmenuje lastura, kterou našla.
Danceová si všimla, že Wes zůstává malinko stranou – stál ve vlhkém písku a voda mu ve zpěněných liniích téměř olizovala nohy.
Jako už mnohokrát předtím se Danceová zamyslela nad otázkou, zda by jejím dětem prospělo, kdyby ona měla manžela a ony domov s otcem. Inu, samozřejmě by jim to prospělo.
Ovšem záleželo by na tom, co by to bylo za muže.
To je právě ten háček.
„Promiňte,“ ozval se za nimi ženský hlas. „To jsou vaše děti?“ Otočili se a spatřili turistku, soudě podle nákupní tašky s logem nedaleké prodejny suvenýrů. „Přesně tak,“ odpověděla Danceová.
„Jen jsem vám chtěla říct, že je moc hezké vidět tak šťastně sezdaný pár s tak nádhernými dětmi. Jak dlouho už jste svoji?“
Nastala milisekundová odmlka, po níž Danceová odpověděla: „No, už docela dlouho.“
„Tak ať se vám daří. A zůstaňte šťastní.“ Žena se připojila ke staršímu muži, jenž právě vycházel z prodejny suvenýrů. Zavěsila se do něj a oba společně zamířili k velkému autokaru parkujícímu opodál.
Danceová s 0’Neilem se rozesmáli. V tu chvíli si Danceová všimla, že na nedaleké parkoviště vjíždí stříbrný lexus. A když se pak na straně řidiče otevřely dveře, uvědomila si, že se od ní 0’Neil lehce odtáhl, aby se už jejich předloktí nedotýkala.
Usmál se a zamával na svou ženu, která mezitím vystoupila z lexusu.
Vysoká blonďatá Anne 0’Neilová v kožené bundě, halence ve venkovském stylu a dlouhé sukni s kovovým opaskem se usmála a zamířila k nim. „Ahoj, miláčku,“ řekla 0’Neilovi, objala ho a políbila na tvář. Nato přesunula rozzářené oči na Danceovou. „Ahoj, Kathryn.“
„Ahoj, Anne. Vítej doma.“
„Let byl příšerný. Zdržela jsem se v galerii, takže jsem už neměla čas přihlásit bágl. Stihla jsem to tak tak.“
„A já měl zase výslech,“ odpověděl 0’Neil. „A tak Tylera s Ammie vyzvedla Kathryn.“
„Ó, díky. Mike říkal, že jste ten případ uzavřeli. Ty kříže u cesty.“
„Před pár hodinami. Zbývá nám ještě spousta papírování, ale jinak ano, je po všem.“ Danceová nechtěla o případu déle mluvit, a tak se zeptala: „Jak pokračuje tvoje výstava?“
„Už se připravuje,“ odvětila Anne 0’Neilová, jejíž účes zřejmě nejlépe vystihovalo slovo „lvice“. „S kurátorstvím je mnohem víc práce než se samotným focením.“
„Ve které galerii?“
„Ó, jen u Gerryho Mitchella. V South of Market.“ Anne to řekla malinko shazovačně, ale Danceová byla přesvědčena, že jde o velmi známou galerii. Ať už měla jakékoliv mouchy, Anne 0’Neilová si nikdy nehýčkala ego.
„Tak blahopřeji.“
„Uvidíme, jak dopadne vernisáž. A pak následné recenze.“ Její uhlazená tvář zvážněla, když hlubokým hlasem řekla: „Mrzí mě, co potkalo tvou mámu, Kathryn. Je to všechno šílené. Jak to snáší?“
„Docela ji to rozrušilo.“
„Je to jako cirkus. Všechny ty novinové články. Všude to bylo ve zprávách.“
I dvě stě kilometrů od poloostrova? Vlastně ano, Danceovou to nemělo překvapit. Zvláště když mediální humbuk řídil Robert Harper.
„Máme dobrého právníka.“
„Jestli pro vás můžu něco udělat…“ Konce Anneina kovového opasku cinkaly jako zvonkohra ve větru.

„Haló, děti!“ zavolal 0’Neil na pláž. „Přijela máma! Pojďte nahoru!“
„A nemůžem tu ještě chvíli zůstat, tati?“ žadonil Tyler.
„Ne. Je čas jet domů. Pojďte.“
Děti se začaly otráveně ploužit k dospělým. Maggie rozdala ostatním dětem lastury. Danceová ani trochu nepochybovala, že si žádný hezký kousek nenechala pro sebe.
Wes a Maggie se nasoukali do matčina pathfinderu a připravili se na krátkou jízdu do hotelu prarodičů. Také dnes měli přespat u Edie a Stuarta. Pachatel byl mrtvý, takže již Danceové nehrozilo žádné nebezpečí, ale předsevzala si, že najde Travise živého. Bylo dost možné, že dnes bude pracovat dlouho do noci.
V polovině cesty do hotelu si Danceová všimla, že je Wes podivně zamlklý.
„Co je s tebou, mladý muži?“
„Jen tak přemýšlím.“
Danceová věděla, jak ze zdráhavých dětí vytáhnout podrobné informace. Klíčem byla trpělivost. „O čem?“ Byla si jistá, že to souvisí s babičkou. Ale nesouviselo. „Přijde k nám zase pan Boling?“
„Jon? Proč?“
„Já jen, že na TNT dávají zítra Matrix. Možná ho ještě neviděl.“
„Vsadím se, že viděl.“ Danceovou vždycky pobavilo, jak děti předpokládají, že jsou první na světě, kdo něco zažil nebo poznal, a že všechny předchozí generace žily v bolestné nevědomosti a strádání. Ze všeho nejvíce ji však překvapilo, že jí chlapec vůbec takovou otázku položil. „Tobě se pan Boling líbil?“ odvážila se zeptat.
„Ne…, teda, normálka.“
Maggie mu začala odporovat: „Náhodou jsi říkal, že se ti líbí! Říkals, že je prima. Stejně prima jako Michael.“
„To jsem neříkal.“
„Ale říkal!“
„To se teda pleteš, Maggie!“
„Tak dost!“ zavelela Danceová, ale její hlas zněl pobaveně. Sourozenecké hašteření potomků ji v podstatě naplňovalo pocitem pohody – byl to závan normálnosti v rozbouřené době.
Dorazili do hotelu a Danceová s úlevou kvitovala, že demonstranti stále nezjistili, kde se její rodiče ukrývají. Doprovodila
Wese s Maggií k hlavním dveřím, kde ji přivítal Stuart. Danceová ho pevně objala a nakoukla dovnitř. Matka právě telefonovala a plně se na svůj zřejmě důležitý hovor soustředila.
Kathryn přemýšlela, jestli Edie hovoří s její sestrou Betsey.
„Ozval se vám Sheedy, tati?“
„Ne, zatím ne. Obžalovací řízení je zítra odpoledne.“ Otec si nepřítomně prohrábl husté vlasy. „Slyšel jsem, že jste dopadli toho chlapa, toho pachatele. A že ten kluk je nevinný.“
„Momentálně po něm pátráme.“ Danceová ztlumila hlas, aby ji neslyšely děti. „Upřímně řečeno je pravděpodobně mrtvý, ale já pořád doufám, že ne.“ Znovu otce objala. „Musím jet. Pátrání pokračuje.“
„Hodně štěstí, miláčku.“
Když se obrátila k odchodu, ještě jednou zamávala na matku. Edie reagovala odtažitým úsměvem a přikývnutím, načež k sobě – aniž přestala telefonovat – gestem přivolala vnoučata a vroucně je objala.

O deset minut později vstoupila Danceová do své kanceláře, kde na ni čekal vzkaz.
Stručné sdělení od Charlese Overbyho.
Můžeš mi poslat zprávu o vyřízení případu Chiltonova blogu? Chci veškeré detaily, které se dají použít do smysluplné tiskové zprávy. Potřebuji je do hodiny. Díky.
A taky ti velmi děkuji za vyřešení případu, zneškodnění pachatele a zabránění dalším obětem.
Předpokládala, že je Overby naštvaný, protože se odmítla podvolit „vysekávači“ Hamiltonu Royceovi.
A ten měl do George Clooneyho tak daleko, že už to víc ani nešlo.
Smysluplná tisková zpráva…
Danceová sepsala rozvláčnou zprávu, v níž uvedla podrobnosti o plánu Grega Schaeffera, o tom, jak vypátrali jeho totožnost, i o jeho smrti. Připojila rovněž informace o zavraždění policisty z úřadu šerifa Miguela Herrery, který střežil Chiltonův dům, a také nejnovější údaje o pátrání po Travisovi.
Zprávu odeslala e-mailem, přičemž na myš klikala silněji než obvykle.
Po chvíli nakoukl do dveří Týdžej. „Slyšelas to, šéfová?“
„Co konkrétně myslíš?“

„Kelley Morganová se probrala. Přežije to.“
„Tak to je moc dobrá zpráva.“
„Asi týden bude docházet na terapie, říkal jeden tamní policista. Ta látka jí dost škaredě poleptala plíce, ale nakonec bude v pořádku. Vypadá to, že mozek poškozený nemá.“
„A co říkala o identifikaci Travise?“
„Pachatel se na ni zezadu vrhl a napůl ji uškrtil. Šeptem se jí prý ptal, proč o něm napsala takové věci. Ona pak omdlela a probrala se až v tom sklepě. Předpokládala, že to byl Travis.“
„Takže Schaeffer ve skutečnosti nechtěl, aby zemřela. Navlíkl to tak, aby si myslela, že je to Travis, ale zároveň aby neměla možnost ho spatřit.“
„Logiku to má, šéfová.“
„A co ohledávačka u Schaeffera a u Chiltonových? Našli něco, co by nám prozradilo, kde se Travis ukrývá?“
„Zatím ne. A v okolí Cyprus Grove se žádní svědci nenašli.“
Danceová si povzdechla. „Pátrejte dál.“
Bylo po šesté hodině večerní a Danceová si uvědomila, že od snídaně nejedla. Vstala a zamířila ke kuchyňce. Potřebovala si dát kávu a k ní něco hladivého: domácí cukroví nebo koláčky. Ma-ryellenina zásobárna na „holčičím křídle“ bohužel vyschla, a tak se Danceová rozhodla zahájit složité vyjednávání s temperamentním prodejním automatem: jeden zmačkaný dolar výměnou za balíček arašídových sušenek nebo máčených věnečků.
Vstoupila do kuchyňky a zamžourala. Hele, šťastná náhoda.
Na papírovém tácku plném drobků ležely poslední dva koláčky s rozinkami.
A káva v konvici byla relativně čerstvá, což už se téměř rovnalo zázraku.
Danceová si nalila šálek, přidala trochu odtučněného mléka, sebrala z tácku koláček a ztěžka usedla ke stolku. Protáhla se, vylovila z kapsy iPod, zastrčila si špunty do uší a začala listovat displejem, aby znovu našla útěchu v podmanivé brazilské kytaře Badi Assadové.
Stiskla tlačítko „Play“, ukousla si trochu koláčku a právě se natahovala pro kávu, když se nad ní objevil stín.
Shlížel na ni Hamilton Royce. Na košili měl připnutou propustku pro návštěvníky a silné ruce držel svěšené podél těla.
Ten mi tu ještě chyběl. Kdyby myšlenky dokázaly vzdychat, její povzdech by byl slyšet na hony daleko.
„Agentko Danceová. Mohu se k vám připojit?“
Danceová ukázala na prázdnou židli a snažila se nevypadat příliš vstřícně. Pouze si vytáhla sluchátka z uší.
Royce se posadil – židlička z kovu a plastu pod jeho tíhou povážlivě zaskřípala –, předklonil se, položil si lokty na stůl a sepjal ruce. Tato poloha obvykle znamená přímost. Danceová si znovu všimla jeho obleku. Modrá zřejmě nefungovala. Nebyla dost tmavá. Kathryn si jízlivě pomyslela, že k tomuto člověku se stejně nejlépe hodí námořnický klobouček s lesklým okrajem.
„Už jsem to slyšel. Takže případ skončil, že?“
„Našli jsme pachatele. Ale stále pátráme po tom chlapci.“
„Po Travisovi?“ zeptal se Royce překvapeně.
„Přesně tak.“
„Ale ten je mrtvý, nemyslíte?“
„Ne.“
„Aha.“ Ombudsman se odmlčel. „Téhle věci opravdu lituji,“ řekl. „Toho nevinného chlapce. To je na tom ze všeho nejhorší.“
Danceová si všimla, že přinejmenším tyto věty myslí Royce upřímně.
Nic dalšího nedodala.
„Zítra nebo pozítří se vracím do Sacramenta,“ nadhodil ombudsman. „Poslyšte, vím, že jsme spolu měli jisté problémy… nebo spíš neshody. Chtěl jsem se za to omluvit.“
To od něj sice bylo slušné, ale Danceová byla stále skeptická. „Prostě jsme se na různé věci dívali jinak,“ řekla. „Nebrala jsem to jako urážku. Osobně ne.“
Ale profesionálně mě to tvoje podrazáctví neskutečně namíchlo, řekla si v duchu.
„Byl jsem pod velkým tlakem ze Sacramenta. Opravdu pod velkým. A v zápalu okamžiku jsem se nechal unést.“ Royce se zadíval jinam – zčásti kvůli rozpakům, ale zčásti i proto, že lhal. Tak velké výčitky ve skutečnosti necítil. Danceová mu však připsala k dobru, že se snaží své chyby napravit. „Do takové situace se asi nedostáváte často, viďte?“ pokračoval ombudsman. „Že musíte hájit někoho tak

neoblíbeného, jako je Chilton.“ Na odpověď zjevně nečekal. Jen se dutě zasmál. „Ale mám se vám k něčemu přiznat? Jistým zvláštním způsobem jsem toho člověka začal obdivovat.“
„Chiltona?“
Royce přikývl. „Nesouhlasím s velkou částí toho, co tvrdí. Ale má morální charakter. A to se dnes o mnoha lidech říct nedá. Neustoupil ze zásad, ani když mu reálně hrozila vražda. A pravděpodobně na nich bude trvat dál. Nemyslíte?“
„Předpokládám, že ano.“ Danceová se mu nezmínila o možném ukončení činnosti Chiltonova zpravodaje. Nebyla to její starost, a Royceova už teprve ne.
„Víte, co bych rád? Rád bych se omluvil i jemu.“
„Vážně?“
„Zkoušel jsem to už u něj doma. Ale nikdo mi neotevřel. Nevíte náhodou, kde je?“
„Zítra odjíždí s rodinou do Hollisteru. Mají tam letní domek. Dnešní noc všichni stráví v hotelu. Ve kterém, to nevím. Doma každopádně zůstat nemohli, protože je to místo činu.“
„No, předpokládám, že bych mu mohl poslat e-mail přes jeho blog.“
Danceová přemýšlela, zda k tomu někdy dojde.
Následovalo mlčení. Je čas se vzdálit, pomyslela si Danceová. Sebrala poslední koláček, zabalila ho do ubrousku a zamířila ke dveřím. „Tak šťastnou cestu, pane Roycei.“
„Ještě jednou se velice omlouvám, agentko Danceová. A těším se na budoucí spolupráci.“
Její kinezické schopnosti k ní okamžitě vyslaly zprávu, že ombudsmanova poslední replika obsahuje dvě lži.

38

Viditelně potěšený Jon Boling vykročil ve vestibulu budovy CBI naproti Danceové. Ta mu podala dočasnou propustku. „Díky, že jsi přišel.“
„Už se mi po tomhle baráku začínalo stýskat. Myslel jsem, že jste mě vyhodili.“
Danceová se usmála. Když profesorovi telefonovala do Santa Cruz, vyrušila ho při opravování písemných prací jednoho z jeho letních kurzů (i když si kladla otázku, jestli se ve skutečnosti náhodou nechystá na rande). Boling byl každopádně z jejího telefonátu nadšen – všeho nechal a odjel zpátky do Monterey.
Danceová mu teď ve své pracovně přidělila poslední úkol: notebook Grega Schaeffera. „Opravdu zoufale se snažím najít Travise, případně jeho tělo. Můžeš projít obsah tohohle počítače a zkusit v něm najít jakékoliv zmínky o místních lokalitách, popisy tras, mapy a podobné věci?“
„Jasně.“ Ukázal na toshibu. „Je chráněná heslem?“
„Tentokrát ne.“
„Fajn.“
Boling odklopil víko a začal psát. „Vyhledám všechny soubory otevřené nebo vytvořené v posledních dvou týdnech. Může být?“
„Jistě.“
Danceová se znovu téměř neubránila úsměvu, když viděla, jak se Boling nadšeně naklání nad přístrojem. Jeho prsty rejdily po klávesách jako prsty klavírního virtuosa. Po několika okamžicích se opřel o židli. „No, nevypadá to, že by ho majitel pro své plány příliš využíval. V podstatě jen prohledával blogy a kanály RSS a posílal e-maily přátelům a obchodním partnerům – nikdo z nich přitom neměl s jeho plánem zavraždit Chiltona vůbec nic společného. To jsou však jen nesmazaná data. Schaeffer přitom minulý týden pravidelně mazal dočasné soubory i historii navštívených webových stránek. Tahle data tě asi zajímají víc.“
„Jo. Dokážeš je rekonstruovat?“
„Připojím se na internet a stáhnu si jeden Irvův bot. Ten projde volné místo na disku C: a poskládá dohromady všechno, co Schaeffer v poslední době vymazal. Část souborů nebude kompletní a některé budou zkreslené. Ale většina by jich měla být z devadesáti procent čitelná.“
„To by bylo skvělé, Jone.“
O pět minut později už Irvův bot mlčenlivě putoval Schaef-ferovým počítačem, vyhledával útržky smazaných souborů, slepoval je dohromady a ukládal do nové složky, kterou mu Boling vytvořil.
„Jak dlouho to potrvá?“ zeptala se Danceová.
„Tipuju, že pár hodin.“ Boling se podíval na hodinky a navrhl, aby si zašli někam na večeři. Nasedli tedy do jeho audi a odjeli do restaurace stojící nedaleko od ústředí CBI, na kopci s výhledem na letiště a město Monterey se zálivem v pozadí. Posadili se ke stolu na terase, který shora ohřívalo plynové topení, a dali si

bílé víno Viognier. Slunce právě zapadalo do Pacifiku, rozlévalo se na hladině a barvilo se do sytě oranžového odstínu. Danceová s Bolingem je mlčky sledovali, zatímco turisté kolem nich horečně pořizovali fotografie, které budou muset být upraveny ve Photoshopu, aby se alespoň vzdáleně blížily velkoleposti reálného výjevu.
Bavili se o dětech, o svém dětství i o tom, odkud původně pocházejí. Boling to doprovodil poznámkou, že podle jeho názoru tvoří rodilí Kaliforňané sotva dvacet procent obyvatel centrálního pobřeží.
Po chvíli se mezi nimi opět rozhostilo ticho. Danceová si všimla, že Boling zvedl ramena, a čekala, co přijde. „Můžu se tě na něco zeptat?“
„Jistě.“ Danceová to myslela vážně, bez výhrad. „Kdy zemřel tvůj manžel?“
„Asi před dvěma lety.“
Před dvěma lety, dvěma měsíci a třemi týdny. Kdyby chtěl, mohla by mu Danceová sdělit i počet dnů a hodin.
„Já nikdy nikoho neztratil. Takhle ne.“ V jeho hlase se však ozývala sklíčenost a jeho víčka se třepetala jako žaluzie ve větru. „Co se stalo, jestli se můžu zeptat?“
„Samozřejmě že můžeš. Bili byl agentem FBI, který pracoval v místní rezidentuře. Ale jeho smrt nesouvisela s prací. Zemřel při autonehodě na dálnici jedna. Srážka s nákladákem. Řidič usnul.“
Danceová se bezbarvě usmála. „Vidíš, vlastně mě to až do dneška nenapadlo, ale jeho kolegové a přátelé pokládali ještě asi rok po nehodě na osudné místo květiny.“
„Ke kříži?“
„Ne, kříž tam nebyl, jen květiny.“ Zavrtěla hlavou. „Bože, jak já to nenáviděla. Myslím tu připomínku. Kolikrát jsem si radši najela hezkých pár kilometrů, jen abych se tomu místu vyhnula.“
„Muselo to být strašné.“
Danceová se snažila nepraktikovat své kinezické znalosti během společenských akcí. Někdy si „přečetla“ děti, tu a tam si „přečetla“ potenciálního nápadníka. Pamatovala si však, jak jednou přistihla Wese při drobné lži a syn zamumlal: „Ty seš jako Superman, mami. Máš rentgenové vidění slov.“ Kathryn si nyní uvědomila, že ačkoliv na Bolingově tváři zůstává účastný úsměv, řeč jeho těla se malinko proměnila. Sevření stopky sklenice zesílilo. Prsty volné ruky se bezděky začaly třít o sebe. Vesměs šlo o projevy, jichž si Boling vůbec nebyl vědom.
Stačilo ho malinko pošťouchnout. „No tak, Jone. Teď je se svěřováním řada na tobě. Jaký je tvůj příběh? O svém staromládenec-tví mluvíš dost mlhavě.“
„Ále, s tvou situací se to vůbec nedá srovnat.“
Danceová poznala, že Boling minimalizuje něco, co ho bolí. Nebyla terapeutka, natožpak jeho, ale prožila s ním několik vypjatých situací a chtěla vědět, co ho trápí. Zlehka se dotkla jeho paže. „No tak. Nezapomeň, že se živím výslechy lidí. Dřív nebo později to z tebe stejně dostanu.“
„Nikdy nikam nechodím s člověkem, který mě chce na první schůzce mučit. I když, přijde na to.“
Danceová již dříve zjistila, že Jon Boling používá duchaplné vtipy jako štít.
„Tohle je ta nejhorší telenovela, jakou kdy uslyšíš,“ pokračoval. „Ta holka, se kterou jsem se seznámil po odchodu ze Silicon Valley… provozovala v Santa Cruz knihkupectví. Říká ti něco název Bay Beach Books?“
„Myslím, že jsem tam byla.“
„Vycházeli jsme s Cassií opravdu dobře. Podnikali jsme spoustu věcí v přírodě. Cestování jsme si doopravdy užili. Dokonce přežila i pár návštěv mé rodiny – i když to upřímně řečeno bývám spíš já, komu dělá potíže je přežít.“ Na minutku se zamyslel. „Myslím, že nás ze všeho nejvíc spojovalo, že jsme se oba hodně smáli. To byl společný jmenovatel. Jaké filmy máš nejradši? My se většinou dívali na komedie. Jasně, nebyla rozvedená, ale žila s manželem odděleně. Měla na to i papíry. Nedělala s tím žádné tajností – všechno jsem od začátku věděl. A průběžně si vyřizovala rozvod.“
„Měla děti?“
„Ano, dvě. Kluka a holku jako ty. Skvělé děti. Dělili se o ně s exmanželem.“
On to vlastně nebyl tak úplně exmanžel, opravila ho Danceová v duchu a zbytek příběhu si samozřejmě domyslela.
Boling se znovu napil chladného a osvěžujícího vína. Po západu slunce se zvedl vítr a klesla teplota. „Její exmanžel ji týral. Nemyslím fyzicky – nikdy by jí ani dětem neublížil –, ale urážel ji a ponižoval.“ Profesor se užasle zasmál. ,“Tohle je špatně, tamhleto je špatně. Cassie byla bystrá, laskavá a přemýšlivá. Ale on se po ní pořád vozil. Zrovna včera v noci jsem o tom přemýšlel.“ Jeho hlas při poslední větě zvadl – Boling právě prozradil data, která prozradit nechtěl. „Byl to citový sériový vrah.“
„To je dobře řečeno.“

„A ona se k němu samozřejmě vrátila.“ Boling chvíli nehnul ani brvou a Danceová předpokládala, že si právě v duchu přehrává nějaký konkrétní incident. Lidská srdce jen zřídkakdy reagují na abstraktní vjemy – ze všeho nejvíce je bolí drobné útržky pronikavých vzpomínek. Fasáda se po chvíli vrátila v podobě koženého úsměvu. „Přeložili ho do Číny a oni odjeli s ním, Cassie i děti. Řekla mi, že ji to mrzí, že mě bude vždycky milovat, ale musí se k němu vrátit. Tuhle povinnost jsem ve vztazích nikdy nepochopil. Chápu, že člověk musí dýchat, musí jíst…, ale opravdu musí zůstávat s kreténem? Tuhle nezbytnost mi hlava nebere. Jenže zatímco já tady vykládám o svém… řekněme ‚katastrofálně‘ špatném úsudku, ty jsi prožila skutečnou tragédii.“
Danceová pokrčila rameny. „V mé branži platí, že smrt je vždycky stejná – ať už jde o vraždu, zabití nebo smrt z nedbalosti. Je to jako s láskou: když vyprchá, bolí to vždycky stejně, bez ohledu na důvody.“
„To asi jo. Kdybych to měl shrnout, tak je asi hodně špatný nápad zamilovat se do někoho, kdo už je ženatý nebo vdaná.“
Amen, pomyslela si Kathryn Danceová znovu a téměř se nahlas rozesmála. Nalila si do sklenice ještě trochu vína.
„To se podívejme,“ utrousil Boling.
„Copak?“
„Podařilo se nám za velmi krátkou dobu probrat dvě mimořádně osobní a současně i skličující témata. Ještěže spolu nejsme na rande,“ dodal profesor s úšklebkem.
Danceová otevřela jídelní lístek. „Tak už si něco dejme. Mají tu…“
„… nejlepší kalamárové sendviče ve městě,“ dodal Boling. Kathryn se zasmála. Právě se chystala říct přesně totéž.

Hledání v počítači skončilo fiaskem.
Danceová s Bolingem se vrátili z výpravy za olihněmi a salátem do její kanceláře a oba se už nemohli dočkat, až uvidí, co objevil Irvův bot. Když se však Boling posadil a prolistoval soubory, oznámil s hlubokým povzdechnutím: „Nic.“
„Nic?“
„On ty e-maily, soubory a historii stránek mazal jen proto, aby ušetřil místo na disku. Není tu nic tajného a absolutně nic, co by se vztahovalo k této lokalitě.“
Frustrace byla obrovská, ale nedalo se nic dělat. „Díky, Jone. Aspoň jsem z toho vytřískala příjemnou večeři.“
„Mrzí mě to.“ Boling působil opravdu zklamaně, že už nemůže být ničím dalším nápomocen. „Asi pojedu doopravovat ty písemky. A sbalit se.“
„Vlastně ano, o víkendu máš tu rodinnou sešlost.“
Boling přikývl, nasadil škrobený úsměv a s nuceným nadšením vykřikl: „Jupíííííí!“
Danceová se zasmála.
Profesor se stále točil kolem ní. „Zavolám ti, až se vrátím. Chci vědět, jak to všechno dopadlo. A hodně štěstí s Travisem. Doufám, že bude v pořádku.“
„Díky, Jone. Za všechno.“ Danceová ho chytila za ruku a pevně mu ji stiskla. „A zvlášť oceňuji, že ses nenechal ubodat k smrti.“
Boling se usmál, rovněž jí zmáčkl ruku a obrátil se k odchodu.
Když Danceová sledovala, jak profesor kráčí chodbou pryč, přerušil její myšlenky ženský hlas. „Ahoj, Kathryn.“
Otočila se a spatřila Connii Ramirezovou, která se k ní po chodbě blížila z druhé strany.
„Connie.“
Její kolegyně-agentka se rozhlédla kolem sebe a ukázala na Kathryninu kancelář. Obě ženy vstoupily dovnitř a Danceová zavřela dveře. „Zjistila jsem pár věcí, které by tě možná mohly zajímat,“ začala Ramirezová. „Z nemocnice.“
„Ach, díky, Con. Jak se ti to povedlo?“
Ramirezová se na chvíli zamyslela. „Byla jsem lživě pravdomluvná.“
„To se mi líbí.“
„Blejskla jsem se odznakem a předhodila jim pár detailů o jiném případu, na kterém dělám. O tom medicínském podvodu.“
CBI vyšetřoval také finanční kriminalitu. A Ramirezová nyní narážela na případ velkého pojišťovacího podvodu, jehož pachatelé využívali identifikačních čísel zesnulých lékařů k hlášení falešných pojistných událostí jejich jménem.

Danceovou napadlo, že právě o takových věcech by mohl Chilton psát na svém blogu. A také si pomyslela, že Connie použila geniální taktiku. Mezi oběťmi pojišťovacího podvodu byli totiž i zaměstnanci nemocnice, kteří tak logicky měli zájem pomáhat vyšetřovatelům.
„Požádala jsem je, aby mi ukázali návštěvní knihy. Za celý měsíc, aby Henry nepojal podezření. Beze všeho mi vyhověli. A poslouchej, co jsem zjistila: v den Juanovy smrti byl na oddělení jeden hostující lékař – nemocnice pořádá pravidelné osvětové přednášky a on tam byl pravděpodobně kvůli nim. Kromě něj navštívilo oddělení šest uchazečů o práci – dva se hlásili na místa v údržbě, jeden do kantýny a tři na pozice zdravotních sester. Získala jsem kopie jejich životopisů. Žádný z nich mi nepřipadal podezřelý. Ale zajímavá je jiná věc. Celou nemocnici toho dne navštívilo čtyřiašedesát lidí. Porovnala jsem jejich jména se jmény lidí, za kterými přišli, a všechno sedělo. Všechno kromě jediného jména."
„Kterého?"
„Dalo se jen těžko rozluštit – hůlková verze i podpis. Ale myslím, že to byl ‚Jose Lopez'."
„Za kým přišel?"
„Napsal jen ‚pacient."
„To je v nemocnici dost obvyklý cíl návštěvy," prohodila Dan-ceová kousavě. „A proč ti to jméno připadá podezřelé?"
„No, řekla jsem si, že jestli tam někdo přišel zavraždit Juana Millara, tak je pravděpodobné, že nemocnici navštívil už dříve – třeba jako návštěvník s cílem omrknout bezpečnostní opatření a podobně. A tak jsem se zaměřila na všechny, kdo už dříve napsali do knihy návštěv, že jdou za Juanem."
„Geniální. A pak sis prohlédla jejich rukopis."
„Přesně tak. Nejsem žádná písmoznalkyně, ale objevila jsem návštěvníka, který byl za Juanem už mnohokrát předtím, a dala bych skoro krk na to, že se jeho rukopis přesně shodoval s rukopisem Joseho Lopeze."
Danceová si poposedla. „A kdo to byl?"
„Julio Millar."
„Jeho bratr!"
„Jsem si tím na devadesát procent jistá. Ze všeho jsem si pořídila kopie." Ramirezová podala Danceové hromádku papírů. „Ach, Connie, to je geniální."
„Tak hodně štěstí. Jestli budeš ještě něco potřebovat, stačí říct."
Danceová seděla sama ve své pracovně a přemýšlela nad těmito novými informacemi. Mohl Julio opravdu zabít vlastního bratra?
Zpočátku se jí to zdálo vyloučené, už vzhledem k oddanosti a lásce, jakou Julio vůči mladšímu sourozenci projevoval. Zároveň však nemohlo být pochyb o tom, že Juanovo usmrcení bylo milosrdným aktem, a Danceová si uměla docela dobře představit rozhovor mezi oběma bratry – jak se Julio naklání a Juan mu šeptá do ucha prosbu, aby ukončil jeho trápení. Zabij mě…
A kromě toho: proč by jinak Julio falšoval jméno v návštěvní knize?
Proč Harper a státní vyšetřovatelé tuto spojitost přešli? Dan-ceová měla vztek a pojala podezření, že o ní vyšetřovatelé věděli, ale brali ji na lehkou váhu, protože jim bylo jasné, že budou-li stíhat matku agentky státní bezpečnostní agentury, zajistí to Robertu Harperovi mnohem větší publicitu. Danceové se hlavou honila slova jako „zneužití pravomocí".
Zavolala Georgeovi Sheedymu a nechala mu vzkaz, v němž ho informovala o Conniiných zjištěních. Poté zatelefonovala matce, aby jí tuto zprávu osobně oznámila. Edie jí však telefon nezvedla.
Zatraceně. Že by mi to nebrala schválně?
Kathryn odložila telefon, opřela se o židli a pomyslela na Tra-vise. Jestli je ještě naživu, kolik času mu zbývá? Bez vody jen pár dní. A bude to strašlivá smrt.
Ve dveřích se objevil další stín. Byl to Týdžej Scanlon. „Ahoj, šéfová."
Danceová vycítila, že jde o něco naléhavého. „Přinesls mi výsledky ohledávání?"
„Ne, ale těžce se po nich vozím. Jako v tom seriálu Rawhide, vzpomínáš? Ale přišel jsem kvůli něčemu jinému. Ozvali se mi z úřadu šerifa. Někdo – nějaký anonym – jim volal ohledně případu křížů u cesty."
Danceová se zlehka napřímila. „Kvůli čemu přesně?"
„Volající uvedl, že zahlédl – cituji – ‚něco poblíž křižovatky Harrison Road a Pine Grove Way'. Kousek jižně od Carmelu."
„A nic jiného?"
„Ne. Jen že viděl ‚něco'. Už jsem se na tu křižovatku díval. Leží kousek od opuštěného stanoviště. A ten anonym volal z automatu."
Danceová chvíli přemýšlela. Její oči sklouzly k listu papíru s okopírovanými diskusními příspěvky z

Chiltonova zpravodaje. Vstala a oblékla si sako.
„Pojedeš se tam podívat?“ zeptal se Týdžej nejistě.
„Jo. Jestli je to jen trochu možné, chci Travise najít.“
„Je to tam trochu divný, šéfová. Nechceš posilu?“
Danceová se usmála. „Myslím, že mi žádné velké nebezpečí hrozit nebude.“
Pachatel se přece nachází na soudní patologii okresu Monterey.

Strop sklepa byl natřen černou barvou a táhlo se přes něj osmnáct trámů, rovněž černě natřených. Stěny byly špinavě bílé, natřené lacinou barvou, a skládaly se z osmi set devadesáti dvou škvárobetonových tvárnic. U stěny stály dvě skříně, jedna šedá kovová, druhá nerovnoměrně bílá dřevěná. Obě obsahovaly velké regály s konzervami, krabicemi s těstovinami, minerálkami a vínem, nářadím, hřebíky a několika předměty osobní hygieny, jako jsou zubní pasta nebo deodorant.
K potemnělému stropu se táhly čtyři kovové sloupy podepírající první podlaží. Tři byly blízko u sebe, čtvrtý o kousek dál. Byly natřené tmavě hnědou barvou, ale i ony již začínaly rezavět a dalo se jen těžko poznat, kde končí nátěr a začíná oxidace.
Podlaha byla betonová a praskliny vytvářely různé obrazce, které začaly připomínat známé věci, pokud se na ně člověk dlouze zadíval: sedící pandu, mapu státu Texas, nákladní auto.
V rohu stála stará kamna, zaprášená a otlučená. Byla plynová a spouštěla se jen zřídkakdy. Ani pak ovšem sklep příliš nevyhrála.
Velikost sklepa činila jedenáctkrát dvacet metrů, což se dalo snadno vypočítat podle škvárobetonových tvárnic, které měřily na délku přesně třicet a na výšku přesně dvaadvacet centimetrů, i když se ke každé z nich musely přičíst tři milimetry na maltu, která držela stavbu pohromadě.
Žila zde i řada různých živočichů. Většinou pavouci. Dalo se jich tu napočítat celkem sedm rodin – tedy pokud pavouci žijí v rodinách –, které si rozdělily území, aby se navzájem neobtěžovaly nebo nepožíraly. Vyskytovali se tu i brouci a stonožky. A příležitostně též komáři a mouchy.
O zásoby jídla a nápojů v protějším rohu sklepa projevilo jednou zájem i nějaké větší zvíře, snad myš nebo potkan. Dostalo však strach, zmizelo a už se nikdy nevrátilo.
Možná se také otrávilo a chcíplo.
Jedním oknem vysoko ve zdi proudilo dovnitř matné světlo, ale žádný výhled se z něj nenabízel, protože bylo zatřené bílou barvou. Nyní mohlo být kolem osmi nebo devíti hodin večer, jelikož okno už bylo téměř černé.
Tísnivé ticho náhle přerušily kroky rozléhající se po podlaze nahoře. Následovala chvíle ticha a pak otevření a zabouchnutí hlavních dveří.
Konečně.
Únosce odešel a Travis Brigham si mohl konečně oddechnout. Podle toho, co za uplynulých pár dní vypozoroval, se jeho věznitel po večerním odchodu vracel až ráno. Travis se tedy schoulil na lůžku a přitáhl si na sebe zatuchlou deku. Spánek byl vrcholným okamžikem jeho dne.
Zjistil, že ve spánku nalezne alespoň nějakou úlevu od zoufalství.

39

Mlha byla hustá a rychle se převalovala, když Danceová sjela z dálnice a začala projíždět klikatou Harrison Road. Tato oblast se rozkládala jižně od Carmelu – na cestě do Point Lobos a Big Sur – a byla téměř liduprázdná. Zůstalo tu jen málo zemědělské půdy a většinu krajiny tvořily zalesněné kopce. Nedaleko odtud se shodou okolností nacházela původní oblast ohlonských indiánů, poblíž které chtěl Arnold Brubaker vybudovat odsolovací zařízení.
Danceová si vychutnávala vůni borovic a eukalyptů a s reflektory sklopenými kvůli mlze do nejnižší polohy pomalu projížděla po silnici. Občas narazila na odbočku vedoucí do tmy posázené malými tečkami světel. Minula několik protijedoucích vozů, které rovněž jely pomalu, a přemýšlela, zda anonymem, kvůli jehož telefonátu se vypravila do této oblasti, je někdo z řidičů, anebo místní obyvatel.
Něco…
Obě varianty byly možné, ale Harrison Road byla zároveň spojnicí mezi dálnicí 1 a Carmel Valley Road. Autorem telefonátu mohl být kdokoliv.
Po chvíli dorazila k Pine Grove Way a sjela na krajnici.
Staveništěm, o němž se anonymní volající zmínil, byl napůl dokončený hotelový komplex, který už nikdy neměl být dostavěn, poněvadž hlavní budova za záhadných okolností shořela. Nejprve panovalo

podezření na pojistný podvod, ale ze založení požáru byli nakonec usvědčeni ekologičtí aktivisté, kteří si nepřáli, aby krajinu zjizvil stavební rozvoj. (Ekoteroristé se ironií osudu přepočítali: oheň se rozšířil do krajiny a zničil stovky hektarů původního lesa.)
Velká část spáleniště opět zarostla vegetací, ale hotelový projekt se z nejrůznějších důvodů nikdy nepodařilo oživit a celý komplex už dlouho zůstával v této podobě: chátrající budovy a základové desky se na několikaakrovém pozemku zarývaly hluboko do jílovité půdy. Celou oblast obklopoval prověšený pletivový plot opatřený cedulemi Nebezpečná zóna a Zákaz vstupu, ale i přesto odtud musely být několikrát ročně vyprošťovány děti v pubertálním věku, které spadly do jámy nebo uvízly v troskách při kouření trávy, pití alkoholu nebo v jednom případě i při provozování sexu na nejméně příjemném a nejméně romantickém představitelném místě.
A navíc šel z komplexu šílený strach.
Danceová vytáhla z přihrádky baterku a vystoupila z auta.
Ovanul ji vlhký větřík a ona se zachvěla strachem.
Uklidni se.
Danceová se nuceně zasmála, rozsvítila baterku a vyrazila vpřed. Kuželem světla přitom přejížděla po zarostlé půdě.
Předpokládala, že když anonymní volající oznámil policii, že zahlédl „něco“, měl tím na mysli poslední kříž u cesty – kříž ohlašující smrt Jamese Chiltona.
V bezprostředním okolí však žádný kříž nestál.
Co jiného ale mohl mít ten člověk na mysli?
Nemohl zahlédnout či zaslechnout samotného Travise?
Tohle by pro něj byl dokonalý úkryt.
Danceová se odmlčela a poslouchala, zda neuslyší volání o pomoc.
Nezaregistrovala však nic kromě vánku ševelícího mezi duby a borovicemi.
Duby… Danceová si představila jeden z improvizovaných křížů. A představila si i kříž ležící na zahradě u jejího domu.
Mám to ohlásit a nařídit pátrání? Ještě ne. Zkus hledat dál.
Litovala, že tu ten anonym není. I nejzdráhavější svědek totiž může být zdrojem veškerých potřebných informací, jak dokazovala mimo jiné Tammy Fosterová, jejíž neochota ke spolupráci v žádném případě nezpomalila vyšetřování.
Tammyin počítač. V něm je odpověď. Možná ne vyčerpávající odpověď, ale nějaká určitě…
Anonym tu však s ní nebyl. Musela si vystačit s baterkou a strašidelným opuštěným staveništěm.
Hledala „něco“.
Prošla jednou z několika bran v pletivovém plotě, kterou návštěvníci během let zkřivili, a pomalu zamířila na pozemek. Hlavní budova se při požáru kompletně zřítila a ostatní stavby – hospodářské budovy, garáže a hotelové chatky – měly zatlučená okna a dveře. Na několika místech zely otevřené základové jámy. Byly sice označené oranžovými varovnými cedulemi, ale mlha byla tak hustá a odrážela Danceové do očí tolik světla, že si musela dávat pozor, aby do některého výkopu nespadla.
Krok za krokem procházela staveništěm, každou chvíli se zastavila a hledala otisky šlépějí.
Co tu sakra ten anonym viděl?
Vtom uslyšela jakýsi zvuk. Ozval se z dálky, ale ne zase tak velké. Jakési hlasité prasknutí. A po něm další.
Asi srna, usoudila Danceová. V tomto kraji jich žilo mnoho. Žila tu však i další zvířata. Nedaleko odtud zabila loni puma nic netušící turistku, která si vyrazila zaběhat – roztrhala ji a zmizela. Danceová si rozepnula sako a dotkla se pažby služební pistole, aby si dodala odvahy.
Další prasknutí a po něm zavrzání.
Jako pant starých dveří.
Danceová se otřásla strachem a napadlo ji, že Schaeffer už sice nikoho neohrožuje, ale to ještě neznamená, že na staveništi nejsou feťáci nebo kluci z gangů.
Vůbec ji však nenapadlo, že by se mohla vrátit. Může tu přece být Travis. Pokračovala tedy v chůzi.
Zhruba o dvanáct metrů dál se začala rozhlížet po budovách, v nichž by se mohl nacházet unesený člověk, po dveřích opatřených visacím zámkem a po otiscích šlépějí.
Zdálo se jí, že slyší další zvuk – zněl téměř jako sténání. Danceová málem vykřikla Travisovo jméno.
Instinkt jí však napověděl, ať to nedělá.
A pak se náhle zarazila.
V mlze necelých deset metrů od ní se rýsovala lidská silueta. Zdálo se, že je přikrčená.

Danceová zalapala po dechu, zhasla baterku a vytasila pistoli-Znovu pohlédla na dotyčné místo. Silueta – ať už to byl kdokoliv nebo cokoliv – zmizela.
Rozhodně se jí to však nezdálo. Byla si jistá, že tam někdo skutečně byl – a podle kinezických projevů šlo o muže.
Teď už se jeho kroky ozývaly zřetelně: praskání větviček, šustění listí. Neznámý člověk prošel napravo od ní a pak se zastavil.
Danceová si pohrávala s mobilním telefonem v kapse. Kdyby někam zavolala, prozradila by hlasem svou polohu. A musela předpokládat, že člověk, který se v dnešní temnou, vlhkou a mlhavou noc pohybuje na tomto místě, má pravděpodobně nekalé úmysly.
Vrať se stejnou trasou zpátky, říkala si v duchu. Běž zpátky k autu. Hned. Vzpomněla si na brokovnici v kufru služebního forda – na zbraň, ze které jednou v životě vystřelila. Cvičně.
Otočila se a začala se rychle přesouvat zpátky. Zdálo se jí, že každý její krok je v listnatém porostu strašlivě hlasitý. Že každý krok křičí: tady jsem, tady jsem!
Zastavila se. Vetřelec nikoliv. Jeho kroky zvěstovaly přesun v listí a porostu kamsi do temné mlhy napravo od ní.
A pak zastavil i on.
Nebo snad ne? Nebo se ocitl na pevné holé půdě a neslyšně se k ní blíží, aby zaútočil?
Vrať se k autu, ukryj se, natáhni brokovnici a přivolej posily.
Od plotu ji teď dělilo patnáct až dvacet metrů. Využila matného měsíčního světla rozptylovaného mlhou a prohlédla si terén. Některá místa pokrývalo méně listí než jiná, ale úplně tiše se k plotu dojít nedalo.
Danceová si řekla, že už nemůže čekat.
Vetřelce však stále nebylo slyšet.
Ukrývá se?
Odešel?
Anebo se k ní v hustém porostu přibližuje?
V Danceové začala sílit panika. Otáčela se jako na obrtlíku, ale neviděla nic než duchy budov, stromů a několika velkých cisteren, napůl zakopaných a zrezivělých.
Podřepla a zkroutila obličej bolestí v kloubech – dozvukem honičky a pádu před pár dny za Travisovým domem. A pak co nejrychlejším krokem vyrazila k plotu. Přitom se bránila téměř neodolatelnému nutkání rozběhnout se po pozemku posetém nej-různějšími stavebními nástrahami.
Od plotu ji teď dělilo sedm a půl metru. Opodál se znovu ozvalo prasknutí.
Danceová se rychle zastavila, poklekla, napřáhla pistoli a začala hledat cíl. Baterku držela v levé ruce a téměř ji rozsvítila. Instinkt jí však napovídal, že to nemá dělat. Kužel světla by ji ve tmě napůl oslepil a poskytl vetřelci dokonalý terč.
Nedaleko od ní vyklouzl z úkrytu mýval a topornými pohyby zamířil pryč – jeho kinezická reakce prozrazovala podrážděnost z náhlého vyrušení.
Danceová vstala, obrátila se zpátky k plotu a rychle se k němu začala přesouvat, přičemž se často ohlížela přes rameno. Nevšimla si, že by ji někdo sledoval. Nakonec prošla branou a rozběhla se k autu. V levé ruce držela otevřený mobilní telefon a zběsile listovala seznamem naposledy volaných čísel.
V tom okamžiku se nocí rozlehl mužský hlas ozývající se velmi blízko za ní: „Ani se nehni. Mám zbraň.“
Danceové se rozbušilo srdce, ale její tělo zcepenělo. Ten člověk ji dokonale přelstil: prošel ven jinou branou anebo tiše přelezl plot.
Danceová začala horečně uvažovat: kdyby byl opravdu ozbrojený a chtěl ji zabít, byla by už mrtvá. Navíc si vzhledem ke tmě a mlze nemusel všimnout, že i ona drží v ruce zbraň.
„Chci, aby sis lehla na zem. Dělej.“
Danceová se začala otáčet.
„Ne! Na zem!“
Kathryn se však otáčela dál, až spatřila vetřelce a jeho napřaženou zbraň.
Sakra. Vážně je ozbrojený a jeho pistole míří přímo na ni.
Poté se však vetřelci podívala do tváře a zamžourala. Ten člověk měl na sobě uniformu úřadu šerifa okresu Monterey. A navíc ho znala. Byl to mladý modrooký policista, který jí v posledních pár dnech několikrát pomohl. David Reinhold.
„Kathryn?“
„Co tady děláte?“
Reinhold zavrtěl hlavou a nasadil slabý úsměv. Místo odpovědi se však jen rozhlédl po okolí. Sklopil pistoli, ale nezasunul ji zpátky do pouzdra. „To jste byla vy? Tam?“ zeptal se nakonec a ukázal zpátky na

staveniště. Danceová přikývla.
Reinhold se dál napjatě rozhlížel kolem sebe a jeho kinezická reakce signalizovala, že je stále připraven k boji.
V tu chvíli se však u jejího pasu ozval další, plechově znějící hlas: „To jsi ty, šéfová? Volalas mi?“
Reinhold zamžoural na původ zvuku.
Danceová si přiložila mobilní telefon k uchu a řekla: „Slyšíš mě, Týdžeji?“ Když totiž zaslechla, jak se za ní někdo ozývá, rychle stiskla tlačítko „Volat“.
„Jo, šéfová. Co se děje?“
„Jsem na tom staveništi u Harrison Road. Je tu se mnou i policista Reinhold z úřadu šerifa.“
„A našlas tam něco?“ zeptal se mladý agent.
Prvotní úlek pominul a Danceová cítila, jak jí slábnou nohy a prudce buší srdce. „Zatím ne. Ještě se ti ozvu.“
„Jasně, šéfová.“
Ukončili hovor.
Reinhold konečně zasunul zbraň do pouzdra. Zhluboka se nadechl a vyfoukl z hladkých tváří vzduch.
„Teď jsem se strachy málem víte co.“
„Co tady děláte?“ zeptala se Danceová.
Policista jí vysvětlil, že zhruba před hodinou někdo zavolal na úřad šerifa a ohlásil, že nedaleko od křižovatky Pine Grove Way a Harrison Road se nachází „něco“, co souvisí s případem.
Stejný telefonát vyslal na místo i Danceovou.
Reinhold dodal, že jelikož na tomto případu pracoval také, dobrovolně se nabídl, že telefonát prověří. A když pak dorazil na místo a začal prohledávat staveniště, zahlédl opodál světlo baterky a zamířil k němu, aby celou věc prošetřil. Danceovou v mlze nepoznal a obával se, že by mohlo jít o vařiče metamfetaminu nebo drogového dealera.
„Našel jste něco, co by naznačovalo, že je Travis tady?“
„Travis?“ zeptal se Reinhold pomalu. „Ne. Proč, Kathryn?“
„Prostě se mi zdá, že by to mohlo být ideální místo pro ukrytí uneseného člověka.“
„Jenže já už to tu důkladně prohledal,“ namítl mladý policista. „A nic jsem nenašel.“
„Ale já chci mít jistotu,“ řekla Danceová.
A znovu zatelefonovala Týdžejovi, aby zorganizoval pátrací akci.

Nakonec přece jen zjistili, co anonymní volající viděl.
Nenašla to však Danceová ani Reinhold, nýbrž Rey Carraneo, který na místo přijel spolu s půltuctem dalších policistů z dálniční hlídky, úřadu šerifa i CBI.
Oním záhadným „něčím“ byl přece jen kříž u silnice. Nestál však vedle Harrison Road, nýbrž vedle Pine Grove Way, asi třicet metrů od křižovatky.
Pomníček navíc neměl nic společného s Gregem Schaefferem, Travisem Brighamem ani komentáři na blogu.
Danceová si vztekle povzdechla.
Tento kříž byl pečlivě vyrobený a propracovanější než všechny předchozí a na zemi pod ním neležely růže, nýbrž kopretiny a tulipány.
Další rozdíl spočíval v tom, že na tomto kříži figurovalo jméno. Vlastně dvě jména.

Juan Millar. Odpočívej v pokoji Zavražděn Edith Danceovou

Kříž tu zjevně zanechal někdo z organizace Life First – samozřejmě autor anonymního telefonátu.
Kathryn Danceová ho vztekle vytrhla ze země a hodila do příkopu.
A protože tu už teď nebylo po čem pátrat, co ohledat a koho vyslechnout, odploužila se Kathryn Danceová zpátky k autu a vrátila se domů, přičemž přemýšlela, jak špatně dnes v noci asi bude spát.
Pokud se jí vůbec podaří usnout.

40

V 8.20 ráno vjela Danceová na parkoviště před budovou okresního soudu v Monterey.
Dychtivě čekala na zprávy z místa činu, podrobnosti o Schaef-ferovi a jakékoliv další informace, které se Týdžejovi a úřadu šerifa podařilo zjistit a jež by jim mohly alespoň vzdáleně naznačit, kam vrah ukryl

Travise Brighama. Současně však byla myšlenkami úplně jinde: přemýšlela o prapodivném telefonátu z dnešního časného rána – o telefonátu Roberta Harpera, který se jí ptal, zda by se mohla zastavit u něj v kanceláři.
Speciální prokurátor, který byl v práci zřejmě již od sedmi hodin, hovořil překvapivě příjemným tónem, z čehož Danceová usoudila, že se možná od Sheedyho doslechl o novém vývoji kolem Juana Millara. Dokonce ji napadlo, že Harper uvažuje o stažení obžaloby vůči její matce a vznesení obžaloby proti Juanovu bratrovi a s Danceovou se chce sejít proto, aby se s ní dohodl na řešení, kterým by si zachránil tvář. Možná byl ochoten obžalobu vůči Edii okamžitě a kompletně stáhnout, pokud mu Danceová slíbí, že nebude veřejně kritizovat jeho roli při vyšetřování.
Zaparkovala za budovou a prohlédla si probíhající stavební práce kolem parkoviště: právě zde partnerka vůdce sekty Daniela Pella zorganizovala před několika týdny jeho útěk tím, že založila požár, který způsobil Juanu Millarovi smrtelné popáleniny.
Kývla na pozdrav několika lidem, které znala ze soudu a z úřadu šerifa. Poté se zeptala strážníka, kde má kancelář Robert Harper. Muž ji poslal do prvního patra, kousek od právnické knihovny.
O několik minut později dorazila Danceová do kanceláře a byla překvapena její strohostí. Žádný předpokoj se sekretářkou – pracovna speciálního prokurátora se nacházela naproti pánským toaletám a vcházelo se do ní přímo z chodby. Harper seděl za velkým stolem sám a jeho kancelář postrádala jakoukoliv výzdobu. Byly tu jen dva počítače, několik regálů s právnickými knihami a desítky úhledně srovnaných stohů písemností rozložených na šedém kovovém stolku a na kulatém stole pod osamoceným oknem. V okně byly zatažené žaluzie, přestože se z něj nabízel úchvatný výhled na salátová pole a hory na východě. Harper měl na sobě tmavé kalhoty, perfektně vyžehlenou bílou košili a úzkou červenou kravatu. Sako měl pověšené na ramínku, které viselo na věšáku v rohu kanceláře.
„Agentko Danceová. Díky, že jste přišla.“ Speciální prokurátor jemně obrátil list papíru, který právě četl, a zaklapl víko svého kufříku. Uvnitř zahlédla Danceová jakousi starou právnickou knihu.
Anebo možná bibli.
Krátce se postavil a podal Danceové ruku, přičemž si opět zachoval odstup.
Když se Danceová posadila, jeho oči posazené těsně u sebe bedlivě prozkoumaly stůl vedle ní, aby se ubezpečily, že na něm neleží nic, co by neměla vidět. Jakmile se prokurátor ujistil, že všechna jeho tajemství jsou v bezpečí, velmi krátce si prohlédl Kathrynin tmavě modrý kostým – na míru střižené sako a plisovanou sukni – a bílou halenku. Danceová dnes měla na sobě „vyslýchací šaty“ a oči jí zdobily černé brýle.
Dravčí brýle.
S radostí by přistoupila na dohodu, kdyby to znamenalo propuštění její matky, ale nehodlala se nechat zastrašit. „Mluvil jste s Juliem Millarem?“ zeptala se. „S kým?“
„S Juanovým bratrem.“
„Aha. Totiž, ano, před chvílí. Proč se ptáte?“
Danceová cítila, jak se jí zrychluje tep. Zpozorovala na sobě stresovou reakci – jedna noha se jí začala zlehka pohybovat. Harper byl naopak zcela nehybný. „Myslím, že Juan prosil bratra, ať ho zabije. Julio tedy přišel do nemocnice, v návštěvní knize se podepsal falešným jménem a udělal, oč ho bratr žádal. Myslela jsem, že se mnou chcete mluvit o tomhle.“
„Á,“ řekl Harper a přikývl. „Už mi kvůli tomu volal George Sheedy. Právě před chvílí. Asi ještě neměl možnost zavolat vám a oznámit vám to.“
„Co mi měl oznámit?“
Harper zvedl ruku zakončenou dokonale vypilovanými nehty, sebral složku ležící v rohu jeho pracovního stolu a otevřel ji. „V noc, kdy jeho bratr zemřel, Julio Millar skutečně v té nemocnici byl. Ale ověřil jsem si, že tam měl schůzku se dvěma členy nemocniční ostrahy ohledně žaloby na Kalifornský úřad vyšetřování. Hodlal vás žalovat za nedbalost, neboť jste jeho bratra poslali střežit pachatele, o němž jste věděli nebo měli vědět, že je pro člověka s Juanovými zkušenostmi příliš nebezpečný. A také zvažoval, že podá žalobu na vás osobně – podle něj jste se dopustila rasové diskriminace, když jste tak nebezpečným úkolem pověřila příslušníka menšiny. A později jste prý zhoršila stav jeho bratra tím, že jste ho vyslýchala. Přesně v době Juanovy smrti jednal Julio se zmíněnými členy ostrahy. Do návštěvní knihy se skutečně podepsal falešným jménem, ale učinil tak ze strachu, že se o chystané žalobě dozvíte a pokusíte se zastrašovat jeho osobně i jeho rodinu.“
Danceové se sevřelo srdce, když slyšela tato slova, navíc pronášená tak vyrovnaným tónem. Zrychlil se jí dech. Harper byl naproti tomu klidný, jako by jí předčítal z básnické sbírky.
„Julio Millar byl zbaven podezření, agentko Danceová.“ Speciální prokurátor se téměř neznatelně

zamračil. „Byl to jeden z mých prvních podezřelých. Opravdu si myslíte, že bych jeho roli neprověřil?“
Danceová zmlkla a opřela se o židli. Veškeré její naděje se během jediného okamžiku zhroutily.
Pro Harpera tím byla celá záležitost vyřešená. „Ne, pozval jsem si vás z jiného důvodu…“ Vyhledal další dokument. „Potvrdíte mi, že jste tento e-mail napsala vy? Adresy souhlasí, ale chybí tu jakákoliv jména. Mohu k vám ten e-mail zpětně vystopovat, ale to nějakou dobu potrvá. Nemohla byste mi tedy prokázat laskavost a sdělit mi, zda je váš?“
Danceová pohlédla na list papíru. Byla to kopie e-mailu, který před několika lety napsala svému muži během jeho služební cesty do Los Angeles, kde se účastnil semináře FBI.

Jak se tam dole máš? Dostal ses do čínské čtvrti, jak jsi chtěl? Wes zvládl tu písemku z angličtiny na výbornou. Nosil na čele zlatou hvězdu tak dlouho, dokud mu neupadla, a pak jsem mu musela koupit další. Mags se rozhodla věnovat všechny své hračky z Hello Kitty na charitu – ano, všechny (hurááá!!!!).
Od mámy přišla smutná zpráva. Jejich kocour Willy musel být nakonec utracen. Selhání ledvin. Máma nechtěla ani slyšet o tom, že by to měl udělat veterinář. Utratila ho sama, injekcí. Zdála se nám pak šťastnější. Nenávidí utrpení – radši zvíře utratí, než aby je viděla trpět. Říkala mi, jak bylo těžké vidět na konci strýčka Joea, když už ho přemáhala rakovina. Nikdo by prý neměl něčím takovým procházet. Je hanba, že ještě nemáme zákon o asistované sebevraždě. A teď něco z veselejšího soudku: podařilo se nám zprovoznit webovku a umístily jsme tam s Martine dvanáct skladeb té indiánské skupiny z Ynezu. Jestli můžeš, tak se na ně mrkni. Jsou skvělí.
Jo, a taky jsem byla nakupovat ve Victoria’s Secret. Myslím, že se Ti bude líbit, co jsem si tam pořídila. Zahraju si před Tebou na modelku!! Přijeď brzy!

Danceové planuly tváře – šokem a vztekem. „Kde jste to sebral?“ vyštěkla.
„V počítači vaší matky. Na základě zatykače.“
Danceová si na něco vzpomněla. „Ale tohle byl můj starý počítač. Dala jsem jí ho.“
„Byl v jejím držení. Takže se na něj zatykač vztahoval.“
„Stejně to nebudete moct použít.“ Zamávala kopií e-mailu.
„Proč ne?“ Harper se zamračil.
„Protože je to irelevantní.“ Její myšlenky přeskakovaly z tématu na téma. „A navíc jde o důvěrnou komunikaci mezi manželem a manželkou.“
„Samozřejmě že je to relevantní. Ten e-mail vypovídá o postoji vaší matky k milosrdnému usmrcování. A pokud jde o tu vaši důvěrnou komunikaci: vy ani váš manžel nejste předmětem trestního stíhání, takže jakákoliv vaše komunikace by měla být u soudu plně přípustná. V každém případě o tom rozhodne soudce.“ Harpera zjevně překvapilo, že si to Danceová neuvědomila. „Takže je to váš e-mail?“
„Budete mě muset oficiálně předvolat, než vám na cokoliv odpovím.“
„No dobrá.“ Zdálo se, že agentčina neochota spolupracovat zklamala Harpera jen nepatrně. „Teď bych vám měl zřejmě sdělit, že vaši snahu angažovat se ve vyšetřování tohoto případu považuji za střet zájmů, který nemůže odstranit ani skutečnost, že za sebe necháváte pracovat zvláštní agentku Consuelu Ramirezovou.“
Jak se to dozvěděl?
„Tento případ naprosto jednoznačně nespadá do pravomocí CBI, a hodláte-li se do něj nadále vměšovat, budu si na neetičnost vašeho postupu stěžovat na ministerstvu spravedlnosti.“
„Je to moje matka.“
„Jsem si jist, že tuto situaci prožíváte velmi emotivně. Toto je však probíhající vyšetřování, z něhož se brzy stane probíhající trestní stíhání. Jakékoliv vměšování z vaší strany je tedy nepřijatelné.“
Danceová se třásla vztekem. Vstala a vyrazila ke dveřím.
Harper jako by si na něco dodatečně vzpomněl. „Ještě jedna věc, agentko Danceová. Než přistoupím k zařazení vašeho e-mailu mezi důkazy, chci vás ujistit, že z něj vynechám informaci o vašem nákupu toho spodního prádla, nebo co to bylo, v prodejně Victoria’s Secret. Tuto pasáž pokládám za irelevantní i já.“
Speciální prokurátor k sobě přisunul dokument, který četl při Kathrynině příchodu, obrátil ho zpátky a znovu se pustil do čtení.

Kathryn Danceová seděla ve své kanceláři a dívala se na dva prorostlé kmeny za oknem. Stále měla na Harpera vztek. Znovu si představila, co by se stalo, kdyby byla nucena vypovídat proti vlastní matce u soudu. Kdyby to odmítla, hodili by jí na triko pohrdání soudem. Což je trestný čin. V krajním případě by mohl znamenat i vězení a konec její vyšetřovatelské kariéry.

Z chmurných myšlenek ji vytrhl až Týdžejův příchod.
Mladý detektiv vypadal unaveně. Vysvětlil Danceové, že velkou část noci pomáhal ohledávacímu týmu s prohlídkou pokoje Grega Schaeffera v hotelu Cyprus Grove Inn, jeho auta a domu Chiltonových. Konečně však měl zprávu z úřadu šerifa.
„Výborně, Týdžeji.“ Danceová si prohlédla jeho kalné a zarudlé oči. „Spal jsi vůbec?“
„Co že to vlastně znamená ‚spát‘, šéfová? „Haha.“
Týdžej jí podal zprávu o ohledání míst činu. „A konečně jsem taky získal další klepy o našem kámošovi.“
„O kterém?“
„O Hamiltonu Royceovi.“
Danceová si pomyslela, že na tom už teď nezáleží – případ byl uzavřen a jmenovaný se jí omluvil. Nakonec ji však přemohla zvědavost. „Povídej.“
„Naposledy ho přidělili k výboru pro plánování jaderných objektů. Než přijel sem, účtoval těm nukleárům šedesát hodin týdně. A mimochodem: je dost drahej. Myslím, že bych měl dostat přidáno, šéfová. Copak taky nejsem šesticifernej agent?“
Danceová se usmála. Byla ráda, že se Týdžejovi vrací humor. „Podle mě jsi sedmiciferný, Týdžeji.“
„Já tebe taky miluju.“
V tu chvíli si Danceová uvědomila důsledky poslední informace. Rychle začala listovat ve stránkách okopírovaných z Chiltonova zpravodaje.
„Ten parchant.
„Co se děje?“
„Royce se snažil zařídit pozastavení blogu – ale dělal to jen kvůli svému klientovi. Podívej.“ Poklepala na jednu stránku.

KDE JE JÁDRO PUDLA
Napsal: Chilton.
Jestlipak jste někdy slyšeli jméno Brandon Klevinger? Pravděpodobně ne.
A tento poslanec kalifornské sněmovny reprezentantů, který hájí zájmy hrstky vyvolených v severní Kalifornii, je ostatně radši, když se o něm příliš nemluví. To má ovšem smůlu. Poslanec Klevinger stojí v čele výboru pro plánování jaderných objektů. Což znamená, že v otázce těch bezvýznamných věciček, kterým se říká reaktory, jde každý atom – pardon, vlastně každý dolar – přes něj.
A chcete se o něm dozvědět něco zajímavého? Vás se to netýká, zelení. Vy si běžte fňukat někam jinam! Já totiž s jadernou energetikou nemám žádný problém – potřebujeme ji, abychom dosáhli energetické nezávislosti (na jistých zahraničních zájmech, o kterých jsem tu už sáhodlouze psal). Nemohu se však smířit s jednou věcí: jaderná energetika ztrácí své výhody, pokud cena za jaderné bloky a energii spotřebovanou při výstavbě přesáhne pozdější přínos celé elektrárny. Dozvěděl jsem se, že poslanec Klevinger se jakousi zvláštní shodou okolností zúčastnil několika luxusních golfových zájezdů na Havaj a do Mexika se svým novopečeným „kamarádem“ Stephenem Ralstonem. A chcete něco vědět, chlapci a děvčata? Ralston se další shodou okolností účastní veřejné soutěže na navrhovanou výstavbu jaderného komplexu severně od Mendocina.
Mendocino…, takové nádherné místo. Výstavba je tam velmi drahá. Nemluvě o tom, že náklady na přenos energie do míst, kde je jí nejvíce zapotřebí, budou astronomické. (Jiný developer navrhl daleko levnější a mnohem efektivnější lokalitu zhruba osmdesát kilometrů jižně od Sacramenta.) Jeden nejmenovaný zdroj mi však poskytl předběžnou zprávu jaderného výboru, ze které vyplývá, že Ralston pravděpodobně dostane k výstavbě v Mendocinu zelenou.
Dopustil se Klevinger něčeho nezákonného nebo špatného? Já netvrdím tak ani tak. Pouze tu otázku kladu.

„Takže Royce celou dobu lhal,“ poznamenal Týdžej. „Bezpochyby.“
Danceová se teď však nedokázala na Royceovu falešnost soustředit. Vzhledem k tomu, že měl ombudsman zítra nebo pozítří odjet domů, nebylo potřeba ho v této věci konfrontovat.
„Dobrá práce.“
„Plnil jsem jen svůj úkol.“
Když agent odešel, pohroužila se Danceová do četby zprávy z úřadu šerifa. Malinko ji překvapilo, že jí zprávu osobně nepřinesl David Reinhold – horlivý mladý policista, se kterým se včera večer prohánělí po staveništi.

Od: Det. Peter Bennington, ohledávací jednotka ÚŠOM
Komu: Kathryn Danceová, zvláštní agentka, Kalifornský úřad vyšetřování – západní divize
Re: Vražda v domě Jamese Chiltona, Pacific Heights Court 2939,
Carmel, Kalifornie, dne 28. června.

Kathryn, níže přikládám souhrn.

Tělo Grega Schaeffera
Náprsní taška značky One Cross obsahující řidičský průkaz vydaný v Kal., kreditní karty, členskou kartu AAA, vše na jméno Gregory Samuel Schaeffer
329,52 dolarů v hotovosti
Dva klíče od Fordu Taurus, kalifornská registrační značka ZHG128
Jeden klíč z motelu Cyprus Grove Inn, pokoj č. 146
Jeden klíč od BMW 530, kalifornská registrační značka DHY783, registrováno na Gregoryho S. Schaeffera, trvale bytem Hopkins
Drive 20943, Glendale, Kalifornie
Jedna stvrzenka z garáže na dlouhodobé parkování při losangeleském letišti, s datem 10. června
Různé účtenky z restaurací a prodejen
Jeden mobilní telefon. Hovory pouze na místní čísla: James Chilton, restaurace
Stopové důkazy na botách, odpovídají písčité půdě nalezené v okolí předchozích křížů u cesty
Stopové důkazy za nehty neprůkazné

Pokoj č. 146, Cypress Grove Inn, registrovaný na jméno Greg Schaeffer
Různé svršky a toaletní potřeby
Jedna litrová láhev od koly bez kofeinu
Dvě lahve bílého vína chardonnay značky Robert Mondavi Central Coast
Zbytky čínských jídel, tři objednávky
Nejrůznější potraviny
Jeden notebook značky Toshiba se síťovým zdrojem (předán Kalifornskému úřadu vyšetřování, viz důkazní karta)
Jedna tiskárna značky Hewlett-Packard DeskJet
Jedna krabička na 25 nábojů značky Winchester 38 Speciál, obsahující 13 nábojů
Různé kancelářské potřeby
Vytištěné stránky z Chiltonova zpravodaje od března tohoto roku po současnost
Přibližně 500 stran dokumentů týkajících se internetu, blogů, kanálů RSS

Předměty patřící Gregorymu Schaefferovi a nalezené v domě Jamese Chiltona
Jedna digitální videokamera Sony
Jeden stativ SteadyShot
Tři kabely USB
Jedna role lepicí pásky značky Home Depot
Jeden revolver Smith & Wesson nabitý šesti náboji Winchester 38 Speciál
Jeden igelitový sáček obsahující dalších 6 nábojů

Ford Taurus z autopůjčovny Hertz, registrační značka ZHG128, zaparkovaný půl bloku od domu Jamese Chiltona
Jedna láhev od multivitaminu s pomerančovou příchutí, poloprázdná
Jedna smlouva o pronájmu vozidla společnosti Hertz, jako pronájemce uveden Gregory Schaeffer
Jeden obal od Big Macu z restaurace McDonald’s
Jedna mapa okresu Monterey poskytnutá společností Hertz, bez označení lokalit (infračervená analýza negativní)
Pět prázdných kelímků od kávy ze 7-Eleven. Pouze Schaefferovy otisky prstů

Danceová si seznam dvakrát přečetla. Proti práci ohledávacího týmu nemohla vůbec nic namítat – seznam byl zcela vyčerpávající. Bohužel neobsahoval jedinou stopu, která by agentce alespoň naznačila, kde se nachází Travis Brigham. Nebo kde je pohřbeno jeho tělo.

Přesunula pohled z okna a upřela ho na tlustý uzel, kde se dva původně samostatné stromy spojily a v další cestě k nebesům už pokračovaly jako jediný silný kmen.
Ach, Travisi, pomyslela si Kathryn Danceová.
Nedokázala se ubránit myšlence, že ho nechala na holičkách.
A nakonec se nedokázala ubránit ani slzám.

41

Travis Brigham se probudil, vymočil se do kbelíku vedle postele a umyl si ruce pod vodou z plastové lahve. Poté si upravil řetěz spojující okov na jeho kotníku s mohutným šroubem ve zdi.
Znovu si vzpomněl na ten pitomý film Saw, kde byli dva muži úplně stejně připoutaní ke zdi a uniknout mohli jen tak, že si uřezali nohy.
Napil se trochu multivitaminu, snědl pár cereálních tyčinek a vrátil se ke svému duševnímu pátrání. Pokoušel se sestavit úplný obraz všeho, co se mu stalo a proč skončil právě tady.
A kdo je ten člověk, který mu provedl tuhle strašlivou věc?
Travis si vzpomněl na návštěvu těch policistů nebo agentů u něj doma před pár dny. Táta se choval jako kretén, máma byla celá ubrečená a slabá. Travis tehdy popadl pracovní uniformu, sedl na kolo a odjel do té zavšivené práce. Zajel však jen do lesa za domem a tam se úplně sesypal. Slezl z kola, posadil se vedle obrovského dubu a začal usedavě plakat.
Bylo to beznadějné! Všichni ho nenáviděli.
A jak tak seděl pod svým oblíbeným dubem – připomínal mu totiž jedno místo v Aetherii –, uslyšel za sebou rychlé kroky.
Než se však stačil za tím zvukem otočit, celé jeho zorné pole zežloutlo a všechny svaly na jeho těle od krku až po palce u nohou se náhle smrštily. Zradil ho dech a Travis omdlel. A pak se probudil v tomhle sklepě, s bolestí hlavy, která nechtěla přestat. Věděl, že ho někdo zasáhl taserem. Viděl na YouTube, jak tahle věc funguje.
Jeho velké obavy se však nenaplnily. Travis se pečlivě ohmatal vzadu v kalhotách a zjistil, že mu nikdo nic neprovedl – ne takhle. Paradoxně ho to však zneklidnilo ještě víc. Znásilnění by aspoň mělo nějakou logiku. Ale tohle… Někdo ho jen tak unese a pak ho tu drží jako v románu od Stephena Kinga? Co se sakra děje?
Travis se posadil na lacinou skládací postel, která se při každém jeho pohybu roztřásla. Znovu si prohlédl své vězení, tenhle špinavý sklep. Páchlo to tu plísní a olejem. Zkontroloval potraviny, které mu tu zůstaly: v podstatě jen čipsy, sušenky a balíčky se šunkovými a krůtími párky. Plus redbully, multivitaminy a kola na pití.
Zlý sen. Za poslední měsíc se celý jeho život proměnil v nesnesitelný zlý sen.
Všechno začalo absolventským večírkem v tom domě ve svahu u dálnice 1. Pár holek mu řeklo, že Caitlin doufá, že se tam s ním uvidí. – „Ne, vážně! Vážně se s tebou chce vidět!“ –, a tak se Travis vypravil na večírek také, přestože by byl jinak zůstal doma. Vydal se stopem na dálnici, projel přes státní park Garrapata a úspěšně dorazil na místo.
Vešel do domu a ke svému zděšení tam spatřil jen samé fri-kulíny, žádného pařana nebo bajťáka. Lidi, co žerou Miley Cyru-sovou.
A co bylo ještě horší, Caitlin se na něj dívala, jako by ho vůbec nepoznávala. Holky, které ho přemlouvaly, ať na tenhle mejdan přijde, se jenom hihňaly a jejich namakaní kolíci jakbysmet. Všichni ostatní na něj upřeně hleděli a divili se, co tady ichtyl jako Travis Brigham vůbec dělá.
Celé to byla jen léčka – chtěli si z něj vystřelit.
Ryzí koncentrované peklo.
Jenže on odtamtud neutekl. Ani náhodou. Zůstal trčet v domě, prohlížel si milion cédéček, které hostitelé měli, přepínal televizní programy, jedl suprovní jídlo. Chvíli před půlnocí konečně celý smutný a ztrapněný usoudil, že je čas vyrazit domů, přičemž přemýšlel, jestli ho v tuhle večerní dobu vůbec někdo sveze.
Vtom uviděl Caitlin – totálně se ztřískala tequilou a navíc měla vztek, že Mike D’Angelo odchází z večírku s Briannou. Hledala klíče od auta a mumlala něco v tom smyslu, že bude oba sledovat a pak…, vlastně sama nevěděla, co pak.
V tu chvíli dostal Travis nápad: buď hrdina. Vezmi jí ty klíče a dovez ji bezpečně domů. Bude jí fuk, že nejseš krasavec. Bude jí fuk, že máš zarudlý obličej plný beďarů.
Alespoň pozná, jaký jsi uvnitř… A bude tě milovat.
Caitlin však usedla za volant a její kámošky se nahrnuly dozadu. Překřikovaly se a byly samé: „Holka,

holka…“ Travis to nehodlal nechat jen tak. Nasedl do auta vedle Caitlin a pokusil se ji přemluvit, aby neřídila. Hrdina…
Jenže Caitlin se rychle rozjela, profrčela po příjezdové cestě a odbočila na dálnici 1, přičemž ignorovala jeho žadonění, ať ho nechá řídit.
„Prosím tě, Caitlin, zastav!“
Caitlin ho však ani neslyšela.
„Caitlin, no tak! Prosím tě!“
A pak…
Auto vylétlo ze silnice. Ozvalo se skřípění kovu o kámen, výkřiky… Hlasitější zvuky Travis nikdy v životě neslyšel.
A pořád jsem si musel hrát na pitomýho hrdinu.
„Caitlin, poslouchej mě. Slyšíš mě? Řeknu jim, že jsem řídil já. Dneska jsem nic nepil. Řeknu jim, že jsem ztratil kontrolu nad řízením. Nic z toho nebude. Zato kdyby si mysleli, žes řídila ty, šla bys do vězení.“
„Trish, Van…? Proč nic neříkají?“
„Slyšíš mě, Cait? Přelez si na vedlejší sedadlo. Dělej! Policajti tu budou každou minutou! To auto jsem řídil já! Slyšíš mě?“
„Á sakra, sakra, sakra.“
„Caitlin!“
„jo, jo. Řídils ty… Ach, Travisi. Díky!“
A když ho pak objala, ucítil Travis něco, co ještě nikdy v životě necítil.
Ona mě miluje, budeme spolu! Jenže to nevydrželo.
Po nehodě se spolu párkrát bavili, zašli si spolu na kafe do Starbucks nebo na oběd do Subway. Jenže brzy to mezi nimi začalo skřípat. Caitlin dlouze mlčela a uhýbala před ním pohledem.
Nakonec mu přestala zvedat telefony.
Chovala se k němu ještě cizeji než před jeho dobrým skutkem.
A navíc se stalo něco nečekaného. Všichni lidé na poloostrově – ne, vlastně všichni lidé na světě – ho začali nenávidět.
Nerad ti to říkám, kámo, ale [řidič] je totální magor a břídil…
Ani tehdy se však Travis nedokázal vzdát naděje. V pondělí večer, kdy byla napadena Tammy Fosterová, myslel na Caitlin a nemohl usnout. A tak se vydal za ní domů. Chtěl se přesvědčit, jestli je v pořádku, ale hlavně si ve své fantazii představoval, že ji třeba zastihne na zahradě nebo na terase před domem. Ona ho uvidí a řekne: „Ach, Travisi, moc mě mrzí, že se chovám tak odtažitě. Pořád se vzpamatovávám ze smrti Trish a Van. Ale tebe miluju!“
V Caitlinině domě však už bylo zhasnuto. Ve dvě hodiny ráno tedy Travis odjel na kole domů.
Na druhý den se objevila policie a zeptala se ho, kde v noci byl. Travis instinktivně zalhal a řekl, že v Game Shedu. Oni si však pochopitelně zjistili, že tam nebyl. A tak jsou teď nepochybně přesvědčeni, že útok na Tammy má na svědomí on.
Všichni mě nenávidí…
Travis si nyní vzpomněl, jak se po ráně taserem probral a jak nad ním stál ten urostlý chlap. Kdo to byl? Táta jedné z holek zabitých při nehodě?
Travis muži tuto otázku položil. Muž však jen ukázal na kbelík, který měl sloužit jako toaleta, na jídlo a na pití. A varoval ho: „Moji společníci a já tě budeme kontrolovat, Travisi. Zůstaneš za všech okolností zticha. Jestli ne…“ Ukázal mu páječku. „Jasný?“
Travis se rozplakal a vyhrkl: „Kdo jste? CO jsem provedl?“
Muž zastrčil páječku do zásuvky.
„Ne! Promiňte. Už budu zticha! Slibuju!“
Muž páječku opět odpojil a nemotorně vyšel po schodech nahoru. Dveře do sklepa se zavřely. Ozvalo se několik dalších kroků, po nich bouchnutí hlavních dveří a startování auta. Travis zůstal sám.
Následující dny se mu ve vzpomínkách slily v jednu velkou šmouhu proloženou halucinacemi nebo sny. Aby zahnal nudu – a šílenství –, hrál v duchu DimensionQuest.
Nyní zalapal po dechu, protože uslyšel, jak se nahoře otevírají dveře. A jak se na podlaze rozléhají kroky. Jeho věznitel se vrátil.
Travis se objal a pokusil se neplakat. Buď zticha. Pravidla znáš. Pomyslel na taser. Pomyslel na páječku. Upřeně se zadíval na strop – na svůj strop a únoscovu podlahu – a poslouchal, jak muž prochází domem.
O pět minut později získaly jeho kroky charakteristický rytmus. Travis ztuhl, protože věděl, co tenhle zvuk znamená. Jeho únosce jde sem. A skutečně: po několika vteřinách se ozvalo cvaknutí zámku sklepních

dveří a na rozvrzaných schodech začaly dunět kroky.
Travis se schoulil na posteli a díval se, jak se k němu únosce blíží. Obvykle s sebou přinesl prázdný kbelík a plný pak vynesl nahoru. Dnes však s sebou měl jen papírový pytel.
Travise to vyděsilo. Co je uvnitř?
Páječka?
Nebo něco horšího?
Muž se postavil nad něj a bedlivě si ho prohlédl. „Jak se cítíš?“
Úplně na hovno, ty kreténe, jak asi jinak?
„Dobře,“ odpověděl nicméně.
„Jsi zsláblý?“
„Asi jo.“
„Ale jedls.“
Travis přikývl. Neptej se ho, proč to dělá. Chceš to vědět, ale ovládni se. Je to jako největší štípanec od komára na světě. Musíš si ho podrbat, ale zároveň nemůžeš. Má přece tu páječku.
„Můžeš chodit?“
„Snad jo.“
„Fajn. Protože já ti teď dám šanci odejít.“
„Odejít? Ano, prosím! Chtěl bych jít domů.“ Travisovi se do očí nahrnuly slzy.
„Ale musíš si svou svobodu zasloužit.“
„Zasloužit? Udělám všechno, co mi… Co je?“
„Nebuď tak hr,“ řekl muž zlověstně. „Třeba se rozhodneš to ani nezkoušet.“
„Ne, já…“
„Sšš. Můžeš se rozhodnout, že neuděláš, oč tě požádám. Ale když to neuděláš, zůstaneš tady tak dlouho, dokud neumřeš hlady. A bude to mít i další následky. Tvoji rodiče a bratr zemřou taky. Zrovna teď někdo čeká před jejich domem.“
„Je můj bratr v pořádku?“
„Je. Zatím.“
„Neubližujte jim! Nemůžete jim ublížit!“
„Můžu jim ublížit a ublížím jim. Věř mi, Travisi. Ublížím jim.“
„Co ode mě chcete?“
Muž si ho pozorně prohlédl. „Chci, abys někoho zabil.“
To je vtip?
Únosce se však nesmál.
„Jak to myslíte?“ zašeptal Travis.
„Abys někoho zabil tak jako v té hře, kterou hraješ. V Dimen-sionQuestu.“
„Proč?“
„Do toho ti nic není. Stačí, abys věděl, že jestli neuděláš, oč tě žádám, chcípneš tu hlady a můj společník vyvraždí tvoji rodinu. Je to úplně jednoduché. Šanci jsi dostal. Takže ano, nebo ne?“
„Ale já neumím někoho zabít.“
Muž sáhl do papírového pytle a vytáhl revolver zabalený v igelitovém sáčku. Položil ho na postel.
„Počkat! To je tátův revolver! Kde jste k němu přišel?“
„Vzal jsem mu ho z auta.“
„Říkal jste, že moje rodina je v pořádku.“
„To je, Travisi. Jemu jsem neublížil. Ukradl jsem ho předevčírem, když všichni spali. Dokážeš z něj střílet?“
Travis přikývl. Ve skutečnosti sice z opravdové zbraně nikdy nevystřelil, ale hrál střílečky v hernách. A taky se díval na televizi. Každý, kdo sledoval The Wire nebo Rodinu Sopránů, musel o zbraních vědět dost na to, aby s nimi dokázal zacházet. „Jenže i když udělám, co chcete,“ namítl, „stejně mě zabijete. A pak i mou rodinu.“
„Ne, nezabiju. Je pro mě lepší, když zůstaneš naživu. Zabij, koho ti řeknu, zbav se bouchačky a uteč. Běž si, kam chceš. Já pak zavolám svému příteli a řeknu mu, ať nechá tvou rodinu na pokoji.“
Na tomhle scénáři nedávalo hodně věcí smysl. Travis však měl otupělou mysl. Bál se říct ano, bál se říct ne.
Vzpomněl si na svého bratra. A pak i na matku. Dokonce se mu před očima zjevil obraz usmívajícího se otce. Táta se usmíval jen na Sammyho, na Travise nikdy. Přesto to byl úsměv a Sammymu zřejmě dělal radost. Což bylo ze všeho nejdůležitější.

Travisi, přnesls mi emka?
Sammy…
Travis Brigham si mrkáním vytlačil slzy z očí a zašeptal: „Dobře. Udělám to.“
42

Donald Hawken by byl naměkko i bez toho, že si během oběda pořádně přihnul bílého vína. A bylo mu to jedno.
Vstal z gauče, na kterém seděl s Lily, a objal Jamese Chiltona, jenž právě vstupoval do obývacího pokoje jejich letního domu v Hollisteru a v rukou nesl několik dalších lahví chardonnay.
Blogger objetí opětoval a zdálo se, že je jen malinko na rozpacích. „Donalde,“ pokárala manžela Lily.
„Pardon, pardon, pardon.“ Hawken se zasmál. „Ale nemůžu si pomoct. Ta noční můra je pryč. Proboha, co všechno sis musel prožít.“
„Co všechno jsme si museli prožít my všichni,“ opravil ho Chil-ton.
Příběh toho psychopata byl ve všech zprávách. Všichni si vyprávěli o tom, že vrahem s maskou nakonec není ten kluk, nýbrž nějaký fanatik, který se snažil Chiltonovi pomstít za několik let starý komentář na blogu.
„Takže on tě chtěl vážně zastřelit přímo před kamerou?“
Chilton zvedl obočí.
„Prokristapána,“ řekla pobledlá Lily, čímž Hawkena překvapila, protože to byla zapřísáhlá ateistka. Také ona však byla malinko namol.
„Je mi líto toho kluka,“ pronesl Hawken. „Stal se nevinnou obětí. A možná i nejsmutnější obětí ze všech.“
„Myslíte, že ještě žije?“ zeptala se Lily.
„Pochybuju,“ odvětil Chilton chmurně. „Schaeffer ho musel zabít. Aby nezanechal stopy. A mně to drásá srdce.“
Hawken byl rád, že odmítl žádost – no, ze strany té agentky Danceové to byl téměř rozkaz – vrátit se do San Diega. Něco takového vůbec nepřipadalo v úvahu. Vzpomněl si na ony tísnivé dny, kdy zemřela Sára a James Chilton mu přispěchal na pomoc.
Přátelé to tak dělají.
Tíživé ticho, které se v pokoji rozhostilo, přerušila Lily: „Mám nápad,“ řekla. „Naplánujeme si na zítřek piknik. Můžeme s Pat něco uvařit.“
„S radostí,“ odpověděl Chilton. „Nedaleko odtud leží jeden nádherný park.“
Z Hawkena však sentimentalita stále nevyprchala. Zvedl sklenici s vínem. „Tak na přátele.“
„Na přátele.“
Napili se a Lily, jejíž pohlednou tvář lemovaly kudrnaté zla-tohnědé vlasy, se zeptala: „Kdy přijedou? Myslím Pat s dětmi.“
Chilton se podíval na hodinky. „Vyjela asi před patnácti minutami. Vyzvedne kluky z tábora a pojede rovnou sem. Nemělo by to trvat dlouho.“
Hawken se musel v duchu smát. Chiltonovi bydleli nedaleko jednoho z nejkrásnějších pobřeží na světě. A přesto si za letní sídlo vybrali zchátralou starou barabizu zastrčenou v prašných hnědých kopcích pětačtyřicet minut jízdy od pobřeží. Na druhou stranu tu bylo ticho a klid.
Y ningunos turistas – žádní turisté. Což byla oproti Carmelu, který se v létě utápěl pod přílivem návštěvníků, nebetyčná úleva.
„No dobrá,“ prohlásil Hawken. „Už nemůžu čekat.“
„S čím nemůžeš čekat?“ zeptal se Chilton a nechápavě se usmál.
„S tím, o čem jsem ti říkal, že to přivezu s sebou.“
„Jo, ty myslíš ten obraz? Ne, vážně, Done. Tohle dělat nemusíš.“
„Žádné ‚nemusíš‘. Já to udělat chci.“
Hawken zamířil do pokoje pro hosty, kde měli s Lily bydlet, a vrátil se s malým plátnem – impresionistickým zpodobněním modré labutě na tmavě modrém pozadí. Jeho zesnulá manželka Sára ten obraz koupila v San Diegu nebo v La Jolle. A když byl Jim Chilton po její smrti v jižní Kalifornii a pomáhal mu překonat zármutek, přistihl ho jednou Hawken, jak se na plátno obdivně dívá.
Tehdy se rozhodl, že jednoho dne příteli toto umělecké dílo věnuje na důkaz vděčnosti za všechno, co pro něj během onoho strašlivého období udělal.
Všichni tři se nyní dívali, jak se majestátní pták zvedá z vody.
„Nádherné dílo,“ poznamenal Chilton a opřel obraz o krbovou římsu. „Děkuji ti.“
Hawken, který měl v sobě opět o půl číše sentimentality více, pozvedl sklenici, aby si s ním přiťukl. V tu

chvíli však v kuchyni vrzly dveře.
„Ó," řekl s úsměvem. „Není to Pat?"
Chilton se však mračil. „Takhle brzy tady být nemůže."
„Ale já něco slyšel. Ty ne?"
Blogger přikývl. „Ano, já taky."
Lily se podívala ke dveřím a řekla: „Někdo tam je. Určitě." Také ona se mračila. „Slyším tam kroky."
„Možná…," začal Chilton.
Jeho další slova však přerušil Lilyin výkřik. Hawken se zprudka otočil a upustil sklenici, která se hlasitě roztříštila.
Ve dveřích stál dospívající chlapec s křivě ostříhanými vlasy a obličejem posetým akné. Zdálo se, že je zfetovaný. Mžoural a dezorientovaně se rozhlížel kolem sebe. V ruce držel revolver. Sakra, pomyslel si Hawken, vždyť jsme po příjezdu nezamkli zadní dveře. Ten kluk pronikl dovnitř a teď nás všechny oloupí. Gangy. Musí to být člen nějakého gangu.
„Co chceš?" zašeptal Hawken. „Peníze? Dáme ti peníze!"
Chlapec však mžoural dál. Zabodl oči do Jima Chiltona a přimhouřil je.
A pak Donald Hawken hlasitě vydechl. „To je ten kluk z toho blogu! Travis Brigham!" Chlapec byl vychrtlejší a bledší než na snímcích v televizi, ale nebylo pochyb o tom, že je to on. Nebyl mrtvý.
Jenže co má tohle všechno znamenat? Hawken věděl s jistotou jen jedno: chlapec sem přišel zastřelit jeho přítele Jima Chiltona. Lily sevřela manželovu paži.
„Ne! Neubližuj mu, Travisi!" vykřikl Hawken a pocítil nutkání postavit se před Chiltona a ochránit ho. Zabránilo mu v tom pouze manželčino sevření.
Chlapec přistoupil k Chiltonovi o krok blíže. Zamrkal a podíval se jinam – na Hawkena a na Lily. Nato se slabým hlasem zeptal: „To jsou ti, které chcete nechat zabít?"
Co tím myslel?
Načež James Chilton zašeptal: „Přesně tak, Travisi. Běž a udělej, na čem ses dohodl. Střílej."

Travis Brigham mhouřil oči proti prudkému světlu, které pálilo jako sůl, a hleděl na Donalda a Lily – manželskou dvojici, kterou mu jeho věznitel před půl hodinou ve sklepě poručil zabít. Vysvětlil mu, že zanedlouho přijedou a budou pak nahoře –přímo v tomto domě, v jehož sklepení strávil Travis poslední tři nebo čtyři dny.
Travis nechápal, proč si jeho únosce přeje jejich smrt. Na tom však nezáleželo. Záleželo jen na tom, aby zachránil svou rodinu. Travisi, přinesls mi emka? Zvedl revolver a namířil.
Zatímco ze sebe oba manželé soukali slova, která sotva slyšel, snažil se pevně držet zbraň. Musel na to vynaložit maximální úsilí. Po několika dnech, kdy byl připoután na řetěz k posteli, se cítil slabý jako moucha. Dokonce i chůze po schodech nahoru pro něj byla nesmírně namáhavá. Revolver se mu v rukou třásl.
„Ne, prosím tě, ne!" vykřikl někdo, možná muž a možná žena. Travis to nedokázal poznat. Byl zmatený, dezorientovaný prudkým světlem, které ho pálilo do očí. Mířil na oba manžele, ale v duchu si stále musel klást otázku: Co je to za lidi, tihle Donald a Lily? Ten muž mu ve sklepě doslova řekl: „Dívej se na ně jako na postavy z té hry, kterou hraješ. Z DimensionQuestu. Donald a Lily jsou jen avataři, nic víc."
Lidé, kteří ted před ním vzlykali, však nebyli avataři. Byli skuteční.
A zdálo se, že jsou to únoscovi přátelé – nebo si to alespoň myslí. „Co se děje?" kňourala Lily. „Prosím, neubližuj nám. Jamesi, prosím tě!"
Ale ten muž – podle všeho se jmenoval James – dál upíral na Travise oči, nesmírně chladné oči. „No tak dělej. Střílej!"
„Jamesi, ne! Co to povídáš?"
Travis znovu napřímil revolver a namířil ho na Donalda. Natáhl kohoutek.
Lily začala křičet.
A pak v Travisově mysli něco cvaklo. Jamesi?
Ten chlap z blogu. Kříže u cesty.
Travis zamrkal. „James Chilton?" Je to ten blogger?
„Travisi," řekl únosce pevným hlasem, postavil se za něj, vytáhl ze zadní kapsy další zbraň a dotkl se jí Travisovy hlavy. „Běž a udělej to. Řekl jsem ti, že nemáš mluvit a na nic se vyptávat. Tak už střílej!"
Travis se obrátil k Donaldovi. „To je James Chilton?"
„Ano," odpověděl muž.
Co se tady děje? přemýšlel usilovně Travis.

Chilton zaryl pistoli silněji Travisovi do lebky. Bolelo to. „Udělej to. Udělej to, jinak zemřeš. A pak zemře i tvoje rodina.“
Chlapec však sklopil zbraň a zavrtěl hlavou. „Vy před naším domem žádné společníky nemáte. Lhal jste mi. Děláte to sám.“
„Jestli neposlechneš, zabiju tě a pak půjdu k vám domů a zabiju i je. Přísahám, že to udělám.“
„Jime!“ křičel Hawken. „Je to snad… prokristapána, co to znamená?“
Lily nekontrolovatelně plakala.
Travis Brigham to konečně pochopil. Ať už je zastřelí nebo ne, každopádně je mrtvý. Jeho rodině se nic nestane – Chilton o ni nemá zájem. Ale on je mrtvý. Z hrdla se mu vydral slabý smích a ucítil, jak ho slzy pálí v očích, které ho již tak bolely od slunce.
Vzpomněl si na Caitlin, na její nádherné oči a úsměv.
Vzpomněl si na svou matku.
Vzpomněl si na Sammyho.
A na všechny ty strašlivé věci, které o něm lidé napsali na blogu.
On se však nedopustil ničeho špatného. Jeho život nebyl ničím více než snahou projít co nejlépe školou, zahrát si hru, která ho uspokojovala, trávit čas s bratrem a pečovat o něj a seznámit se dívkou, které by nevadilo, že je pařan s problematickou pletí. Travis nikdy v životě nikomu záměrně neublížil, nikoho neponížil, nikdy proti nikomu nenapsal na internetu jediné křivé slovo.
Přesto ho celý svět napadal.
Komu by záleželo na tom, jestli se zabije? Nikomu.
Travis tedy udělal jedinou věc, kterou udělat mohl. Pozvedl zbraň k vlastní bradě.
Stačí se na toho břídila podívat, jeho život je totální PRÚSER!!!
Obemkl prstem spoušť revolveru. A začal mačkat.
Exploze byla neskutečně hlasitá. Okna se zatřásla, pokoj se zaplnil štiplavým kouřem, křehká porcelánová kočka spadla z krbové římsy a roztříštila se vedle topeniště na desítky kusů.

43

Automobil s Kathryn Danceovou odbočil na dlouhou polní cestu, která končila u letního domu Jamese Chiltona v Hollisteru.
Danceová přemýšlela o tom, jak hluboce se mýlila.
Greg Schaeffer nebyl vrah s křížem u cesty.
Pletli se i všichni ostatní, ale to Kathryn neskýtalo žádnou útěchu. Spokojila se s předpokladem, že viníkem je Schaeffer a že už Travise Brighama zabil. A také že už další útoky nehrozí, poněvadž je Schaeffer mrtvý.
Omyl…
Zazvonil jí telefon. Danceová přemýšlela, kdo jí volá, ale rozhodla se, že telefon nebude brát a pro jistotu se ani nepodívá na displej – právě totiž kodrcala po klikaté polní cestě se srázy po obou stranách.
Ještě padesát metrů.
Konečně před sebou spatřila dům, zchátralou starou zemědělskou usedlost, která by se dobře vyjímala v Kansasu, nebýt ovšem vysokých hor všude kolem. Zahrada byla zanedbaná – nerovné drny, šedé polámané větve, zarostlé záhony. Soudě podle krásného domu Jamese Chiltona v Carmelu a také jeho dědictví po zeti by Danceová předpokládala, že bloggerovo letní sídlo bude vypadat honosněji.
Dokonce i na přímém slunci vyzařovala z tohoto místa jakási přízračná hrůza.
Což však bylo pochopitelně dáno i tím, že Danceová věděla, co se stalo uvnitř.
Jak jsem se mohla ve všem tak mýlit?
Cesta se narovnala a ona jela dál. Sebrala ze sedadla mobilní telefon a podívala se na displej. Před chvílí jí volal Jonathan Boling. Žádný vzkaz jí však nenechal. Danceová chvíli přemýšlela, že mu zavolá, ale poté rychlou předvolbou vytočila Michaela 0’Neila. Po čtyřech zazvoněních se jí sepnula hlasová schránka.
Možná pracuje na tom druhém případu.
Anebo možná mluví s manželkou Anne. Danceová hodila telefon na sedadlo spolujezdce. Když dojela k domu, napočítala šest policejních aut. A také dvě sanitky.
Šerif z okresu San Benito, s nímž Danceová pravidelně spolupracovala, ji uviděl a gestem jí pokynul, ať jede až k ní. Několik policistů jí ustoupilo z cesty a ona dokodrcala přes nerovnou trávu k místu, kde šerif stál.

Travis Brigham tam ležel na nosítkách a zakrýval si tvář.
Danceová zařadila parkovací režim, vystoupila z auta a rychle k chlapci zamířila. Všimla si jeho bosých nohou, šrámů na kotníku, bledé kůže.
„Travisi," zašeptala.
Chlapec sebou škubl, jako by ho probudila z hlubokého spánku.
Zvedl si z pohmožděného obličeje vlhkou látku a pytlík s ledem, přimhouřil oči a upřel je na agentku. „Ó, eh, detektivko…, myslím, že jsem zapomněl vaše jméno."
„Danceová."
„Promiňte." Zdálo se, že chlapce tato společenské faux pas doopravdy mrzí.
„Vůbec nic se nestalo." Kathryn Danceová pevně chlapce objala.

Zdravotník ji ujistil, že Travis bude v pořádku.
Nejhorší a vlastně i jediné vážné zranění utrpěl ve chvíli, kdy se udeřil do čela o krbovou římsu v Chiltonově obývacím pokoji, jakmile do domu vtrhla zásahová jednotka okresu San Benito.
Jednotka během čekání na příjezd Danceové sledovala objekt. V jednom okamžiku si velitel přes okno všiml, že do obývacího pokoje vstoupil Travis Brigham s revolverem v ruce. Také James Chilton poté vytasil zbraň. Z nějakého důvodu se chvíli zdálo, že si chce Travis vzít život.
Velitel tedy nařídil zásah. Vhodili do obývacího pokoje osle-pující granáty, které s omračujícím účinkem detonovaly a srazily Chiltona na podlahu a chlapce na krbovou římsu. Vzápětí dovnitř vtrhli zásahoví agenti a oba odzbrojili. Spoutali Chiltona, odvlekli ho ven, odvezli Donalda Hawkena s manželkou do bezpečí a předali Travise zdravotníkům.
„Kde je Chilton?" zeptala se Danceová.
„Tamhle," odpověděl šerif a ukázal na jeden policejní vůz. Blogger v něm seděl se spoutanýma rukama a sklopenou hlavou. K němu se dostane později.
Pohlédla na bloggerův Nissan Quest. Dveře a kufr byly otevřené a ohledávací jednotka již z auta vytáhla obsah: nejvýraznějšími položkami byly poslední kříž a kytice rudých růží, nyní již s nahnědlými okraji. Chilton zřejmě hodlal zanechat růže někde v okolí, jakmile zabije Hawkenovy. Vedle kufru ležel rovněž Travisův bicykl a čirý důkazní sáček obsahující šedou mikinu s kapuci, kterou Chilton ukradl a nosil, aby se mohl vydávat za Travise a v případě potřeby zanechávat na místech činu vlákna.
„A co Hawkenovi?" zeptala se Danceová zdravotníka. „Jak jsou na tom ti?"
„Jsou otřesení, což si asi dovedete představit, a taky malinko potlučení, jak se při našem zásahu vrhli na podlahu. Ale budou v pořádku. Najdete je na terase."
„Zvládáš to dobře?" zeptala se Danceová Travise.
„Snad jo," odpověděl chlapec.
Danceová si až nyní uvědomila, jak hloupá je to otázka. Samozřejmě to nemohl zvládat dobře. James Chilton ho unesl a nařídil mu, aby zavraždil Donalda Hawkena a jeho ženu.
Zdálo se, že než aby chlapec vykonal tak hrůzný čin, rozhodl se raději zemřít.
„Za chvíli tu budou tvoji rodiče," oznámila mu Danceová.
„Jo?" Chlapce jako by ta zpráva zneklidnila.
„Měli o tebe strašný strach."
Travis přikývl, ale Danceová četla v jeho tváři skepsi.
„Tvoje máma plakala a byla moc ráda, když jsem jí to řekla."
Což byla pravda. Jak ovšem reagoval Travisův otec, to Danceová netušila.
Jeden policista přinesl chlapci něco k pití.
„Děkuji." Travis se žíznivě napil. Několikadenní zajetí nesnášel zase tak špatně. Zdravotník mu již prohlédl rozdrásané šrámy na noze – stačilo je ošetřit obvazem a antibiotickým krémem. Danceová si uvědomila, že zranění pochází od okovu, a jejím tělem projela vlna vzteku. Nasupeně se zadívala na Chiltona, kterého právě přemísťovali z hlídkového vozu okresu San Benito do hlídkového vozu okresu Monterey, ale blogger stále upíral oči k zemi.
„Jakej sport děláš?" zeptal se Travise policista, který mu přinesl kolu, ve snaze navázat s chlapcem konverzaci a přivést ho na jiné myšlenky.
„Já hlavně hraju."
„No vždyť říkám," reagoval mladý nakrátko ostříhaný důstojník, jenž si chlapcovu zvláštní odpověď pravděpodobně vysvětlil dočasnou ztrátou sluchu způsobenou výbuchem granátu. Zeptal se tedy hlasitěji: „Ale kterej sport je tvůj oblíbenej? Evropskej fotbal, náš fotbal, basketbal…?"
Chlapec na mladého muže v modré uniformě zamžoural. „Jo, všechny tyhle hry trochu hraju."

„No tak sláva.“
Policista si neuvědomil, že ke hrám, které má Travis na mysli, je namísto sportovního náčiní zapotřebí herní konzole a že hřiště má úhlopříčku osmnáct palců.
„Ale zpočátku to radši moc nepřeháněj. Určitě máš trochu ochablé svalstvo. Najdi si trenéra.“
„Dobře.“
Na příjezdové cestě se objevil rozhrkaný starý nissan se spoustou záplat na červené karoserii, kodrcavě dojel až k domu a zaparkoval. Z vozu vystoupili manželé Brighamovi. Uslzená Sonia klopýtavě přeběhla přes trávník a pevně syna objala.
„Mami.“
Také otec zamířil k Travisovi. Zastavil se vedle nich a vážně si syna změřil pohledem. „Seš nějak pohublej a bledej, hele. Nebolí tě někde?“
„Bude v pořádku,“ odpověděl za Travise zdravotník. „Jak se má Sammy?“ zeptal se Travis.
„Je u babičky,“ odpověděla Sonia. „Zase má ty svoje stavy, ale jinak je v pořádku.“
„Tak jste ho našla a zachránila,“ řekl otec Danceové a stále se neusmíval.
„Ano, my všichni.“
„Takže on tě držel tady dole, v tomhle sklepě?“ přesunul otec pozornost zpátky k synovi.
Chlapec přikývl, ale na rodiče se nedíval. „Zas tak hrozné to nebylo. Akorát mi byla dost zima.“
Matka si vzala slovo: „Caitlin všem řekla, jak to bylo.“
„Vážně?“
Otec jako by se nedokázal kontrolovat. „Neměls na sebe brát vinu za takovou…“
„Ššš,“ zasyčela matka ostře. Otec se zakabonil, ale zmlkl.
„Co s ní teď bude?“ zeptal se Travis. „Myslím s Caitlin.“
„To není naše starost,“ odpověděla Sonia. „S tím si teď nemusíme lámat hlavu.“ Pohlédla na Danceovou.
„Můžeme jet domů? Nevadí, když už pojedeme domů?“
„Výpověď sepíšeme později. Teď to není nutné.“
„Děkuji vám,“ řekl Travis Danceové.
Otec řekl totéž a podal agentce ruku.
„Počkej ještě, Travisi,“ řekla Danceová. „Tady.“ Podala mu kus papíru.
„Co to je?“
„To je někdo, kdo by si přál, aby ses mu ozval.“
„A kdo to je?“
„Jason Kepler.“
„Kdo…? Jo, vy myslíte Strykera?“ Travis zamrkal. „Vy ho znáte?“
„Když ses pohřešoval, vydal se tě hledat. Pomohl nám tě najít.“
„Vážně?“
„Určitě. Ale říkal, že jste se nikdy nesetkali.“
„Ne, osobně ne.“
„A přitom bydlíte jen osm kilometrů od sebe.“
„Jo?“ Travis se překvapeně usmál. „Chce se s tebou někdy sejít.“
Chlapec přikývl a nasadil zvláštní výraz, jako by představa setkání s přítelem ze syntetického světa ve světě reálném byla nesmírně podivná.
„Tak pojeď domů, zlato,“ řekla matka. „Uvařím ti speciální večeři. Sammy už se nemůže dočkat, až tě zase uvidí.“
Sonia a Bob Brighamovi odkráčeli se synem zpátky k autu. Otec zvedl ruku a ovinul ji synovi kolem ramen. Nakrátko. Pak ji opět svěsil. Kathryn Danceová si tohoto nesmělého kontaktu všimla. Nevěřila v božskou spásu, ale spíše v představu, že my obyčejní smrtelníci dokážeme spasit sami sebe, pokud k tomu máme dobré podmínky a dobrou vůli, a že důkazy o tomto potenciálu se skrývají v sebenepatrnějších gestech, jako bylo toto nejisté položení velké ruky na kostnaté rameno.
Gesta jsou poctivější než slova.
„Travisi?“ zavolala.
Chlapec se otočil.
„Možná se spolu někdy uvidíme… v Aetherii.“
Travis si položil ruku na prsa a vytočil dlaň ven. Kathryn Danceová předpokládala, že je to pozdrav členů jeho cechu. Musela odolat pokušení ho opětovat.

Danceová zamířila přes trávník k Donaldu a Lily Hawkenovým. Na lodičkách se jí zachycoval prach a kousky trávy a z cesty jí prchala hejna kobylek.
Hawkenovi seděli na schodech vedoucích na terasu před Chil-tonovým letním domem. Na Hawkenovu tvář byl strašný pohled. Přítelova zrada ho evidentně zasáhla v nejhlubším nitru.
„Tohle všechno vážně udělal Jim?“ zašeptal.
„Obávám se, že ano.“
Hawkenem otřásla další myšlenka. „Proboha, co kdyby mezitím přijely děti? To by…?“ Nedokázal větu dopovědět.
Jeho manželka upřeně hleděla na zaprášenou zahradu a otírala si z čela pot. Hollister leží daleko od oceánu a letní vzduch uvězněný mezi členitými kopci se během dne stačí pořádně ohřát.
„Mimochodem, tohle byl už druhý pokus o vaše zabití,“ prozradila Hawkenovým Danceová.
„Už druhý?“ zašeptala Lily. „Vy myslíte ten incident v domě? Když jsme se onehdy vybalovali?“
„Přesně tak. To byl taky Chilton, i když měl na sobě Travisovu mikinu.“
„Ale… copak se zbláznil?“ zeptal se zmateně Hawken. „Proč nás chtěl zabít?“
Zkušenost Danceovou naučila, že v její branži se nevyplatí chodit kolem horké kaše. „S absolutní jistotou to říct nemohu, ale myslím, že James Chilton zavraždil vaši první manželku.“
Hawken až srdceryvně zalapal po dechu a nevěřícně vytřeštil oči. „Cože?“
Lily zvedla hlavu a otočila se k Danceové. „Ale ta se přece utopila. Při plavání kousek od La Jolly.“
„Policie v San Diegu a pobřežní stráž mi ještě pošlou podrobnosti, abychom měli jistotu. Ale je velice pravděpodobné, že mám pravdu.“
„To přece nemohl. Vždyť Sára a Jim k sobě měli velmi…“ Hawkenova slova se rozplynula. „Blízko?“ doplnila ho Danceová.
Hawken zavrtěl hlavou. „Ne. To není možné.“ Vzápětí však vztekle vyhrkl: „Chcete snad říct, že to byli milenci?“
Danceová nechala uplynout chvíli ticha a pak odpověděla: „Ano, myslím, že ano. A v následujících dnech si o tom obstarám důkazy. Cestovní záznamy. Výpisy volání.“
Lily objala manžela kolem ramen. „Miláčku,“ zašeptala.
„Vzpomínám si, že když jsme si někam všichni vyrazili, vždycky jim spolu bylo dobře,“ prohlásil Hawken. „A Sára to se mnou neměla lehké. Pořád jsem byl na cestách. Možná i dva nebo tři dny v týdnu. Není to zase tolik, ale ona mi někdy vyčítala, že ji zanedbávám. Spíš to ale říkala z legrace – nebral jsem ji úplně vážně. Jenže ona to možná vážně myslela a nechala Jima, aby mě zastoupil. Sára byla vždy velmi náročná.“
Tón jeho hlasu Danceové naznačoval, že Donaldova věta klidně mohla končit slovy „v posteli“.
„Mám za to,“ dodala, „že Sára chtěla, aby Chilton opustil Patriziu a oženil se s ní.“
Hawken se hořce zasmál. „A on to odmítl?“
Danceová pokrčila rameny. „Napadlo mě to.“
Hawken o tom chvíli uvažoval a pak dutým hlasem dodal: „Sáru nebylo radno v něčem odmítnout.“
„Přemýšlela jsem o načasování. Zhruba před třemi lety jste se přestěhovali do San Diega. Bylo to přibližně v době, kdy Patrizii zemřel otec a ona zdědila spoustu peněz. Díky nim mohl Chilton pokračovat v psaní svého blogu – právě tehdy se mu začal věnovat naplno. Podle mě se ho tehdy zmocnil pocit, že jeho posláním je spasit svět a Patriziiny peníze mu to umožňují. A tak se s vaší ženou rozešel.“
„A Sára mu pohrozila, že jejich vztah prozradí, pokud se s Pat nerozejde?“ zeptal se Hawken.
„Podle mě se chystala zveřejnit, že James Chilton, tento morální hlas národa, udržoval milostný vztah s manželkou svého nejlepšího přítele.“
Danceová byla přesvědčena, že Chilton Sáře slíbil, že se rozvede, a dal si s ní schůzku v San Diegu. Dokázala si živě představit, jak jí navrhuje romantický piknik v jedné opuštěné zátoce kousek od La Jolly. A také koupání na tamním nádherném pobřeží. Jenže pak se stala nehoda – Sára se udeřila do hlavy. Anebo ji Chilton možná držel dost dlouho pod vodou.
„Ale proč chtěl zabít nás?“ zeptala se Lily a upřela znepokojený pohled k domu.
Danceová se obrátila k Donaldu Hawkenovi. „Nějakou dobu jste spolu nebyli v kontaktu, viďte?“
„Když zemřela Sára,“ odpověděl Hawken, „propadl jsem takové depresi, že jsem na všechno rezignoval a přestal se scházet se starými přáteli. Většinu času jsem věnoval dětem. Stal se ze mě poustevník…, než jsem poznal Lily. Teprve pak jsem se odrazil ode dna a začal se vynořovat na hladinu.“
„A rozhodl jste se pro návrat.“
„Přesně tak. Prodal jsem firmu a vrátil se.“ Hawken tomu začínal rozumět. „Jasně, jasně, Lily a já bychom

se pak zákonitě sešli s Jimem, Patrizií a několika dalšími starými přáteli v okolí. A dříve či později bychom začali vzpomínat. Krátce před Sářinou smrtí jezdíval Jim do jižní Kalifornie. Patrizii však o tom musel lhát – bylo by jen otázkou času, kdy by to všechno prasklo.“ Také Hawken otočil hlavu k domu a vytřeštil oči. „Ta modrá labuť… No jasně!“
Danceová zvedla obočí.
„Řekl jsem Jimovi, že mu chci věnovat jeden z oblíbených obrazů mé zesnulé ženy. Vzpomněl jsem si, jak se na něj díval, když po Sářině smrti bydlel u mě.“ Posměšně se zasmál. „Vsadím se, že ve skutečnosti patřil Jimovi. Pravděpodobně ho koupil už před lety, a když byla Sára jednou u něj, řekla mu, že by ho chtěla. On jí ho tedy věnoval a Patrizii nakukal, že ho třeba někomu prodal. Ovšem kdyby teď Pat ten obraz uviděla, kladla by si otázku, jak se vlastně ocitl u Sáry.“
Tím se vysvětlovalo Chiltonovo zoufalé jednání – důvod, proč na sebe bral riziko spojené s vraždou. Spravedlivý blogger poučující svět o morálce měl být odhalen, že udržoval milenecký poměr se ženou – nadto se ženou, která záhy zemřela. Vyvolalo by to otázky, znovu by se rozjelo vyšetřování. A nejdůležitější věc v Chiltonově životě – jeho blog – by byla zničena. Tuto hrozbu musel Chilton eliminovat. Zpravodaj je příliš důležitý, než abych si mohl dovolit ho ohrožovat…
„Ale co ten muž v jeho domě, ten Schaeffer?“ zeptala se Lily. „To prohlášení, které měl James přečíst – to se zmiňovalo o Tra-visovi.“
„Jsem si jistá, že Schaefferův plán původně s Travisem nepočítal. Schaeffer chtěl Chiltona zabít už déle – pravděpodobně od smrti svého bratra. Když se však doslechl o útocích s křížu u cesty, přepsal prohlášení tak, aby zahrnovalo Travisovo jméno, čímž chtěl docílit, že ho nikdo nebude podezírat.“
„Ale jak jste zjistila, že skutečným pachatelem není Schaeffer, nýbrž Jim?“ dotázal se Hawken.
Danceová mu vysvětlila, že ji k tomu přivedly zprávy o ohledání míst činu, které jí krátce předtím doručil Týdžej – nebo spíše to, co v těchto zprávách obsaženo nebylo.
„Co v nich nebylo?“ podivil se Hawken.
„Tak za prvé,“ začala Danceová, „žádný kříž neohlašoval smrt Chiltona samotného. Před všemi ostatními útoky zanechal vrah na nějakém veřejném místě kříž. Jenže poslední kříž se nikdy nenašel. A za druhé pachatel použil Travisův nebo vlastní bicykl, aby zanechal na místech činu stopy usvědčující chlapce. Jenže Schaeffer nikde žádný bicykl neměl. A ta zbraň, se kterou ohrožoval Chiltona? To nebyl colt ukradený Travisovu otci. Byl to smith and wesson. A k tomu všemu se v Schaefferově autě ani hotelovém pokoji nenašly žádné květiny ani květinářský drátek.
Začala jsem se tedy zaobírat možností, že Greg Schaeffer ve skutečnosti vrahem s křížem u cesty není. Že se jen ty kříže shodou okolností začaly objevovat v době, kdy plánoval svůj útok, a on se toho rozhodl využít. Jenže pokud ty kříže u cesty nestavěl on, kdo to mohl být?“
Danceová se tedy znovu vrátila k seznamu podezřelých. Vzpomněla si na reverenda Fiska a jeho osobního strážce, jenž se možná skrýval pod pseudonymem CrimsoninChrist. Oba byli bezpochyby fanatiky, kteří Chiltonovi ve svých příspěvcích na blogu nepokrytě vyhrožovali. Týdžej však vyslechl Fiska, jeho podrž-tašku i několik dalších klíčových členů jejich organizace a všichni měli na dobu útoků alibi.
Danceová zvážila také hypotézu, že Hamilton Royce – vyseká-vač ze Sacramenta – dostal zaplaceno za ukončení činnosti blogu kvůli Chiltonovu komentáři o výboru pro plánování jaderných objektů. Byla to dobrá teorie, ale čím více o ní Danceová přemýšlela, tím méně pravděpodobná se jí zdála. Royce byl příliš očividný podezřelý, protože se již dříve pokusil zastavit činnost blogu veřejně – prostřednictvím státní policie.
V úvahu přicházel také majitel stavební firmy Clint Avery. Jeho tajemné schůzky poté, co Danceová odjela z jeho staveniště, se však záhy vysvětlily: Avery se nejprve sešel s právníkem specializujícím se na zákon o rovných příležitostech a poté se dvěma muži, kteří měli na starosti ranní směnu. V oblasti, kde se většina zaměstnavatelů obávala, že zaměstnává příliš mnoho cizích státních příslušníků bez dokladů, se Avery bál žaloby za to, že zaměstnává příliš mnoho příslušníků etnických menšin. Tím se vysvětlovalo i jeho nervózní chování před Danceovou: nevěděl, zda agentka nepřijela na základě stížnosti, že jako zaměstnavatel diskriminuje Hispánce.
Danceová se nakrátko zaobírala i možností, že pachatelem je Travisův otec. Napadlo ji totiž, zda nemůže existovat psychologická souvislost mezi větvičkami a růžemi na jedné straně a Brighamovým povoláním zahradníka na druhé. Dokonce uvažovala, jestli by pachatelem nemohl být Sammy – problémový, ale ve skutečnosti možná chytrý a mazaný chlapec, který by mohl staršího bratra z nějakého důvodu nenávidět. Ačkoliv však měla rodina Brighamových očividně své problémy, stejné problémy musí řešit prakticky všechny rodiny. A otec i mladší syn měli přinejmenším na dobu některých útoků alibi.
Danceová pokrčila rameny a řekla Hawkenovým: „A tak jsem nakonec všechny podezřelé vyloučila. Zůstal

mi jen James Chilton samotný.“
„Jak to?“ zeptal se Hawken.
Z „A“ do „B“ a pak rovnou do „X“…
„Vzpomněla jsem si na něco, co mi jeden náš konzultant říkal o blozích – o tom, jak jsou nebezpečné. A položila jsem si otázku: co kdyby chtěl Chilton někoho zabít? Jeho Zpravodaj by mohl být ideální zbraň. Stačilo by zveřejnit na blogu drb a o ostatní by se už postarala kybernetická lůza. Nikoho by nepřekvapilo, kdyby to oběť takového teroru nevydržela. A pachatel je na světě.“
„Jenže Jim na blogu nikdy o Travisovi nepsal,“ namítl Hawken.
„A v tom to právě bylo tak geniální: vypadalo to totiž, že je Chilton v této věci naprosto nevinný. On se však o Travisovi zmiňovat nemusel. Věděl, jak internet funguje. Stačilo nepřímo naznačit, že se chlapec možná dopustil něčeho špatného, a Pomsty-chtiví andělé vykonali vše ostatní za něj.
Ovšem pokud byl Chilton pachatelem, položila jsem si otázku, kdo může být zamýšlenou obětí. Neexistoval žádný náznak, že by mohl mít zájem zavraždit první dvě dívky, Tammy a Kelley. Stejně jako Lyndona Stricklanda nebo Marka Watsona. Dalšími potenciálními oběťmi jste samozřejmě byli vy. Znovu jsem prošla všechno, co jsem se o případu dozvěděla. A vzpomněla jsem si na něco zvláštního. Řekl jste mi, že když vám zemřela manželka, Chilton bezodkladně přijel k vám domů do San Diega, aby pomohl vám i vašim dětem. Prý byl do hodiny u vás.“
„To je pravda. Měl zrovna nějaké jednání v Los Angeles. Sedl na první letadlo a přiletěl do San Diega.“
„Své ženě ovšem řekl, že ho zpráva o Sářině smrti zastihla v Seattlu.“
„V Seattlu?“ Hawken se zatvářil zmateně.
„Na jednání v sídle Microsoftu. Jenže ve skutečnosti se Chilton nacházel přímo v San Diegu. Byl tam celou dobu. Utopil Sáru, zůstal ve městě a čekal, až se mu ozvete, aby mohl přijet k vám domů. Potřeboval totiž přijet.“
„Potřeboval? Proč?“
„Říkal jste, že byl s vámi, a dokonce vám pomáhal s domácími pracemi?“
„Přesně tak.“
„Myslím, že chtěl prohledat Sářiny věci a zničit jakýkoliv náznak, že spolu něco měli.“
„Ježíšikriste,“ zamumlal Hawken.
Danceová mu vysvětlila několik dalších spojitostí mezi Chilto-nem a zločiny: například že provozoval triatlon, což znamenalo, že jezdil na kole. Danceová si vzpomněla, že v garáži Chiltonových zahlédla různé sportovní náčiní, mimo jiné i několik bicyklů.
„A pak ta půda.“ Kathryn Hawkenovi vysvětlila, že nedaleko od jednoho z křížů se našly stopy půdy, které neodpovídaly okolnímu prostředí. „Stejné stopy pak ohledávací tým objevil na botách Grega Schaeffera. Jejich prvotním zdrojem však byla zahrada před domem Chiltonových. Právě tam se Schaefferovi dostaly do podrážek.“
Danceová si pomyslela, že se přímo na zdroj tohoto důkazu dívala, když poprvé navštívila bloggerův dům a obdivovala jeho láskyplně udržovaný pozemek.
„A pak tu byla ta jeho dodávka značky Nissan Quest.“ Danceová jim vysvětlila, že svědek jménem Ken Pfister zahlédl nedaleko od jednoho kříže automobil nějaké státní organizace. Nasadila potutelný úsměv. „Jenže ve skutečnosti viděl přímo Chiltona, který tam chvíli předtím vztyčil druhý kříž.“
Ukázala na bloggerovu dodávku parkující opodál. Na autě bylo několik nálepek, jichž si Danceová všimla už při své první návštěvě v domě Chiltonových. Na jedné z nich stál nápis:

CHCETE ZNIČIT MAJESTÁTNÍ
POBŘEŽÍ KALIFORNIE? ODSOLUJTE!

A právě část posledního slova prvního řádku nálepky zahlédl Ken Pfister, když kolem něj Chiltonova dodávka projížděla: STÁTNÍ.
„Zašla jsem se svými zjištěními za soudcem, ten mi vystavil povolení k prohlídce Chiltonova domu, a já poslala do Carmelu několik policistů. Chilton se stačil většiny důkazů zbavit, ale přesto se u něj našlo několik okvětních plátků rudých růží a kousek lepenky podobné té, jakou pachatel použil na křížích. Vzpomněla jsem si, jak mi říkal, že se chystá sem a že tu budete i vy. Zatelefonovala jsem tedy na úřad šerifa okresu San Benito a nechala poslat k domu zásahový tým. Jediné, co jsem netušila, byla skutečnost, že se Chilton chystá přinutit Travise, aby vás zastřelil on.“
Přerušila vodopád Hawkenových díků – zdálo se, že se Donald Hawken každou chvíli rozpláče – a podívala se na hodinky. „Ale teď už musím jet. Vy se vraťte domů a trochu si odpočiňte.“

Lily Danceovou objala a Hawken jí oběma rukama potřásl pravici. „Nevím, co říct.“
Danceová se s nimi rozloučila a odešla k hlídkovému vozu úřadu šerifa okresu Monterey, v němž seděl James Chilton. Řídnoucí vlasy měl přilepené ke spánku a agentčin příchod sledoval s ublíženým výrazem ve tváři. Téměř špulil ústa.
Danceová otevřela zadní dveře a naklonila se dovnitř.
„Pouta na nohy jste mi dávat nemuseli,“ zasyčel blogger. „Koukejte na to. Je to potupné.“
Danceová pohlédla na pouta. A pohlédla na ně s uspokojením.
„Nasadili mi je nějací pochůzkáři,“ pokračoval Chilton, „a ještě se u toho usmívali! Prý že jsem tomu klukovi taky nasadil pouta. Jenže to jsou kecy. Tohle všechno je nějaký omyl. Někdo to na mě ušil.“
Danceová se téměř rozesmála. Kromě všech důkazů mohli bloggerovo zločinné jednání dosvědčit i tři očití svědci – Hawken, jeho manželka a Travis.
Danceová mu odříkala ústavní práva.
„To už někdo udělal před várna.“
„Chtěla jsem se jen ujistit, že jste jim opravdu porozuměl. Porozuměl?“
„Svým právům? Ano. Poslyšte, je pravda, že jsem měl tam vzadu zbraň. Ale to jen proto, že po mně šli různí lidé. A já se jim samozřejmě hodlám bránit. Tohle všechno na mě někdo upletl –někdo, o kom jsem psal na svém blogu, jak jste sama říkala. Viděl jsem, jak do obýváku vchází Travis, a vytáhl jsem zbraň, kterou jsem začal nosit až ve chvíli, kdy jste mě vy sama varovala, že mi hrozí nebezpečí.“
Danceová si jeho tlachání nevšímala a řekla: „Odvezeme vás do Monterey a oficiálně vás obviníme, Jamesi. Pak budete moci zatelefonovat své ženě a advokátovi.“
„Posloucháte mě vůbec? Ušili to na mě. Ať si ten kluk říká, co chce – evidentně je vyšinutý. Hrál jsem s ním jeho hru, nechával ho při jeho přeludech. Ale ve skutečnosti jsem byl připraven ho zastřelit, kdyby se pokusil ublížit Donovi a Lily. Což měl samozřejmě v úmyslu.“
Danceová se předklonila a usilovně se snažila ovládnout emoce. Nebylo to snadné. „Proč jste útočil na Tammy a Kelley, Jamesi? Na dvě dospívající dívky, které vám nikdy nic neudělaly?“
„Jsem nevinný,“ zamumlal Chilton.
Danceová pokračovala, jako by vůbec nepromluvil. „Proč právě je? Protože se vám obecně nelíbily postoje adolescentů? Nesnesl jste, že svými oplzlostmi poskvrňují váš drahocenný blog? Nelíbily se vám jejich gramatické chyby?“
Chilton neřekl nic, ale Danceová byla přesvědčena, že se v jeho očích mihl záblesk souhlasu. Tlačila tedy na bloggera dál: „A proč jste útočil na Lyndona Stricklanda? A proč na Marka Watsona? Zabil jste je, protože napsali příspěvky pod vlastním jménem a dali se snadno vypátrat, viďte?“
Chilton se díval jinam, jako by věděl, že jeho oči telegrafují pravdu.
„A co ty obrázky, které jste pověsil na blog a předstíral, že jejich autorem je Travis? Nakreslil jste je sám, viďte, Jamesi? Vzpomněla jsem si na váš životopis ve Zpravodaji, kde uvádíte, že jste se během univerzitních studií živil jako grafický designér a výtvarný ředitel.“
Chilton neřekl nic.
Kathrynin vztek sílil. „Vychutnával jste si to, když jste kreslil obrázek, na kterém mě někdo probodává?“
Blogger znovu reagoval mlčením.
Danceová se napřímila. „Později si vás přijdu vyslechnout. Jestli chcete, může u toho být přítomen váš advokát.“
V tu chvíli se k ní Chilton otočil s prosebným výrazem ve tváři. „Můžu jednu věc, agentko Danceová? Prosím.“
Danceová zvedla obočí.
„Něco bych potřeboval. Je to důležité.“
„Copak, Jamesi?“
„Počítač.“
„Cože?“
„Potřebuji mít přístup k počítači. Brzy. Ještě dneska.“
„Z cely můžete telefonovat. Pracovat na počítači ne.“
„Ale Zpravodaj… Musím zveřejnit nové komentáře.“
Teď už se Danceová neubránila smíchu. Chiltona vůbec nezajímala manželka nebo děti, ale výhradně jeho drahocenný blog. „Ne, Jamesi, to se nestane.“
„Ale já musím. Musím!“
Když Kathryn Danceová slyšela jeho slova a viděla jeho zběsilý výraz, konečně Jamese Chiltona pochopila. Čtenáři pro něj nic neznamenali. Bez mrknutí oka dva z nich zavraždil a byl připraven zabít i

další.
Pravda pro něj nebyla ničím. Opakovaně se dopouštěl lží.
Ne, odpověď byla prostá. Stejně jako hráči DimensionQuestu, stejně jako tolik jiných lidí ztracených v syntetickém světě byl také James Chilton závislák. Byl závislý na svém mesiášském poslání. Byl závislý na podmanivé síle šíření slova – jeho slova – do myslí a srdcí lidí po celém světě. Čím více jich četlo jeho úvahy, jeho tirády a jeho chválu, tím nádhernější bylo jeho opojení.
Danceová se znovu sklonila do auta a zasyčela mu přímo do obličeje: „Jamesi. Udělám všechno, co bude v mých silách, abych zařídila, že ať vás zavřou do kteréhokoliv vězení, už nikdy se nebudete moci připojit na internet. Nikdy v životě."
James Chilton mrtvolně zesinal a začal křičet: „To nemůžete! Nemůžete mi sebrat můj blog! Moji čtenáři mě potřebují! Země mě potřebuje! To nemůžete!"
Danceová zabouchla dveře a kývla na policistu za volantem.

45

Používání majáčků v osobních záležitostech odporovalo předpisům, ale Danceové to bylo jedno. Vzhledem k tomu, že po dálnici 68 z Hollisteru do Salinas uháněla dvojnásobkem povolené rychlosti, bylo jejich použití maximálně rozumné. Za dvacet minut měli obžalovat Edii Danceovou a Kathryn hodlala být u toho – chtěla sedět v první řadě uprostřed.
Přemýšlela, kdy asi začne Ediin proces. Kdo bude vypovídat? A co přesně ukážou předložené důkazy? Znovu ji napadla ta strašlivá otázka: Předvolají na svědeckou lavici i mě?
A co se stane, bude-li Edie usvědčena? Danceová kalifornské věznice znala. Jejich obyvatelé byli převážně negramotní, měli násilné sklony a mozky zničené drogami, alkoholem nebo prostě už od narození. Na takovém místě by Ediino srdce rychle zchřadlo. Bez ohledu na délku odnětí svobody by byla fakticky odsouzena k trestu smrti – k hrdelnímu trestu pro duši.
Danceová na sebe byla naštvaná, že napsala Billovi ten nešťastný e-mail, v němž komentovala matčino rozhodnutí nechat utratit churavějícího kocoura. Byla to nepodstatná poznámka napsaná před několika lety. Její význam se vůbec nemohl měřit s možnými zničujícími dopady na Ediin osud.
Což Danceovou znovu přivedlo k myšlenkám na Chiltonův zpravodaj a na diskusní příspěvky o Travisu Brighamovi. Jak se všechny mýlily, jak se od základu mýlily! Přesto ty příspěvky existovaly dál – měly navždy zůstat na serverech i v útrobách jednotlivých osobních počítačů. Lidé si je budou moci přečíst i za pět, za deset nebo za dvacet let. Možná i za sto. A nikdy se už nedozvědí pravdu.
Z těchto znepokojivých myšlenek vytrhlo Danceovou až zapípání telefonu.
Byla to textová zpráva od otce.
Jsem v nemocnici s mamou. Co nejrychleji prijed.

Danceová zalapala po dechu. Co se tady děje? Za patnáct minut mělo začít obžalovací řízení. Pokud byla Edie Danceová v nemocnici, mohlo to znamenat jediné: že je nemocná nebo zraněná.
Kathryn okamžitě vytočila tátovo číslo, ale rovnou se jí sepnula hlasová schránka. Samozřejmě: Stuart musel telefon v nemocnici vypnout.
Zaútočil snad na mámu někdo?
Nebo se ji pokusil zabít?
Danceová sešlápla plyn. Hlavou se jí nekontrolovaně začaly honit myšlenky. Napadlo ji, že pokud se její matka pokusila spáchat sebevraždu, bylo to proto, že věděla, že Robert Harper má proti ní solidní důkazy a bojovat proti nim by bylo marné.
Její matka tedy opravdu spáchala vraždu. Danceová si vzpomněla na usvědčující poznámku, která prozrazovala, že Edie věděla, jak to v době Juanovy smrti vypadalo na chodbě jednotky intenzivní péče. „Na tom křídle bylo pár sester. Ale jinak nikdo, jeho rodina byla doma. A žádné návštěvy nemel…
Danceová se prohnala kolem Salinas, Laguny Seca a letiště. O dvacet minut později už vjížděla na kruhovou příjezdovou komunikaci. Smykem zastavila na místě pro tělesně postižené, vyskočila z auta a sprintovala k hlavnímu vchodu. Dveřmi se protáhla dříve, než se panely ovládané fotobuňkou stačily úplně otevřít.
Recepční ve vestibulu polekaně zvedla hlavu a řekla: „Kathryn, vy jste…?"
„Kde je máma?" vyhekla agentka. „Je dole a…"
To už Danceová probíhala vchodem do suterénu. „Dole" mohlo znamenat jediné: na jednotce intenzivní péče. Ironií osudu skončila Edie právě tam, kde předtím zemřel Juan Millar. Ovšem pokud matka ležela

na intenzivce, alespoň to znamenalo, že je naživu.
V suterénu vyšla Danceová ze schodiště na chodbu, a přestože ztěžka oddechovala a píchalo ji v boku, uháněla na jednotku intenzivní péče. Cestou náhodou letmo nakoukla do bufetu.
Prudce zabrzdila, vrátila se ke vchodu a znovu se zadívala dovnitř. U jednoho stolu seděli u kávy čtyři lidé: ředitel nemocnice, šéf ostrahy Henry Bascomb, Kathrynin otec a… Edie Danceová. O čemsi se bavili a dívali se přitom na dokumenty rozložené na stole před nimi.
Stuart zvedl hlavu, usmál se a naznačil něco ukazováčkem. Danceová si to vyložila jako ujištění, že se jí za chvilku budou věnovat. Také matka krátce pohlédla jejím směrem a poté s neutrálním výrazem ve tváři upřela pozornost zpět na ředitele nemocnice.
„Ahoj," ozval se za Kathryn mužský hlas. Danceová se otočila a překvapeně zamžourala. Na chodbě stál Michael 0'Neil.
„Michaele, co se děje?" zeptala se ho tiše.
0'Neil svraštil čelo a zeptal se: „Tys ten vzkaz nedostala?"
„Jen textovku od táty, že jsou tady."
„Nechtěl jsem tě rušit uprostřed operace. Mluvil jsem s Overbym a předal mu podrobnosti. Měl ti je sdělit, jakmile skončíš."
Aha. Tak tento konkrétní přehmat nemohla svému bezmyšlenkovitému šéfovi vyčítat – tolik totiž spěchala na obžalovací řízení, že úplně zapomněla Overbymu oznámit Chiltonovo zneškodnění.
„Slyšel jsem, že to v Hollisteru proběhlo dobře."
„Jo, všichni jsou v pořádku a Chilton ve vazbě. Travis se praštil do hlavy. Jinak nic." Na případ křížů u cesty však už dávno nemyslela. Zahleděla se do bufetu. „Co se děje, Michaele?"
„Obvinění vůči tvé matce byla stažena," prohlásil 0'Neil.
„Cože?"
Detektiv zaváhal, zatvářil se téměř bojácně a řekl: „Neřekl jsem ti to, Kathryn. Nemohl jsem."
„Co jsi mi neřekl?"
„Víš, jak jsem paralelně pracoval na dalším případu?" Ten druhý případ…
„S indonéským kontejnerem ani trochu nesouvisel. Tenhle případ je stále v pořadí. Místo toho jsem převzal případ tvé mámy jako nezávislé vyšetřování. Řekl jsem šerifovi, že to hodlám udělat. V podstatě jsem ho postavil před hotovou věc. A on souhlasil. Naší jedinou šancí bylo zastavit Harpera hned. Kdyby dosáhl Ediina usvědčení… Sama víš, jaká je pravděpodobnost zvrácení rozsudku na základě odvolání."
„Vůbec nic jsi mi neřekl."
„Takový byl plán. Mohl jsem ten případ vyšetřovat, ale tobě jsem se nemohl o ničem zmínit. Musel jsem si zachovat možnost vypovědět u soudu, že jsi o mém jednání nic nevěděla. Jinak by hrozil střet zájmů. Ani tvoji rodiče o tom nevěděli. Ten případ jsem s nimi probíral, ale jen neformálně. Neměli o ničem tušení."
„Michaele." I když to u ní bylo vzácné, Danceová znovu ucítila, jak ji v očích pálí slzy. Pevně ho chytila za paži a upřela své hnědé oči do jeho zelených.
Michael se zamračil a řekl: „Věděl jsem, že je nevinná. Že by Edie vzala někomu život? Pitomost." Zašklebil se. „Všimla sis, že jsem ti v poslední době posílal hlavně textovky a e-maily?"
„Jo."
„To proto, že jsem ti nemohl lhát do očí. Věděl jsem, že bys mě během minuty odhalila."
Danceová se zasmála. Vzpomněla si, jak mlhavě 0'Neil mluvil o případu toho kontejneru.
„Takže kdo tedy Juana zabil?"
„Daniel Pell."
„Pell?" zašeptala Kathryn užasle.
0'Neil jí vysvětlil, že Juana Millara neusmrtil Pell osobně, nýbrž jedna z žen, které si podmanil – jeho partnerka, na kterou si Danceová včera vzpomněla, když vezla děti k prarodičům.
„Věděla, jakou jsi pro ně hrozbou, Kathryn. A zoufale tě chtěla zastavit."
„A jak tě napadla právě ona?"
„Vylučovací metodou," vysvětlil 0'Neil. „Věděl jsem, že tvoje máma to udělat nemohla. A věděl jsem, že to nebyl ani Julio Millar – na celou dobu má alibi. Jeho rodiče tu nebyli a jiní policisté taky ne. Takže jsem si položil otázku, kdo mohl mít motiv svést vinu za Juanovu smrt na tvoji matku. A napadl mě Pell. Pořádala jsi na něj štvanici a byla jsi mu stále více v patách. Zatčení tvé matky by tě vytrhlo z koncentrace a možná tě i donutilo přenechat vyšetřování někomu jinému. A protože on sám to udělat nemohl, pověřil tím svou partnerku."
Detektiv vysvětlil, že Pellova společnice pronikla na oddělení díky tomu, že se vydávala za uchazečku o práci zdravotní sestry.

„Ty konkurzy," dovtípila se Danceová a přikývla, protože si vzpomněla, co při svém pátrání zjistila Connie Ramirezová. „Mezi nimi a Millarem neexistovala žádná spojitost, a tak jsme jim nevěnovali pozornost."
„Svědkové vypověděli, že na sobě měla uniformu zdravotní sestry. Jako by jí právě skončila služba v jiné nemocnici, odkud rychle přijela do Monterey Bay na pohovor." Detektiv se odmlčel a pokračoval: „Nechal jsem prohledat její počítač a zjistili jsme, že na Googlu hledala stránky o účincích léků."
„A ty důkazy v garáži u našich?"
„Nastrčila je. Peter Bennington obrátil tu garáž vzhůru nohama. Ohledávačka tam našla pár vláken – kterých si Harperovi lidé mimochodem nevšimli. Patřily té ženské. DNA souhlasí. Vůbec nepochybuju o tom, že se přizná."
„Cítím se hrozně, Michaele. Skoro jsem uvěřila, že máma…" Danceová to nedokázala ani vyslovit.
„Vypadala totiž strašně rozrušeně, když se mi svěřila, že ji Juan požádal, ať ho zabije. A taky mi tvrdila, že na intenzivce v době Juanovy smrti vůbec nebyla, ale přitom věděla, že se tam kromě několika sester nikdo nepohyboval."
„Aha. Mluvila totiž s jedním lékařem z intenzivky a ten jí řekl, že všechny návštěvy už odešly. Edie na tom křídle doopravdy nebyla."
Špatná komunikace a chybný předpoklad. V mé branži to jsou neodpustitelné chyby, pomyslela si nabroušeně. „A co Harper? Bude pokračovat ve stíhání?"
„Ne. Balí si fidlátka a vrací se do Sacramenta. Předal případ Sandymu."
„Cože?" Danceová byla šokovaná.
0'Neil si všiml jejího výrazu a zasmál se. „No jo. Spravedlnost ho příliš nezajímá. Šlo mu jen o mediální humbuk, o skandální usvědčení matky vládní agentky."
„Ach, Michaele." Danceová mu znovu stiskla paži. Také on jí položil ruku na předloktí, ale pak se zadíval jinam. Danceovou jeho výraz zarazil. Co v něm vidí? Zranitelnost? Prázdnotu?
0'Neil se chystal něco říct, ale pak si to rozmyslel.
Možná se jí chtěl omluvit za to, že jí lhal o svém vyšetřování. Podíval se na hodinky. „Musím ještě zařídit pár věcí."
„Hele, není ti nic?"
„Jsem jen unavený."
V Danceové se rozezvučely všechny varovné signály. Muži nikdy nejsou „jen unavení". Ve skutečnosti tím říkají, že je něco trápí, ale nechtějí o tom mluvit.
„Jo, málem bych zapomněl," dodal 0'Neil. „Ozval se mi Ernie ohledně toho případu z L. A. Soudce odmítl znovu odložit slyšení o imunitě. Zhruba za půl hodiny začíná jednání."
Danceová ukázala, že žalobě drží palce. „Tak budeme doufat." A pevně 0'Neila objala.
Detektiv vytáhl z kapsy klíče od auta a zamířil ke schodišti –zřejmě měl příliš naspěch, než aby čekal na výtah.
Danceová nakoukla do bufetu. Všimla si, že matka už u stolu nesedí. Svěsila ramena. Zatraceně. Je pryč.
V tu chvíli však za sebou uslyšela ženský hlas: „Katie."
Edie Danceová odešla bočním východem a pravděpodobně čekala, až její dcera domluví s 0'Neilem, aby se k ní mohla připojit.
„Michael už mi to řekl, mami."
„Když stáhli ta obvinění, jela jsem sem, abych poděkovala lidem, kteří mě podporovali." Lidem, kteří mě podporovali…
Nastala chvíle ticha. Ze stropních reproduktorů se linulo nesrozumitelné hlášení. Někde plakalo dítě. Postupně i tyto zvuky utichly.
Kathryn Danceová si z Ediina výrazu a slov vydedukovala podstatu všeho, co se mezi oběma ženami v uplynulých několika dnech odehrálo. Problém nesouvisel s tím, že Kathryn odešla před pár dny od soudu dříve. Bylo v tom něco zásadnějšího. „Věděla jsem, žes to neudělala, mami," vyhrkla Danceová. „Vážně."
Edie se usmála. „A to mi říkáš ty, kinezická expertka, Katie? Prozraď mi, nač se mám zaměřit, abych poznala, jestli lžeš."
„Mami…"
„Katie, tys prostě pokládala za možné, že jsem toho mladého muže zabila."
Danceová si povzdechla a přemýšlela, jak velké vakuum se jí teď v duši vytvořilo. Chtěla vše zapřít, ale když otevřela ústa, slova se jí vzpříčila v hrdle, a tak místo nich roztřeseným hlasem řekla: „Možná, mami. Budiž, možná jsem si to myslela. Ale to neznamená, že jsem o tobě měla horší mínění. Pořád jsem tě měla ráda. Ale máš pravdu: připouštěla jsem si možnost, žes to opravdu udělala."
„Ten tvůj výraz během slyšení o kauci… Stačilo se na tebe podívat a věděla jsem, že si to připouštíš.

Věděla jsem to.“
„Moc mě to mrzí,“ zašeptala Danceová.
V tu chvíli provedla Edie Danceová něco nečekaného. Vzala dceru kolem ramen a pevně ji objala – pevněji než kdykoliv předtím za celý Kathrynin život, a to včetně dětství. „Tohle už se neopovažuj říkat,“ pronesla chraplavým hlasem.
Danceová zamžourala a chystala se něco říct.
„Psst, Katie. Poslouchej. Po tom slyšení o kauci jsem celou noc nespala. Přemýšlela jsem, co jsem ti viděla v očích, z čeho mě podezíráš…, nech mě domluvit. Byla jsem celou noc vzhůru, ublížená a naštvaná. Ale pak jsem konečně něco pochopila. A pocítila hrdost.“ Kulaté obrysy její tváře změkčil vřelý úsměv. „Obrovskou hrdost.“
Danceová byla dokonale zmatená.
„Víš, Katie,“ pokračovala matka, „rodič nikdy neví, jestli dělá všechno správně. Určitě s tím taky zápasíš.“
„No, zhruba desetkrát denně.“
„Člověk pořád doufá a modlí se za to, aby poskytl dětem veškeré prostředky, aby jim vštípil pevné postoje a odvahu. O nic jiného koneckonců v životě nejde. Ne aby za ně v životě sváděl jejich bitvy, ale aby je připravil bojovat samostatně. Aby je naučil, že mají spoléhat na vlastní úsudek a přemýšlet samy za sebe.“
Danceové skanuly po tváři slzy.
„A když jsem pak viděla, jak si v duchu kladeš otázku, co jsem udělala nebo neudělala, a jak usilovně pátráš po tom, jak to ve skutečnosti bylo, věděla jsem, že jsem tě vychovala stoprocentně správně. Naučila jsem tě nebýt zaslepená. Víš, předsudky lidi zaslepují, stejně jako nenávist. Jenže stejně tak je zaslepuje i oddanost a láska. Zatímco ty ses od toho všeho dokázala oprostit a hledalas jen pravdu.“
Matka se zasmála. „Samozřejmě že ses mýlila. Ale to ti nemůžu vyčítat.“
Obě ženy se znovu objaly a Edie Danceová řekla: „Hele, pořád jsi ve službě. Takže se vrať do kanceláře. Pořád se na tebe zlobím. Ale zítra nebo pozítří mě to přejde. Zajedem si pak na nákupy a dáme si večeři v Casanově. A aby bylo jasno, Katie: účet platíš ty.“

46

Kathryn Danceová se vrátila do své kanceláře na CBI a sepsala závěrečnou zprávu o případu.
Napila se kávy, kterou jí přinesla Maryellen Kresbachová, a prohlédla si lístek se vzkazy přilepený vedle talíře s opravdu tlustým koláčkem.
Dlouze o vzkazech přemýšlela, na žádný z nich neodpověděla, ale zato spořádala sto procent koláčku.
Vtom jí zapípal telefon. Byla to textová zpráva od Michaela O’Neila.

Soudce v LA. rozhodl. Zverejni to během par hodin. Drz palce. Dnes mam strasny fofr, ale brzy se Ti ozvu. M.

Prosím, prosím, prosím…
Dopila kávu, vytiskla závěrečnou zprávu pro Overbyho a odnesla ji do jeho kanceláře. „Tady je ta zpráva, Charlesi.“
„Á. Dobře,“ řekl Overby a dodal: „To bylo překvapivé, jak se ten případ nakonec vyvinul.“ Rychle pročetl zprávu. Danceová si za jeho stolem všimla sportovní tašky, tenisové rakety a malého kufříku. Bylo letní páteční odpoledne a on zřejmě přímo z práce vyrážel někam na víkend.
Danceová vycítila z jeho chování jistý chlad, který bezpochyby souvisel s tím, jak nevybíravě si podala Hamiltona Royce.
Proto se přímo těšila na to, co teď přijde. Posadila se naproti šéfovi a řekla: „Mám ještě jednu věc, Charlesi. Týká se to Hamiltona Royce.“
„Copak?“ Overby zvedl hlavu a začal uhlazovat její zprávu, jako by z ní stíral prach.
Danceová mu popsala, jak Týdžej odhalil skutečný důvod Royceovy mise – že ombudsmana nevedla ke snaze o zastavení blogu touha předejít dalším obětem, nýbrž snaha zabránit novým odhalením toho, že se státní poslanec nechává uplácet firmou zabývající se výstavbou jaderných komplexů. „Využil nás, Charlesi.“
„Á.“ Overby dál šustil papíry.
„Platí ho výbor pro plánování jaderných objektů, v jehož čele stojí právě ten poslanec, o němž napsal Chilton na svém blogu komentář s názvem ‚Kde je jádro pudla‘.“

„Aha. Royce, hmm.“
„Takže chci poslat zprávu ministru spravedlnosti. Royceovo počínání pravděpodobně není trestné, ale rozhodně je neetické –využil mě, využil nás. Bude ho to stát místo.“
Overby se ošíval dál. Uvažoval.
„Nevadí ti, když se toho ujmu?“ Danceová se na to zeptala, protože bylo zřejmé, že to šéfovi vadí.
„Nejsem si jistý.“
Danceová se zasmála. „Jak to, že ne? Vždyť mi prohrabával stůl. Maryellen ho viděla. Využil státní policejní složku k vlastním cílům.“
Overby upřel zrak na papíry na stole. Byly urovnané tak, že už to víc nešlo. „Totiž, stálo by nás to hodně času a prostředků. A mohlo by to být pro nás… choulostivé.“
„Choulostivé?“
„Kdybychom se nechali zatáhnout do meziagenturních tahanic. Ty já nesnáším.“
Tohle se stěží dalo pokládat za argument. Život v eráru je přece jedna velká meziagenturní tahanice.
Overby chvíli zádumčivě mlčel a pak ho zřejmě něco napadlo. Malinko zvedl jedno obočí. „Kromě toho si myslím, že možná nebudeš mít čas se té věci věnovat.“
„Já si ten čas udělám, Charlesi.“
„No, totiž, jenže je tady tohle…“ Našel na skříňce složku a vytáhl z ní několikastránkový dokument secvaknutý sešívačkou. „Co to je?“
„Shodou okolností…,“ k jednomu obočí se připojilo druhé, „je to právě z ministerstva spravedlnosti.“
Přistrčil jí dokument přes stůl. „Vypadá to, že na tebe někdo podal stížnost.“
„Na mě?“
„Podle všeho ses dopustila rasistických poznámek na adresu zaměstnankyně okresu.“
„Charlesi, to je pitomost.“
„No jo, ale doputovalo to až do Sacramenta.“
„A kdo tu stížnost podal?“
„Sharanda Evansová. Z okresního úřadu sociálních služeb.“
„S tou jsem se v životě nesetkala. To je nějaký omyl.“
„Byla v nemocnici Monterey Bay, když zatkli tvou matku. Starala se ti o děti.“
Jo vlastně – byla to ta ženská, která odváděla Wese a Maggii z hracího koutku v nemocnici.
„Ona se o ně ‚nestarala‘, Charlesi. Vedla je do ústavu. A ani se mi nepokusila zavolat.“
„Tvrdí, žes jí adresovala rasistické poznámky.“
„Ježíšikriste, Charlesi, řekla jsem jen, že je neschopná. Nic víc.“
„Ona si to vyložila jinak. Ale protože máš všeobecně dobrou pověst a v minulosti jsi neměla žádné problémy tohoto typu, přiklání se ministr spravedlnosti k tomu, že se touto stížností nebude oficiálně zabývat. Prošetřit se to však musí.“
Zdálo se, že toto dilema Overbyho drásá.
Ale ne zase tolik.
„Chce podněty od lidí přímo v terénu, jak v této věci pokračovat.“
Overby měl na mysli podněty od něj. A Danceová naprosto přesně chápala, o co tady kráčí: ztrapnila šéfa před Roycem a ombudsman si z toho možná vyvodil závěr, že Charles Overby nedokáže zvládnout zaměstnance. Stížnost na Royce z podnětu CBI by Overbyho řídicí schopnosti ještě více zpochybnila.
„Ty samozřejmě žádná rasistka nejsi. Ale ta žena, paní Evansová, je z té záležitosti pořádně rozohněná.“
Šéf CBI se zadíval na dokument před Danceovou stejně, jako se lidé dívají na fotografie z pitvy.
Jak dlouho už tuhle práci děláte…? Buďto ji neděláte dost dlouho, anebo ji děláte příliš dlouho.
Kathryn Danceová si uvědomila, že její šéf licituje. Nebude-li agentka naléhat na podání stížnosti na Royceův neetický postup, sdělí Overby ministru spravedlnosti, že stížnost sociální pracovnice byla řádně prošetřena a shledána neopodstatněnou.
Bude-li však Danceová dál brojit proti Royceovi, mohla by přijít o místo.
Toto dilema se mezi nimi chvíli tíživě vznášelo. Danceovou překvapovalo, že Overby nejeví žádné kinezické známky pociťovaného stresu. Ona se naopak přistihla, že pumpuje nohou jako pístem.
Myslím, že chápu ten tvůj širší rámec, pomyslela si cynicky. Nechybělo moc, aby to řekla nahlas, ale nakonec se ovládla. Každopádně se musela rozhodnout. Přemýšlela.
Overby zabubnoval prsty na protest. „Je ostuda, když se dějí takové věci. Řešíme důležité úkoly, a pak se nám do toho připlete tohle.“
Po všem, co měla za sebou v případu křížů u cesty, po cirkusu kolem případu Johna Doea v Los Angeles a po několika trýznivých dnech, kdy se mučila starostmi o matku, dospěla Danceová k závěru, že už nemá

na další boj sílu, přinejmenším v této věci.
„Jestli si myslíš, že by nás stížnost na Royce vytrhávala od práce, Charlesi, tak to budu samozřejmě respektovat.“
„Pravděpodobně to tak bude nejlepší. Takže se vrátíme k práci. A tímhle se taky zaobírat nebudeme.“
Sebral stížnost a vložil ji zpátky do složky.
Kde má tvoje nestoudnost hranice, Charlesi?
Overby se usmál. „Už žádné další rozptylování.“
„Vrátíme se k práci,“ přizvukovala Danceová.
„Dobrá, vidím, že už je dost hodin. Takže ti přeji hezký víkend. A díky, žes ten případ dotáhla do konce, Kathryn.“
„Hezký večer, Charlesi.“ Danceová vstala a odešla z kanceláře. Přemýšlela, zda se Overby cítí stejně ušpiněný jako ona.
Velmi silně o tom pochybovala.
Vrátila se na „holčičí křídlo“, a právě když byla u dveří své kanceláře, ozval se za ní hlas: „Kathryn?“
Otočila se a spatřila muže, kterého v první chvíli nepoznala. Teprve pak jí to došlo – byl to David Reinhold, mladý policista z úřadu šerifa. Nebyl v uniformě, ale měl na sobě džínsy, rolák a sako. Usmál se a sklopil oči. „Nejsem ve službě.“ Zamířil k ní a zastavil se pár metrů od ní. „Slyšel jsem o případu křížů u cesty.“
„Vzalo to dost překvapivý konec,“ poznamenala Danceová. Reinhold měl ruce hluboko v kapsách. Působil nervózně. „To teda jo. Ale ten kluk bude v pořádku, že?“
„Bude.“
„A Chilton? Přiznal se?“
„Myslím, že se ani přiznávat nemusí. Svědecké výpovědi i fyzické důkazy hovoří proti němu.“ Odmlčela se. „Je tu zima,“ řekla, ukázala na svou kancelář, zvedla obočí a pozvala ho dovnitř.
„Měl jsem tu nějaké vyřizování… Už jsem se za vámi jednou zastavil, ale byla jste pryč.“
Reinhold hovořil zvláštně a Danceová si všimla, že teď působí ještě nervózněji. Jeho řeč těla prozrazovala mnoho ampérů stresu.
„Chtěl jsem vám jen říct, že se mi s várna pracovalo opravdu dobře.“
„A já ti děkuji za pomoc.“
„Jste opravdu mimořádná žena,“ vykoktal Reinhold.
Jejda. Kam tohle vede?
Mladý policista před ní uhnul očima. Odkašlal si. „Vím, že mě ani moc dobře neznáte.“
Vždyť ten kluk je nejmíň o deset let mladší než já, pomyslela si Danceová. Je to ještě dítě. Usilovně se snažila neusmívat se nebo nepůsobit příliš mateřským dojmem. Přemýšlela, kam ji na to rande pozve.
„Ale přesto jsem vám chtěl říct, že…“
Reinhold však neřekl nic. Místo toho vytáhl z kapsy obálku a podal ji Danceové.
„Chtěl jsem vám říct, že věřím, že moji žádost o práci na CBI zvážíte,“ dodal. „Většina starších lidí u policie neumí moc dobře předávat zkušenosti. Ale já vím, že ve vašem případě by to bylo jiné. Byl bych moc rád, kdybyste mi dala šanci učit se od vás.“
Danceová měla co dělat, aby se nerozesmála. „Díky, Davide,“ řekla nakonec. „Myslím, že momentálně žádné nové zaměstnance nepřijímáme. Ale slibuji ti, že až budeme někoho hledat, postarám se, aby tahle žádost dostala nejvyšší prioritu.“
„Vážně?“ Reinhold se rozzářil.
„To víš, že jo. A teď ti přeji hezký večer, Davide. A ještě jednou díky za pomoc.“
„Díky, Kathryn. Jste fakt jednička.“ Jednička mezi staršími lidmi…
Danceová se usmála, vešla do kanceláře, ztěžka usedla na židli a znovu se zadívala na propletené kmeny za oknem. Zazvonil jí mobilní telefon, ale ona neměla příliš náladu se s někým bavit. Podívala se na displej.
Po dobu tří zazvonění uvažovala a pak stiskla tlačítko „Přijmout“.

47

Motýl třepetavě poletoval podél plotu a pak zmizel na zahradě u sousedů. Na „monarchy“ neboli danausy stěhovavé, díky nimž si Pacific Grove vysloužilo přezdívku „americké motýlí město“, bylo ještě brzy, a tak Kathryn Danceová přemýšlela, co to mohlo být za druh.
Seděla na Palubě zvlhlé od pozdně odpolední mlhy. Byla sama a kolem panovalo ticho. Děti i psi byli u

jejích rodičů. Měla na sobě seprané džínsy, zelený svetr a stylové boty Wish z řady Fergie, které vyráběla firma Brown – dopřála si je po uzavření posledního případu. K tomu popíjela bílé víno.
Před ní ležel na stole zapnutý notebook. Jakmile Danceová objevila v jednom souboru v počítači Jamese Chiltona přístupová hesla, přihlásila se na Chiltonův zpravodaj jako dočasná správkyně. Nahlédla do knihy, ze které čerpala informace, dopsala odkaz a odeslala ho.

http://www.thechiltonreport.com/html/final.html

Prohlédla si výsledek a zlehka se usmála. Odhlásila se.
Na schodech vedoucích z boku do domu zaslechla těžké kroky. Otočila se a spatřila Michaela 0'Neila.
„Ahoj." Usmála se na něj.
Předpokládala, že jí Michael ohledně rozhodnutí soudce o případném pokračování procesu s Johnem Doem v Los Angeles zavolá; v nemocnici jí připadal tak rozrušený, že neočekávala jeho osobní návštěvu.
Michael 0'Neil však byl vždy vítaným hostem. Danceová se snažila přečíst jeho výraz. Obvykle jí to šlo, protože Michaela velmi dobře znala, ale detektiv si dnes zachovával tvář hráče pokeru.
„Dáš si víno?"
„Jasně."
Danceová přinesla z kuchyně druhou sklenici a nalila mu jeho oblíbené červené.
„Nemůžu se zdržet dlouho."
„Dobře." Danceová se stěží dokázala ovládnout. „Tak co?"
Úsměv vyprchal. „Vyhráli jsme. Před dvaceti minutami jsem se to dozvěděl. Soudce smetl obhajobu ze stolu."
„Fakticky?" zeptala se Danceová a mimoděk přitom použila oblíbený výraz adolescentů.
„Jo."
Kathryn vstala a pevně Michaela objala. Michael jí položil ruce na záda a přitiskl si ji na pevnou hruď.
Odstoupili od sebe a přiťukli si.
„Za dva týdny předstoupí Ernie před velkou porotu. Oni bezpochyby udělají totéž. Chtějí nás tam mít v úterý v devět ráno, aby s námi mohli naplánovat výpověď. Chceš si udělat výlet?"
„No to si piš."
0'Neil se postavil k zábradlí a upřeně se zahleděl do zahrady. Díval se na zvonkohru, kterou se Danceová chystala sebrat ze země, kam jedné větrné – a bezesné – noci spadla. Byl podivně zamlklý.
Danceová poznala, že se něco chystá.
Začala se jí zmocňovat panika. Co se děje? Nemoc?
Stěhuje se?
„Napadlo mě…"
Danceová čekala. Dech se jí zrychlil a víno ve sklenici se kymácelo jako rozbouřený Pacifik.
„To jednání je v úterý, tak jsem si říkal, jestli by ses pak v Los Angeles nechtěla ještě pár dní zdržet. Mohli bychom si prohlédnout památky. A dát si ta ztracená vejce, když nám to posledně nevyšlo. Anebo bychom si mohli zajet do západního Hollywoodu na suši a dívat se, jak se tamní lidi snaží být v pohodě. Dokonce bych si tam mohl koupit černou košili," pletl páté přes deváté.
Což Michael 0'Neil nikdy nedělal. Nikdy.
Danceová zamrkala. Srdce jí bušilo stejně rychle jako křídla kolibříka, který se vznášel nad karmínovým krmítkem opodál. „Já…"
0'Neil se zasmál a svěsil ramena. Danceová si nedokázala představit, jak se teď na něj asi tváří. „Totiž…, asi bych ti měl říct ještě něco."
„Jasně."
„Anne ode mě odchází."
„Cože?" Danceová zalapala po dechu.
Tvář Michaela O'Neila teď byla směsicí citů: naděje, nejistoty, bolesti. Ze všech nejvýraznější však byl zřejmě zmatek. „Stěhuje se do San Franciska."
Danceovou napadla stovka různých otázek. Položila mu hned tu první: „A co děti?"
„Ty zůstanou u mě."
Což nebylo žádné překvapení. Na světě neexistoval lepší táta než Michael 0'Neil. Naopak o Anneiných mateřských schopnostech a touze vzít na sebe břemeno výchovy potomků měla odjakživa pochybnosti.
No jistě, uvědomila si náhle. Proto vypadal 0'Neil v nemocnici tak zbědovaně. Danceová si vzpomněla na jeho oči – na to, jak prázdně v nemocnici působily.

0’Neil hovořil dál překotným tónem člověka, který má spoustu okamžitých – a ne vždy zcela realistických – plánů. Muži k tomu mívají větší sklon než ženy. Vyprávěl jí, jak budou děti navštěvovat matku, jak na zprávu o jejich rozchodu reagovala jeho a její rodina, jaké si najmou právníky, co bude Anne dělat v San Francisku. Danceová pokyvovala hlavou, soustředila se na jeho slova, tvářila se povzbudivě a nechávala ho nerušeně hovořit.
Okamžitě si všimla, jakým tónem vyslovuje 0’Neil výrazy „ten majitel galerie“, „Annein přítel v San Francisku“ a „on“. Její dedukce nebyla nikterak překvapivá, ale přesto měla na Anne vztek, že 0’Neilovi ublížila.
A nejen ublížila: ona ho přímo zdrtila, přestože si to zatím neuvědomoval.
A já? pomyslela si Danceová. Jaký pocit z toho mám já?
Rychle tuto otázku zaplašila, poněvadž se jí momentálně odmítala zabývat.
0’Neil stál jako žák osmé třídy, který právě požádal dívku o tanec. Danceovou by nepřekvapilo, kdyby si strčil ruce do kapes a začal se upřeně dívat na špičky svých bot. „Takže jsem se tě chtěl zeptat na ten příští týden. Jestli bys tam se mnou ještě pár dní nezůstala.“
Jak na tohle reagovat? pomyslela si Danceová. Kdyby se teď mohla vznést nad své tělo a podívat se na ně jako kinezická analytička, co by o sobě zjistila? Na jedné straně ji ta zpráva hluboce zasáhla. Na straně druhé k ní přistupovala obezřetně jako voják ve válečné zóně, který se blíží k podezřelému balíčku u cesty.
Představa výletu s Michaelem O’Neilem byla téměř opojná.
Odpověď však samozřejmě nemohla být kladná. Už proto, že O’Neil teď ze všeho nejvíce potřeboval být s dětmi – bylo nutné, aby se jim v těchto dnech bezvýhradně a plně věnoval. Rodiče jim možná o svých problémech až dosud nic neřekli – a vlastně by to ani nebylo vhodné –, ale děti už bezpochyby něco tušily. Dětská intuice je základní hybnou silou přírody.
Byl tu však i další důvod, proč Danceová s O’Neilem nemohla prožít společné chvíle v Los Angeles.
A shodou okolností se ten důvod právě nyní objevil.
„Haló?“ ozval se ze zahrady mužský hlas.
Danceová se podívala na Michaela O’Neila, nasadila napjatý úsměv a zavolala: „Tady jsme! Vzadu!“
Na schodišti se znovu rozlehly mužské kroky a vzápětí se k nim připojil Jonathan Boling. Usmál se na O’Neila a oba muži si podali ruce. Stejně jako Danceová měl na sobě džínsy. Pod větrovkou Lands‘ End měl černé pletené tričko a celek doplňovaly vysoké pevné boty.
„Přišel jsem o něco dřív.“
„To nevadí.“
O’Neil byl bystrý a hlavně chápavý. Danceová poznala, že se okamžitě dovtípil. Jeho první reakcí bylo zděšení, že ji uvrhl do tak svízelné situace.
Jeho oči jí adresovaly upřímnou omluvu.
A její oči naznačily, že se není třeba omlouvat.
Zároveň však tento vývoj O’Neila pobavil, a tak věnoval Dan-ceové úsměv, jenž se docela podobal jeho loňskému úsměvu, když spolu jeli v autě a v rádiu se ozvala Sondheimova skladba
„Send in the Clowns“ o potenciálních milencích, kteří se stále nějak nemohou dát dohromady.
Oba věděli, že správné načasování je základ.
„Jedeme s Jonathanem na víkend do Napy,“ prohlásila Danceová klidně.
„Je to jen taková sešlost u mých rodičů. Vždycky s sebou radši někoho beru, aby mi dělal nárazníkovou zónu.“ Boling se snažil jejich společný výlet zlehčit – také on byl chytrý, a když viděl Danceovou s 0’Neilem, pochopil, že je vyrušil od něčeho důležitého.
„V Napě je nádherně,“ poznamenal 0’Neil.
Danceová si vzpomněla, že Michael strávil svatební cestu s Anne v jednom hotýlku nedaleko od Cakebread Vineyard.
Mohly by už ty paradoxy přestat, prosím? pomyslela si. A současně si uvědomila, že má tváře zalité pubertálním ruměncem.
„Wes je teď u dědečka s babičkou?“ zeptal se 0’Neil.
„Jo.“
„Zavolám mu. Zítra v osm ráno chci nahodit vlasce.“
Danceová měla obrovskou radost, že Michael dodrží svůj slib a vezme chlapce na ryby, přestože ona nebude doma a on bude mít spoustu jiných starostí. „Díky. Wes se na to opravdu těší.“
„A taky seženu kopii toho soudního rozhodnutí z Los Angeles. Pošlu ti ji e-mailem.“
„Chci pak s tebou mluvit, Michaele,“ řekla Danceová. „Zavolej mi.“

„Jasně.“
0’Neil bezpochyby pochopil, že Kathryn s ním nechce hovořit o případu Johna Doea, nýbrž o něm, o Anne a o jejich čerstvém rozchodu.
A Danceová zase pochopila, že jí 0’Neil nezavolá – rozhodně ne tak dlouho, dokud bude s Bolingem. Takový to byl formát.
Náhle Danceová ucítila nutkání – přímo hladovou potřebu –Michaela znovu obejmout, přivinout si ho k sobě. Dokonce to málem udělala. Přestože však 0’Neil neznal ani základní pravidla kinezické analýzy, okamžitě její záměr odhalil. Otočil se a zamířil ke schodišti. „Musím vyzvednout děti. Na večeři máme pizzu.
Na shledanou, Jone. A ještě jednou díky za pomoc. Bez vás bychom to nezvládli.“
„Dlužíte mi plechový odznak,“ odvětil Boling s úsměvem a zeptal se Danceové, jestli může odnést něco do auta. Danceová ukázala na nákupní tašku plnou minerálek, limonád, pamlsků a cédéček na cestu na sever.
Sledovala, jak 0’Neil schází po schodech z Paluby, a přistihla se, že si tiskne sklenici s vínem na prsa. Přemýšlela, jestli se Michael ještě otočí.
A Michael 0’Neil se skutečně nakrátko otočil. Vyměnili si další úsměv a pak už byl pryč.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Katherine Buseové, díky jejíž excelentní práci jsem v hrubých obrysech pochopil, jak fungují blogy a syntetický svět, a která mě naučila, jak přežít (alespoň na chvíli) v hromadných internetových hrách na hrdiny. Děkuji také Jane Davisové, Jenně Dolanové, Donně Martonové, Házel Ormeové a Philu Metcalfovi za jejich znamenité redaktorské schopnosti. Moje uznání patří rovněž webmasterovi blogu Jamese Chiltona, mé sestře Julii Reeceové-Deaverové a jako vždy i Madelyn a štěňatům – všem.

V dalším thrilleru Jefferyho Deavera se nesetkáte ani s Lincolnem Rhymem, ani s Kathryn Danceovou. Tento příběh je poněkud jiný…
Tentokrát vás autor pozve na nervy drásající příběh, na jehož zaěátku jsou dvě zkrvavené mrtvoly. Přibudou na konci dvě další?
PŘÍŠTÍ OBĚTI

Noční telefonát na tísňovou linku byl náhle přerušen. Šlo o omyl? Anebo se v odlehlé rekreační chatě stal zločin, který už nemohl být nahlášen? Policistka Brynn McKenzieová není sice zrovna ve službě, ale profesionální čest jí velí, aby se pokusila přijít věci na kloub.
Za dveřmi chaty na ni čeká scéna jako z hororu. Dvě zkrvavené mrtvoly a k smrti vyděšená dívka, která Brynn oznámí, že vrazi jsou ještě stále v domě. Pokud chtějí přežít, musí okamžitě utéct. Ne, nemají dost času na to, aby se vrátily pro služební pistoli a telefon, kterým by se daly přivolat posily. Každá promarněná vteřina může být osudná, a tak se Brynn s Michelle vydávají na zběsilý úprk do temného hvozdu, který by jim za normálních okolností nahánět strach, ale nyní v něm doufají nalézt bezpečí…
V patách mají dva profesionální zabijáky, kteří se v lese sice také nevyznají, ale mají zbraň a velmi dobrý důvod, proč ty dvě ženské zabít: jsou totiž jediné, kdo by je mohl usvědčit z dvojnásobné vraždy.

Thriller Příští oběti vyjde na jaře roku 2010, ale již dnes si jej můžete objednat na dobírku přímo v nakladatelství.
Velmi rádi vám také zašleme ediční plán doplněný o nabídku skladovaných titulů.

DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava, tel.: 596 127 644, tel/fax: 596 127 571, mobil: 736 538 393
e-mail: domino@dominoknihy.cz www.dominoknihy.cz